

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DEDEKTİF JOSIE QUINN #1

KAYBOLAN KIZLAR

ULUSLARARASI ÇOKSATAN

LISA REGAN

Çeviren: Aslı Dağı

KIZIN SICAK, PARLAK KANLA DUYARA BÜYÜK HARFLERLE BİR SÖZCÜK YAZDIĞINI GÖREBİLİYORDU. ASLINDA BU BİR SÖZCÜK DEĞİLDİ. İSİMDİ.

Küçük bir Amerikan kasabası olan Denton'da herkes on yedi yaşındaki kayıp Isabelle Coleman'i aramaktadır. Şimdiye kadar bulabildikleri tek şey kızın cep telefonu ve kayıp olduğunu bile bilmedikleri başka bir kız olmuştur.

Konuşmayan, etrafında olup bitenlere hiçbir tepki vermeyen bu gizemli kızın başından korkunç olaylar geçtiği apaçık ortadadır. Dedektif Josie Quinn'in kızıdan koparabildiği tek şey bir isim olmuştur: Ramona.

Görevini kötüye kullanmaktan açığa alınmış olan Josie, bu isim onu iki kızı birbirine bağlayan kanıtlara götürünce duruma el atmaya karar verir. Isabelle'i canlı bulmak için zamanla yarıştığının farkındadır ve başka kızların da olabileceğinden korkuyordur...

İzler Josie'yi başka bir kurbanda, kurtulmayı başaran fakat davası yetkililer tarafından düzmece olarak damgalanan başka bir kıza götürür. Bu canavarı yakalamak için Josie'nin kendi kâbuslarıyla yüzleşmesi ve içgüdülerini takip ederek en karanlık yere gitmesi gerekmektedir. Fakat oradan sağ çıkabilecek midir?

"Beni tanıyan herkes güçlü, dişli, havalı kadın karakterlere bayıldığımı bilir ki Joise Quinn tam da böyle biri. Olaylar öyle baş döndürücü bir hızda ilerliyor ki resmen tüm kitabı soluksuz okudum. İkinci kitabı sabırsızlıkla bekliyorum."

—*Sessiz Çığlık*'in çoksatın yazarı Angela Marsons

www.olimposyayincilik.com

@olimposyayinlari

/olimposyayin

/olimposyayinlari

/olimposyayinlari

DEDEKTİF JOSIE QUINN #1

KAYBOLAN KIZLAR

LISA REGAN

Çeviren: Aslı Dağlı

İnancını hiç yitirmeyen teyzem Kitty Funk'a

GİRİŞ

Kız ormanda bir adam olduğundan emindi. Kendini bildi bileli bu orman onun hususi krallığıydı; bitkilerin ve vahşi yaşamın eksik olmadığı, hayal gücünün yaratabileceği tüm hikâyeler için muhteşem bir sahne. Annesinin sert bakışlarından ve babasının rencide edici sözlerinden uzakta huzurlu bir vaha.

Adamın orada olduğunu sıklıkla hissediyordu: Küçük imparatorluğunun etrafını saran, güç alanından farksız varlığını. Ormanda gezinirken onu duyduğu da oluyordu. Bir yaprak hışırtısı. Bir dal çatırtısı. Bu ormanda ayılara, geyiklere, tilkilere ve hatta vaşağa bile rastlamıştı ama adamın çıkardığı sesler kastiydi. Onunkilerle birebir eşleşiyordu. Kız o seslerin sahibinin bir insan olduğundan, adımlarının ağırlığına dayanarak da koca bir adam olduğundan emindi. Bazen güçlkle aldığı ağır soluklarının sesini de duyuyordu. Fakat göğsünün içinde güm güm atan kalbine rağmen ne zaman onunla yüzleşmek için dönse adam gitmiş oluyordu. İki kere sık yaprak örtüsünün arasından bakan gözler görmüştü.

“Anne,” dedi bir gün kahvaltıdan sonra annesiyle baş başa kaldıklarında.

Annesi ona iliğini kemiğini kurutacak türden bir bakış atarak, “Ne var?” diye sordu.

Sözcükler kızın dilinin ucunda titreştiler. *Ormanda bir adam var.*

“O... or...” diye kekeledi kelimeleri söylemeyi beceremeyerek.

Annesi iç geçirip bakışlarını kaçırdı. "Yumurtanı ye."

Annesi zaten ona inanmazdı. Ama adam oradaydı. Kız bundan emindi.

Zamanla oyuna dönüştü. Her ne olursa olsun ağaçların sıklaştığı yere bir adımdan fazla yaklaşmaması gerektiğini hatırlatıp duruyordu kendine. Fakat bu adamı iyice cezbetmekten, evinin arkasındaki açıklığa çekmekten başka işe yaramadı. Vücudu bir ağacın gövdesinin ardında kalıyor, dallar yüzünün geri kalanını gizliyordu. Kız, adamın parmaklarının onu gerisin geri çekmek için elbisesinin kuşağına uzandığını hayal ederken soluk soluğa eve koştu. Ancak ayakları arka kapının eşiğini aştıktan sonra ciğerleri tekrar havayla dolabildi.

Bir hafta boyunca karnını doyurmak dışında odasından çıkmadı. O günden sonra da ancak annesi, babası ya da ablası dışarıdaysa bahçeye çıktı. Adam uzun bir süre boyunca ortalıkta görünmedi. Kız onu artık ne hissediyor ne de duyabiliyordu. Neredeyse geldiği yere döndüğüne inanacaktı. Belki de o da yarattığı hikâye kahramanlarından biriydi?

Derken bir gün ablası çamaşırları asarken kız dağların tepelerinde üreyen sarı kral kelebeklerinin peşinden bahçenin diğer tarafına koştu. Çamaşır ipine asılı beyaz bir çarşaf rüzgârda dalgalanarak ablasıyla arasına girdi. Kız ağaçların sıklaştığı yere fazla yaklaşmıştı. Ağaçların arasından bir el fırlayıp ağzına kapanarak ciğliklerini bastırdı. Beline dolanan kol ayaklarını yerden kesti. Adam küçücük vücudunu göğsüne sıkıca bastırarak onu eskiden dostu olan ormanda sürükledi. O anda benliğini istila eden paniğe tek bir düşünce kafa tutabildi: *Meğer gerçekmiş.*

BİRİNCİ BÖLÜM

Stop-and-Go benzin istasyonu kısa süre önce pompalarının başına düz ekran televizyonlar takmıştı çünkü belli ki insanlar benzin pompalarken bile bir ekrana bakmadan duramıyorlardı. Her ne kadar asabını bozsa da Dedektif Josie Quinn son dakika haberleri geçerken kendini ekrana kilitlenmiş hâlde buldu. Evinin yakınındaki ormanlık alanda nihayet Isabelle Coleman'ın cep telefonunu bulmuşlardı.

Birkaç kilometre uzakta muhabir Trinity Payne, siyah saçlarını hoyratça savurup firari tutamların suratında yılan misali gezinmesine neden olan sert rüzgâra karşı mavi şişme montu ve sarı şalıyla Colemanların iki katlı, beyaz badanalı, sömürge döneminden kalma evlerinin önünden son gelişmeleri bildiriyordu.

"Beş gün önce, Marla Coleman işten döndüğünde evde kimseyi bulamadı. On yedi yaşındaki kızı Isabelle'in arkadaşlarıyla dışarı çıktığını sandığından aklına kötü bir şey getirmede. Fakat Isabelle gecenin geç saatlerinde hâlâ eve dönmeyince işler değişti. Emniyetteki kaynaklarımız olay günü Isabelle'in kayboluşunun şüpheli olduğunu düşünmelerine sebep olabilecek hiçbir neden olmadığını söylüyor. Bayan Coleman'ın arkadaşları ve ailesi onu pek çok hobisi olan, anlık bir kararla kasabadan ayrılabilen son derece hareketli bir genç kadın olarak tanımlıyor. Fakat günlerdir cep telefonuna yapılan çağrıların doğrudan telesekretere düşmesi ve arabasının Colemanların garaj yolunda öylece

durması nedeniyle polis teyakkuza geçerken Denton sakinleri de arama ekipleri oluşturmak için omuz omuza verdi."

Kamera muhabirden uzaklaşıp Colemanların üç aracın park hâlinde olduğu uzun, kıvrımlı garaj yoluna çevrilirken Trinity konuşmayı sürdürdü. "Son birkaç gündür gönüllüler Isabelle'in son görüldüğü yer olan Colemanların evlerinin çevresindeki alanı tarıyordu."

Kamera biraz daha uzaklaşıp sağa sola hareket ederek Colemanların evini kuşatan sık ormanlık alana odaklandı. Josie evi biliyordu. Denton'ın eteklerindeki şu büyük evlerden biriydi, kırsal bir yolda tek başınaydı ve en yakın komşusu üç buçuk kilometre kadar uzaktaydı. Bir keresinde oradan pek de uzakta olmayan bir yerde devriye aracıyla bir geyiğe çarpmıştı.

Kamera tekrar Trinity'ye döndü. "Düнкü aramalardan biri esnasında az evvel gördüğünüz ormanlık alanda kayıp kıza ait olduğuna inanılan bir cep telefonu bulundu. Ekranı kırıktı ve polisten bataryasının çıkarılmış olduğunu öğrendik. Coleman'ın ebeveynleri kızlarının cep telefonunu asla kendi isteğiyle bırakmayacağını söylüyor. Hâliyle Bayan Coleman'ın bir kaçırılma olayının kurbanı olduğuna dair kanaat gittikçe güçleniyor."

Muhabir WYEP'deki¹ haber spikerlerinin klişe sorularından birkaçını yanıtladıktan sonra istihbarat talebinde bulunan Denton polis teşkilatının yardım hattının numarasını verdi. Üç hafta önce Josie'nin omuzlarında oluşan kulunçlar sertleşti. Onları açmaya çalışarak boynunu esnetip omuzlarını silkti. Son gelişmeleri dinlemek ve Isabelle'e yardım etmek için hiçbir şey yapamayacağını bilmek elindeki benzin pompasıyla televizyonun plazma ekranını parçalamak istemesine neden oluyordu.

Isabelle beş gündür kayıptı. Kaçırıldığını kanıtlayacak bir delil bulmaları neden bu kadar uzun sürmüştü? Arama ekibi

1 Pittsburgh, Pennsylvania'da yayın yapan bir televizyon ve radyo kanalı.
—ç.n.

kurup evin etrafını didik didik etmek için neden iki gün beklemişlerdi? Arama çalışmalarına katılmayı teklif ettiğinde neden Josie'yi geri çevirmişlerdi? Sözde aşırı güç kullanımından ücretli izne çıkarılmış olması arama becerilerinin köreldiği anlamına gelmiyordu. Sade vatandaş olarak aramalara katılabiliirdi fakat çoğundan rütbece üstün olduğu meslektaşları onu eve göndermişti. *Şefin emri.*

Öfkeden köpürüyordu. Mevcut tüm kaynaklar o kızın yerini bulmaya tahsis edilecekti. Her kaynak. Josie meslektaşlarının evlerine gitmeyip karakolun dinlenme odasındaki karyolalarda uyuduğunu, bütün kasabanın iki metre suyun altında kaldığı ve tek ulaşım aracının bot olduğu 2011 sellerinde yaptıkları gibi zamanla yarıştıklarını biliyordu. Aramalara katılıp ipuçlarını takip etmek isteyen gönüllü itfaiyecileri, acil tıp personelinin ve kasabadaki eli ayağı tutan herkesi çağıracaklarını biliyordu. O hâlde şef neden hâlâ onu göreve iade etmemişti?

Denton aşağı yukarı altmış beş kilometrekarelik bir alana yayılıyordu ve yüzölçümünün çoğunu gelişigüzel serpiştirilmiş konfetiler gibi dört bir yana saçılmış kır evleri, sık ormanları ve tek şeritli, kıvrımlı yollarıyla orta Pennsylvania'nın yabani dağları oluşturuyordu. Nüfusu yaklaşık otuz bindi ki bu bile çoğu hane içi anlaşmazlıktan kaynaklanan yarım düzine cinayete ve elli üç kişilik polis teşkilatını az çok meşgul edecek sayıda tecavüz, soygun ve bar kavgasına yol açmaya yetiyordu. Her ne kadar yetkin polisler olsalar da bir kaçırılma vakasını çözüme kavuşturmaya yetecek kadar donanımlı değillerdi. Özellikle de kaçırılan kızın sarışın, hayat dolu, popüler ve üniversite çağında olduğu vakaları. Josie'nin gördüğü kadarıyla Isabelle Coleman'ın dergi çekimine benzemeyen tek bir fotoğrafı yoktu. Dahası kızın Facebook profilinde binlercesi vardı ve hepsi herkese açıktı. **Onun ve arkadaşlarının suratlarını şekilden şekle soktukları, yeni deldirdikleri dillerini dışarı çıkardıkları fotoğraflarda bile**

Isabelle'in küçük pembe *piercing*inin üstünde "Prenses" yazıyordu fakat pek âlâ "Kusursuz" da yazabilirdi.

Stop-and-Go'nun çift kanatlı kapıları kayarak açıldı ve yirmili yaşlarındaki iki genç benzin pompalarına doğru seğirtti. Sarı renkli, minicik Subaruları Josie'nin tam karşısında duruyordu. Kadın arabaya binerken adam benzin pompasının başına geçti. Josie ikisinin de gözlerini üstünde hissedebiliyordu ama onlara bakışlarına karşılık verme zevkini tattırmayacaktı. Zaten ona soru sormayı götleri yemezdi. Pek çok insanda o göt yoktu. Sadece bön bön bakmaktan hoşlanıyorlardı. Neyse ki düşüncesiz davranışı artık haberlerde verilmiyordu. Trafik kazalarının, yerel bağış etkinliklerinin ve av sezonunda en büyük geyiği vuranın standart haber değeri taşıdığı böylesi küçük bir kasabada artık kimsenin öfke sorunu olan çatlak kadın polisi önemseydiği yoktu.

Coleman vakası sayesinde şefin kara listesinden çıkmayı, adamın bu vakada bir istisna yapıp bir iki haftalığına işe geri dönmesine izin vermesini ummuştu. Soruşturma kontrol altına alınana kadar. Kız bulunana kadar. Ama hâlâ aramamıştı. Josie çalıştığından emin olmak için telefonunu kontrol edip duruyordu; bataryası esrarengiz bir şekilde boşalmamıştı, Josie onu yanlışlıkla sessize almamıştı. Almamıştı. Telefonda bir sorun yoktu. Kafasının dikine giden şefiydi.

Henüz eve dönmeye hazır olmadığına karar vererek kahve almak için Stop-and-Go'nun kapısından içeri girdi. Bolca yarım yağlı süt ve iki şekerle kahvesini aheste aheste hazırlayıp kasada ödeme yaparken en azından on dakika harcadı. Benzincinin ellilerinin sonlarında, deri ceketlerden vazgeçemeyen, eski bir motosikletçi olan sahibi Dan'le uzun zamandır tanışıyorlardı. Dan onunla o kadar uzun uzadıya lafladı ki Josie'nin aleyhine açılan dava hakkında tek soru sormadan onun tarafını tuttuğunu belli etti. Şimdiye dek Josie'yi ona irdeleyici sorular sormaması gerektiğini bilecek kadar iyi tanımıştı.

Kahvenin parasını da ödedikten sonra Josie'nin eve gitmekten başka yapacak işi kalmadı.

Derken marketin ön tarafındaki piyango büfesinin tepesine asılı başka bir televizyonun etrafında toplanmış küçük müşteri grubu dikkatini çekti. Kahvesini yudumlayarak yanlarına gittiğinde benzin pompasının başında beklerken izlediği programın devam ettiğini gördü. Önceki geceden beri döndüre döndüre yayımladıkları montaj video gösterilirken ekranın en altında "Öğrenciler ve Fakülte Coleman'ın Kaçırılmasına Sessiz Kalıyor" cümlesi yanıp sönüyordu. Josie bu videoyu ilk izlediğinde WYEP *kaçırılma* yerine *kaybolma* kelimesini kullanmıştı.

"O, şey, gerçekten iyi bir insandı. Umarım onu bulurlar. Ama, şey, Denton'da böyle bir olayın yaşandığını düşündükçe korkudan ödüm patlıyor."

"Olacak şey değil. Kız resmen sırta kadem bastı. Çok yazık oldu. Gerçekten iyi biriydi."

"Bu hafta sonu alışveriş merkezine gidecektik. Aklım almıyor. Onu daha dün gördüm. O benim en yakın arkadaşımdı."

"Isabelle sınıfımdaki en parlak öğrencilerden biridir. Hepimiz fazlasıyla endişeliyiz."

Josie'nin kürek kemiklerinin arasındaki kaslar kasıldı. Yalnızca Isabelle'in tarih öğretmeni kız hâlâ hayattaymış gibi konuşmuştu; diğerleri ondan bahsederken hep geçmiş zaman kullanmıştı. Isabelle'in sağ salim bulunacağından çoktan ümidi kesmişlerdi. Gerçi neden kesmeyeceklerdi ki? İnsanlar öylece sırta kadem basmazlardı. Dahası kaçırılan güzel genç kızlar nadiren evlerine sağ salim ve zarar görmemiş hâlde dönerlerdi. Josie geçen her saniye Isabelle'in canlı bulunma ihtimalinin azaldıkça azaldığını biliyordu.

Ensesinde beliren bir ter damlası omurgasından aşağı süzülürken marketten çıktı ve avucunu yakan kâğıt kahve bardağına rağmen bir anlığına Escape'ine baktı. Gerçekten eve gitmeliydi. Yeni müşteriler için benzinliğin sahibinin o pompaya ihtiyacı

olacaktı. Fakat Josie bütün günü evde tek başına geçirmenin düşüncesine bile tahammül edemiyordu. Tabii arabayla gezintiye çıkıp olay mahallini bulmaya çalışabilir –yeri tespit edildiğinden artık işaretlenip kordonla çevrilmiş olmalıydı– ve diğerlerinin gözden kaçırdığı bir şeyin dikkatini çekip çekmeyeceğine bakabilirdi.

Josie cep telefonunu çıkardı ve son altı aydır günde dört ila altı defa aradığı numarayı çevirdi. Adam çağrılarının çoğunu doğrudan telesekretere yönlendirse de arada sırada yanıt verdiği oluyordu. Bugün telefonu üçüncü çalışında açtı.

“Jo,” dedi Çavuş Ray Quinn soluk soluğa.

“Olay mahallini ne zaman buldunuz?” diye sordu Josie girizgâha gerek duymadan.

Çavuş artık alametifarikası hâline geldiği gibi derin bir of çekemeyecek kadar da soluk soluğa değildi. Josie ne zaman başına bela olsa çektiği türden bir of. “İsa aşkına,” dedi. “İzindesin. Beni aramayı kes. Her şey kontrolümüz altında.”

“Öyle mi?”

“Öyle olmadığını mı düşünüyorsun?”

“Şef neden hâlâ destek talebinde bulunmadı? Coleman’ın kaçırıldığını söylüyor. Eyalet polisinden ya da FBI’dan destek istedi mi? Bu vaka için yeterli kaynağımız yok.”

“Bu vaka hakkında hiçbir şey bildiğin yok, Jo.”

“Duyacağımı duydum. Eğer gerçekten bir kaçırılma olayıyla karşı karşıyaysak çoktan destek çağırması olmalıydınız. İlk kırk sekiz saat içinde bulunamayan kayıp çocukların...”

“Kes şunu.”

“Ciddiyim, Ray. Durum ciddi. Bu kız şu anda her yerde olabilir. Bölgedeki kayıtlı cinsel suçluları sıkıştırdın mı? Lütfen birini o işe koştüğünü söyle. Yani anlaması çok da zor değil. Güzel, sarışın bir genç kız kaçırıldı ya hani? Hiller iyidir. Bu işi ona vermelisin, senin yerinde olsaydım LaMay’i de onunla gönderirdim. Bowersville’i ara ve onlardan bölgelerindeki cinsel

suçluları araştırmaları için birkaç kişi tahsis etmelerini iste. Orası buradan çok uzakta değil. Lütfen bunu çoktan yaptığını söyle."

Ray'ın hattın diğer ucunda sinirden kudurduğunu hissedebiliyordu ama buna alışkındı. Birbirlerine en son ne zaman sevgiyle yaklaştıklarını hatırlamaya çalıştı. Tatlılıkla, şefkatle, sabırla. Bu hatıra için lise günlerine dönmek zorunda kaldı. Vaktiyle birbirlerinden hoşlanmışlardı, öyle değil mi?

Ray iç geçirdi. "İşte, yine başlıyoruz. Her şeyi bildiğini sanıyorsun. Teşkilatta bu işi yapabilecek tek kişi olduğuna inanıyorsun. Ama ne var biliyor musun, Jo? Değilsin. Hiçbir şey bildiğin yok. Hem de *hiçbir şey*. O yüzden çeneni kapa ve beni aramayı kes. Örgüye falan başla ya da çalışmayan kadınlar her ne sikimle meşgul oluyorsa onu yap. Şimdi kapatıyorum."

Adamın seçtiği sözcüklerin hiddeti Josie'nin içine oturdu. *Hiçbir şey* ifadesini tıpkı bir bıçak gibi kullanmıştı. Mahkûmların kaşıkları yontarak yaptıkları silahlarla birbirlerini şişlediği gibi onu sözleriyle ardı ardına bıçaklamıştı. Sinir bozucu bir tipti—gerçi Josie de zaman zaman sinir bozucu olabiliyordu—ama hiç acımasız olmamıştı. Josie çabucak toparlanarak, "Boşanma kâğıtlarını imzala, Ray. Ben de aramayı keseyim," diye çıkıştı.

Sessizlik.

Şimdi bıçaklama sırası Josie'deydi. "Luke'la evleneceğim. Evlenme teklif etti. Dün. Yatakta."

Ray cevap vermedi ama Josie adamın soluklarını duyabiliyordu. Aylardır ayrıydılar ama ilişkileri çok uzun zaman önce bozulmuştu. Ray'ın Luke'tan nefret ettiğini, karısını başka bir adamla düşünmekten nefret ettiğini biliyordu. Her ne kadar yakında eski karısı olacak olsa da.

Ray'ın şimdi ne diyeceğini, malum haberi almasının ardından nasıl bir taktik izleyeceğini görmeyi bekleyerek kendini onun soluklarını dinlemeye öyle bir kaptırmıştı ki uzaktan gelen tiz silah seslerini algılaması birkaç saniyesini aldı. Bu Denton'da alışılmadık bir şey değildi; av sezonunda, kasabanın ormanlık

etkilerinde bütün gün havai fişek gibi silahlar patlardı. Fakat şu anda ne av sezonundaydılar ne de 4 Temmuz'du. Mart ayıydı ve birinin patır patır silah sıkması için ortada hiçbir iyi neden yoktu.

Josie telefonunu elinden bırakmadan kahve bardağını en yakınındaki çöp kutusuna atıp otoparka doğru yürüdü. Silah sesleri gittikçe yaklaşıyor, sabahın serin durgunluğunu delip geçiyordu. Benzin pompalarının başındaki insanlar yerlerinde donakaldı. Tüm başlar sesin kaynağını arayarak sağa sola dönüyordu. Josie gözleri fal taşı misali açılmış müşterilerin birkaçıyla göz göze geldi ama tek yapabildikleri suratlarında aynı afallamış ifadeyle birbirlerine bakmaktı.

Bir şey yaklaşıyordu ama kimsenin o şeyin ne olduğuna ya da nereden geldiğine dair en ufak fikri yoktu.

Josie'nin boştaki eli içgüdüsel olarak belindeki beylik tabancasına gitti ama orada değildi. Korku göğsüne bir yumruk gibi oturup yüreğini sıkıştırdı.

Ray sessizliği karşısında, "Jo?" dedi.

Derken mermi deliklerinden kalbura dönmüş siyah bir Escalade köşeyi döndü ve kaldırımın üstünden geçerek son sürat Stop-and-Go'ya daldı. Doğrudan Josie'nin üstüne geliyordu. Josie'nin ayakları betondan birer tuğla gibiydi. *Hareket et*, dedi kendine. *Hareket et*. Escalade son sürat yanından geçerken şoför tarafındaki yan ayna ceketine takılıp onu döndürerek havaya savurdu. Josie sertçe sol tarafının üstüne düştü ve benzin pompalarının önündeki metal direklerden biri karnına çarpana kadar asfaltta yuvarlandı.

Escalade sağır edici bir gümbürtüyle camları patlatıp metalleri eğerek Stop-and-Go'ya bodoslama daldı. Öyle ki SUV duvara girdikten sonra bile aracın motoru çalışıp inlemeyi sürdürdü. Un ufak olan cüruf briketlerinden yükselen buram buram dumanlar arabanın etrafını kuşattı. İnsanlar can havliyle binadan kaçışırken Josie'nin ciğerleri bulamadıkları hava için haykırıyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Soluklanmaya çalışarak diğer tarafına dönmesiyle Josie'nin sol bacağına keskin bir acı saplandı. Kotuna şöyle bir göz atınca baldırının yan tarafında uzunlamasına, büyük bir yırtık olduğunu gördü. Yırtıktan lime lime olmuş pembe eti görünüyordu. Nihayet dolu dolu, derin bir nefes alabildi. Bütün vücudu devasa bir morluk gibi sızım sızım sızlıyordu. Ama hayattaydı. Hiçbir yeri kırılmış ya da kopmuş gibi görünmüyordu ancak damarlarına o kadar çok adrenalin pompalanmıştı ki bir türlü sakinleşemiyordu.

Dönüp Escalade'e bakınca bir avuç insanın arabanın arkasında toplandığını gördü; araçla aralarında temkinli bir mesafe bırakmışlardı. Josie ayağa kalktuğunda aracın sol arka camından adamın tekinin belden bükülmüş hâlde yüzüstü sarktığını fark etti. Beyaz tişörtünün arkasındaki kan lekesi gittikçe büyüyordu. TEC-9'a benzeyen yarı otomatik bir silah arabadan birkaç metre uzakta otoparkta öylece duruyordu. Josie yine beylik tabancasına uzandı ve yokluğu karşısında paniğe kapıldı. Aksayarak arabaya doğru yürüdü. Dik durmaya çalışıyor fakat beli acıdan karıncalanıyordu.

"Geri çekilin," dedi kalabalığa.

Beti benzi atmış iki kadın gözlerini arabadan alamıyordu. Biri elleriyle ağzını kapattı. Diğeriyse iki elini birden Escalade'in içinde çalan araba alarminin sesiyle eş zamanlı inip kalkan göğsüne bastırdı. Yirmili yaşlarındaki iki genç de oradaydı;

birbirlerine sarılmışlardı. Pompaların yanında yaşlıca bir kadın arabasına yaslanmış, hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu.

Escalade'in sürücüsü öne yığılmış, başı direksiyona dayanmıştı. Kurşunların isabet ettiği camı patlamıştı. Kulağından kanlar akıyordu. Gür, siyah saçları Josie'nin kan olduğundan emin olduğu bir şeyden ıslanmıştı. Josie arabaya doğru birkaç adım daha attı ve elini ihtiyatla camdan içeri sokup iki parmağını sürücünün boynunun yan tarafına bastırdı. Nabız yoktu. Parmakları anında kıpkırmızı oldu.

Derken bir öğürme sesi dikkatini çekti. Derhâl Escalade'in diğer tarafına geçti. Stop-and-Go'nun sahibi elinde bir çiftleyle arabanın sağ arka kapısından bir adım kadar uzakta iki büküm olmuş, kusuyordu.

"Onu bana ver," dedi Josie.

Silahı elinden aldığı anda adam hiç itiraz etmedi. Josie arkasını döndüğünde adamın midesini neyin bulandırdığını gördü. Boynu garip bir açıyla bükülmüş başka bir adam sağ arka camdan sarkıyordu.

Çiftiyi kaldırıp kabzasını omzuna dayadı. Namluyu aşağıda fakat ateş açmaya hazır vaziyette tutarak arabanın sağ ön koltuğuna doğru ağır adımlarla ilerlerken şimdiye dek öğrendiği her şeyi zihninde listeledi. Pennsylvania plakası. Üçü kesin ölü, dört yolcu. Ölenlerin üçü de Latin Amerika kökenliydi, yirmilerinin ortalarıyla sonlarında gibi görünüyordu. Üstelik epey dövmeliydi. Arka koltuktaki iki delikanlının kafaları sıfıra vurulmuştu ve enselerindeki birbirinin tıpatıp aynısı dövme Josie'ye aynı çetenin mensubu olduklarını düşündürdü. Sürücü ve onun arkasında oturan adamın açılan ateşte öldüğü su götürmezdi. Arka koltuktaki diğer yolcu ise daha ziyade kaza esnasında aldığı darbenin etkisiyle ölmüşe benziyordu. Silahlı çatışma sırasında bir mermi kafasının yan tarafını sıyırmıştı ama Josie'nin dikkatini çeken başka bir bariz kurşun yarası yoktu.

O anda sağı ön koltuktan yükselen öksürük sesleri Josie'yi teyakkuza geçirdi. Bir çırpıda kollarını kaldırıp çiftenin nam-lusunu açık cama doğrultarak temkinli adımlarla ilerlemeye koyuldu. Stop-and-Go'nun sahibi arkasından, "Dedektif!" diye bağırdı. Sesi endişeden tizleşmişti.

Aracın içindeki adamın vücudu kasılıp sarsılıyordu. Josie arabaya biraz daha yaklaşıncı diğer yolcuların aksine dördüncü-nün beyaz, orta yaşlı, kısa koyu renk saçlı ve gözlüklü olduğunu gördü. Emniyet kemeri de takılıydı. Diğer adamlar tişörtlüyken bu adamın üstünde ekoseli bir gömlekle kravat vardı. Göğsündeki kurşun yarısından kan akıyordu. Kana bulanmış suratı acıdan buruşmuştu. Tenini kaplayan incecik, pirinç tanesi kadar cam parçaları sanki biri üstüne sim serpiştirmiş gibi ışıldıyordu.

Başını Josie'den yana çevirip ela gözleriyle ona baktı. O anda Josie elektrik çarpmışa döndü. Çiftesini indirdi. "Bay Spencer?" dedi.

Biraz daha yaklaşıp adama doğru eğildi. Adam büyük bir gayretle tek elini camdan dışarı uzattı. Parmakları tutunabilecekleri bir yer aradı ve Josie'nin ceketinin yenini buldu. Josie adamın gözlerinin içine baktı ve suratında gördüğü panik ifadesi karşısında sırtından aşağı bir kova soğuk su dökülmüş gibi oldu. Adam konuşmak için ağzını açtı ama dudaklarının arasından kan geldi. Hırıltılı fakat Josie'nin içine işleyen bir çaresizlikle fısıldadı. Sadece tek kelime söyledi. Bir isim.

"Ramona."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Josie elinde kullanılmamış bir buz torbasıyla ambulansın arkasında oturuyordu. Vücudunun pek çok yeri sancıyordu. Alelaide bir buz torbasına değil, buzla dolu bir destek yastığına ihtiyacı vardı. Biri 911'i aramıştı ve derhâl olay yerine intikal etmişlerdi. Josie üçü Denton polisine, ikisi eyalet polisine ait olmak üzere beş devriye aracı saydı. Görünüşe bakılırsa silahlı çatışma eyaletler arası yolda başlamış ve Escalade otobandan çıkıp Stop-and-Go'ya daldığında sona ermişti. Eyalet polisi otobanı iki istikamette de kilometrelerce tarayıp tüm çıkışları tutsa da mermi yağmuruna tutulmuş başka bir aracın izine rastlamamıştı. Kimse Escalade'deki adamların kimlerle çatıştığını bilmiyordu.

Josie meslektaşlarının olay yerini didik didik edişini izledi. Adamlardan ikisini pek yakından olmasa da tanıyordu. Üçüncü adam, yani Dusty Branson ilkokuldan beri Ray'in en yakın dostuydu. Evlilikleri tarumar olana kadar Josie'nin de arkadaşısıydı. Ne var ki Josie şimdi onunla aynı yerde olmakta zorlandığını fark ediyordu. Beklendiği gibi Denton polisleri bitkin ve afallamış görünüyor fakat azim ve kararlılıkla çalışıyorlardı: tanık ifadelerini alıyor, SUV'nin çevresine muşamba geriyor, fotoğraf çekiyor ve olay mahallinin dört bir yanına saçılmış delilleri işaretliyorlardı.

"Yanıma gelme. Yanıma gelme," diye mırıldandı Josie. Dusty'nin Escalade'in arkasından çıkıp ağır adımlarla kendisine doğru yürüyüşünü izlerken.

Dusty ona yaklaşıırken cebinden defterini çıkarıp boş bir sayfa açtı. Josie'yle yalnızca kısacık bir anlığına göz göze geldi. Bakışlarını kaçırdığındaysa Josie memnun oldu. Kendini bildi bileli Dusty'nin iki parlak kömür parçasını andıran koyu renkli, boncuk gibi gözlerinden hoşlanmamıştı. Derken Dusty tek elini yağlı, kahverengi saçlarından geçirdi ve adamın saç diplerinde vaktinden evvel ağarmış birkaç beyaz tel görmek Josie'yi az da olsa neşelendirdi. Henüz otuzunda bile değildi.

"Yani olan biten her şeyi gördün, öyle mi?" diye sordu Dusty.

"Evet," diye yanıtladı Josie.

Dusty kaleminin ucunu boş sayfaya dayadı. Josie adamın gömleğinin sol tarafında, göğüs kafesinin hemen altındaki küçük lekeye odaklandı. Kahve lekesine benziyordu. Josie anlatırken Dusty bolca not aldı ama sıra Dirk Spencer'in bilincini kaybetmeden önceki son sözlerine geldiğinde kalemi olduğu yerde kalakaldı.

"Bunu da yazmalısın," dedi Josie lafı hiç dolandırmadan. "Önemli."

Dusty başını kaldırıp ona baktı. Suratındaki pis sırıtış Josie'nin midesinin kasılmasına neden oldu. "Bunun önemli olup olmadığına sen karar veremezsin," dedi Dusty.

"Adam hayata pamuk ipliğiyle tutunuyordu, Dusty. Madem önemli değildi neden bu ismi söyledi? Madem Ramona denen bu kişi önemli *değildi* neden bize onun adını verdi?"

Dusty kaleminin ucuyla şakağını kaşıdı. "Ne olmuş yani? Muhtemelen karısının ya da kızının adıdır."

"Olabilir," dedi Josie ama ismin fısıltıyla söylenmiş hâli kafasında dönüp duruyordu. Dusty'nin ismi not almasını bekledi. "Soruşturmayı unutma, olur mu?"

"Artık bana ne yapacağımı söyleyemezsin," dedi Dusty defterini kapatıp cebine atarak.

Josie aklına ilk geleni söylememek için dilini ısırды, elleri onu iteklemek için yanıp tutuşuyordu. Fakat onu iteklemek illa ona el sürmek demekti ve Josie'nin midesini Dusty Branson'la fiziksel temas kurmaktan daha çok bulandıran şeylerin sayısı üçü beşi geçmezdi. Hâliyle dilinin ucuna kadar geleni söylemek yerine, "Evet ama bu seni işini yapma yükümlülüğünden kurtarmıyor, öyle değil mi?" dedi tükürürcesine.

Dusty gözlerini kaçırana kadar sert bakışlarına karşılık verdi. Sonra Dusty, "İşimin başına dönmem gerek," dedi ve yapacak hiçbir işi yokmuş gibi aheste aheste Josie'nin yanından uzaklaştı.

Neyse ki Stop-and-Go'daki kimse ağır yaralanmamıştı. Polis memurlarından biri arabanın motorunu kapatmıştı ama alarmı Josie'nin yıpranmış sinirlerine fena hâlde dokunan öfkeli, ritmik seslerle ötmeye devam ediyordu.

"Jo. Yüce İsa."

Gelen, şapkası dışında üniformasını eksiksiz kuşanmış olan Ray'di. Ambulansa binip Josie'ye sarılmaya davrandı ama son anda mesafesini korumaya karar verdi. Neredeyse bir yıldır birbirlerine dokunmamışlardı. Josie'nin bir yanı onu görünce rahatlamış ve iyi olup olmadığını görmeye geldiğine memnun olmuştu ama diğer yanı bu düşünce karşısında ürpermişti. Böyle hissedeceği eskiden aklının ucundan bile geçmezdi; Ray ortaokuldan beri hayatının demirbaşlarından biri olmuştu. Arkadaşlıkları lisede çıkmaya başlamalarından çok öncesine dayanıyordu. Gür ve dağınık sarı saçları, mavi gözleri ve atletik vücuduyla tatlı, sıradan bir yakışıklılığı vardı. Josie, Ray'in ona ait olmasından içten içe memnuniyet duyardı. Kadınlar ilk görüşte cazibesine kapılırdı. Sorunları olduğunu bilmiyorlardı.

"İyi misin?" diye sordu Josie'nin karşısındaki banka otururken. Yarası olup olmadığına bakmak için Josie'yi tepeden tırnağa süzdü.

"Evet," dedi Josie. "Sadece biraz hırpalandım."

Ray başıyla hacağına işaret etti. "Şu epey kötü görünüyor."

"Yalnızca sürtünme yanığı."

"Beni dinle, Jo. Bugünkü tartışmamız hakkında... Sana çıktığı için özür dilerim. Şu Coleman vakası yüzünden hepimiz diken üstündeyiz. Öyle demek..."

Ambulansın dışında tok bir ses gürledi. "Josie, işte buradasın!"

Ve Luke ambulansın kapısının önünde belirdi. O da tam tekmi üniformalıydı. Ortalık iyice karışacaktı.

Josie, Luke'u eyalet polislerinin gri üniformaları içinde bin kere de görse heybeti karşısında daima hayrete düşüyordu ve Luke şapkasını çıkarıp ambulansa binmek için başını eğerken Ray'in de öyle hissettiğinden emindi.

Luke neredeyse her açıdan Ray'in tam tersiydi ki Josie ondan böylesine hoşlanmasının asıl sebebinin bu olduğuna inanıyordu. Bir eyalet polisi olarak Luke saçlarını daima asker tıraşı kes-tirir, yanlarını neredeyse kazıtırken tepede biraz saç bırakırdı. Josie'yi öpmek için eğildiğinde yanağına değen suratı her daim bakımlı ve sinekkaydı tıraşlıydı. Luke, Ray'i görmezden gelerek Josie'nin yanına oturup tek kolunu arkasına attı.

"İyi misin?" diye sordu.

Josie gülümsedi. "Evet, iyiyim."

Ray'in kaşlarını çatıldığını bilmesi için ona bakmasına gerek yoktu. Daha bir saat önce nişanları hakkında telefonda Ray'e hava atıyordu ama yine de Luke'un Ray'in önünde sevgi gösterilerine girişmesinden rahatsızlık duyuyordu. Duymamalıydı, hatta böyle hissetmekten nefret ediyordu ama kendine hâkim olamıyordu. Ray, Luke'tan nefret ederdi. Josie, Ray'in Luke'un yanında kendini yetersiz hissettiğini biliyordu; Luke ondan daha uzun, daha yapılı, daha zindeydi. Ray'e asla söylememiş

olsa da aleti de onunkinden daha büyüktü. Gerçi bunu Ray'in onu gerçekten gıcık edeceği bir güne saklıyordu.

Luke'un elini hafifçe okşayıp onu iyi olduğuna ikna ettikten sonra, "Ray'le biraz baş başa kalabilir miyiz?" dedi.

Luke'un çenesinde bir kas seğirdiyse de gülümsedi, dudaklarına usulca bir öpücük kondurdu ve "Elbette," dedi.

Ambulanstan inerken de Ray'in omzuna hafifçe vurmayı ihmal etmedi. Ray suratında memnuniyetle tedirginlik karışımı bir ifadeyle Luke'un arkasından baktı. "Bu herifle gerçekten evlenecek misin?" diye sordu.

Josie iç çekip artık erimiş olan buz torbasını sol omzuna bastırdı. "Bu konuyu tekrar açmayacağım."

"O hâlde neden benimle yalnız kalmak istedin?"

"Çünkü Isabelle Coleman'ın tarih öğretmenininin şuradaki Escalade'in yolcu koltuğunda ne işi olduğunu öğrenmek istiyorum."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ray sanki Dirk'ü görebilecekmiş gibi ambulansın açık kapısından dışarı baktı ama durumu kritik olan adamı taşıyan ambulans Geisinger Tıp Merkezi'nin yolunu çoktan yarılamış olmalıydı. Josie'ye o kelimeyi söyledikten sonra bilinci kapanmıştı ve ne Josie ne de paramedikler onu kendine getirmeyi başarabilmişti. Adam silahlı çatışmanın yegâne canlı görgü tanığıydı ve sonraki birkaç saati sağ çıkarırsa şanslı sayılmalıydı.

"Isabelle Coleman'ın öğretmeni olduğunu nereden biliyorsun?"

Josie gözlerini devirdi. "Dün gece ve bu sabah haberlerde Isabelle'in ne kadar iyi bir öğrenci olduğunu anlatıyordu. Trinity Payne onunla röportaj yapmış. Gerçi herkesle röportaj yapıyor. Bu vakanın senin olduğunu sanıyordum."

"Evet, şey, şef beni Colemanların evinin arkasındaki ormanlık araziye aramakla görevlendirdi. Haberleri izleyecek vaktim yok."

"Öyleyse telefonu sen mi buldun?"

Ray gözlerini kırıştırtarak bakışlarını kucağına indirdi. "Hayır, gönüllülerden biri buldu. Coleman kaybolduktan hemen sonra adamlarımız o bölgeyi karış karış aradığından epey mahcup olduk. Neyse, telefonu bulan kadın bize haber verdi. Dusty'yle ikimiz gidip delili teslim aldık."

"Kazadan birkaç dakika önce Dirk Spencer'i haberlerde gördüm. Isabelle'in ne kadar harika bir öğrenci olduğundan ve herkesin onun geri dönmesini nasıl da istediğinden dem vuruyordu."

"Yani bunun..." -enkaz hâlindeki arabaya işaret etti- "Isabelle Coleman'ın kayıplara karışmasıyla ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kaçırılma demek istedin herhâlde."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Josie, Dirk Spencer'in şuurunu kaybetmeden önce Ramona ismini fısıldadığını anlattı. Ray'in alnında üç yatay çizgi belirdi. Bu, Josie'nin ondan markete uğrayıp tampon almasını istediğinde takındığı ifadenin aynısıydı. Şaşkınlıkla karışık korku. "Ne olmuş?" diye yanıtladı Ray. "Muhtemelen kız arkadaşındır."

Josie iç geçirdi. "Evet, muhtemelen öyledir. Şef, Coleman vakasıyla ilgili ne saklıyor?"

Ray tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Bunu sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

Josie'nin kafası zonkluyordu. "Er ya da geç öğrenemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Neden yalnızca kurallara uymuyorsun? Bir kereliğine? Benden işimi tehlikeye atmamı istiyorsun, Jo," dedi Ray yılgınlıkla.

Josie kendini tutamayıp kulaklarına inanamazmışçasına, "Yuh," deyiverdi. Güldü. "İşini mi? Dalga geçiyorsun herhâlde? Harbiden şefin seni teşkilattan biriyle bilgi paylaştığın için kovacağını mı sanıyorsun? Ben senin üstünüm," diye hatırlattı.

Bu nahoş bir konuydu. Şef devriye aracının ayak boşluğunda boş viski şişeleri bulup durmasaydı Josie'yle birlikte terfi alabilirdi. Bir ambulanstan hışımla inmek sanıldığı kadar kolay değildi. Ray tökezledi ve ambulanstan ineceğim derken az kalsın asfalta çakılacaktı. Josie'nin son duyduğu şey, "Orospu evladı," oldu.

Luke yeni bir buz torbasıyla Josie'nin yanına ilişti ve Josie buzu bu defa şakağına bastırdı. Baş ağrısı gittikçe kötüleşiyordu. Ağrı kesiciye ihtiyacı vardı. Adrenalin etkisini kaybetmeye başladığından bütün vücudu sızlıyordu.

"Mesele nedir?" diye sordu Luke.

"Yalnızca Coleman vakası hakkında ne bildiğini öğrenmeye çalışıyordum."

Luke bir elini Josie'nin dizine koydu. "Josie," diye lafa girdi ama nutuk çekmeye kalkışmadı. Josie bu huyunu seviyordu.

"Bu keşmekeş hakkında ne biliyorsun?"

Luke iç geçirip eliyle gözlerini ovuşturdu. "Koca bir sıfır. Tek bildiğimiz eyaletler arası yoldan geldikleri. Fakat görünmez bir arabaya ateş açmış gibiler. Başka bir aracın çatışmaya karıştığını anlamamızın tek nedeni Escalade'deki kurşun delikleri ama elimizde sadece boş mermi kovanları var."

"Hangilerinden?"

"Dokuz milimetrelilik, 30.06 ve birkaç tane de 7.62'ye 39," dedi Luke.

Josie buz torbasını sol omzuna geçirdi. "Bir tabancayla bir de av tüfeği mi? Bu seçenekleri epey daraltır. Bu eyaletteki her erkeğin dolabında onlardan birer tane vardır. Fakat 7.62'ler burada pek popüler değildir."

"AK-47'ler 39 tane 7.62'lik alır. Şehirdeki çetelerin çoğu onları kullanır."

"Yani bunun bir çete hesaplaşması olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Araç Philadelphia'dan Carlos Garza adına kayıtlı. Kendisi aracın sürücüsü oluyor. Philadelphia menşeli bir Latino çetesi olan 23'ün tanınmış üyelerinden."

"Diğer ikisinin enselerindeki dövmeleerde de 23 yazıyordu. Çatışma eyaletler arası yolda başlamış olabilir ama Philadelphia buradan iki saat uzaklıkta."

"Uyuşturucu ticaretinin sınır tanımadığını en az benim kadar iyi biliyorsun," dedi Luke ciddiyetle.

"Yani tüm bunlar uyuşturucu yüzünden miydi?"

"Öyle görüldüğü kesin."

"O hâlde Denton East Lisesi'nin on ikinci sınıflarına giren tarih öğretmeninin arabanın yolcu koltuğunda ne işi vardı? Ve Ramona kim?"

Luke omuzlarını silkti. "Kim bilir? Umalım da Spencer postu kurtarıp bunu kendisi anlatsın."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Josie görevde olmamaktan nefret ediyordu. Dışarıda olmak, çalışmak istiyordu. Coleman vakasını olmasa bile silahlı çatışmayı soruşturabilirdi. Bir haftada Denton'da iki son derece olağanüstü suç işlenmişti ve Josie ikisinin de çözülmesinde rol oynayamıyordu. Bir süre Stop-and-Go'nun oralarda takıldı ama Trinity Payne, WYEP haber aracıyla çıkageldiğinde gitme vaktinin geldiğini anladı.

Eve vardığında kapısını kilitledi, yırtılmış kıyafetlerini çıkardı ve dosdoğru banyoya gitti. Küveti doldurmak için musluğu açtıktan sonra boy aynasında kendini inceledi; sol tarafı boylu boyunca morarmaya başlamıştı. Escalade'den kıl payıyla kurtulduğu için şanslıydı, ne de olsa dördüncü mevta olmasına yalnızca birkaç santim kalmıştı. Tüyleri diken diken oldu. Luke'un yanında olmasını dilerdi. İlk defa Luke'un bir telefonla tüm işlerini iptal edip huzursuzluğunu dindirmek için günün geri kalanını onunla birlikte geçirebileceği bir mesleği olmamasına üzüldü.

Belli ki günün geri kalanını yalnız geçirecekti ve henüz öğlen bile olmamıştı. Küvetin kenarına oturup sol baldırını yavaşça suya daldırırken birbirine bastırıldığı dişlerinin arasından tısladı. Açık bir yarayı sıcak suyla yıkamanın sıcak lavlara daldırmaktan pek farkı yoktu. Yarası derin değildi ama genişti. Onu anti-bakteriyel sabunla yıkadı, hafif dokunuşlarla kuruladı ve topallayarak yatak odasına gidip yatağına uzandı. Baldırını

yükseltmek için bacağına altına bir yastık tikiştirirken komodin-
nin üstünde iki ibuprofen buldu ve ikisini birden susuz yuttu.

Kollarını iki yana açarak gözlerini tavana dikti ve acısı
dinene kadar soluklarına odaklandı. Sokaktan geçen arabaların
seslerini ve evinin gürültüsünü dinledi; buzdolabının uğultu-
sunu, devreye giren ısıtma sisteminin kükremesini ve devreden
çıktığında ardında bıraktığı sağır edici sessizliği. Yalnızca üç
ay önce taşındığından eve hâlâ alışamamıştı. Nihayet kendi
evini satın alabilmiş olmak onun için gurur kaynağıydı. Ray'le
paylaştıkları evde kalamazdı. Canının yandığı kesindi –insanın
evliliğinin bitmesi canını nasıl yakmazdı?– ama esas sorun orada
yaşamamanın onu mantıksızca öfkeliendirmesiydi. Ray akıllılık
edip taşınmış, Josie kendine yeni bir ev ararken aylarca Dust-
y'nin kanepesinde yatıp kalkmıştı. Ray evi ona vermeyi teklif
etmişti. Aldatan oydu, o yüzden evden ayrılması gereken de
yine kendisiydi. Bu son on yıldır söylediği en akıllıca şeydi.

Josie denedi. Yeni evli bir çiftken birlikte satın aldıkları
evde yaşayıp hayatına devam etmeye çalıştı. Terfilerini kutla-
dıkları evde. İşlerinin bilhassa zor olduğu gecelerde ve tatil-
lerde neredeyse hepsi Denton polis teşkilatından olan ortak
arkadaşlarını ağırladıkları evde. Kusursuz evlilikleri hakkında
didişerek dayayıp döşedikleri evde.

Fakat yapamadı; orada kalmak istemedi. Alın teriyle kazan-
dığı parayla kendine yeni bir ev satın alma düşüncesi o kadar
cazipti ki başını döndürüyordu. Yalnızca bir aylık aramanın
ardından sekiz dönümlük bir araziye kondurulmuş, üç yatak
odalı, bungalov tarzı bir ev buldu. Burası onun eviydi; bunu
evi görür görmez anladı. Hatta içeri girmeye bile lüzum gör-
medi ama emlakçı ısrar etti. Ev bir üniversite profesörüne aitti.
**Adam aniden tayin edilmiş ve o yüzden evini çabucak elden
çıkarmak istemişti. Ev Josie için biçilmiş kaftandı.**

Bütün mobilyaları Ray'e bıraktı. Birlikte geçirdikleri ha-
yattan hiçbir yadigâr istemiyordu. Bu kararın olumsuz tarafı,

varını yoğunu evi satın almaya gömdüğünden yeni mobilyalara harcayacak çok az parasının kalmış olmasıydı. Hâliyle evini peyderpey döşüyordu. Hem zaten çalışma saatlerinden ötürü doğru düzgün eve uğradığı yoktu; ayrıca Luke dışında misafir de ağırlamıyordu ve zamanlarının yüzde doksan beşini yatak odasında geçiriyorlardı.

Josie'nin tek müsrifliği şu anda üzerinde uzanmakta olduğu devasa yataktı. Boktan çocukluğuna karşılık küçük bir mükâfat: yüksek tavanlı, cam cepheli, geniş mi geniş bir yatak odasındaki battal boy yatak, hayata başladığı iki adıma dört adımlik oda bozuntusunun taban tabana zıddıydı.

Josie normalde farklı ebatlardaki on beş kırlentin arasına gömülüp lüks yatağında öylece uzanmaya bayılırdı ama Dirk Spencer'i bir türlü aklından çıkaramıyordu: Vurulup tonla kan kaybettikten sonra gözlerinde panik yüklü bir ifadeyle tek bir kelimayı telaffuz etmeye çabalayan hâlini. Neden o sözcüğü seçmişti? O adı neden seçmişti? Ramona kimdi? Spencer'in Philadelphialı bir grup çete mensubuyla aynı SUV'nin içinde ne işi vardı? Philadelphia'ya mı gitmişti? Onu arabaya zorla mı bindirmişlerdi? Onlara ateş açan kimdi?

Çok sayıda cevapsız soru vardı. Josie'nin evde kös kös yatmaya devam edemeyeceği kadar çok.

ALTINCI BÖLÜM

Josie'nin Google'da Dirk Spencer'in adresini bulması yalnızca birkaç dakikasını aldı. Adam Briar Yolu adı verilen, dağın tepesindeki bir sitede oturuyordu. Az sayıda modüler evden ibaret siteye Denton'dan çıkıp kasabayı kısıp almış sık ormanın içinden geçen uzun, dar, yılankavi köy yollarından ulaşılabiliyordu. Josie oraya giderken Colemanların garaj yolunun önünden geçti; iki ev de aynı yol üstündeydi. Ormanın içinden kıvrıla kıvrıla Colemanların evine doğru uzanan kısa, tek şeritli garaj yolunun ağzındaki bankette, üstüne elle kardinal kuşları resmedilmiş, sarı renkli, büyük bir posta kutusu tek başına duruyordu. Josie sapakta polis şeridi, devriye aracı ya da WYEP'ye ait bir haber aracı görmeyi bekledi ama ortalıkta kimsecikler görünmüyordu.

Denton'daki yeni sitelerin pek çoğu gibi Briar Yolu'ndaki tüm evler birbirinin tıpatıp aynısıydı. Üç renkler: taba, gri ve beyaz. Sitenin sakinlerinden birkaçı peyzajla ve bahçe süsleriyle evlerine azıcık karakter katmıştı. Ne var ki Dirk Spencer'in evi gri ve sıradandı; evine ayırt edici dokunuşlar yapma zahmetine girmemişti. Şayet Josie işin aslını bilmeseydi evin boş olduğunu sanırdı.

Garaj yolu boş olmasına rağmen evin önüne park etti. Burada başka kimlerin yaşadığına, birazdan çıkıp gelecek bir karısı olup olmadığına dair en ufak bir fikri yoktu. İçeride mahsur kalmak istemiyordu. Kapıya birkaç defa vurduktan sonra zili

çaldı ama kapıya bakan olmadı. Evin içinde çıt çıkmıyordu. Ne havlayan bir köpek ne de pencerede bir kedi vardı. Tül perdelerin arasından içeri baktığında tek görebildiği mobilyalar oldu. İçeride en ufak bir hareketlilik yoktu.

"Ah, tatlım, evde değil," dedi arkasından gelen bir kadın sesi. Josie o yana dönünce garaj yolunun sonunda ak saçlı bir kadının durduğunu gördü. Yağmur yağmamasına rağmen üstünde hâki yağmurluk vardı ve tek elinde baston tutuyordu. Gülümseyerek Josie'ye baktı. "Onu kaçırdın. Bu sabah biri büyük bir arabayla gelip onu evinden aldı."

Demek ki Spencer kendi isteğiyle Escalade'deki adamlarla gitmişti.

"Onu giderken gördünüz mü?" diye sordu kadına.

"Şey, evet. Büyük, külüstür bir kamyonet tam şurada, senin park ettiğin yerde durdu. İki defa kornaya bastılar. Pencerenin kenarına gelmeme de o ses sebep oldu. Dirk birkaç dakika sonra evden koşarak çıkıp arabaya atladı."

Demek ki onları bekliyordu. Kendi arabasını garajda bırakmış olmalıydı.

"Son kavganızdan sonra onu kaçırman bence hayrına oldu. Evin yedek anahtarını nereye koyduğunu mu unuttun?"

Ancak o zaman Josie kadının onu başka biriyle karıştırdığını anladı. Dirk Spencer'ı epey yakından tanıyan biriyle. Ama yanıt vermesine fırsat kalmadan kadın topallayarak garaj yolunu arşınladı, verandaya çıkan basamakların yanındaki yuvarlak, avuç içi kadar taşı yerden aldı ve altındaki küçük kapak açılıp içinden parlak bir anahtar düşene kadar salladı. Josie çabucak eğilip anahtarı yerden aldı. "Teşekkürler," dedi.

Bir tebessüm daha. Yakından bakınca kadının suratının kırışıklıklarla dolu olduğunu ve kulakları artık ağır işittiğinden karşısındakinin ne dediğini duyamayan fakat bunu itiraf etmekten de utanan insanların her şeye gülümseyip başlarını

aşağı yukarı sallarken takındıkları ifadenin bir benzerini takındığını gördü.

"Saçlarını boyamışsın," dedi kadın.

Josie kadına gülümseyerek karşılık verse de tek kelime etmedi. Daha sonra eğer Dirk Spencer'in evine yaptığı izinsiz ziyaret sorun olursa kadını teşvik etmediğini gönül rahatlığıyla söyleyebilirdi.

"Koyu renk sana daha çok yakışmış," diye ekledi kadın. Josie cevap vermeyince de, "İlişkinizin yürümemesi çok yazık oldu. Seni gerçekten seviyor," dedi.

Josie'nin dudaklarının kenarları gerildi. "Ah, böyle düşünmeniz ne hoş."

"Hâlâ merkezdeki o restoranda mı çalışıyorsun?"

"Ah, hayır," diye yanıtladı Josie.

Kadın bir şeyi çözmeye çalışır gibi gözlerini kısarak ona uzun uzun baktı. Josie üst dudağında biriken soğuk terlere rağmen bekledi; belli ki kadın hatasını fark etmişti. Ama sonra gülümsedi ve gözlerine yine aynı boş ifade yerleşti. Arkasını dönüp ayaklarını sürüye sürüye garaj yolundan sokağa doğru yürümeye koyuldu. "Neyse, seni daha fazla tutmayayım," dedi omzunun üstünden.

Josie kadını durdurmak ve ona Ramona adındaki şu kimseyi nerede bulabileceğini bilip bilmediğini sormak istedi ama son anda kendine hâkim oldu. Ramona, Spencer'in eski sevgilisinin *adıysa* ne olacaktı? Hâl böyleyken yaşlı kadının arkasından el salladı ve dönüp anahtarı kilide takmadan evvel ağır ağır yürüyen kadının blokun aşağısında gözden kaybolmasını bekledi.

Oturma odasında birbiriyle uyumsuz, arkalarına birer battaniye atılmış iki kanepede duruyordu. Duvarlardan biri boydan boya kitaplıkla kaplıydı, oraya sığmayan ciltli kitaplarsa sehpalara istiflenmişti. Mavi bir kapüşonlu gelişigüzel kanepelerden birinin kolçağına atılmıştı. Üç gün öncesine ait yerel gazete orta sehpanın üstüne serilmişti ve Isabelle Coleman'ın kayboluşuyla

ilgili yapılan ilk haberlerden biri açıktı. Onun yanında duran kahve fincanının dibindeki posalar katılaşarak kahverengi bir tutkal kıvamını almıştı.

Mutfaktaki evyenin içi bulaşık doluydu. Tezgâhların üstüne ekmek kırıntıları saçılmıştı. Kurumuş tereyağıyla kaplı, krom rengi tost makinesinin yanında tereyağı bıçağı duruyordu. Tost makinesinin yanındaki prize kablosu tezgâhın kenarından aşağı sarkan bir şarj aleti takılıydı. Josie, Spencer'in telefonunda neler bulunduğunu –tabii eğer bulunduyorsa– öğrenmeyi aklının bir köşesine not etti. Buzdolabının üstünde, Spencer'in gezip gördüğü yerlerden alındığı belli olan magnetlerle tutturulmuş fotoğraflar vardı: New York City, Baltimore'un Inner Harbor bölgesi, Cleveland'daki Rock and Roll Müzesi, Hershey Parkı ve San Francisco. Fotoğrafların çoğunda Spencer uzun kahverengi saçlı, mavi gözlü bir kadınla kameralara mutlu mutlu gülümseyordu. Kadının saçlarının uzun olması dışında Josie'ye pek benzediği söylenemezdi. Muhtemelen ondan birkaç yaş büyüktü, otuzlarının başlarında olmalıydı. Josie bu kadının Spencer'in eski sevgilisi olduğunu farz etti. Fotoğraflardan birinde kadın üstünde yeşil bir önlükle Josie'nin hayal meyal hatırladığı bir restoranın barının önünde dikiliyordu.

Dirk'ün eski sevgilisiyle olan fotoğraflarının arasına başka bir kadın ve yeniyetme bir kızla çekilmiş fotoğrafları karışmıştı. Bu kadın diğerinden daha yaşlıydı, kırklarının ortalarında fa-lan olmalıydı, hafif göbekliydi ve kısacık, kum rengi saçlarıyla koyu renk gözleri vardı. Yeniyetme ikisinin karışımı gibiydi; tek farkı ten renginin daha zeytuni olmasıydı. Saçları Dirk'ünkiler gibi koyuydu.

Josie bunun Spencer'in ailesi olduğunu tahmin etti. Belki de boşanmıştı. Bu kadınla kızın şimdi nerede olduklarını merak etti. Adam postu yırtamazsa en yakın akrabalarına haber verilmesi **gerekecekti**; gerçi çoktan biri onlarla iletişime geçmiş olmalıydı **çünkü adam** tek bir günü bile sağ çıkaracağı benzemiyordu. Josie

cep telefonunu kullanarak Spencer'in buzdolabının üstündeki fotoğraflarından birkaçının fotoğrafını çekti ve ardından üst kata çıktı. Ebeveyn yatak odasındaki büyük yatak dağınıktı. Koridorun birkaç adım aşağısındaki diğer yatak odasında özenle toplanmış çift kişilik bir yatak, tozla kaplı bir şifonyer ve bir komodin vardı ama bunlar dışında oda çıplaktı. Hiç içinde yaşanmışa benzemiyordu. Hâliyle Josie ilgisini çekecek hiçbir şey bulamadı. Hiçbir yeri dağıtmamaya özen göstererek sokak kapısının yolunu tuttu. Verandaya çıktığında kapıyı arkasından kapatıp anahtarı kilide taktı.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Josie, Trinity'nin sesini duymasıyla donakaldı. Sağ eli hâlâ anahtarı çevirmekle meşgulken yüreği ağzının oralarda bir yerdeydi. Bu hiç iyi olmamıştı. Derin bir nefes aldı, suratına yılğın ve sinirli bir ifade yerleştirdi ve arkasına döndü. "Asıl *sen* burada ne halt ediyorsun?" diye karşılık verdi.

Trinity'nin üstünde hâlâ o sabah giydiği mavi şişme mont vardı; montunun altından görünen siyah renkli, diz boyu, A kesim eteğini uzun, bronz bacaklarına giydiği incecik ten rengi çorap ve on santimlik topuklularla tamamlamıştı. En azından Josie'nin, Trinity'nin onu o ayakkabılarla kovalamaya kalkışacağından endişe etmesine gerek yoktu.

Josie'nin bakışları Trinity'nin suratına kaydı. Her zamanki gibi benzerlikleri karşısında afalladı. Akraba değillerdi -Trinity birkaç kasaba aşağıda, nispeten refah içinde, iki ebeveynli bir evde büyürken Josie hayatı yoksulluk içinde geçen yalnız bir anne tarafından yetiştirilmişti- ama ikisinin de uzun, simsiyah saçları, porselen gibi tenleri ve uzun kirpikli masmavi gözleri vardı. Josie elini yüzüne götürüp sağ yanağı boyunca uzanan uzun, tırtıklı yara izini kapatmak için saçlarını önüne çekti. Bu, iki kadın arasındaki en çarpıcı farktı. Josie yara izinin kulağına yakın olmasından ötürü şükran duyuyordu çünkü saçlarını salıp azıcık da kapatıcı sürdürdü mü güçlkle fark ediliyordu.

Trinity parmağıyla kendi göğsüne işaret etti. "Ben mi? Bir hikâye üstünde çalışıyorum. Açığa alınmış bir polisi silahlı çatışmada vurulan birinin evine izinsiz girmeye çalışırken yakaladığımdan beri çok daha ilgi çekici hâl alan bir hikâye üstünde."

Josie kadının omzunun üstünden sokağa baktı ama WYEP aracı ortalıkta görünmüyordu. Josie, Trinity'nin konuşmak istediği insanları korkutup kaçırmamak için kameramana aracı kasten sokağın başına park ettirdiğini kendi deneyimlerinden biliyordu. Trinity sinsî olduğu kadar çaresizdi de. İki sene önce popüler sabah haberlerinden birini sunacakken kötü bir kaynaktan aldığı yalan yanlış bilgilerle yaptığı haberi canlı yayında duyurmuştu. Daha sonra haberin baştan aşağı yalan olduğu ortaya çıktığında suç onun üstüne kalmıştı. Skandalın ülke çapında manşet olmasıyla bütün itibarını yitiren kadın Pennsylvania'ya dönmüş ve eyaletin orta kesimlerini kapsayan küçük bir haber kanalında gezici muhabir olarak işe başlamıştı. Josie kadının büyük kanalların ve izleyicinin gözüne girmesini sağlayacak bir haberin peşinde olduğundan şüpheleniyordu. Aradığını burada bulamayacak, diye düşündü.

"İzinsiz girdiğim falan yok," dedi anahtarı kilitten çıkarıp Trinity'nin suratına doğru sallayarak.

"Dirk Spencer'ı tanıyor musun?"

"Sayılır," diye yanıtladı Josie. Trinity'nin yanından geçip gitmeye çalıştı ama kadın peşini bırakmadı.

"Ya tanıyorsundur ya da tanımiyorsundur. Peki hangisi? Burada resmî görevle bulunmadığını biliyorum."

"Çekil yolumdan," dedi Josie. "Seninle konuşmak zorunda değilim."

Trinity'nin elinde âdeta sihirle hiç yoktan bir cep telefonu belirdi. Gözleri kısıldı. "Ben şefini arayıp açığa aldığı dedektifi eyaletler arası yolda yaşanan çete bağlantılı silahlı çatışmadan saatler sonra, o olayda ölümün eşiğine gelen Dirk Spencer'ın

evinden çıkarken yakaladığımı söylerken burada beklemek ister misin?"

Josie buz gibi bakışlarını kadının kendini beğenmiş, ağır makyajlı suratında gezdirdi. Ona tokat atabilirdi ama her şeyden evvel başını belaya sokan da böylesi bir davranış olmuştu. Yolundan çekilmesi için Trinity'yi saldırı sayılmayacak şekilde ne kadar kuvvetli itebileceğini merak etti. Trinity'nin kameramanı muhtemelen sokağın karşısındaki ormangülünün arkasında bir yerlere saklanmış, aralarındaki konuşmayı kayda alıyordu. Yani kadını itekleyerek ondan kurtulması mümkün olmayacaktı, hâliyle doğrudan sadede geldi. "Ne istiyorsun?"

Trinity yavaşça cep telefonunu indirdi. "Saldırıda bulunduğun kadın hakkında bir yorum. Hikâyeyi bir de senden dinlemek istiyorum."

Josie iç çekti. "Soruşturma sürerken bu konuda konuşamayacağımı biliyorsun."

Trinity gözlerini devirdi. "Bu bir halkla ilişkiler zırvasından başka bir şey değil. Hikâyenin bir de senin bakış açısından anlatılmasını istemez misin?"

İstemiyordu. Bu konunun halka açık hiçbir yerde, hiçbir şekilde konuşulmasını istemiyordu. Asıl istediği, hayatına devam etmektir. İşine geri dönmek, Isabelle Coleman'ı bulmak ya da Dirk Spencer'in neden vurulduğunu öğrenmektir. "Benim ne istediğimin hiçbir önemi yok. Bu konuda konuşamam," dedi.

Trinity manikürlü ellerinden birini beline koydu. "Bu sabaha ne dersin? Görgü tanıklarından biri de sendin. Herhâlde o konuda konuşabilirsin?"

"Eğer sabahki olay hakkında seninle konuşursam yakamı bırakacak mısın?"

Trinity kısacık bir anlığına alt dudağını ısırды. "Aşırı güç kullanımıyla ilgili hakkında açılan soruşturma tamamlanana kadar. Sonrasına dair hiçbir söz veremem. İzleyicilerimiz neler olduğunu öğrenmek isteyecektir."

"Kameranın önüne çıkmayacağım."

"O hâlde ben de yakanı bırakmayacağım."

"Kameralar karşısına geçip sana röportaj vermek tek başıma alabileceğim bir karar değil. İzahatta bulunmam gereken üstlerim olduğunu biliyorsun."

"Benim de üstlerim var. Seninle röportaj yapmamı isteyeceklerdir. Eee? Şimdi ne olacak? Hazır sen de yanımdayken şefini mi arayayım, yoksa sabahki olay hakkında biraz laflar mıyız?" dedi Trinity.

Josie, Dirk Spencer'ın evinde yakalandığı için kendine kızılıyordu. Bu konuya şefini tatmin edecek hiçbir açıklama getiremezdi, o yüzden yalan söyledi. "Öyle olsun. Soruşturma tamamlandıktan sonra aşırı güç kullanımıyla ilgili sana özel röportaj vereceğim. Yalnız bugün kameraların karşısına çıkamam. Seninle sabahki hadise hakkında da konuşurum ama beni burada görmedin."

Josie, Trinity'nin suratında minicik bir tatmin ifadesinin oynadığını görür gibi oldu. "Anlaştık."

YEDİNCİ BÖLÜM

Josie lafı hiç uzatmadan o sabah gördüklerini ana hatlarıyla anlattı. Kendisinden başka yarım düzine Stop-and-Go müşterisinin şahit olduğu bir olayı üstünkörü anlatmanın başını belaya sokmayacağına kanaat getirmişti. Trinity'yi asık suratıyla orada bırakıp onun ağına yakalandığı için kendine saydırarak arabasıyla bayır aşağı inmeye koyuldu. Kendisine yöneltilen suçlamalarla ilgili yürütülen soruşturma ya da başka bir konu hakkında Josie'nin ona özel röportaj verme niyetinde olmadığını öğrendiğinde sinirden küplere binecekti.

Josie, Colemanların evine giden sapağın önüne geldiğinde arabayı yavaşlattı ve sola dönerek garaj yoluna girdi. Yolu yarılادığında karşısına Denton polisine ait bir devriye aracı çıktı. Arabanın içindeki devriye memuru Noah Fraley'nin gözleri kapalıydı ve kafası önüne düşüp duruyordu. Josie onun arkasına park edip arabadan indi, iner inmez beli isyan ederken bacağına tekrar yük binmesiyle yarası yine zonklamaya başladı. Devriye aracına yaklaşıncı Noah'nın horladığını duydu.

Arabanın camından içeri uzanırken ağaçların başladığı yerdeki sarı renkli şeridin çırpınışı dikkatini çekti. Demek ki Noah'nın burada bulunmasının sebebi olay mahallini korumaktı. Adamın omzunu nazikçe dürtüklemesiyle Noah sıçrayarak uyandı ve kısa süreliğine şaşkın şaşkın etrafına baktı. Josie'nin orada olduğunu fark ettiğinde yanakları pancar gibi kızardı. "Jos... Dedektif Quinn," diye kekeledi. "Burada ne işiniz var?"

İş üstünde uyurken yakalanmanın getirdiği mahcubiyetten sözcükler ağzından alelacele çıkıp birbiri üstüne yığıldı. Josie'nin gülümseyerek baktığını görünce yanaklarının rengi iyice koyulaştı. Kendini bildi bileli Josie'ye vurgundu. Çirkin bir adamı sayılmazdı ama ona o gözle bakmak mümkün değildi. Fiyakalı bir tip değildi. Polislerin yalancıkta bile olsa bir parça öz güvenli olması gerekirdi. Noah'nın öz güvenindeki bariz eksiklik kimsenin ormana girmediğinden emin olmak için bütün gün arabanın tekinde oturmak gibi görevler alıp durmasının asıl nedeniydi.

"Olay mahalli burası mı?" diye sordu Josie.

Noah önce yol kenarındaki ağaçlara bağlı sarı şeride, sonra tekrar Josie'ye baktı. Josie adamın suratındaki tereddüdü görebiliyordu. "Şey, evet, şuradaki ağaçların arasından geçince orada."

Ağaçlar kalın gövdeli ve sıktı; ortada Josie'nin görebildiği bir patika yoktu. "Ağaçların arasından geçince mi? Yoldan ne kadar uzakta?"

Noah omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Epey gitmeniz gerek."

Josie dirseklerini camın kenarına dayayıp ona biraz daha yaklaştı. "Bakmamın sakıncası var mı?"

"Ben... şey, yapamam, anlarsınız ya, yapmamam gerek, kesinlikle olmaz..."

"Noah," dedi Josie fısıltıyla. "Ben deneyimli bir soruşturmacıyım. Olay yerini bozmayacağımı biliyorsun."

"Ama şef dedi ki..."

"Olay mahalli çoktan didik didik edilmedi mi?"

"Şey, edildi ama yine de oraya girip çıkan herkesin kaydını tutmak zorundayım," dedi Noah.

"Beni kayda geçirmek zorunda bile değilsin. Buraya hiç uğramamış gibi olacağım."

"Ama kayıt tutmanın asıl amacı olay yerine kimin ne zaman girdiğini bilmektir."

Josie taktik değiştirdi. "Memur Fraley, sizin üstünüz mü-yüm, değil miyim?"

Noah huzursuzca kıpırdanıp bakışlarını kaçırdı. "Deęilsiniz, siz... açığa alındınız."

"Şefin beni yakında göreve iade etmeyeceğini mi düşünüyorsun? Bitap düştüğünüzü biliyorum. Herkesi gece gündüz çalıştırıyor, öyle değil mi?"

Noah başıyla onayladı. Uzun bir soluk verdi. "Berbat hâ-deyiz," diye itiraf etti.

"Ve şimdi bir de şu silahlı çatışma çıktı..." diye ekledi Josie.

Noah, Josie'yle tekrar göz teması kurdu. "Ben, şey, orada olduğunuzu duydum. İyi olduğunuza sevindim."

"Al benden de o kadar," dedi Josie. Ona kurumuş terinin bayat kokusunu alacak kadar yakındı. Adam en azından üç gündür duş almak ya da üstünü değiştirmek için bile eve uğramamıştı. "Noah," dedi tekrar. "Şefin beni çağırması artık an meselesi. Ray öyle dedi. Göreve iade edildiğimde son gelişmelerden haberdar olmalıyım. Burada olduğumu kimseye söylemek zorunda değilsin. Böylece ben de nöbet yerinde uyuyakaldığımı kimseye söylemek zorunda kalmam."

Noah gözlerini yumdu; teslimiyet ve mahcubiyet suratına hâkim olmak için birbiriyle yarıştıyordu. "Lütfen elinizi çabuk tutun, olur mu?"

Josie adamın omzunu hafifçe sıvazladıktan sonra fikrini değiştirmesine fırsat vermeden topallayarak ormana doğru koşturdu.

"Arabanızı burada bırakmayın!" diye seslendi Noah arkasından.

Haklıydı. Eğer Josie ormandayken teşkilattan birileri çıkagelirse Noah arabasının orada bulunmasının nedenini hayatta açıklayamazdı. Gerçi üstüne vazife olmamasına rağmen Coleman vakasının olay yerine girdiğini kimseye çaktırmadan arabasını bırakabileceği pek fazla yer yoktu. Evin yanına park edemezdi.

Tek çaresi, arabasını ana yolun sekiz yüz metre kadar aşağısındaki bankete bırakmaktı. Kasaba merkezinden Colemanların evine gelenler oradan geçmeyecekti. Kaçırılma mahallindeyken biri gelecek olursa da ağaçların arasından arabasına dönüp kimsecikler görmeden oradan tüyebilirdi. O olay yerindeyken teşkilattan birilerinin Colemanların evinin önünden geçerek Dirk Spencer'in yaşadığı siteye gitmeye karar vermemesini ummaktan başka seçeneği yoktu.

Colemanların posta kutusuna vardığında çoktan kan ter içinde kalmıştı ve vücudunun sol tarafı zonklamayı bırakmış, sızlıyordu. Ceketini çıkarıp beline bağladı. Posta kutusunun önünden geçerken ondan birkaç adım ötede, çimenlerin arasında duran parlak ve pembe bir şey gözüne çarptı. Biraz daha dikkatli bakınca bunun bir akrilik tırnak olduğunu gördü: sarı çizgili, pespembe bir tırnak. Onu kâğıt mendille yerden alıp cebine atmadan önce telefonuyla birkaç fotoğrafını çekti.

Colemanların evinin çevresindeki ormanlık alanın didik didik arandığını biliyordu. Yolun kenarına da bakmış olmalıydılar. Muhtemelen yolun diğer tarafındaki, posta kutusunun karşısındaki ormanlık arazinin ilk birkaç kilometresini de taramışlardı. Josie bu tırnağın çoktan birileri tarafından görüleceğinden emindi. En azından Isabelle'e ait olup olmadığı belirlenene kadar delil odasında tutulmalıydı. Tabii eğer gö-nüllülerden birinin değilse ki bunun hepten mümkün olmadığı da söylenemezdi. Gerçi mektupları almaya geldiğinde Bayan Coleman'ın tırnağını düşürmüş olması da mümkündü. Josie uzun garaj yolunda güçlkle ilerlerken iç çekti. Bu onu deli eden türden bir meseleydi. Önemli olup olmadığını bilmenin hiçbir yolu yoktu. Eğer rozetini iade etmek zorunda kalmamış olsaydı tırnakla beraber doğrudan Bayan Coleman'ın yanına gider ve ona bunun kime ait olduğunu bilip bilmediğini sorardı. Fakat şu anda polis değildi.

Olay mahallini arazinin geri kalanından ayıran şeridin diğer tarafına temkinli bir adım atarken Noah'ya bakıp başını aşağı yukarı salladı. Ağaçtan ağaca bağlanmış başka sarı şeritler açıklığa uzanan dar bir patika vazifesi görüyordu. Yerler çamurla, çürümeye yüz tutmuş yapraklarla ve kırılmış ağaç dallarıyla kaplıydı. Olay yerinin, garaj yolundan yaklaşık on iki metre uzaklıkta olduğunu hesapladı. Burası tek tarafında büyük bir kayanın bulunduğu küçük bir açıklıktı. Sahiden de hiçbir ilgi çekici yanı yoktu. Bütün deliller toplanarak kayda geçirilmişti.

Josie olay mahallini inceleyerek kendi etrafında yavaşça döndü.

"Kızın burada ne işi varmış?" diye mırıldandı kendi kendine.

Açıklığın dikkate şayan hiçbir yanı yoktu. Denton'ı ve civar kasabaları kuşatan Pennsylvania ormanlarındaki diğer binlerce açıklıktan farksızdı. Hatta doğru düzgün bir açıklık bile sayılmazdı, daha ziyade ağaçların arasındaki genişçe bir boşluktan ibaretti. Isabelle ormanın bu kadar derinliklerinde ne yapıyordu? Josie geri dönüş yolunda kızın garaj yolundayken takip edildiğini sezip ormana kaçmış olabileceğini düşündü. Belki de bir boğuşma yaşanmış ve o yüzden ağaçların arasına dalmıştı.

Josie'nin elinde yeterli bilgi yoktu. Bildikleri haberlerde Trinity Payne'in ağzından duyduklarıyla sınırlıydı. Bilindiği kadarıyla Isabelle sırta kadem bastığında evde yalnızdı. Evindeki hiçbir şeye el sürülmemişti ama telefonu kayıptı.

Josie garaj yoluna vardığında, oradan ayrıldığını görünce bariz şekilde rahatlayan Noah'ya el sallayarak teşekkür etti ve ardından akrilik tırnağın içinde olduğu mendil yumağına şöyle bir dokunup şefin ne zaman arayıp da ondan işe dönmesini isteyeceğini merak ederek arabasına doğru yürümeye koyuldu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Aradığı restoranı bulması için Josie'nin Denton kasaba merkezinde ağır ağır iki tur atması yetti. Sandman Bar ve Izgara. Bir keresinde Luke'la burada yemek yemişlerdi; dahası burası birlikte insan içine çıktıkları ilk yerlerden biriydi. İçerisi tam hatırladığı gibiydi – ve Dirk Spencer'ın buzdolabının üstündeki fotoğrafta görünenin tıpatıp aynısıydı. Mekân loştu ve güzelce cilalanıp parlatılmış uzun, ahşap bir bar duvarlardan birini boydan boya kaplıyordu. Bar tezgâhının tam karşısında, bazıları dört ya da daha fazla kişilik gruplar için birleştirilmiş iki düzine kadar iki kişilik masa duruyordu. Kırmızı tuğla duvarlar Falstaff, Meister Brau ve Rheingold gibi uzun zaman önce piyasadan kaldırılmış biraların reklam tabelalarıyla süslenmişti.

Öğle yemeğinden sonra fakat indirim saatinden önceydi. Hâliyle mekânda yalnızca birkaç müşteri vardı. Josie belindeki ağrıyla eş zamanlı zonklayan bacağına rağmen topallayarak bara doğru yürüdü. Daha fazla ibuprofene ihtiyacı vardı. Barmen epey gençti, taş çatlasa yirmi bir yaşındaydı ve barın arkasındaki duvara asılı geniş ekran televizyonlardan birine kilitlenmişti. Ekrandaki Trinity Payne'di –Josie bu kadından bir türlü kurtulamıyordu– fakat bu defa Stop-and-Go'nun önündeydi. Televizyonun sesi kısıktı ama barmen pürdikkat izlemeyi sürdürüyordu. Josie delikanlının asıl ilgisini çekenin silahlı çatışması, yoksa Trinity mi olduğunu merak etti.

Josie taburesini sürükleyerek bara yaklaştırırken çıkan ses barmenin dikkatini çekti. Delikanlı ona önceden çalışılmış, yapmacık bir gülümsemeyle bakıp ne arzu ettiğini sordu. Josie önce hiçbir şey istemeyecek oldu ama ağrısı o kadar şiddetlenmişti ki iki tek armak kulağına harika bir fikir gibi geldi. "İki shot 'Wild Turkey' alayım," dedi.

Barmen önce Josie'nin arkasına, ardından kapeya doğru baktı.

Josie dudaklarını birbirine bastırarak gülümsemedi. "İkini de benim için. Uzun bir gün oldu da."

Delikanlının suratındaki gülümseme bir an için silinir gibi oldu ama sonra çabucak toparlandı. "Hemen hallederim."

Josie barmen iki shot bardağı ve viski şişesiyle dönene kadar bekledi ve ardından, "Burada çalışan Ramona adında biri var mı? Garson falan olabilir?" diye sordu.

Delikanlının suratında hiçbir tanıma belirtisi yoktu. Yapmacık gülümsemesi yerini samimi bir şaşkınlığa bıraktı. "O isimde biri yok," dedi. "Neye benziyor?"

Josie cep telefonunu çıkardı, Dirk Spencer'ın eski kız arkadaşıyla çekilmiş fotoğrafını buldu, kadına zım yaptı ve barmene gösterdi.

"Ah, bu Solange," dedi delikanlı şıp diye. "Bu gece çalışıyor. Eğer beklemek isterseniz yarım saate burada olur. Ben..." Josie'nin kim olduğunu ve ne istediğini bilmeden bu kadar çok bilgi vermemesi gerektiğini son anda fark etmiş gibi birdenbire konuşmayı kesti.

"Endişelenme. Ben polisim," dedi Josie kendiliğinden. "Fakat burada olmamın asıl nedeni başka. Şu anda görevde değilim. Arkadaşının başı belada değil, sadece onunla bir konuda konuşmam gerek."

2 Bir viski markası. -ç.n.

Delikanlı şüpheli görünüyordu. Öyle ki Josie rozetini görmek istememesi için dua etti. Fakat bir an sonra barmen omuzlarını silkip, "Pekâlâ. Başka bir arzunuz var mı?" dedi.

Josie gülümsedi, "Sadece soda."

Tipki söz verildiği gibi Solange yaklaşık yirmi dakika sonra yüzünde endişeli bir ifadeyle barmenin peşi sıra içeri girdi. Josie'yi gördüğünde beceriksizce gülümsedi. Gerginlikten beline bağladığı yeşil önlüğüyle oynayıp duruyordu. Barın arkasından çıkıp Josie'nin yanına gelerek tokalaşmak için elini uzattı. "Selam, sen şu haberlerdeki kadın polis değil m..."

"Dedektif Josie Quinn, evet. Şu anda vazife başında değilim."

"Açığa alındın."

"Evet."

Birbirine bastırduğu dudakları çizgi şeklini alan Solange'ın suratı kaskatı bir ifadeye büründü. "Konu nedir?"

"Ramona adında birini tanıyor musun?"

Josie yine en ufak bir aşinalık belirtisi göremedi. Solange'ın surat ifadesi değişmemişti. "Hayır."

Josie iç geçirdi. "Bu sabah eyaletler arası yolda bir Escalade'in Stop-and-Go'ya dalmasıyla son bulan bir silahlı çatışma yaşandı."

Solange kollarını göğsünde kavuşturdu. "Haberlerde gördüm. Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Polis teşkilatından henüz seninle konuşan olmadı mı?" diye sordu Josie.

"Hayır, neden?"

"Dirk Spencer o Escalade'in yolcularından biriydi," dedi Josie.

Solange'ın tek eli ağzına kapanırken gözleri şaşkınlıktan fal taşı misali açıldı. Geriye doğru sendeleyerek kendine bir tabure buldu ve ona yarı oturup yarı yaslandı. "Aman Tanrım," dedi. "Yoksa o... o?.."

"Bildiğim kadarıyla hâlâ hayatta," dedi Josie. "Hava ambulansıyla Geisinger Tıp Merkezi'ne götürüldü. Anladığım kadarıyla ağır yaralanmış. Aranızdaki ilişkinin tabiatını bilmiyorum ama gidip onu görmek isteyebilirsiniz."

Kadın sakinleşti ve suratındaki ifade yine sertleşti. Önlüğünün belinden bacaklarına kadar olan kısmını eliyle düzeltti. "Neredeyse iki yıldır birlikte değiliz. Ayrıldık."

"Bay Spencer'ın evinde kapıya bakan olmadı," dedi Josie dikkatle. "Bilgi vermemiz gereken bir akrabası ya da başka biri var mı?"

"Açığa alındığını sanıyordum," dedi Solange ciddiyetle.

"Alındım," dedi Josie bir itirafta bulunurcasına. "Burada bulunmamın nedeni polis memuru olmam değil. Yani hem öyle hem değil. Buradayım çünkü bu sabah oradaydım. Escalade benzin istasyonuna daldığında az kalsın canımdan olacaktım." Solange'ın vücudunun sol tarafındaki kapkara morluğu görebilmesi için gömleğini hafifçe kaldırıp sağına döndü. "Bay Spencer şuurunu kaybetmeden önce 'Ramona' dedi. Bu isim sana bir şey ifade ediyor mu?"

Solange kafasını iki yana salladı. "Hayır. O isimde kimseyi tanımıyorum. O da tanımaz. En azından bildiğim kadarıyla. Belki biz ayrıldıktan sonra biriyle tanışmıştır."

Bu düşünce Solange'a pek uygun görünmüyordu.

"Isabelle Coleman'ın kaçırılmasından sonra teşkilatın diken üstünde olduğunu fark ettiğinden eminim. Bay Spencer'ı çalıştığı liseden tanırdım. Dahası olay esnasında orada bulunduğumdan ve kendinden geçmeden önce onunla konuşan son kişi olduğumdan en yakınıyla bizzat konuşmamın iyi olacağını düşündüm."

Restoran sıcak değildi ama Solange tek elini yelpaze gibi sallamaya başladı. Bakışları Josie dışında her yerde gezindi. "Ben onun en yakını değilim. Philadelphia'da Lara adında bir kız kardeşi var ama pek konuşmazlar. O kızın başı... hep ka-

nunlarla beladadır, anlarsın ya. Bir de June adında bir yeğeni var. Dirk'le birlikte yaşıyordu ama bir yıl kadar önce evden kaçtı ve o günden beri onu gören olmadı."

"June kaç yaşında?" diye sordu Josie.

Solange omuzlarını silkti. "Emin değilim. Şimdilerde on altı ya da on yedi yaşında olmalı. Ama onu asla bulamazsın."

"Neden öyle dedin?"

Yine omuzlarını silkti. "Çünkü Dirk onu her yerde aradı. İnan bana, bakmadığı yer kalmadı. O kız bulunmak istemiyor."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Solange'a göre June Spencer sorunlu bir kızdı. Babası hayatından çıktıktan sonra annesiyle Philadelphia'da yaşamaya başlamıştı fakat on beşine bastığında dört farklı liseden atılmış, altı kere tutuklanmış, iki kere aşırı doz almış ve bileklerini kesmeye kalkışmıştı.

"Annesinin de ondan aşağı kalır yanı yoktu," dedi Solange ellerini *ne beklersin* anlamında iki yana açarak. "O kadın rehabilitasyona o kadar çok girip çıktı ki bir yerden sonra saymayı bıraktım. Sabıka kaydı hakkında ağzımı bile açmayayım. Cezai İnfaz Merkezi'nde adına tahsis edilmiş bir bank bile olabilir. June'un perişan durumda olmasına şaşmamalı."

Josie'nin tüyleri diken diken oldu. Bu tür anneler hakkında o da birkaç şey bilirdi. Eğer Solange doğruyu söylüyorsa June'un tüm o kargaşanın ortasında kalmış aciz bir kurban olması ihtimali yüksekti: hiçbir kaynağı ya da gidecek kimsesi olmayan bir çocuk. Annesinin yıkıcı yaşam tarzına tutsak bir seyirci. Kimi zaman zoraki bir katılımcı. Josie bu düşünceleri bir kenara itip Solange'a odaklandı. "Nasıl oldu da June kendini burada buldu?"

Solange gözlerini devirecek oldu ama Josie'nin suratındaki ciddiyeti görünce vazgeçti. "June, Dirk'ün şahsi meselesiydi. Onun kız kardeşine benzemesini istemiyordu. İkisi de henüz yirmilerindeyken kalp krizinden ölen bekâr bir anne tarafından büyütülmüştü. Yani June'un Dirk dışında akrabası yoktu. Kız

kardeşini ikna etmek için biraz çabalaması gerekti ama nihayet kız kardeşini June'un bir süreliğine onunla yaşamasına izin vermeye razı etti. Kızı evlat edinmek istiyordu."

"Kız kardeşi buna müsaade etmedi mi?"

Solange kafasını iki yana salladı. "Hayır. O sürtük kindarın rekiydi. June'un buraya gelmesine izin vermesinin tek nedeni şartlı tahliye koşullarını ihlal ettiği için altı ay daha hapis yatacak olması ve çocuk esirgeme kurumunun ona çocuğun geçici vasilliğini Dirk'e vermemesi hâlinde June'un koruyucu aileye gideceğini söylemesiydi."

"Bu ne kadar zaman önceydi?" diye sordu Josie.

"Yaklaşık iki sene önce. Kız daha yeni on beşine basmıştı."

"Siz de iki yıl önce ayrılmamış mıydınız?"

Solange'in omuzları çöktü. Barmenin barın üstünden uzattığı kolaya cılız bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Evet. Bak, Dirk'ün yeğenini kurtarmayı istemesini takdir ediyordum, gerçekten takdir ediyordum. Ama ondan on yaş filan küçüğüm. Ben onunla bir yuva kurmak istiyordum. Aslında planımız buydu. Hasarlı, isyankâr, yeniyetme bir kızı sahiplenmek hiç hesapta yoktu."

"Ve onu terk ettin, öyle mi?"

"İdare etmeye çalıştım. Birkaç yıla on sekizine basacaktı. Belki ondan sonra Dirk'le müşterek bir hayat kurabilirdik fakat fazla dayanamadım. Ben oradan ayrıldıktan sonra bile Dirk'le irtibatı koparmadık; güya ayrılığımız geçici olacaktı fakat bir noktadan sonra farklı yönlerde savrulduğumuz açıklık kazandı. Dirk benden sık sık onlara uğramamı ve June'un örnek alabileceği 'olumlu bir rol model' olmamı istiyordu, o yüzden arada sırada da olsa kızla takılmaya özen gösterdim. Dirk'ü kırmamak için June'la aramı iyi tutmaya çalıştım ama kız tam bir kapalı kutuydu."

Josie, June'un Denton'da tutuklanıp tutuklanmadığını Ray'den veya Noah'dan öğrenebilirdi ama aklına kızın karış-

muş olabileceği hiçbir olay gelmiyordu. "Buraya taşındığında hiç sorun yaşad mı?"

Solange elindeki bardağı bara bırakıp pipetiyle kahverengi sıvıyı karıştırarak buz küplerini tıngırdattı. "Beklediğimiz kadar körü değildi. Okulu ektiği için biraz sorun yaşadı ve Dirk onu birkaç defa ot içerken yakaladı. Sigara da içiyordu. Dirk'ün bundan pek hoşlandığı söylenemezdi. Fakat kız çoğunlukla keyifsiz ve içine kapanıktı. Dirk onu haftada iki defa terapistle gitmeye ikna etmişti. Terapinin yardımı olup olmadığını ya da June'un terapistle konuşup konuşmadığını bile kestiremedik. Aynı okulda olduklarından Dirk onu gözünün önünden pek ayırmıyordu ama kız hiç arkadaş edinmedi."

"Notları nasıldı?" diye sordu Josie.

"İdare eder. Sınıfını geçmesine yetti. Dirk onun okuldaki bazı kulüplere katılmasını istiyordu ama June hepsinin ezik olduğunu düşünüyordu." Öksürüğü andıran bir kahkaha koy-verdi. "Hatta sanırım şöyle demişti: 'Okuldaki kerizlerin boktan aktivitelerine katılacak değilim.' Sürekli ağır bunalımdaydı. Sen buralı mısın?"

"Doğma büyüme," diye yanıtladı Josie.

"O hâlde sen de bilirsin. Okulda süper popüler olmadığı ya da orada kendine bir yer edinmediği sürece buralarda bir gencin oyalanabileceği hiçbir şey yok."

Doğruydı. Ergenlik döneminde Josie de başını biraz belaya sokmuştu ama çoğunlukla annesinin yüzündendi. Annesinin çekip gitmesinin üstünden yıllar geçmesine rağmen hâlâ adına yetişkinlik öncesi denen o tuhaf, tehlikeli topraklarda olmanın neye benzediğini hatırlıyordu. Yaşınız gerçekten ilginizi uyandıran bir şey yapmanıza yetmiyordu. Sanki herkes sarhoş olmak ya da uçmak veya her ikisini birden yaparak sonrasında ne olacağını görmek istiyordu. Sınırları zorlamak. Okulda bir grubunuz yoksa kendinizi sınırdaki hayatı keşfetmek için yanıp tutuşmanıza rağmen elle tutulur hiçbir şey yapamayacak hâlde

buluyordunuz. Hâliyle geride başınızı belaya sokmak dışında yapacak pek bir şey kalmıyordu; bilhassa da Denton kadar küçük bir yerde. Kasaba olmasına rağmen küçük muhitlere has unsurların ve tuzakların pek çoğuna sahipti.

Ergenliğinde Josie'nin de çok az arkadaşı vardı. Onu gerçekten anlayan yegâne insan Ray'di ve diğer arkadaşları Denton'ı terk edip üniversiteye gitmek için verdiği ani kararla dalga geçerken arkasında duran tek kişi yine Ray olmuştu.

Josie, June'un Philadelphia ebatlarında bir yerden geldiğini düşününce Denton'ın kızın gözüne dünyanın en bunaltıcı yeri gibi görüldüğünü tahmin edebiliyordu.

"Philly'deki arkadaşlarıyla görüşmeyi sürdürdü mü?" diye sordu.

"Başlarda evet ama Dirk hafta sonları onları ziyarete gitmesine izin vermeyince sayıları gitgide azaldı. Bir yıl sonra tek bir arkadaşı kalmadı. Bence çok yalnızdı. Dirk elinden geleni yaptı ama az evvel de dediğim gibi o kızla anlaşmaya çabalamamın tek nedeni Dirk'ün yalvarmasıydı ama kız umutsuz vakaydı. Kaçtığına hiç şaşırmadım."

"Philadelphia'ya geri mi dönmüş?"

"Dirk de öyle düşündü, evet, ama onu orada gören kimse olmamış. Hâl böyle olunca Dirk ve kız kardeşi kendilerini birinin onu kaçırdığına inandırdılar."

Josie teninin karıncalandığını hissetti. "Neden?"

"Sanırım onu bulamadıklarından. Dirk burada karakola başvurdu, sonra Philadelphia'da kız kardeşiyle birlikte polise gittiler ama kimse bir şey bulamadı."

Josie kaşlarını çatı. "Tüm bunlar bir yıl önce mi oldu?"

Solange başıyla onayladı. "Evet. Telefonunu yanına almamıştı ama şahsi eşyalarından bazıları kayıptı. Yanından hiç ayırmadığı eski püskü, kahverengi bir postacı çantası vardı. Onu hiçbir yerde bulamadık."

Josie şu saatten sonra Noah'dan June'u aramasını istemeye mecburdu. "Evden mi kayboldu?"

"Evet. Bir cumartesi sabahı Dirk arabasını servise götürdü ve geri döndüğünde kızı evde bulamadı."

"Birinin eve girdiğine işaret edecek herhangi bir emare yok muydu?" diye sordu Josie.

"Yoktu. Kız kayıplara karışmıştı. Bütün komşularla konuştuk, hatta herkesin işine burnunu sokan şu ihtiyar kadına bile sorduk ama onu gören olmamıştı. Bir süre sonra kızın ormana gidip kendini öldürdüğünü falan düşündük, daha doğrusu ben düşündüm."

Josie orta Pennsylvania'da bunun insanların kabullenmek istemediği kadar yaygın olduğunu kendi deneyiminden biliyordu.

"Ormanı aradınız mı?"

"Dirk yardım etmeleri için okuldan birkaç öğretmen topladı. Haftalar sürdü ama evet, ormanı didik didik ettik. Fakat June'dan hiçbir iz bulamadık. Kimse bir şey görmemişti. Dirk haberlere çıkmak istedi ama kaçakların haber niteliği taşımadığını söylediler. Kasabada bir miktar broşür dağıttı ama ondan da bir şey çıkmadı."

Duydukları, aşinalığıyla Josie'nin yüreğini sızlattı. "June kaybolduğunda saçları koyu renkti," dedi, "ayrıca kaşında ve burnunda *piercing* vardı, değil mi?"

"Evet. Doğru. Dirk o şeylerden nefret ederdi ama annesi istediğini yapmasına izin verirdi."

Bir anı Josie'nin zihninde yüzeye çıktı. Bu anıyı hatırlamasına sebep olan broşürlerin bahsiydi. Josie, June'un suratını daha önce de görmüştü: Yaşı daha büyüktü ve Dirk'ün buzdolabının üstündeki fotoğraflarda görünenden daha fazla *piercingi* vardı ama kesinlikle aynı kızdı. Josie şefine arama çalışmalarına neden yardım etmediklerini sormuştu. Şefiyse o kızı aramak için ellerindeki bütün şartları zaten zorladıklarını fakat tahminine göre kızın Philadelphia'ya geri dönüp oradaki

tiplerle takılmaya başlamasının en muhtemel senaryo olduğunu söylemişti. Philadelphia yetki bölgelerinin dışındaydı. Josie o zamanlar bunu sorgulamamıştı. Ne şefinin açıklamalarını sorgulamak ne de vakanın ayrıntılarını öğrenmek için geçerli bir nedeni vardı. Denton'da da çocukların evden kaçtığı oluyordu: sorunlu çocuklar, korkunç aile hayatlarından bıkan çocuklar, uyuşturucu müptelaı çocuklar. Çoğu zaman ailelerin, evlatlarının sorunlu ruhlarını kendi saflarına çekme çabaları en iyi tabirle yarım gönüllüydü. O çocukların kaçması omuzlarındaki yükü hafifletiyordu. Üzücü olmasına üzücüydü ama Josie meslek hayatında buna defalarca şahit olmuştu.

Ne var ki olayın ayrıntılarını öğrendikten sonra June Spencer'in kayboluşu Josie'nin aklına yatmadı. June'un kaçak muamelesi görmesinin yegâne sebebi kederli mazisiydi. Josie daha az evvel Dirk Spencer'in –Denton'da kullanmaktan hoşlandıkları tabirle dağ başındaki– evine uğramıştı ve June'un oradan öylece çekip gitmesi mümkün değildi. Her şeyden kilometrelerce uzaktaydı. Bir yere gittiyse yanında biri olmalıydı. Belki de niyeti gerçekten kaçmaktı, o ıssız dağ yolunda tek başına yürüyordu ve başka biri tarafından alınmıştı ama Dirk'ün evinden tek başına, üstelik yayan kaçması mümkün değildi. Bir arabaya binmiş olabilirdi ama gideceği yere varıp varmadığı başka bir hikâyeydi. Josie, Dirk'ün aramakta neden direttiğini anlayabiliyordu.

"Dirk, Philadelphia'ya sık sık gider miydi?" diye sordu.

"Neredeyse hiç gitmezdi. Oradan nefret eder."

"Oradan görüştüğü birileri var mı?"

"Kız kardeşi dışında mı? Hayır."

"Çete mensubu olabilecek eski dostlar falan?"

Solange'nın gözleri irileşti. Televizyona işaret etti. "Ah, doğru. Televizyonda o arabanın içindeki tiplerin çete mensubu olduğunu söylemişlerdi. Ne tür bir çete?"

"23," dedi Josie. "Latino."

Solange haberi aldığı zamankinden bile daha çok şaşırdı. "Çete mensupları şöyle dursun, Dirk'ün Philadelphia'da arka kadeşi varsa bile ben hiç tanışmadım. Onu... şey... gördün, öyle değil mi?"

Josie başıyla onayladı; Solange'ın ne demek istediğini anlamıştı.

"Biraz inek bir tiptir, anlarsın ya? Demek istediğim... Hiç öyle sert, kaba saba tiplerden değildir. Kitaplara, tiyatroya ve sanat tarihine ilgi duyar."

Josie, Dirk'ün oturma odasının duvarları boyunca sıralanmış kitaplıkları düşündü. "Evet, o kadarını anladım."

"Daha önce eline silah aldığını bile sanmıyorum."

Josie o sabah onu gördüğünde elinde silah yoktu. Hatta o arabada olup da emniyet kemerini layığıınca takan tek kişi oydu. Yapbozun geri kalanına uymuyordu. Onu evinden almaya gelmişlerdi. SUV'ye kendi isteğiyle binmişti. Ama Dirk denkleme uymuyordu.

Zaten Josie'nin sabahtan beri duydukları arasında yerli yerine oturan tek bir şey yoktu.

ONUNCU BÖLÜM

Kız zifiri karanlıkta uyandı. Göğsünde yükselen paniğe rağmen yattığı yerde kıpırdamadan böylece durarak gerçekten açık olduklarından emin olmak için gözlerini defalarca kırıştırdı. Açıklardı. Etrafında yalnızca zifiri karanlık vardı. Hepsi bir rüya olabilir miydi? Ormandaki adam. Ağzına kapanan eli. Onu ormanın derinliklerine sürükleyişi. Derken ağzına ve burnuna kapanan o el ciğerleri sancıyıp gözleri kararana kadar nefesini kestiğinde duyduğu fazlasıyla gerçek korkuyu hatırladı.

Şimdi bir de bu çıkmıştı. Kendi vücudunu bile göremeyeceği kadar zifiri bir karanlık. Bu bir kâbus değildi. Kaçırılmıştı.

Altında topraktan, taşlardan ve dallardan ibaret olduğunu düşündüğü bir yatak vardı. Tanıdık bir şey –*herhangi bir şey*– bulmak amacıyla sağını solunu yoklarken parmaklarının arasından topraklar aktı. Hava nemli ve pis kokuluydu. Diri diri gömülüp gömülmediğini merak etti. Hayır, dedi kendi kendine titrek bacakları üstünde doğrulurken. Bulunduğu yer fazla genişti; içinde dolanabilirdi. Öyleyse dolanmalıydı. Elleri bir duvar, bir çıkış yolu bulmak için çaresizce ileri doğru uzandı ama soğuk, ıslak taşlardan başka bir şey bulamadı. Yüzünü nereye çevirse kendi hıçkırıklarının sesi sekip ona geri dönüyordu. Tişörtünün eteğiyle burnunu sildi ve içinde bulunduğu odanın kenarlarını telaş içinde takip edip ellerini tuğla duvarlarda yukarı aşağı gezdirerek hareket etmeyi sürdürdü. Ta ki buradan çıkama-

yacağına emin olana kadar. "Merhaba?" diye haykırdı yoğun, boğucu karanlığa. Ama karanlık sesini de yuttu.

Kendini sakinleşmeye, güm güm çarpan kalbini yavaşlatmak için uzun, ağır soluklar almaya zorlarken ellerini sistemli bir şekilde etrafında hareket ettirerek hücresinin her santimini yokladı. Ve nihayet parmakları ahşaba dokundu. Bu bir kapıydı. Var gücüyle kapıya yüklendi ama kalındı ve yerinden kıımıldamadı. Kız ışığa ulaşma umuduyla parmaklarını kapının birleşim yerlerine sokarak ellerini ahşabın kenarlarında gezdirdi. Fakat ne bir çatlak, ne bir kapı kolu ne de bir kilit vardı. Kemikleri kor alevlerle dolana kadar küçük yumruklarıyla ahşabı yumrukladı ama gücü sadece boğazı acıyıp sesi çatlayana kadar çılgılık atmaya yetti.

Gelen olmadı.

Yere çöktü ve hücresi gittikçe soğurken kıvrılarak küçücük bir top oldu. Dizlerini göğsüne çekip eteğini bacaklarına örttü, kollarını tişörtünün içine soktu ve titreyen vücuduna sımsıkı sarıldı.

"Lütfen," diye fısıldadı ileri geri sallanırken. "Eve gitmek istiyorum."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Josie, Sandman'den çıkmadan evvel birkaç tek daha atmamak için kendini tuttu. June'un korkunç çocukluğu hakkında konuşmak Josie'nin iblislerinden birkaçını galeyana getirmişti – rahatsız edilene dek uykuda bekleyen, sonra da onu boğmakla tehdit eden siyah, şekilsiz hayaletler. Sabahtan beri çok şey olmuş, çok şey söylenmişti. İblisler uykularından uyandırılmıştı ve Josie etrafında burgaçlar çizdiklerini, tıpkı bir girdap akıntısı gibi onu derinlere çekerek karanlık, dipsiz bir denize sürüklediklerini hissedebiliyordu. Ayaklarını sürüyerek arabasına doğru yürüdü.

Luke gece geç saatlere kadar eyaletler arası yolda yaşanan silahlı çatışmayı soruşturacaktı. Bu da Josie'nin yalnız kalacağı anlamına geliyordu. Geçmişinin çomak sokulmuş anılarıyla baş başa. Luke mazisini bilmiyordu. Josie bilmesini istemiyordu. Onu şimdiki hâliyle görmesini yeğlerdi; becerikli, öz güvenli, korkusuz ve bir bütün olarak. Geçmişini bilen tek kişi Ray'di ve şimdi o da Josie'nin geçmişinin bir parçasıydı. Josie'nin teşkilatta olmayan pek fazla arkadaşı yoktu ki bu da herkesin işbaşında olduğu anlamına geliyordu. Tabii hey şeyin ötesinde en yakın arkadaşı gözüyle baktığı babaannesi Lisette vardı ama o da kasabanın eteklerindeki bir destekli yaşam tesisinde kalıyordu. Kısacası Josie'nin arayabileceği kimsesi yoktu.

Görev başındayken her şey yolundaydı; çalıştığı saatler çalışmadıklarından çok daha fazlaydı ve buna bayılıyordu. Ça-

huyumadığı zamanlarda Luke'la birliktiydi. Bu geceye kafaının içi hayallerle, şüphelerle ve sorularla doluydu. Daha da önem, dikkatini dağıtacak hiçbir şeyin olmasanydı. İçki dükkânının önünden arabayla geçerken dönüp içki şişelerine bir kez daha baktı; belki de Jim Beas bu gece ona arkadaşlık edebilirdi.

Koridorlarda ağır ağır dolayırken göz ucuyla gördüğü bir kadın dikkatini çekti. İlk bakışta az kalın onu tanıyamayacaktı. Üzerinde muhtemelen hayatında hiç giymediği kadar çok kıyafetle kutulu parçaların önünde dikiliyordu. Uzun, vin saçlarını arkasından arkayruğu yapmıştı. Ne makyajlıydı ne de vücuduna sım sırmıştı; yalnızca kot pantolonla ince, mavi bir tişört giymiş, onun üstüne de kahverengi bir kot ceket geçirmişti. Dönüşümü hakikaten baş döndürücüydü. Josie onu tanıması uradan kıyafetler içinde raflara bakarken göndüğü kadının yetel striptiz kulübünün önüne gelenle yatan, yarı çıplak dansçı olduğunu hayatta tahmin edemezdi.

Misty, Josie'nin hararetli bakışlarını üzerinde hissetmiş olacak ki başını kaldırıp baktı ve koridorun diğer ucunda Josie'yi görünce çizgi film karakterlerine yakışır bir edayla gözlerini kocaman açtı. Josie kadının ellerinin arasında bir cüzdanla cep telefonu taşıdığını gördü. Cebi yok, diye düşündü, bunun içinde bolca yer olduğuyla ilgili bir şaka patlatmamak için dilini nıtarak.

"Beni rahat bırak," dedi Misty.

Josie güldü. Kendini tutamamıştı. Bu ses Misty'nin yerinden sıçramasına sebep oldu. Josie'den yalnızca birkaç yaş küçüktü. Hatta muhtemelen onun Denton East lisesindeki ilk senesinde Ray ve Josie dördüncü sınıftaydı. Josie onu okuldan hatırlamıyordu. Onu Denton'ın biricik striptiz kulübü Kızıl Tilki'de çalışmaya itenin ne olduğunu da bilmiyordu. Yine de kadının çocuksu bir havası vardı ve Josie bundan nefret ediyordu. İnsanların düşmanca bakışları karşısında Misty'nin daima içtenlikle şaşırmış gibi görünmesini garipserdi. Muhakkak ki kocasını

Misty'yle aynı yatakta yakalayan tek eş değildi. Hatta öfkeli eşlerin pek çok kez Misty'nin karşısına dikildiğinden emindi. Ona doğru bir adım attı.

"Ciddiyim," dedi Misty. "Ray'i ararım."

"Ara haydi," dedi Josie.

Misty گردانından saç diplerine kadar kızardı. Cep telefonunu havaya kaldırdı. "Ciddiyim. Beni rahat bırak."

Josie tek elini beline koyup gözlerini kıstı. "Sana ne yapacağımdan korkuyorsun, Misty?"

İri gözleri boş boş baktı. "Ben... seninle konuşmak zorunda değilim."

Josie'nin tekrar gülmesiyle Misty ürkekçe geriledi. "Ah, ben de seninle konuşmaya meraklı değilim ama sana yapmak istediğim şeylerden hapse giren insanlar var."

Misty iyiden iyiye kızarıp bozardı. "Bu... bir tehdit mi?"

Josie sesini alçalttı. "Korktun mu?"

Misty'nin sesi bir oktav yükseldi. Parmakları telefonunun ekranını âdeta eşeledi. "Ray'i arıyorum."

Josie gözlerini Misty'ninkilerden ayırmadı. Belli belirsiz de olsa önce Ray'in telefonunun uzun uzun çaldığını, sonra da telesekreterin devreye girdiğini duydu. "*Ray Quinn'e ulaştınız...*"

"Cevap vermeyecek. Kendisi şu anda çok meşgul," dedi Misty'ye.

Misty cep telefonunu kulağından indirdi ve iki adım geriledi. "Benden uzak dur," dedi pek de ikna edici olmayan bir tonda.

Josie kadının üstüne yürüdü. "Neden? Neden senden uzak duracakmışım? Senin diğer insanlara saygın yok. Ben neden sana saygı duyayım?"

Misty'nin suratı çarpılınca Josie kadının gerçek yüzünü görmek üzere olduğunu anladı. "Ah, lütfen. Eğer kocanı mutlu edebilseydin peşimde dolanmazdı."

Bu sözcükler Josie'nin canını yaktı. Evliliğinin başarısız olmasından ötürü duyduğu büyük üzüntünün altında yatan asıl

neden de bu değil miydi? Ray'e yetemediği? Yaşananlardan ötürü Ray'i affedebilmiş olsaydı belki de teselliye başka yerlerde aramaya kalkışmayacağı? Josie malum günden beri hatanın kendisinde olmadığını söyleyip durmuştu. Liseden beri birlikteydiler. Josie kırılğanlaştığı günlerde Ray'in sıkılmış olabileceğini görüyordu, hatta bazen o da bunalıyordu. Zaten onu asıl yaralayan Ray'in Misty'yle yatması değildi. O kadına âşık olmasıydı.

Kim Misty adındaki bir kadına âşık olurdu ki? Hem de bir striptizciye! Tam bir klişeydi. Josie'nin midesini bulandırıyordu.

"Senin yerinde olsam yuva yıkan kadın olmaktan gurur duymazdım," dedi Josie.

Misty'nin suratına yılanı andıran ince, acımasız bir gülümseye yayıldı. "Ray onu artık tatmin edemediğini söyledi," dedi usulca.

Belki alkolden, belki de geçirdiği gündendi. Tabii açığa alınmasından ya da evliliğinin dağılmasından ötürü aylardır gözünü bürüyen öfkeden ve sonra Ray'in boşanma evrakını imzalamayı reddedişinden de olabilirdi. Belki de hepsinden birdendi. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar oldu. Josie ne yaptığını idrak etmesine fırsat kalmadan ileri doğru atılıp omzunu Misty'nin göğsüne öyle bir geçirdi ki kadın kollarını sallayarak dengesini korumaya çalışsa da geriye doğru sendeledi ve ayaklarının altından kayıvermesiyle arkasındaki şarap reyonuna girdi. Şişelerce kırmızı şarap yere düşüp patlayarak her yeri kan kırmızısına boyadı. Çıkan gürültü sağır ediciydi.

Josie, Misty'nin ya da dükkândaki diğer insanların tepki göstermesine fırsat vermeyip otomatik kapının tamamen açılmasını beklemeden aradaki boşluktan dışarı tüyüverdi. Serin akşam havasını yüzünde hissederek arabasına doğru hızlı adımlarla yürürken tir tir titriyordu.

Sakinleşmek için arabasının kapısına yaslanıp temiz havayı içine çekti. Elllerine baktığında sımsıkı iki yumrukla karşılaştı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Josie sanki biri göz yuvalarına sargı bezi, ağzınaysa pamuk tıkanmış gibi dumanlı bir kafayla aralıksız bir çınlamaya uyandı. Yatağın kenarından öğürürken göz ucuyla dijital saate baktı. Öğlene kadar uyumuştı. En son geç saatlere kadar uyuduğunda üniversitedeydi. Ses şimdi en âlâ yaylım ateşiyle bile boy ölçüşebilecek raddede idi ve Josie'nin gözlerinin arkasındaki baş ağrısı onunla aynı ritimde zonkluyordu. Yuvarlanıp doğrulmaya, yatağın kenarına oturmaya çalıştı. Bu büyük bir hataydı. Hayatında vücudunun hiç böylesine sızlayıp sızlamadığını düşündü ama aklına gelen öyle bir an olmadı. Beline kör bir ağrı yayılmıştı ve bacağındaki zonklama davul ritminden farksızdı. Eline geçenleri omzunun üstünden sağa sola fırlatarak can havliyle şifonyerinin çekmecesinde ibuprofen aradı. Her zamanki gibi susuz yutmayı denediği haplar ağzında acı bir macuna dönüştü.

Çınçınçınçınçınçın.

Odaya şöyle bir göz gezdirmesinin cep telefonunu bulmasına faydası olmadı. Yastığının yanında, amber rengi sıvıdan dibinde taş çatlasa bir parmak kalmış olan tekila şişesi duruyordu. Josie ağrı kesicileri onunla yutup temkinli bir şekilde doğruldu.

Çınçınçınçınçınçın.

Ardından tanıdık bir ses. Boğuktu ama Josie sözcükleri seçebildi. "Lanet olsun, Jo! İçeride olduğunu biliyorum."

Ona yalnızca Ray Jo diye hitap ederdi. Josie merdivenlerden ağır ağır inerken adamın kapı zilini makineli tüfek gibi çalmasına ve boğazı patlayana kadar bağırmasına aldırmadı. Derken kapı savrularak açıldı ve kör edici güneş ışığı antreyi doldurdu. Josie kamaşan gözleriyle Ray'ı bulanık, başsız bir lekeden ibaret görüyordu. Bir elini kafasına götürdü. Tek tarafındaki saçlar keçeleşerek kafasına yapışmıştı. Berbat görünüyor olmalıydı.

"Luke burada mı?" diye sordu Ray.

Josie adamı net görebilmek için gözlerini kırptırdı. "Sence?"

"Bence bok gibi görünüyorsun. Hasta mısın?" Ray'ın havayı koklamasıyla suratını ekşitmesi bir oldu. "Tekila mı? Gerçekten mi, Jo?"

Josie iç geçirdi. Böylesine acı içindeyken ayakta durmaya daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu ama adamı içeri davet etmek de istemiyordu. Onu sığınağında istemiyordu. "Alkol sorunu olan ben değilim, Ray," diye mırıldandı canını yakacağını bile bile. "Ne istiyorsun?"

Gözleri ışığa biraz daha alışınca Ray'ın iki eliyle birden tuttuğu şapkasını sıktığını gördü. Artık hep böyle görünüyordu; şapkasını ellerinin arasına almış bir ricacı gibi. Sanki ona yalvaracakmış gibi. "Misty dün gece olanları anlattı."

Josie kısık gözlerle ona baktı. "Ne olmuş?"

"Ona o şekilde davranamazsın, Jo."

"Siktir git."

"Şikâyetçi olmadığı için şanslısın."

"Ah, lütfen."

"Ciddiyim. Yalnızca onu rahat bırak. Seni aldatan benim."

"Evet, sanırım haklısın. O alelade, sıradan bir fahişe."

Ray'ın çenesinde bir kas seğirdi. "Jo," dedi uyarıcasına.

Josie gözlerini devirdi. "Ray, ona hiçbir şey yapmadım. Yalnızca koridorda yürüyordum."

Ray ona şüpheli bir ifadeyle baktı. Gittikçe netleşiyor ve Josie artık onun ne denli perişan hâlde olduğunu görebiliyordu.

Yer yer sakalları uzamıştı. Gözleri donuk bakıyordu ve altında koskoca torbalar vardı. Mavi renkli Denton Polis Teşkilatı üniforması üstünden sarkıyordu. "Onu ittiğini söyledi."

"Ona çarpmış olabilirim."

"Jo, ciddi olamazsın."

"Ah, haydi ama Ray. O kadar düzüşmeyi kaldırabilen bir kadın nasıl oluyor da ona çarptığımda başımıza hassasiyet abidesi kesilebiliyor? Camdan yapılma falan değil, İsa aşkına."

Ray gözlerini yumdu ve parmak eklemleri bembeyaz kesilene kadar ellerinin arasındaki şapkayı sıktı. Josie adamın içinden ona kadar saydığını görebiliyordu.

"Bu konuda tartışmaya devam edebiliriz," diye ekledi Josie, "ama asla haklı çıkamazsın. Buraya gelmenin asıl sebebi ne?"

Ray'ın gözleri açılıverdi. Yüksek sesle iç çekti. "Hani bölgedeki tüm cinsel suçluları silkelememiz gerektiğini söylemiştin ya?"

Bir heyecan tufanı Josie'yi esir aldı. "Isabelle Coleman'ı mı buldunuz?"

"Hayır. Coleman'ı değil. Başka bir kızı. Biz... onun kayıp olduğunu bilmiyorduk. Kaçak olarak mimlenmişti."

Ray daha ağzını açmadan Josie onun ne diyeceğini anladı ama yine de söylemesine izin verdi.

"Adı June Spencer."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“**B**ir dakika, adının June Spencer olduğunu söyledin. Yani hayatta mı?”

“Evet.”

Josie'nin sevinci çabucak yerini huzursuzluğa bıraktı. June bir yıldır kayıptı; bu esaret altında tutulmak için uzun bir süreydi. Josie o kızın başından neler geçtiğini hayal bile edemiyordu. Bir süre önce bastırdığı mide bulantısı bu defa intikam alma arzusuyla geri döndü. İki büküm oldu ve tekilanın geri kalanını ön verandasına kusuverdi.

“Yüce İsa,” dedi Ray bir elini onu sakinleştirmek istercesine sırtına koyarak. Josie solucan gibi kıvrınarak ondan uzaklaştı.

“Bana dokunma,” diye çıkıştı.

“İyi misin?”

Josie baş dönmesiyle boğuşarak doğruldu ve elinin tersiyle ağzını sildi. “İyyim. June nasıl?”

“Katatonik hâlde.”

“Yani?”

Ray ona vahşi bir hayvanla karşılaşmış gibi bakmayı sürdürüyordu. Elini ona dokunma niyetiyle uzattı ve Josie'nin öfkeli bakışlarını görünce geri çekti. “Yani katatonik hâlde,” dedi. “Işıklar açık ama evde kimse yok. Konuşmuyor, tepkisiz, hiçbir sorumuza yanıt vermiyor. Gözlerinin içine baktığında seni görmediğini, öylece boş boş baktığını sanıyorsun. Fakat doktor nörolojik açıdan sağlıklı olduğunu söyledi.”

Josie, Ray'in anlattıklarını hazmetmeye çalışırken iki elini birden kaldırıp saçlarını düzeltmeyi denedi. Sıcak bir banyoyla biraz da kahveye gerçekten çok ihtiyacı vardı. "Şu anda nerede?"

"Denton Memorial Hastanesi'nde. Sağlığının yerinde oldu. ğunu söylediler. Fiziksel açıdan. Gücü kuvveti yerindeymiş. Şu sapık onu gayet iyi beslemiş olmalı. Ama onu tepeden tırnağa muayene etmek zorundaydılar. Cinsel saldırıya uğrayıp uğramadığına bakılmalıydı," dedi Ray.

Josie ellerini indirip kapının kasasına yaslandı. Suyu ihtiyacı vardı. Oturmak, dişlerini fırçalamak, giysilerini değiştirmek ve Alka-Seltzer içmek istiyordu ama Ray'i içeri almak niyetinde değildi. "Sapık kimmiş?"

"Donald Drummond. Kasabanın diğer ucunda, 7. Cadde'de oturuyor. Yaşadığı ev eskiden annesininmiş. Hapisten çıktıktan sonra annesi ölene kadar orada birlikte yaşamışlar."

Josie adamın adını da caddeyi de biliyordu. Denton'daki bürün kayıtlı cinsel suçluların ve kendince şüpheli gördüğü erkeklerin isimlerini ezberlemişti. "Şu iri yarı herif mi?"

"İri demek az kalır. Neredeyse iki metre boyunda ve tam bir yağ tulumuydu."

"Kendi isteğiyle mi geldi?"

Donald Drummond'u kelepçelemek için kaç Denton polisinin gerekeceğini kafasından hesaplamaya çalışıyordu ki Ray, "Hayır, gelmedi. Şef onu göğsünden vurdu. Yere yığılması için üç kurşun yemesi gerekti," dedi.

Josie herifin vurulduğuna üzülmeydi; tek üzüntüsü kapıdan içeri ilk giren olması gerekirken orada olup o anı kendi gözleriyle görememiş olmasıydı. Şef bile sahada olduğuna göre polis dar boğazda olmalıydı. Josie beş yıldır Denton Polis Teşkilatı'nda ve onu ara sıra verdikleri partilerle polis teşkilatına ödünç verilmek üzere ATV'sini almaya gittiği birkaç sefer haricinde karakolun dışında görmemişti.

"Vay canına," diyebilirdi sadece.

Ray ona yarı gülümseyerek, yarı yüzünü buruşturarak haklı. "Evet, ortam epey gergindi."

"Kız neredeydi? Onu nerede tutuyormuş?"

"İkinci katın yatak odasında. Odayı bir hücreye dönüştürmüş, güçlendirmiş. Kızın hiç şansı yokmuş. Şef başka kurbanlar olması ihtimaline karşı orayı köşe bucak aratıyor."

Josie ne şekilde durursa dursun zonklayan yaralı bacağını rahatlatmaya çalışarak ağırlığını bir ayağından ötekine verdi. Yakında ibuprofenden daha güçlü bir şeye ihtiyaç duyacaktı. Belki biraz daha tekilaya. "Başka kurbanlar mı?"

"Evet, bahçeye filan bakıyorlar. Şu anda kadavra köpekleri bekleniyor. Bütün bahçeyi kazıp orada gömülü ceset olmadığından emin olmak zorundayız. Şerif Isabelle Coleman'ı da onun kaçırmış olabileceğinden endişeleniyor."

"Arka bahçede herifin yakın zamanda oraları kazdığına işaret edebilecek taze toprak falan var mıydı?"

"Hayır, sanmıyorum."

Elbette yoktu. Zaten aklına yatmıyordu. Bu adam June'u bir sene boyunca esir tutmuştu. Isabelle ise yalnızca altı gündür kayıptı. Donald Drummond şayet bir koleksiyoncu idiyse neden Isabelle'den bu kadar çabuk kurtulsundu? Hayır, Isabelle başka biri tarafından kaçırılmıştı. Bu da Josie'nin midesini çalkalandıran bulantıyı daha da güçlendirdi. Ray ona dokunmaya tekrar yeltenecekmiş gibi görünüyordu. "Beni içeri davet edebileceğini biliyorsun. İki saat daha karakola uğramam gerekmiyor."

Josie kendini ondan korumak istercesine tek elini kaldırdı. "Hayır," dedi. "Seni evimde istemiyorum." Ray'ın suratındaki ısırap Josie'nin vicdanını sızlatmıştı ki onu neden evinde istemediğini hatırladı. "Eğer iki saatin varsa neden kız arkadaşınla geçirmiyorsun? Seni bu eve yalnızca boşanma evrakını imzalatmak için sokarım."

Ray gözetimi yere dikti. "Ben sadece... Miny'yle aramızda geçenler hakkında seninde konuşmak istedim, özellikle de dün gece yaptıklarından sonra."

Bu anda Josie'nin kan boynuna sıçradı. "Tek umursadığın bu, öyle değil mi? Kasabada neler olup bittiğini his, kalana takma. Aklın fikrin kız arkadaşınıda; varsa yoksa onu tahai tutaksı ağrıdan emin olmaya çalış. Öne yandan boynuma cıvı kını bir türlü tırmalama. Seni anlamıyorum, Ray. Bunu neden yapıyorsun? Ben yanlış bir şey yapmadım. Hem de hiçbir şey. Bunu bana neden yapıyorsun?"

Seni alımdımdık şekilde tizleşip yükselmışti. Davetler güyaşları gözlerini yakıp yanaklarından süzülerek onu iyiden iyice küçük düşürdüler. Kollarını uzattı ve Ray'ı iki eliyle binden olansa gücüyle göğsünden itekledi. "Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı.

Ray devrilmeyi, dönmedi ya da çekip girmedi. Josie'nin ellerinin gücünün etkisini azaltmak için birkaç adım geriledikten sonra tekrar öne çıkıp ona göğsünü açtı. Ellerini iki yanından ayırmadığı gibi Josie'nin darbelerini savunma zahmetine de girmedi. Josie onu birkaç defa daha itekledi fakat Ray hepsine göğüs gerdi. Alçak gönüllülüğünden gözlerini yerden ayırmadı. Josie'nin hıncını çıkarmaya ihtiyacı vardı ve o da Josie'ye mitsade etti. Ray'ın neye ihtiyacı olduğunu hâlâ bilmesi ve istediğini ona kendiliğinden vermesi Josie'ye kendini daha kötü hissettirdi. Elleri iki yanına düştü. Kendini hiç olmadığı kadar dermansız, hasta ve yorgun hissediyordu. Safra ve tekila genzini yakıyordu.

"Git buradan, Ray."

Garaj yolunun ortalarında bir yerlerdeydiler. Ray şapkasını yerden aldı ve sokağa, arabasını park ettiği yere doğru yürüdü. "Belki başka sefere," diye mırıkdandı.

Garaj yolunun sonuna kadar yürüdü. Tam elini arabasının kapısına atmıştı ki hıpımla arkasına döndü. "Bir dakika," dedi. "June Spencer'in kim olduğunu zaten biliyordun, öyle değil mi?"

Josie tek kelime etmedi.

Ray'in eli yanına düştü. "Nereden biliyordun?"

Josie ona yanıt vermeyi reddediyordu.

"Jo," dedi Ray. "Lütfen bana kendi soruşturmanı yürüt-rüğünü söyleme."

"Colemanların posta kutusunun yanında akrilik bir tırnak buldum," dedi Josie.

Ray kafasını iki yana salladı. "Jo. İsa aşkına."

"Sarı çizgili pembe, fosforlu pembe bir tırnak. Daha sonra sana fotoğrafını gönderirim."

"Gönderme," dedi Ray. İşaret parmağını Josie'ye doğrulttu. "Başka hiçbir şey yapma. Şef öğrenirse kıcına tekme vurur. Sana nezaketen June Spencer'dan bahsettim çünkü hem olan biteni haberlerden öğrenince beni arayacağını biliyordum hem de Dirk Spencer önceki gün canına kasteden arabadakilerden biriydi. Ama şimdi sana durmanı söylüyorum."

Josie sanki Ray tek kelime etmemiş gibi konuşmayı sür-dürdü. "Tırnağın kime ait olduğunu bulmalısın – Isabelle'in mi, annesinin mi, yoksa gönüllülerden birinin mi? Isabelle ak-rilik tırnak kullanırmış. Onun ve arkadaşlarının Facebook'taki fotoğraflarını gördüm. Görünüşe bakılırsa o da arkadaşları da sürekli tırnaklarını yaptırıyormuş. Neyse, önemli olabilir."

"Ciddiyim, Jo. Buna son vermek gerek. Kendi iyiliğin için. İçeri gir ve biraz dinlen. Ardından Luke'u ara. Netflix'e üye ol. Vesaire. Ama Tanrı aşkına, lütfen Coleman meselesinin peşini bırak."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Luke'un atandığı eyalet polisi kışlaları hız sınırının saatte doksan kilometre olduğu iki şeritli bir yolun sonunda, Denton'dan otuz yedi kilometre uzaktaydı. Üç tarafı ormanlarla çevrili, bodur, düz çatılı bir binaydı. Civardaki binaya en yakın şeyle aralarında üç kilometre vardı. Josie oraya pek çok defa gitmiş ve her defasında mekânın dünyanın geri kalanından kopukluğuyla insanın üstünde bıraktığı faydacılık hissiyatı karşısında hayrete düşmüştü. Her Noel'de ve 4 Temmuz'da polislerden bazıları en yakın Walmart'tan aldıkları süslerle ortamı biraz canlandırmaya çalışırdı. Genellikle girişe asılan rengârenk ışıklar ve şatafatlı, altın rengi süsler haziran ortalarına kadar orada asılı kalır, o zamana dek süsler iyiden iyiye sarkıp yıpranır ve ardından onların yerini vatanperver püsküllü şeritler ile kırmızı, beyaz ve mavi renklerde büyük fiyonklar alırdı. Onlar da Cadılar Bayramı'na kadar asılı dururdu. Ekim ayının ortalarından Şükran Günü'ne kadarsa küçük, dekoratif bir saman yığınının üstünde duran yapayalnız bir balkabağı mekânın girişinde nöbet tutardı. Josie bunun hiç yoktan iyi olduğu kanısındaydı ama binayı daha az kasvetli gösterdiği de yoktu.

Luke'un buraya nasıl dayandığını bilmiyordu. Josie, Denton Polis Teşkilatı'na ev sahipliği yapan eski, tarihi, üç katlı binaya bayılırdı; bina eskiden belediye sarayı olarak kullanılırdı ama altmış yıl önce karakola çevrilmişti. Devasa ve gri renkliydi; çift kanatlı, kemerli pencerelerinin üstünde süslü paneller ve

köşesinde eski bir çan kulesi vardı. Hemen hemen kaleye benziyordu. Her yılbaşında ve özel günlerde tarih cemiyetinden biri gelir ve mekânı allayıp pullardı. Bir karakteri vardı. Josie orayı özlüyordu.

İkinci kattaki masasını düşünerek kışlanın otoparkına girdi. Otoparkta Luke'un beyaz Ford F-150'sinin de aralarında olduğu bir avuç şahsi arabayla birlikte iki de devriye aracı vardı. Luke'un burada olacağını biliyordu. Önceki gün, Ray'in önünde sinir krizi geçirdiği esnada Luke dört mesaj atmış ve onlara yanıt alamayınca telesekreterine her biri bir öncekinden daha telaşlı üç sesli mesaj bırakmıştı. Josie cep telefonunu bulup onu arayana kadar Luke evine bir SWAT ekibi gönderecek raddeye gelmişti. Kendisi işten başını kaldıramamıştı ama Josie için çok endişelendiği her hâlden belliydi. Bacağına baktırmak için hastaneye gidip gitmediğini sormuş ve Josie gitmediğini söyleyince sinirlenmişti. Josie ona çıkışmamak için kendini zor tutmuştu.

"Gerçekten biraz dinlenmem gerek," demişti onun yerine, sesinin hissettiği kadar asabi çıkmadığını umarak.

Sonrasında sıcak bir duş almış, kahve makinesini çalıştırmış ve aralıksız on iki saat uyumuştur. Nihayet uyanıp da telefonunda sayısız mesaj bulunca ertesi gün öğlen yemeği vaktinde onunla kışlada buluşacağına söz vermişti.

Luke onu karşılamak için çift kanatlı kapıdan çıkarken Josie heyecandan ürperdi. Tepeden tırnağa üniformalıydı ve o üniformanın altında onu nelerin beklediğini biliyordu. Onu çıplak düşünmek Josie'yi evden çıkmadan önce içtiği bir demlik kahveden daha çok kendine getirdi.

Luke yüzünde bir gülümsemeyle açık camdan içeri uzandı. "Han'fendi," dedi yapmacık bir resmiyetle. "Sizi neden durdurduğumu biliyor musunuz?"

Josie ona sırtıttı. "Bilmiyorum, memur bey, ama üstümü güzelce aramanızı bekliyorum."

Josie arabadan inince Luke eğilerek dudaklarına bir öptükük kondurdu ve ardından onu uzun kollarının arasına alarak göğsüne bastırdı. Her zamanki gibi uzun, aheste ve şefkatli bir kucaklaşmaydı. Vücudu adamınkine tepki verirken benliği gök gürültüsünden farksız bir arzuyla doldu. Dudaklarını, ellerini vücudunda hissetmek istiyordu. Son iki günün hüsrânını yok etmesini istiyordu. Luke'u daha sert öpüp alt dudağını hafifçe ısırdı.

"Vay canına," dedi Luke onu nazıkçe kendinden uzaklaştırırken. Josie'yi tamamen salıverdikten sonra ona muzip bir gülümsemeyle bakıp suratını inceledi. "Bu da neydi böyle? Sen iyi misin?"

Josie takındığı gülümsemenin mahcubiyetini ele vermediğini umdu. "İyiyim," dedi. "Seni özledim."

Luke uzandı ve Josie'nin önüne düşen saçları kulağının arkasına kıstırdı. "Yanında olamadığım için özür dilerim."

"İyiyim ama son iki gündür yanımda birilerinin olması hiç fena olmazdı."

Luke'un ellerinden biri onunkini buldu ve parmakları avucunu okşadıktan sonra Josie'nin takmayı akıl ettiği nişan yüzüğüne kayd. "Telafi ederim," dedi.

Josie tek kaşını kaldırdı. "Ne zaman?"

Luke güldü. "Hemen şimdi başlıyorum. Seni öğle yemeğine çıkarmak istiyorum."

Fakat Josie öğle yemeğine gitmek istemiyordu. Yemeğe ihtiyacı yoktu. Duyguları hakkında konuşmaya ihtiyacı yoktu. Ona ihtiyacı vardı. Parmaklarını Luke'unkilerin arasından geçirdi ve onu arabadan uzaklaştırıp otoparktan çıkararak kışlayı kuşatan ağaçların sıklaştığı yere doğru çekiştirdi. Luke gönülsüzce onu çekiştirmesine izin verdi. "Josie," dedi. "Neler oluyor? Nereye gidiyoruz?"

"Görürsün," dedi Josie omzunun üstünden.

Dalların ve kayaların arasından geçtiler. Her birkaç adımda bir Josie omzunun üstünden bakıyor, Luke'un suratını istila eden şaşkınlıkla endişe karışımı ifadeye aldırmadan kışların hâlâ görünüp görünmediğini kontrol ediyordu. Bina nihayet görüş alanlarından çıktığında yürümeyi kesip Luke'a döndü.

"Burada ne yapıyoruz?" diye sordu Luke.

Josie'nin ceketi orman zeminine düştü. Onu rengi solmuş Rascall Flatts tişörtüyle sütyeni takip etti. Luke tek kelime etmedi ama Josie botlarını ayağından fırlatıp atarken, sonrasında da pantolonunun fermuarını açarken gergince gülümsedi. Elleri belindeydi. "Sen zırdelinin tekisin. Bunu biliyor muydun?" dedi ama gözlerini, giysilerinin geri kalanından birer birer kurtulan Josie'nin vücudunda açgözlülükle gezdirmeyi de ihmal etmedi.

"Ama kaçmıyorsun," dedi Josie meydan okurcasına.

Luke'un sesi hırıltılıydı. "Asla." Bakışları Josie'nin memelerinden o sabah bandajla sarmayı akıl ettiği bacağına kaydı. "Bacağın nasıl?"

"İyi."

Luke gözlerini bacağından ayırmadan başıyla onayladı. "Fena hâlde berelenmişsin. İyi hissettiğinden emin misin?"

"Ben iyiyim," diye yanıtladı Josie sesine nüfuz eden bir parçacık sabırsızlıkla.

Luke kısaca etrafına bakındı. "Ormanın ortasındayız."

"Biliyorum."

Josie bu ormanları tanırdı, onlara güvenirdi. Ray'le birlikte bu ormanları keşfe çıkmaya başladıklarında henüz dokuz yaşındaydılar. Hatta farklı uçurumların, vadilerin ve kaya oluşumlarının olduğu birkaç yere isim bile vermişlerdi. Ülkede ayak basmadığı yerlerin sayısı iki elin parmağını geçmezdi. Hem burası arabalarıyla kıyaslandığında daha gözlerden uzak bir yerdi.

Luke polis kemerini çıkarmaya girişti. Dört kemer tokasıyla pantolonuna tutturulmuştu ve SIG P227'sini, copunu,

biber gazını, kelepçelerini ve telsizini taşıyordu. "Bu lanet şeyi çıkarıp takmanın ne kadar uzun sürdüğünü biliyor musun?"

Josie gözlerini kısıp dudaklarını yaladı.

Luke kemeriyle uğraşmayı bırakıp ona şaşkın şaşkın baktı. Karşısındaki kadını tanıyamıyormuş gibiydi. "Senin neyin var?"

Josie ona doğru yürüdü. "Kes sesini," dedi tokalara asılıp Luke'u kemerinden kurtararak. Elindekileri yere bıraktı. Luke ona sanki bir yabancıymış gibi bakıyordu. Fakat o daha tek kelime edemedi Josie ayak parmaklarının üstünde yükselip suratını ellerinin arasına alarak onu açlıkla öptü. Bu defa elleri adamın pantolonunun fermuarına saldırdı.

Luke, Josie'yi kollarından tutarak öpüşmeyi kısa kesse de onu kendinden uzaklaştırmadı. Bakışlarını yüzünde gezdirerek, "Josie," dedi hırıltılı bir sesle.

"Telaflı et, Luke," dedi Josie meydana okuyan bir ses tonuyla. "Hemen burada, hemen şimdi."

Olasılıklarla dolu, uzun bir anlığına buyruğu tepelerinde asılı kaldı. Luke'un onu geri çevirip çevirmeyeceğini merak etti. Derken elini adamın pantolonunun içine daldırıp erkekliğini kavradı. Luke'un beyni ne derse desin vücudu ona hazırды. "Yap şunu," dedi Josie. Bir an sonra Luke'un pantolonu ayak bileklerine dek sıyrılmış, Josie'nin sırtıysa bir ağaca dayanmıştı. Luke onu kuş kadar hafifmiş gibi kolayca kaldırıp nazik bir sertlikle içine girdi. Bir an sonra hareketleri telaşlı bir hâl aldı. Ağacın kabukları sertçe ve ritmik bir şekilde Josie'nin sırtına sürtünüyor, hâlâ taze olan yaralarını sızlatıyordu.

"Daha sert," diye soludu Luke'un kulağına. Keskin acı yerini yoğun ve canlandırıcı bir ıstıraba bırakarak zihnindeki ve vücudundaki diğer tüm hisleri yok etti. Vücudu Luke'unun etrafında kasılırken zevkten uzun bir çığlık koyverdi. Bu. İşte buna daima bel bağlayabilirdi. Dağılmış, kan ter içinde kalmış ve tatmin olmuş bir hâlde arabasına doğru yürürlerken Josie kafasının günlerdir hiç olmadığı kadar rahatladığını hissetti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Denton'ın aksi istikamerinde, kışladan birkaç kilometre ilerideki bir lokantada karınlarını doyurdular. Bir süreliğine farklı bir yerde olmak Josie'ye iyi geldi. Büyük boy çizburger, patates kızartması ve yanında da kızarmış *mozzarella* çubuklarından sipariş etti. Seks onu daima kurt gibi acıktırır, enerjiyle dolmasına neden olurdu. Kendini her şeyi yapabilecek gibi hissedirdi. Ray kokainin de tıpkı buna benzediğini söyler dururdu. Üniversitedeyken bir ara ayrıldıklarında Josie şansını başka erkeklerle denerken Ray muhtelif uyuşturucuları denemişti. Luke'la seks en başından beri gayet iyiydi ama Ray'le olanın yanına bile yaklaşamazdı. Bugüne kadar. Bugün Josie düşme ihtimali olmadan arşa yükselmiş gibi hissediyordu.

Karşısında Luke hamburgerini didikliyor, tabağındaki en uzun patates kızartmasının yardımıyla daha kısa olanları sıraya diziyordu.

"Kafanı meşgul eden bir şey mi var?" diye sordu Josie.

Luke başını bile kaldırmadı. "Ray malum evrakı imzaladı mı?"

"Daha değil. Coleman vakasıyla meşgul olduğunu biliyorsun. Şimdi de şu Spencer meselesi çıktı..."

June Spencer'in adı geçince Luke başını kaldırıp ona baktı. "Olayı duydum. Resmen zırdelilik. Dayısının hâlâ hayata tutunduğunu biliyor muydun?"

Bilmiyordu. "Konuştu mu?"

Luke kafasını iki yana salladı. "Hayır. Hâlâ komada. Telefonunda da işe yarar bir şey bulamadılar. Tek bulabildikleri pikabı ayarlayan şoförle aralarında geçen kısa yazışma ama oradan da yeni bilgi edinemedik. Seninkilerin dediğine göre en yakın akrabasının adresini bile tespit edememişler."

"Philadelphia'da bir kız kardeşi var."

"Var ama sırta kadem basmış. Kimse onu bulamadı."

"Yani June Spencer'in kimsesi yok." Bu bir soru değil, beyandı. June er ya da geç hastaneden taburcu olacaktı. Josie o gün geldiğinde kızın nereye gideceğini düşünmeden edemedi. Dirk'ün evi onun da eviydi ama Ray'in söylediği kadar kötü durumdaysa birinin bakımıyla ilgilenmesi gerekecekti. Solange'in kızı yanına alıp almayacağını merak etti ama sonra almayacağına kanaat getirdi. Solange'da o yürek yoktu.

Luke omuzlarını silkti. "Dayısı iyileşmezse veya annesi ortaya çıkmazsa sanırım öyle olacak. Bilmiyorum."

"Silahlı çatışma olayında gelişme var mı?"

Luke çizburgerinden bir ısırik alıp onu gerisin geri tabağına bıraktıktan sonra peçeteyle ellerini sildi. "Pek yok. Philly'deki adamlarımızdan birkaçını ölenlerin yakın akrabalarına vefat haberini vermeye ve onlara birkaç soru sormaya gönderdik ama kimse konuşmuyor. Ne büyük sürpriz! Onlara ateş edenin kim olduğuna dair en ufak bir fikrimiz yok ama batıya doğru yol aldıklarını biliyoruz. Otobana Bowersville çıkışından girmişler."

Josie kaşlarını çatı. "Bu Dirk Spencer'in evine en yakın çıkış," dedi. "Yani onu evinden aldılar ve oradan eyaletler arası yola çıktılar. Ama nereye gidiyorlardı? Bir sonraki çıkış Stop-and-Go'ya daldıkları Denton'dı. Philadelphia'dan uzaklaşıyorlardı ama gidebilecekleri, makul ebatlardaki bir sonraki kasaba neredeyse üç yüz yirmi kilometre uzaklıktaydı."

"Bilmiyorum," dedi Luke. "Hiç öğrenemeyebiliriz. Dirk uyanıp bildiklerini anlatmadığı sürece. Eyalet yolundan Denton

çıkışına dalmalarının tek nedeninin arabalarına ateş açılması olduğundan eminim."

"Mantıklı," dedi Josie. "Eyalet yolunda saklanacak pek fazla yer yok. Çatışmanın nerede başladığını kestirebiliyor musunuz?"

"İki çıkışın ortasında başlamış gibi görünüyor. Bowersville'e giriş rampasından beş kilometre uzaklıkta mermi kovanları bulduk."

Demek ki 80 Numaralı Otoyola girmiş ve silahlı çatışma başlayana kadar beş kilometre yol kat etmişlerdi. Bir anda daldıkları çıkışa daha yaklaşık üç kilometre vardı. Hem de başları dertte ve hepsi ağır yaralıyken. "Eyaletler arası yola çıkmadan önce de takip edilip edilmediklerini merak ediyorum. Belki *bu yüzden* eyaletler arası yola girmişlerdir, fazla dikkat çekmeden oradan olabildiğince çabuk uzaklaşabilmek için."

"Bunu biz de düşündük. Bizimkilerden birkaçı Escalade'in güvenlik kameralarına yakalanıp yakalanmadığına ve peşlerinde birinin olup olmadığına bakmak için Bowersville'deki pek çok işletmenin güvenlik kamerası görüntülerini alıyor."

"Aradaki adamlarla Spencer arasında hiçbir bağlantı yok mu?"

"Görebildiğimiz kadarıyla yok. Tek bildiğimiz ölenlerin Philadelphia'dan geldiği ve Dirk Spencer'in eskiden orada yaşadığı. Philadelphia'da sorguya alınanlar adını bile duymadıklarını söylüyorlar."

"Çok tuhaf, sence de öyle değil mi?"

"Son zamanlarda pek çok tuhaf şey oluyor," diye mırıldandı Luke bakışlarını tekrar tabağına indirirken.

Josie elinde ağzına götürmekte olduğu bir *mozzarella* çubuğuyla öylece donakaldı. "Ne demek istiyorsun?"

Luke, Josie'nin bakışlarına karşılık verdi. "Bugün olanlar neydi? Ormanda olanlar?"

Josie gözlerini devirmemek için kendini tutmak zorunda kaldı. Çoğu adam ona minnettar olurdu. Luke'la birlikte olmak

iki ucu keskin bir bıçaktı: Ray tarafından düşürüldüğü duruma Luke'un onu asla düşürmeyeceğine sonuna kadar güvenebilirdi ama aynı zamanda özen ve endişe seviyesi sinirlerini bozuyordu. "Neden sordun?"

"Senin için kaygılanıyorum. Olan biten her şeyi düşününce... açığa alınman, Stop-and-Go'da olanlar. Ayrıca çalışmak istediğini de biliyorum. Bunun seni kahrettiğinin farkındayım. Isabelle Coleman hâlâ kayıp ve sen oturup beklemek zorundasın. Sadece... iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Hepsi bu."

Josie zoraki gülümsedi. İyi değildi. Luke'un az evvel sıraladıklarından başka birtakım mevzular da vardı ama Josie'nin o esnada yapmak istediği son şey onlar hakkında konuşmaktı. Luke ormanda onun için yapabileceği her şeyi yapmıştı. Josie masanın üzerinden uzanıp Luke'un elini sıvazladı. "Endişelenme," dedi. "Gayet iyiyim."

ON ALTINCI BÖLÜM

L isette Matson'ın eğri büğrü parmakları iskambil destesini âdeta bir sihirbaz gibi karıştırdı. Mevzu tek başına *Solitaire* veya Josie'yle *Kings in the Corner*³ oynamaya geldiğinde babaannesinin sergilediği maharet Josie'yi hep hayrete düşürürdü. İkisi Denton'daki yegâne bakımevi olan Rockview Ridge'in kafeteryasındaki bir masada oturuyordu. Akşam yemeği saati geçmişti, o yüzden bakımevi sakinlerinin çoğu tekerlekli sandalyelerinde veya masalarında kitap okumakla, bulmaca çözmekle ya da usulca sohbet etmekle meşguldü. Bir adam ayaklarını yere basıp çekerek tekerlekli sandalyesiyle hemşireden hemşireye gidiyor ve gırtlığındaki deliğe takılı cihaza parmaklarıyla bastırarak, "Sherri ses borumu aldı," diye hayıflanıyordu. Gırtlak kanseri. Josie adamın adını hatırlayamasa da babaannesinin ondan bahsettiğini anımsıyordu. Babaannesi kime ne tanı koyulduğunu iyi bilirdi. Doktorlar adamın gırtlığına bir kesik atarak kalıcı bir hava yolu açmışlardı, zaten konuşmak için yapay bir ses borusuna ihtiyacı olmasının nedeni de buydu. İlaç arabasını iterek kafeteryanın kapılarının arasından geçen mavi önlüklü bir hemşire nihayet onu kale aldı. "Peki, Alton, neden Sherri böyle bir şey yapsın?"

3 52 kartlık iskambil destesiyle oynanan, iki ya da dört oyunculu, solitaire benzeri bir kart oyunu. -ç.n.

Adam yine boğazındaki zimbirtıya bastırdı ve robotik bir sesle, "Çünkü o sürtüğün teki," dedikten sonra sessizce kendi kendine güldü.

Lisette dâhil odadaki kadınların çoğu ona, "Kes sesini, Alton!" diye bağırdılar.

Hemşire ona kaşlarını çatarak baktıktan sonra yoluna devam etti. Dilini şaklattı. "Alton, o küfre gerek yoktu."

"Bu herif sadece insanları uyuz etmek için yaşıyor. Hemşireler etrafta olmadığı zaman bize söylediği o iğrenç lafları duymalısın. O da yetmezmiş gibi haftada en az bir kere zavallı Sherri'yi şu aptal ses borusunu çalmakla suçluyor. Oysa o lanet şeyi hiç çıkarmaz. Keşke biri o zimbirtıyı alıp münasip bir yerine..." diye mırıldandı.

"Babaanne!" diye kızdı Josie kahkahasını bastırmaya çalışarak.

Lisette, "Ne dedim ki?" diyen bir ifadeyle kirpiklerini kırpıştırdı ve ardından bakışlarını tekrar elindeki kartlara kaydırды.

Odanın karşı tarafında Alton hemşirenin arkasından onu kışkırtırcasına elini salladı ve tekerlekli sandalyesini odanın köşesindeki, yerel haberleri gösteren televizyona çevirdi.

Josie adamın bakışlarını takip etti ve June Spencer'in eski bir Facebook fotoğrafının ekranı doldurduğunu gördü. Büyük, kalın, devasa harflerle yazılmış CANLI BULUNDU sözcükleri kızın asık suratının altında yanıp sönüyordu. Josie, Trinity Payne gibi birinin June'un daha iyi bir fotoğrafını bulamadığına şaşırdı. Belki de kız hiç gülmüyordu. Bu Solange'in anlattıklarına kesinlikle uygundu. Derken Trinity Payne ekrana geldi; iki gündür sırtından çıkarmadığı mavi şişme montuyla Denton Polis Merkezi'nin önünde dikiliyordu.

Lisette son kartı dağıtırken göz ucuyla Josie'nin sol eline baktı. "Güzel yüzük."

Josie gergin gergin gülümsedi. "Luke evlenme teklif etti," dedi.

Lisette'in sol kaşı kalktı. "Bunu şimdi mi söylüyorsun?"

Lisette kart destesini düzgünce aralarına yerleştirirken Josie kadının elini tuttu. "Özür dilerim. Aramam gerekirdi."

"Teklifi kabul ettiğini sanıyorum, yoksa yüzüğü takıyor olmazdın."

Josie desteden ilk kartı çekti. "Evet," dedi. "Teklifini kabul ettim."

"Bu oğlanla daha tanışmadım bile," dedi Lisette. "Hem sen de henüz boşanmadın. Aldatmanın bir kocanın yapabileceği en kötü şey olmadığını bilirsin."

"Yapma," dedi Josie.

"Sadece söylüyorum," diyerek konuşmayı sürdürdü Lisette. "çiftler genellikle sadakatsizliğin üstesinden gelirler. Evlilik danışmanları insanların sadece bunu yapmasına yardımcı olsalar paraya para demezler. Henüz imzalar atılmadı. Yeni satın aldığın şu büyük, eski eve taşınıp eskisini kiraya verebilirsiniz. Belki de tek ihtiyacınız temiz bir sayfa açmaktır."

Josie gözlerini yumup derin bir nefes aldı. Babaannesinin söyledikleri doğrudu. Sadakatsizlik bir kocanın yapabileceği en kötü şey değildi. Bundan haberdardı çünkü Ray'ın ona yaptığı çok daha kötüydü. Josie aldatılmayı muhtemelen sineye çekebilirdi. En azından denerdi ama sorunun kökleri çok daha derinlere uzanıyordu. O anları tekrar yaşamaya tahammül edemezdi ve babaannesine nasıl anlatacağını da bilmiyordu. Lisette, Ray'i tüm kalbiyle severdi. Ray, Josie'ninki kadar onun da hayatının bir parçasıydı ve on yılı aşkın süredir öyleydi. Lisette henüz yetmişlerinin başlarındayken ve hâlâ kendi evinde özgürce yaşarken yazın çimlerini biçen de kışın yürüyüş yolundaki karları küreyen de hep Ray olmuştu. Evinin tamirat işlerini yapar, eczaneden ilaçlarını alırdı. O ve Josie varken Lisette istediği her şeye sahipti.

"Ray'i AA'ya gitmeye bile ikna edebilirsin," diye ekledi Lisette.

"Babaanne, lütfen."

Evinde üçüncü defa düştükten sonra Lisette, Ray'le Josie'nin yanına taşınmış ve yaklaşık bir yıl onlarla yaşamıştı. Akli yerindeydi ama vücudu tekliyordu. "Hasta değilim," derdi hep. "Sadece yaşlandım." Dizlerindeki ve kalçalarındaki kireçlenme hareketlerini zamanla kısıtlar oldu. Önce baston, sonra da yürüme, kullanmaya başladı çünkü vücuduna onca travma yaşatmak için fazla yaşlı olduğunu söyleyerek apaçık ihtiyaç duyduğu diz ve kalça replasmanı ameliyatlarına girmeyi reddediyordu. Acıyla başa çıkmakta üstüne yoktu ama yetmiş iki yaşına bastığında onların elinden gelenden daha fazla bakıma ihtiyacı olduğu ortaya çıktı.

Bu Josie kadar Ray'i de üzdü ama yine de Lisette'e uygun bir bakımevi bulmak için detaylı bir araştırmaya giriştiler. Rockview Ridge en ucuzu ya da en yüksek puanlısı değildi ama en yakınıydı ve Josie babaannesinin dizinin dibinden ayrılmak istemiyordu. Ray'in Lisette'i gizlice ziyaret etmeyi sürdürdüğünü biliyordu. Josie babaannesine Ray'in onu aldattığını söylemiş fakat ayrıntıya girmemişti. Ayrıca Lisette'in Ray'i bir güzel haşladığından da haberdardı ama babaannesesi Ray'i o kadar çok seviyordu ki onu affetmemesi mümkün değildi.

"Ray'in evlilik teklifinden haberi var mı?" diye sordu Lisette.

Josie babaannesinin elindeki kartların arasından çıkardığı maça papazını kâğıt destesinin çaprazına koyuşunu izlerken başıyla onayladı. Josie tekrar kâğıt çekerken Lisette elindeki kupa kızıyla sinek valesini de açtı. "Evet, iki gün önce söyledim. Hayır, henüz o konuda tartışma fırsatımız olmadı, zaten bunu tartışmamıza da gerek yok çünkü barışmayacağız." Televizyona işaret etti. "Ayrıca şu sıralar kendisi biraz meşgul."

Lisette'in suratını asıp kaşlarını çatmasıyla solgun, zayıf çehresindeki derin çizgiler gerildi. "Gerçekten çok korkunç," dedi. "Umarım Colemanların kızını da sağ bulurlar. Zavallı annesi. İnsanın evladını kaybetmesi..."

Sesi çatladı ve hırkasının kol ağzından çıkardığı buruş buruş mendille gözlerini sildi. Josie elindeki kartları yüzüstü

bırakıp masanın üstünden uzanarak babaannesinin elini tutardı. Lisette hep anneleri düşünürdü: Küçük bir oğlan çocuğu buzların kırılmasıyla göle düşüp boğulduğunda, genç bir kız sarhoş bir sürücü tarafından ezilip öldüğünde, yetişkin bir insan aşırı dozda eroinden gittiğinde Lisette hep annelerine üzülürdü. Josie altı yaşındayken babası karavanlarının arkasındaki ormana gidip orada kendini vurduğundan beri. Ne bir not bırakmış, ne bir açıklama yapmış ne de en azından depreyinde olduğunu yorulabilecek bir davranış sergilemişti. Lisette o gün biricik evladını kaybetmişti ve acısı yanı başından hiç ayrılmamıştı.

Josie henüz küçücük bir çocuk olduğundan babasını kaybetmek onu pek o kadar sarsmamıştı. Hatırladığı güzel anlar vardı ama sayıları çok azdı ve onlara odaklanmakta zorlanıyordu. En çok canını yakan şey onu annesiyle, sırf yalvardığını duymak için Josie'nin avucunu ocağın çıplak ateşine tutan, onu görmekten sıkıldığında gardıroba kapatan ve günlerce çıkarmayan bir canavarla yalnız bırakmasıydı.

Dokuz yaşında, Ray'le ilk arkadaş olduklarında Ray ona içinde bir el fenerinin, yedek pillerin, ilk Harry Potter kitabının köşeleri kıvrılmış nüshasının, en sevdiği Stretch Armstrong⁴ oyuncağının ve birkaç granola barının bulunduğu küçük, lacivert bir sırt çantası vermişti. "Bunu dolaba sakla," demişti, "Bir dahaki sefere çanta orada seni bekliyor olacak ve artık korkmana gerek kalmayacak." Bu çanta o uzun, yapayalnız saatlerde Ray'in yerini tutabilecek en iyi şeydi.

Lisette, Josie'nin babasının öldüğü günden itibaren torununun velayeti için savaşmış fakat her mahkemeye gidişinde kaybetmişti. Ancak Josie on dört yaşındayken annesi gecenin köründe evden çıkıp gittiğinde, sonrasında da kendisinden tekrar haber alınamadığında Josie o cehennemden kaçıp Lisette'in

4 İlk olarak 1976 yılında Kenner tarafından piyasaya sürülmüş, çekildiğinde kolları ve bacakları uzayabilen, esnek bir aksiyon figürü. -ç.n.

yanına temelli yerleşebilmişti. O günden sonra hayatı yoluna girmişti; karnı doyuyordu, rutinleri ve kendine ait bir yatak odası vardı. Hatta sinemaya ve tatile bile gidiyordu. Ray'ından hiç ayrılmıyordu. Josie'nin ev hayatı yavaş yavaş sınıf arkadaşlarınıninkinin bir kopyası hâline geldi ve o karanlık yıllara dair anılarını alıp zihninin derinlerine gömdü.

Lisette burnunu çekerek Josie'yi şimdiki zamana döndürdü. "Üzgünüm," dedi avucunda buruşturduğu mendili tekrar hırkasının kol ağzına tikiştirirken. Desteden yeni bir kart çekti ve çeker çekmez onu başladığı köşenin tam karşısına koyuverdi; kupa papazı. Josie elindeki sinek kızını onun üstüne koydu.

Yüksek bir kadın sesi kafeteryanın sessizliğini delip geçti. Josie ve Lisette kapıya döndüler. Hemşire masasında konuşularlardan bölük pörçük birkaç kelime yakaladılar. "...onu burada tutamayız. Onu alamayız."

Bir soğuk hava dalgası salonun zeminini istila edip Josie'nin kot pantolonunun içindeki bacaklarının ürpermesine neden oldu. Lobinin çift kanatlı kapısı kayarak iki yana açıldı ve çınlayan metalle gıcırdayan kauçuk tekerleklerin sesini içeri buyur etti. Yeni biri geliyordu. İstenmeyen bir misafir. Duyduğu bir sonraki şey Ray'ın sesi oldu. "Onu görürebileceğimiz başka hiçbir yer yok."

Josie ayağa fırlayıp koridora koştu ve Ray'i hemşire masasının başında dikilirken buldu. Bir elini yüksek bankoya koymuş, diğeriyle sedyeye işaret ediyordu. Hastanın iki yanında birer paramedik duruyordu. Kızın suratı Josie'nin beklentisinin aksine cılız ya da bitkin değildi, daha ziyade şeffaflık derecesinde solgundu. Kayıp broşürlerinden hatırladığı tüm kaş ve burun *piercing*leri gitmişti. Gözlerini kırpmadan boş boş tavana bakıyordu. Koyu renk saçları uzayıp keçeleşmişti. Josie işin aslını bilmeseydi gördüğünün bir ceset olduğunu sanabilirdi.

Ama o bir ceset değildi. Josie bunu biliyordu çünkü June Spencer sağ bulunmuştu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

“Jo.” Ray şaşırması benziyordu. “Burada ne yapıyorsun?” Josie tek elini beline koydu. Bir an için Ray’ın alkollü olup olmadığını merak etti. “Bu bana sorduğun en aptalca şey olabilir.”

Ray çabucak kafasını iki yana salladı. İki gün öncekinden bile daha bitkin görünüyordu; avurtları çökmüş, gözlerinin altında koskoca torbalar oluşmuştu. Josie onun sarhoş değil, yorgun olduğunu fark etti. En son ne zaman uyuduğunu merak etti. “Pardon. Lisette nasıl?”

“İyi. Gitmeden önce içeri girip ona selam verebilirsin. Neler oluyor?”

Ray, Josie’yle konuşuyordu ama gözleri bankonun arkasındaki, Josie’den yaşça çok da büyük olmayan, bordo önlüklü, koyu renk saçlarını ensesinde gevşek bir topuz yapıp dudaklarına da parlak kırmızı ruj sürmüştü hemşiredeydi. “Bildiğiniz gibi Bayan Spencer’in en yakın akrabası annesi fakat kendisinin yerini belirleyemedik. Böylece geriye vücuduna aldığı çok sayıdaki kurşun yarısından ötürü yapay komaya sokulan ve şu anda Geisinger’da yoğun bakımda yatan dayısı Dirk Spencer kalıyor. Kızcağız bir yıllık esaret hayatından yeni kurtarıldı ve şu anda katatonik vaziyette. Onu Bay Spencer’in evinde tek başına bırakamayız. Birinin onunla ilgilenmesi gerek.”

“O hâlde hastanede kalmalıydı,” dedi hemşire.

"Üniversitede bir nörovirüs salgını var. Lanet öğrenci birliğinin yarısı şu anda hastanede. İnanın bana, boş yatakları yok." Ray hemşireye yalvarırcasına baktı. "Haydi ama. Kızın gidecek hiçbir yeri yok. Hem biz birtakım ayarlamalar yapana kadar sadece bir ya da iki günlüğüne burada kalacak. Gözlem altında tutulması gerekiyor. Bu arada kendine gelip de başına gelenleri anlatmaya başlarsa diye bizim de onu nerede bulacağımızı bilmemiz lazım."

"Burası bir yaşlı bakımevi."

"Aynı zamanda bir rehabilitasyon merkezi," diyerek araya girdi Josie.

"İzin verirsiniz?" dedi hemşire, Josie'ye pis bir bakış atarak.

Josie, Ray'ın bastırmaya çalıştığı gülümsemesini gören tek kişi olduğundan emindi. "Aslında Dedektif Quinn amirim olur," dedi hemşireye. "Ve söylediğinde haklı. Burası aynı zamanda bir rehabilitasyon merkezi."

Hemşirenin omuzları çöktü. Gözlerini devirdi. "Evet, diz replasmanı ve kalça kırığı olan insanlar için. Bunun gibiler için değil."

Josie kadının üstüne yürüdü ve aralarındaki yüksek bankoya rağmen hemşire birkaç adım geriledi. Josie işaret parmağını tıpkı bir silahın namlusu gibi kadının suratına doğrulttu. "Bu kız tanınmış bir cinsel sapık tarafından kaçırıldı ve koca bir yıl boyunca tek göz odanın içinde esir tutuldu. Koca bir yıl. Şu anda ihtiyacı olan, hak ettiği tek şey anlayışımız ve şefkatimiz. Bundan başka her şey insanlık dışı ve doğrusunu söylemek gerekirse rezilliğin daniskası olacaktır. Bayan Matson'ın odasının üç kapı aşağısında özel bir odanız var. Bayan Wallis öldüğünden beri boş duruyor. Bu sonsuza dek sürecektir değil. Gerekli ayarlamalar yapıldıkça kadar yalnızca birkaç günlüğüne burada kalmasını istiyoruz. Burası hastaneden çok daha konforlu. Yani iki seçeneğiniz var. Ya bu genç hanımı bakımevinize yatırır ve müşahedeniz altında kaldığı süre boyunca onun için elinizden

geleni yaparsınız ya da yöneticinizi arar ve benimle yüz yüze konuşması için onu buraya çağırırsınız. Yalnız cep telefonundan aramaya özen gösterin çünkü cumartesileri bowlinge gider. Evet, tercihiniz nedir?"

Josie konuşurken kadının kurumlu havası yavaş yavaş söndü. Bankonun üstünden June'a baktı ve iç çekerek, "İyi, burada kalabilir," dedi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

June Spencer'in gözleri açıktı. Uzun saçları yastığa yayılmış, kolları iki yanına yerleştirilmiş ve kıpırtısız gözleri tavana dikilmiş vaziyette yatağın ortasında sırtüstü uzanıyordu. Tıpkı cenaze törenlerinde sergilenen cesetler gibi. Josie, Ray'in aksini tembihlemesine rağmen adam oradan ayrılır ayrılmaz June'la konuşmak için gizlice kızın odasına girdi. Hastane önlüğünün hâlâ üstünde olduğunu görünce ertesi gün ona evden birkaç parça kıyafet getirmeyi aklının bir köşesine yazdı. Bunu kimsenin düşünmemiş olması onu kızdırdı; hastane önlükleri incecikti, insanın onuruna dokunuyordu ve bir cinsel saldırı mağdurunun isteyeceği son şey daha fazla teşhir edilmektir. Fakat Denton Polis Teşkilatı'ndaki kimse bunu akıl edememişti. Hepsi erkekti. Josie dışındakilerin hepsi. Şef önceki yıl işe iki kadın devriye memuru almıştı ama şimdilerde biri doğum iznindeydi, diğeryse hukuk fakültesine gitmek için işten ayrılmıştı.

Josie, June'un yatağının kenarında durdu ve eli kızın koluna gidip gidip geldi. Kızın iznini almadan ona asla dokunmazdı ama dikkatini başka türlü nasıl çekeceğini bilmiyordu. Gerçi dikkatini çekip çekemeyeceği bile meçhuldü. Hâliyle ona dokunmak yerine hemşirelerin, hemşire yardımcılarının ve bakımevinin diğer sakinlerinin odadaki katatonik kızı görecekle diye kafalarını uzatarak geçtikleri koridordan duyulmamak için alçak sesle konuşmaya başladı.

"June, benim adım Dedektif Josie Quinn," dedi. "Bizimle olduğuna çok sevindim. Çok büyük hadireler atlattığının farkındayım. Sana ne kadarını anlattıklarını bilmiyorum ama seni inciten adam öldü. Artık güvendesin. Yakında anneni bulacağız ve gelip senin yanında kalacak. Dayın Dirk de iyileşir iyileşmez gelir. Beni duyup duyamadığını bilmiyorum ama bir şeye ihtiyacın olursa hep yanı başında olacağım. Babaannem de burada kalıyor. Yarın sana giyebileceğin, içinde daha rahat edebileceğin kıyafetler getireceğim."

June gözlerini kırptı.

Josie uzun bir anlığına donakalarak kızın tekrar göz kırpmasını bekledi. "Beni duyabiliyor musun, June?" diye sordu.

June tekrar göz kırptı.

Josie cevap arayışıyla June'a doğru eğilirken kapı boşluğunun oradan kulak tırmalayan bir ses, "Çok heyecanlanma, tatlım. Zombiler bile arada sırada göz kırpar. Tamamen fiziksel bir tepkidir," dedi.

Josie başını kaldırıp o yana bakınca altmışlarında, tıknaz bir kadın olan Hemşire Sherri Gosnell'i, yani sözümona ses borusu hırsızını ilaç arabasıyla kapıdan girerken gördü. Tekerlekli arabaya takılı bilgisayar ekranı parlıyordu ve Josie ekranda June'un elektronik tablosunun açık olduğunu gördü. Adı ve doğum tarihi haricinde hiçbir bilgi yoktu. Lisette bir keresinde Josie'ye Sherri'nin yeni yetmeliğinden beri Rockview'da çalıştığını söylemişti. Hemşire yardımcısı olarak çalışırken hemşirelik fakültesini bitirmiş ve o esnada da bakımevinde lisanslı hemşireliği garantilemişti. Josie, babaannesini ziyarete gelip de Sherri'yi görmediği bir ânı hatırlamak için hafızasını zorladı. Sherri'nin hiç izne çıkıp çıkmadığını merak etti.

"Yatışını yapmam gerek," dedi Sherri yatağa yaklaşırken. June'a bakıp kafasını iki yana salladı. "Bununla ne yapacağımızı bilmiyorum."

O anda koridorda bir alarm çalmaya başladı. Josie şim. diye dek bakımevi personelinin, yardımsız ayağa kalkmaya çalıştıklarında onları uyarması için düşme riski olan bakımevi sakinlerinin sandalyelerine, yataklarına ve hatta kıyafetlerine taktığı çeşitli alarmları öğrenmişti. "Kulağa Bayan Sole gibi geliyor," dedi Sherri'ye.

Hemşire gözlerini devirdi. "Bütün gün o sandalyeden kalkmaya çalışıyor." Sonra June'a bir bakış daha atarak, "Hastayı sandalyeye oturtup akşam yemeğini getirmeleri için kızları göndereceğim. Yatışı Bayan Sole'la ilgilendikten sonra yapabilirim," diye ekledi.

Ardından çıkıp gitti. Josie, June'a baktı. Kız gözlerini birkaç saniye boyunca hızla kırıştırdı. Sonra durdu ve kafasının içinde saklanmak için her nereyi bulduysa oraya geri döndü.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Josie ondan sonra iki kere daha June Spencer'in odasının önünden geçmek için bahaneler uydurdu – ilkinde Lisette'in kucagina örtebilmesi için ona odasından battaniyesini getirdi, ikincisindeyse şifonyerinde sakladığı tereyağlı şekerlemeleri almaya gitti. June'un odasının önünden her geçişinde yavaşlayıp kapıdan içeri baktı. Hemşire yardımcıları aldıkları talimat üzerine June'u yatağından kaldırıp yanındaki refakatçi sandalyesine oturtmuşlardı. Kız elleri kolçaklarda, kıpırdamadan öylece oturuyordu. Bir yıl boyunca tıraş edemediğinden tüylü olan solgun bacakları hastane önlüğünün altından gözüküyordu. Biri ayağına altı kaymayan şu korkunç, kahverengi çoraplardan giydirmişti. Önüne çekilen tekerlekli sehpa da akşam yemeği tepsisi duruyordu: soslu hindi göğsü, elma sosu, jöle, küçük bir kutu zencefilli gazoz ve sıcak bir fincan çay. Hiçbirine el sürülmemişti, çatalıyla kaşığı tabağının yanında gayet muntazam duruyordu, yani kimse ona yemek yedirmeye çalışmamıştı. Josie kızın yemek yiyip yemeyeceğini merak etti. Belki yeterince acıkırsa birkaç lokma atıştırırdı? Ray'in kızın sağlığının yerinde olduğunu söylediğini hatırladı. Belki de yeme eylemi onun için istemsiz bir şeydi.

"Gel haydi," diye seslendi Lisette kafeteryadan ve Josie, June'un kapısının önünden güçlkle ayrılıp elindeki şekerlemelerle nihayet kafeteryaya döndü.

"Şu anda onun için yapabileceğin başka bir şey yok. Onu rahat bırak," dedi, Josie yeni bir el dağıtırken. Sessizce oyunlarını oynadılar fakat ikinci oyun da bittikten sonra Lisette remi oynamayı teklif etti. "Belli ki eve gitmeye niyetin yok." Josie'ye göz kırptı ve kartları karmaya başladı. Derken Sherri'nin tekerlekli arabasını iterek kafeteryanın kapısının önünden geçip June'un odasına doğru yürüdüğünü duydular. "Şu yatışı yapmam gerek," diye seslendi hemşire masasındaki birine.

Lisette kâğıtları dağıtırken Josie oyunun kurallarını hatırlamaya çalıştı. Bir yandan da Sherri'nin zavallı kızın mahremiyetine özen göstermeyi akıl edeceğini umarak koridorun aşağısındaki kapıdan gelecek tık sesini bekliyordu.

"Nasıl oynandığını unuttun, değil mi?" diye araya girdi Lisette.

Josie ürkekçe gülümserken Lisette ona tereyağlı şekerlemelerden bir tane daha uzatıp oyunun temel kurallarını anlattı. Deneme niyetine oynadıkları birkaç elin ardından Josie yavaş yavaş hatırlamaya başlayınca Lisette iskambil destesini alıp tekrar karıştırmaya koyuldu. "Şimdi kazanmak için oynayacağız," dedi.

"Skoru tutabilmemiz için not defterine ihtiyacımız yok mu?"

Lisette tek kaşını kaldırdı. "Defter almak için odama kadar yürümek isteyeceğini hiç sanmıyorum."

"Niye isteyeyim ki?" dedi Josie imalı imalı.

"Şu telefonunda işimize yarayacak afili bir zamazingo yok mu?"

"O dediğin uygulama, babaanne."

Lisette tek elini havada salladı. "Her neyse. Yoksa *herneys* mi demeliydim? Bayan Sole'un torununun çocuğu önceki gün buradaydı ve '*herneys*' dediğini duydum. Yeni moda bu mu? Gençler kelimeleri tamamlamayacak kadar mı tembelleşti?"

Josie öyle katıla katıla güldü ki koridorun aşağısında patlak veren kargaşayı algılaması birkaç saniyesini aldı. Ardından kan dondurucu bir çığlık havayı delip geçti. Bunu başkalarının

çıgıllıkları izledi, öyle ki feryatları histerik, paniğe kapılmış bir kurt sürüsünün ulumasından farksızdı. Josie koşarak koridora çıktı ve birkaç hemşire yardımcısının June'un odasının önünde dikildiğini gördü. Korkudan ağızları ardına kadar açılmış, betleri benizleri atmıştı. Kadınlardan biri çıgıllık atmaya kesip bir köşeye kustu. Bir diğeri dizlerinin üstüne çöküp elleriyle gözlerini kapatırken çok sayıda personel kapıya akın etti.

Dünya etrafında ağır çekimde dönerken Josie kapıya koştu. Korkunç bir manzaraya doğru koştuğunu biliyor, muazzam bir dehşet yüreğine taş gibi oturmuş, var gücüyle bastırıyordu. Sherri'nin ilaç arabası odanın dışında el sürülmemiş vaziyette öylece duruyor, tepesindeki ekranda June'un elektronik tablosu görünüyordu.

Josie kalabalığı yarararak nihayet eşiğe ulaşmayı başarabildi. Sherri yatağın ayak ucunda yerde sırtüstü yatıyordu. Elleri gevşekçe göğsünde duruyordu. Ölmüştü. Altındaki kan gölü gittikçe genişliyordu, boğazı paramparçaydı ve o et parçalarının arasından hâlâ küçük bir kan gayzeri püskürmeyi sürdürüyordu. Fal taşı misali açılmış gözleri donuk ve camsıydı. Bakışlarında ne korkudan ne de panikten eser vardı. Yalnızca şaşırmış görünüyordu, sanki dolaptan fırlayıveren biri yüzünden irkilmiş gibi. *Suratın böyle kalacak.* Annesinin sesi Josie'nin kulaklarında çınladı.

Josie bakışlarını odanın karşı köşesine, June'un pencerenin altına çöktüğü yere çevirdi. Kambur duran çıplak sırtı kapıya dönüktü. Ayaklarındaki kaymaz tabanlı çoraplar kana doymuştu ve hastane önlüğünün etekleri o koyu kırmızı birikintinin içinde ileri geri salınıyordu. Josie dikildiği yerden kızın kanlı elinde tuttuğu çatalı ve çatalın dişlerinin arasından sarkan küçük et parçasını görebiliyordu. Diğer eliyle başka bir şey yapıyordu. Josie ne yaptığını göremiyordu ama kızın omzuyla dirseği çılgınca yukarı aşağı, ileri geri hareket ediyordu.

Arkasında hiçkırığa ağlayan kadınlara, "911'i arayın," dedi usulca. "Ve sakın bu odaya girmeyin."

İçeri doğru tereddütlü bir adım attı. Sonra bir tane daha. June her ne yapıyorsa pencerenin altındaki duvara yapıyordu; hareketleri akıcı ve istikrarlıydı fakat çömelmiş vaziyetteki vücudu Josie'nin onu görmesini engelliyordu.

Derken Josie'nin gözüne Sherri'nin başından birkaç adım ötede yan devrilmiş vaziyette duran beyaz köpük bardak ilişti. Kapağı açılmıştı ve hâlâ tekerlekli sehpanın üstünde duruyordu. Çay için sıcak su. June kaynar suyu Sherri'nin suratına atıp ardından şahdamarına saldırmış olmalıydı.

Josie fayans zemine yayılan kan gölünün etrafından dolaşarak ona yaklaştı. Şimdi June'un parmak uçlarını kullanarak Sherri'nin ıvık, parlak kanıyla duvara büyük harflerle bir sözcük yazdığını görebiliyordu. Aslında bu bir sözcük değildi. İsimdi.

RAMONA.

YİRMİNCİ BÖLÜM

June'un titremeyen, kanlı parmağıyla R harfinin üstünden tekrar tekrar geçişini izlerken Josie içinin oyulduğunu hissetti. Çocukluğunda başına gelen onca şeyden sonra onu böylesine sarsabilecek pek fazla şey olmadığını sanırdı ama bunu... bunu sindirmesi güçtü.

Gittikçe genişleyen kan birikintisine basmamaya özen göstererek Sherri'nin cesedinin etrafından dolaşp kızdan dört adım kadar uzağa diz çöktü. June duvardaki R harfine avucunu basıp Ramona'daki ilk A harfine geçerken başını kaldırıp da Josie'ye bakmadı. Çenesini öne doğru çıkarmıştı. Josie bunun konsantrasyondan mı, kararlılıktan mı olduğunu kestiremedi. Belki her ikisinden birdendi.

"June, benim, Dedektif Quinn," dedi Josie.

Cevap yoktu. June orada tek başınaymış gibiydi; yalnızca odada değil, bütün dünyada. June elini arkaya atıp Sherri'nin kanından biraz daha aldı ve M harfinin uzun, düz çizgilerinin üstünden geçmeye başladı.

Josie milim milim ona yaklaştı. "June, buraya yalnızca seninle konuşmaya geldim. Sakıncası yoksa çatalı elinden bırakabilir misin?"

Çatal odanın diğer ucuna uçtu ve Josie'nin karşısındaki duvara çarpıp büyük bir tangırtıyla yere düştü. Kızın tepkisi öylesine tez, öylesine itaatkârdı ki Josie gözlerine inanamadı. *Gerçek* June'un ne kadar derine gizlendiğini merak etti.

Josie yutkundu. Yüzünü fena hâlde ateş basmıştı. "Teşekkürler," dedi, June O harfinin oval şekline ritmik hareketlerle biraz daha kan sürerken.

Josie kapıya baktı. Hemşireler kapıyı terk etmişti ve muhtemelen bakımevi sakinlerini ortak alanda topluyorlardı. Pek fazla zamanı yoktu. Kıza birkaç milim daha yaklaştı ve tekrar yutkundu. "June, sana bir şey sormak istiyorum. Ramona kim?"

Çıt çıkmadı. June O harfinin etrafını turlayıp duruyordu. "June," dedi Josie şansını tekrar deneyerek. "Ramona kim? Sana yardım etmek istiyorum ama neler olduğunu bana anlatmazsan bunu yapamam. Ramona'yı tanıyor musun? Başı belada mı? June, eğer Ramona'nın başı beladaysa onu en kısa zamanda bulmam gerekir. Ona yardım edebilirim. Ona yardım etmeme izin ver. O kim? Onu nerede bulabilirim?"

June'un eli bir aşağı bir yukarı hareket edip duruyordu; N harfine geçmişti.

"Önceki gün dayını gördüm," dedi Josie bu defa. "Dayın Dirk'ü. Geçirdiği kazadan sonra. Ben de oradaydım. Onun adını söyledi. Bana fısıldadı. 'Ramona,' dedi. Onun kim olduğunu bana söyleyebilirsen..."

Cümlelerin geri kalanı Josie'nin boğazına öyle bir takılıp kaldı ki öksürmeye başladı. June'un başı ona doğru döndü ve kehribar rengi gözleri yırtıcı bir kuşmuş gibi Josie'ye odaklandı. Gözlerinden zekâ ve farkındalık taşıyordu. Kısacık bir anlığına June gerçekten oradaydı. Orada, odada Josie'yle birlikteydi. Ama sonra gitti. Tekrar duvara döndü ve işine kaldığı yerden devam etti.

Josie toparlandı. "June, lütfen. Bana güvenebilirsiniz. Lütfen neler olduğunu anlat. Ramona kim?"

Sirenlerin gittikçe yaklaşan boğuk sesi odayı istila etti. Çaresizlikle karışık hüsrân Josie'nin omuzlarını düşürdü. Süvariler geliyordu. June gözüaltına alınacaktı ve onunla birlikte

Josie'nin şu Ramona'nın kim olduğunu ve onu nerede bulacağını öğrenme şansı da kalmayacaktı.

Dönüp arkasındaki kapı boşluğuna baktı, sonrasında tekrar June'a döndüğünde kız açık kahve gözlerinde Josie'nin nefesini kesecek kadar saf ve sarsıcı bir sağduyuyla ona bakıyordu. Josie'nin içi panikle doldu.

Kız ileri doğru uzanınca Josie içgüdüsel olarak irkilip tek elini havaya kaldırdı ama saldırı gelmedi. June başını döndürerek suratını Josie'ninkinin dibine kadar yaklaştırdı, ağzını açtı ve dilini sonuna kadar çıkardı. Tam ortasında küçük, pembe bir top vardı. Dahası üstünde bir şey yazıyordu. Josie'nin beyni henüz kelimeyi idrak edemedi June bir sürüngen misali dilini içeri çekti. Küçük, beyaz harfleri zar zor okuyabilmişti. *Prenses*.

"Bunu nerede... nerede yaptırdın, June?" diye sordu Josie.

Ama o an geçmişti. Kız yine kabuğuna çekildi; bakışları cilalı taşlar kadar duygusuz ve boştu. Kıpırmızı avucu Sherri Gosnell'in kanını Ramona'nın son harfine yediriyordu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Josie, Noah Fraley'nin masasının yanındaki sandalyeye oturmuş, Noah onunla sohbet etmek için acemice girişimlerde bulunurken gözlerini spor ayakkabılarından ayırmadan şefle konuşmayı bekliyordu. "Bayan Gosnell'in kayınpederinin Rockview'daki hastalardan biri olduğunu biliyor muydun?"

Sherri'nin kanından uzak durmak için elinden geleni yapmıştı ama işte, oradaydı; ayakkabılarının tabanlarına bulaşmış, rengi gittikçe kahverengiye çalan bir tabaka hâlindeydi. Ondan sakınmanın hiçbir yolu yoktu. Bilhassa da o odada. Bilhassa da June'un onu öldürme şeklinden sonra. "Onlara bakımevi sakini diyorlar," dedi Noah'ya kayıtsızca.

"Ne?"

Noah'ya odaklanmaya çalışıyordu ama June'un çıkıp gösterdiği dili gözünün önünden gitmiyordu. *Prenses*. Isabelle Coleman'ın dil *piercing*inin June Spencer'in ağzında ne işi vardı? Noah'nın beklenti dolu gözlerle baktığını görünce, "Bakımevlerinde kalanlara hasta denmez. Bakımevi sakini denir. Onlar orada yaşıyorlar," diye ekledi.

Noah'nın yanakları al al oldu. "Ah."

Josie'nin niyeti onu utandırmak değildi. O yüzden çabucak lafa girdi. "Sherri'nin kayınpederinin oranın sakinlerinden biri olduğunu biliyordum. Babaannemi ziyarete gittiğimde bazen onu da görüyordum. Hatta daha bugün gördüm. Şu yapay soluk borusu olan adam. Sherri'yi hep onu çalmakla suçlardı.

Aile arasında bir espri olsa gerek. Sherri'nin kocası tesisatçı... yani tesisatçıydı, değil mi?"

Josie adamın adını hatırlamıyordu ama soyadının Gosnell olduğundan emindi çünkü bir yıl kadar önce, termosifonları patladığında Ray hiçbir tesisat deneyimi olmamasına rağmen o adamı veya başka bir sıhhi tesisatçıyı çağırmayı reddederek yeni termosifonu kendi başına takmakta diretmişti. Bu yüzden Josie'yle aralarında epey çingar çıkmıştı. Evindeki tamir işlerini başka bir adamın yapmasına göz yummak olacak şey değildi. Ray'in nazarında termosifonu bir sıhhi tesisatçının takmasına izin vermek, yabancının tekinin karısına asılmasını sineye çekmekten farksızdı. Buradaki ironi Josie'nin gözünden kaçmamıştı.

"Nick," dedi Noah. "Nick Gosnell. Haberi bir saat kadar önce aldı. Acil bir çağrıya gitmiş. Dusty izini buldu. Zavallı adam. Hayal edebiliyor musun? Birbirlerinin lise aşkı olduklarını duydum."

Josie kaşlarını çatı. "Lise aşklarını gözünde pek büyütme."

Noah'nın biraz daha kızarmasını, hatta mırıldanarak özür dilemesini ya da mahcubiyet emaresi olarak elini alnına vurmasını bekledi. Ama adamın tek söylediği, "Sanırım haklısın," oldu.

Noah'nın bakışlarını takip edince Ray'in şefin kapısının önünde başka bir polis memuruyla konuşmakta olduğunu gördü. Ardından Ray ağır adımlarla ona doğru yürümeye başladı ve Josie ne gariptir ki garaj yolundan ağır ağır tırmanan parlak üniformalı askerleri görür görmez kötü haber getirdiklerini anlayan asker eşlerinden biriymiş gibi hissetti kendini. Ray biraz daha yaklaşınca ayağa kalktı ve terli avuçlarını kot pantolonuna sildi.

Noah'nın masasındaki telefon çalınca enerjik bir, "Fraley," ile çağrıyı yanıtladı.

"İyi misin?" diye sordu Ray.

Hayır. Josie, June'la yaşadıklarından ötürü fena hâlde sarılmıştı. Küçük bir polis ekibiyle birlikte bakımevine geldi-

ğinde Ray'e kısa bir ifade vermişti ama ona dil *piercing*inden bahsetmemişti.

"Jo?"

"Evet, iyiyim. June nerede?"

"Alt katta, nezarette."

Josie, June'un iki Denton polisi tarafından alınıp götürüldüğü anı düşünmekten kendini alamıyordu. Solgun bilekleri arkasından kelepçelenmişti, gözleri ileri bakıyor ama hiçbir şey görmüyordu. Üstelik hiç direnmemişti. Bir yıl boyunca esir tutulduktan sonra kızın tekrar zincire vurulduğunu görmek Josie'nin yüreğini sızlatmıştı. Sherri'nin barbarca öldürülmesine üzülmüş, hatta kahrolmuştu ve kalbi hemşirenin ailesiyle birlikteydi. Fakat June'un yüzü aklından çıkmıyordu.

"Beni dinliyor musun?" Ray elini suratının önünde iki yana salladı.

Josie ona odaklandı. Çene çizgisinde en az bir günlük sakalı vardı. Ancak artık şefin ofisinin önünde dikiliyorlardı. Josie fark etmeden odayı boyu boyunca arşınlamışlardı. "Pardon," diye mırıldandı.

"Akrilik tırnağı kontrol ettirdiğimi söyledim. Gönüllülerden birine aitmiş."

"Teşekkürler."

"Şef seni görmek istiyor. Tepesini attırma, tamam mı?"

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Şef Wayland Harris masasının diğer tarafından Josie'ye sanki onu mağaza hırsızlığı yaparken yakalamış gibi bakıyordu. Hatta gözlüğünün üstünden ona attığı bakış Josie'den silahını ve rozetini teslim etmesini isteyip onu açığa aldığı zamankinden bile kötüydü. O zaman bakışlarında hüsrân vardı ama bugün ona sanki başka biriymiş, sorgu için yaka paça odasına getirilen bir yabancıymış gibi bakıyordu. Josie anlayamadı. İlk seferinde bir hata yapmıştı. Hatasının da farkındaydı. Gerçi bunu asla yüksek sesle söylememişti çünkü işini tehlikeye atamayacak kadar çok seviyordu ama kabahatli olduğu doğrudu. Fakat bu defa yalnızca bir görgü tanığıydı. Hatta June Spencer'i etkisiz hâle getirmişti. Yani neredeyse.

"Quinn," dedi adam. Ona rütbesiyle seslenmemesi Josie'nin canını sıktı ama yine de istifini bozmadı. "Bu kasabada ne zaman bir felaket yaşansa neden altından hep sen çıkıyorsun? Sana evde kalmanı söylediğimde yeterince açık konuşmadım mı? Açığa alınmanın ne anlama geldiğini idrak edemiyor musun?"

"Efendim," dedi Josie. "Yalnızca babaannemi ziyarete gitmiştim."

"Şu SUV Stop-and-Go'ya daldığında da yalnızca benzin alıyordun, yoksa yanılıyor muyum?"

"Yanılmıyorsunuz. Yanlış zamanda yanlış yerdeydim – veya doğru zamanda doğru yerdeydim, nasıl baktığınıza bağlı."

Adam öne doğru abanıp dirseklerini masasına dayadı. İri yarı bir adamdı. Bazı polis memurları fiçı şeklindeki iri cüsseyle kemerli burnundan fışkıran kıllardan ötürü ona Bozayı ya da kısaca Boz derlerdi. "Seni üç hafta önce açığa aldım ama o günden beri kasabadaki belli başlı olay mahallerinin hepsinde karşıma çıktın. Kendini kovdurmaya mı çalışıyorsun?"

Josie'nin yanakları kızardı. Fakat utançtan değil, sinirden. "Efendim, sizi temin ederim ki hiçbirisi kasıtlı değildi."

Adamın buz mavisi gözleri önce kapıya, sonra tekrar Josie'ye kaydı. "Bu gece o odaya neden girdin?"

"Ne?"

"Bu gece June Spencer'in odasına neden girdin? O kız seni öldürebilirdi. Silahlı değildin. Şu anda bir polis memuru değilsin. Sherri Gosnell'e yaptığı şey..." Wayland Harris kafasını iki yana salladı. "Bir de şöyle sorayım: kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır, ben sadece..."

"Sana dikkat çekmemeni söyledim, Quinn. Lanet olası, vahşi bir kediden farkın yok. İlla her şeye burnunu sokacaksın."

"Şef," dedi Josie. "Bana kalırsa June Spencer, Isabelle Coleman'la birlikteydi."

"Ne?"

June'la yaşadıkları garip deneyimden ona bahsederken dudaklarından dökülen sözcükler birbiri üstüne bindi. "Facebook'ta Isabelle Coleman'ın aynı dil *piercingi*yle poz verdiği bir fotoğrafını gördüm. Kaçırılmasından birkaç ay önce çekilmişti."

Josie konuşurken Wayland Harris ona suratında bomboş bir ifadeyle bakıyordu. Bu, adamın uzmanlık alanıydı. İyi de olsa, kötü de olsa aklından geçenleri suratından anlamak imkânsızdı. Josie sözlerini bitirdiğinde adam uzun uzun iç çekti. "Quinn, sana bunu söylemek istemezdim ama son günlerde bütün yemiyetme kızlar *piercing* yaptırıyor. En büyük kızım geçen sene o lanet şeylerden bir tane taktırdı. Az kalsın elimde kalacaktı."

"Ama efendim, June Spencer asla üstünde Prenses yazan bir *piercing* takmazdı," dedi Josie. "Onunkinde Sürtük yazar ya da üstünde kurukafa falan olurdu. Beni dinleyin, June'un geçtiğimiz seneyi Drummond'la geçirdiğini hiç sanmıyorum. Bence Isabelle Coleman'ı kaçıran kişi tarafından tutuluyordu. Bana kalırsa June geçtiğimiz hafta Coleman'ı gördü ve *piercing*lerini değiş tokuş ettiler. Bunun bir mesaj olduğunu göremiyor musunuz?"

Şefin sol kaşının sert kılları şüpheyile kalktı. "Quinn, ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Dil *piercing*letiyse mesaj göndermek falan?"

"Bu, tesadüf olamayacak kadar önemli bir detay. Lütfen Coleman'ın Facebook profiline bakın. Siz de göreceksiniz." Josie bastırmayı sürdürdü. "Ya Isabelle Coleman'la June Spencer birbirlerini gördüyse? Drummond'ın mülkünü incelemeyi bitirdiniz mi?"

"Orada hiçbir şey yok. Evi didik didik ettiğimiz yetmezmiş gibi bir de bütün bahçeyi bir buçuk metre kazdık. Su doldursan havuz niyetine girersin. Hiçbir şey bulamadık. Coleman'dan hiçbir iz yok."

"Yani Drummond'la birlikte değildi. İkisi de başka bir yerde tutuluyordu fakat bir süre sonra ayrıldılar. Ya June, Coleman'ı kaçırıldıktan sonra ama Drummond'a teslim edilmeden önce gördüyse? Drummond'ın bilinen suç ortaklarını araştırdınız mı?"

"Drummond'ın bilinen bir suç ortağı yoktu. Hatta arkadaş bile yok. Kayıtlı yegâne akrabası Colorado'daki amcasıydı. Onu aramayı denedim ama herif bana Drummond'ın cenaze törenini bile hak etmediğini söyledi. Defin giderlerini belediye karşılayacak."

"Hapishaneden tanıdığı yok muymuş?"

Şef bir parmağını Josie'ye doğrulttu. "Quinn. Ciddiyim. Kes şunu. O kızla aranızda geçenleri benimle paylaşmanı takdir ediyorum ama eve gitmen gerek. Bütün ipuçlarını takip

edeceğiz. Bunu biliyorsun. Ama sen oyun dışı kaldın. Polisliği bize bırak."

Josie bunun teşkilata dönebilmesi açısından kendini savunmak için tek şansı olabileceğini sezdi. Bir daha ne zaman şefin önüne çıkacaktı ki? Ancak onu göreve iade ettiğinde. Onun da ne zaman olacağını bilmek imkânsızdı. Josie o güne kadar bekleyecek değildi. "Kusura bakmayın fakat size söyleyeceklerim var. Her şey çarçabuk olup bitiyor. Yeterli personeliniz yok. Birden fazla insanın parmağı olabilecek yüksek profilli bir kaçırılma olayına, silahlı bir çatışmaya, yine çok sayıda olası şüphelinin bulunduğu başka bir kaçırılma vakasına ve şimdi de bir cinayete yetişmeye çalışıyorsunuz."

"Şu anda neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmediğimi mi sanıyorsun, Quinn?"

"Öyle demek istemedim. Yardıma ihtiyacınız var. Geri dönmeme izin verin. İki haftalığına. Sular durulduktan sonra beni yine açığa alabilirsiniz."

"Burada işlerin öyle yürümediğini sen de gayet iyi biliyorsun. Her zamanki gibi hevesini takdir ediyorum ama ince buz üstünde yürüyorsun. Savcılık doğru düzgün bir soruşturma yürütmem için kıcımdan ayrılmıyor. Kadının şikâyetinde bulunmaktan vazgeçme ihtimali piyangoyu tutturma ihtimalinden daha düşük. Kızılca kıyamet kopmadan önce seni çıkardığın kargaşadan kurtarmanın bir yolunu arıyordum. Diğer lanet kargaşaların altından çıkmanın pek yardımı dokunmuyor."

"Kadın şikâyetçi olmayacak," dedi Josie.

Adam sesini yükseltti. "Quinn, kadının dişlerinden ikisini kırdın! Şikâyetçi olmayacağını da nereden çıkarıyorsun?"

Çünkü onun yaptığı, suratına dirsek atmamdan çok daha kötüydü, diye düşündü Josie. Fakat bu defa dilini tutmayı bildi; bu konuda son konuşmalarında kulağa mazeret gibi gelmişti. Onun yerine başka bir taktik denedi. "Özür dilerim. Şu andan itibaren... insanların gözüne batmamaya çalışacağım. Ama

dediklerimi lütfen düşünün. Bunu sessizce yapabiliriz. Beni ihbar hattına falan verin ya da nezaretteyken June Spencer'i korumama müsaade edin. Dikkat çekecek davranışlardan uzak duracağım, söz veriyorum."

Wayland Harris iç çekti. "Hayır dedim, Quinn. Seni buraya uyarmak için çağırdım. Başını beladan uzak tut, tamam mı?"

Josie avazı çıktığı kadar bağırarak istiyordu fakat onun yerine olabildiğince sakin bir ses tonuyla, "Peki ya şu Ramona meselesi ne olacak?" diye sordu.

Şefinin göz kapakları yavaşça kapandı. Kafasını geriye atıp derin bir nefes aldı ve sessizce ona kadar saydı. Josie onu fazla zorlamıştı. Derken adamın mavi gözleri tekrar Josie'ye kilitlendi. "Söylediğim *lanet* şeylerin birini bile duymadın mı?"

"Duydum. Yalnızca merak etmiştim. Onu bulmamız şimdi her zamankinden daha elzem, sizce de öyle değil mi? Ya Isabelle Coleman'la aralarında bir bağ varsa? Ya Coleman'ın nerede olduğunu biliyorsa?"

Şef eliyle gözlerini ovuşturdu. "Ramona diye biri yok. Silahlı çatışmanın ardından hazırlanan raporu okudum ve *her* ihtimali değerlendirdik. NAMUS⁵ veri tabanında kayıp olarak listelenmiş altı Ramona var ve hiçbirisi Pennsylvania'dan değil. Hatta alakaları yok. Spencer'ın evini kontrol ettik. İş arkadaşlarıyla, dostlarıyla, eski sevgilisiyle konuştuk. Kimse o isimde birini tanımıyor. Kasabada Ramona adında tek bir kişi bile yok – mevcut ya da kayıp. Bu bir çıkmaz, Quinn."

"Ama iki Spencer'ın da aynı ismi vermesi sizce de tuhaf değil mi? Bir anlamı olmalı. Bu Ramona her kimse önemli biri olsa gerek."

"Bana kalırsa asıl tuhaf olan, açığa alınmış olmana rağmen bana bunları kabul ettirmeye çalışman. Bu teşkilatın ortaya

5 (National Missing and Unidentified Persons System) Ulusal Kayıp ve Kimliği Belirsiz Kişiler Sistemi –ç.n.

koyduğu işin kalitesi hakkında atıp tutman hiç hoşuma gitmiyor. Şimdi, eğer ücretsiz izne çıkarılmak istemiyorsan ofisinden defolup gitsen iyi edersin."

"Şef."

"Hemen şimdi," diye kükredi adam.

Sözcükleri Josie'nin suratına tokat gibi indi. Oturduğu sandalyenin kolçaklarını kavrayıp onlardan güç alarak ayağa kalktı. Mesele şefinin ona bağırması değildi. Adam gür ve yüksek sesiyle tanınırdı. Sorun ona bakış şekliydi. Josie kendini son beş dakikada ikinci kez kendi dünyasında bir yabancı gibi hissetmişti.

Gözlerini adamdan ayırmadan geri geri odadan çıktı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ne zamandır uyuduğuna dair en ufak bir fikri yoktu ama savrularak açılan kapı savunmasız vücuduna çarptığında sıçrayarak uyandı. Gözlerini açtığı esnada gün ışığı odadaki karanlığı yararak gözlerini kör etti. Başındaki ağrı tekdüze ve dayanılmazdı. Kız gözlerini olanca gücüyle sımsıkı yumdu, kolunu yüzüne siper etti ve sırtı taş duvara sertçe çarpana kadar geriye doğru süründü. Ne var ki soluklanmasına fırsat kalmadan kaba bir el onu sürükleyerek yerden kaldırdı.

"Ayağa kalk," diye buyurdu bir erkek sesi.

Kız adamın buyruğundansa kafa derisindeki acıyı dinledi. Doğrılmaya çalıştığı esnada bacakları titreyip pelteleşti. Bir kez daha gözlerini açmaya yeltendi ama ışık çok parlaktı.

"Lütfen," dedi kurbağalarinkini andıran bir sesle. "Eve gitmek istiyorum."

Adam gülmeye başladı; kız onun sıcak nefesini kulağında hissetti. "Eve gidemezsin, tatlım," dedi sonra. "Artık benimsin."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Saat ona yaklaşıyordu ve Luke eve gelene kadar Josie çoktan üç tek Wild Turkey yuvarlamıştı. Adamı kapıda karşıladı ve kollarını boynuna dolayıp onu uzun uzun öptü. Ona karşı duyduğu arzunun alkolün etkisiyle yoğunlaşan kıpırtılarını hissetti. Luke'un nefes almasına bile fırsat tanımadan adamın kemerini çözmeye başladı.

Luke usulca gülerek Josie'nin ellerini kavrayıp koca avuçlarının arasına aldı ve onları soğuk bir günde ısıtır gibi tuttu. "Bu ne hız?" diye mırıldandı. "Rockview'da olanları duydum. Babaannen iyi mi?"

"İyi," diye yanıtladı Josie. O anda yapmak istediği son şey Rockview'da olanlar hakkında konuşmaktı. Babaannesinin tıpkı diğer herkes gibi ağzı ardına kadar açık ve şaşkınlıktan bembeyaz kesilmiş vaziyette June'un boş odasının kapı ağzında dikilirkenki hâli gözünün önünden gitmiyordu. Josie onu orada bıraktığı için çok kötü hissetmişti fakat şimdi o hâlini hatırlayınca kendini daha da kötü hissetti.

Ellerini Luke'unkilerden kurtararak onu sırtı antrenin duvarına gelene dek itti. Elleri telaşla tekrar kemerine kaydı.

"Josie," dedi Luke. Adamın ses tonundaki sıkıntı Josie'nin dikkatinden kaçmadı. Acıma mıydı bu?

"Kes sesini," dedi Josie. Nihayet kemerini çözdü ve tek elini adamın kafasının arkasına uzatıp saçlarını avuçladığı gibi onu aç ağzına doğru çekti. Luke ona direnmedi.

Fakat bir an sonra dudaklarını omunkillerden ayırıp merdivene baktı. "Yukarı mı çıksak?"

Josie adamın gömleğini çıkardı. "Hayır," dedi. "Seni şimdi istiyorum."

Luke, Josie'nin yanağını elinin tersiyle nazikçe okşadı. "Biraz ağırdan alabiliriz."

Ama Josie ağırdan almak istemiyordu. Sevecenlik ya da cilveleşmek istediği de yoktu. Kafasının içinde dönüp duran rüm endişeleri yakıp kavuracak hiddetli bir cehennem ateşine ihtiyacı vardı. Ormanda eriştikleri o hararete, o ateşe açtı.

Luke'un önünde diz çöktü. "Hayır," dedi. "Alamayız."

Josie yerlere saçtığı kıyafetlerini toplayıp üstüne geçirdi. Wild Turkey'nin uyuşturucu etkisi geçip gittiğinden kendini bir demlik kahve içmiş gibi hissediyordu. Zihni daha berraktı; endişeleri kısacık bir anlığına yakasını bırakmıştı. Luke belden yukarısı çıplak vaziyette mutfak masasında oturuyordu. En azından iç çamaşırını giymiş ve Josie'nin o gelmeden önce yapmaya niyetlendiği, epey geç kalmış akşam yemeğini hazırlayışını izlemişti.

"Sana bir şey getirdim," dedi en nihayetinde.

Josie ona gülümseyerek baktı. "Öyle mi?"

"Kamyonetimde."

"İçeri getirecek misin?"

"Evet, sana kapı aldım. Yatak odandaki gardırop için."

Josie elinde ızgara tavuk göğsüne saplamak üzere olduğu bıçakla donakaldı. Antrede onu içeri aldığından beri keyfini sürdüğü aşk sarhoşluğu damarlarından akıp gitti. "Yatak odamın... gardırobu için mi?"

"Evet. Dolabın kapısı yok." Luke güldü. "Fark etmemiş miydin?"

Josie sesindeki gerginlik tınısını duymadığını umarak onunla birlikte güldü. "Şey... kapısız olması hoşuma gidiyor aslında," dedi. "Böylesi daha havadar."

Bu bir yalandı ama o anda uydurabileceği bahanelerin en iyisiydi. Ne diyecekti ki? Ne dese konu cevap vermek istemediği sorulara gelecekti.

O ve Ray üniversiteden sonra birlikte yaşamaya karar verdiklerinde yatak odasında kocaman bir gardırobu olan minicik bir apartman dairesine taşınmışlardı. Josie'nin içine girip çıkabileceği kadar büyüktü ama giyinme odası kadar olduğu da söylenemezdi. O içeride eşyaları düzenlerken Ray, Josie'nin içeride olduğunu bilmeden gardırobun kapısını kapatmıştı. Kilidin tık sesi ve aniden bastıran karanlık içinde bir şeyleri kırmış ve beklenmedik, şiddetli bir panik atak geçirmesine neden olmuştu. Âdeta felç olmuş, solukları hızlanmıştı. Sanki duvarlar üstüne geliyor, karanlık alan anbean daralıyordu. Az kalsın bayılacaktı.

Ray kendini çok kötü hissetmişti. Josie'yi sakinleştirdikten sonra kapıyı menteşelerinden söküp çöpe atmıştı. Oradan taşınırlarken kapının parası ödedikleri depozitodan kesilmişti ama Ray bunun hiçbir önemi olmadığını söylemişti. Birbiri ardına kiraladıkları boktan apartman dairelerinde ve nihayet birlikte satın aldıkları evlerinde bütün gardırop kapılarını sökmüştü. Bu onların normali olmuştu.

Hâliyle kendi evine taşındığında aynısını yapmak Josie'ye gayet doğal gelmişti. Geceleri uyumasına yardımcı oluyordu. Fakat bunu Luke'a söyleyemezdi. Ona gerçeği söyleyemezdi. Luke, o Josie'yle hiç tanışmamalıydı.

"Havadar mı?" dedi Luke. "Ama çok kötü görünüyor. Yani bütün eşyaların ortada. Josie, gardıroplar insanların ıvır zıvırlarını tıktırdıkları yerdir. Kapıları olması gerekir."

Josie'nin elindeki bıçak tezgâha çarparak Luke'un irkilmesine neden oldu. "Hepsinin değil," diye yanıtladı Josie birbirine

bastırıldığı dişlerinin arasından. Ardından derin bir nefes aldı ve Luke'un onun iyiliği için uğraştığını kendine hatırlattı.

Luke bir iş bitiriciydi. Bu Josie'nin ona tutulmasına neden olan başlıca huylarından biriydi. Eğer kaderine terk edilmiş bir şey görürse sessizce tamir ederdi. İlişkilerinin başladığı günden beri Josie'nin evinde öteberiyl tamir ediyordu: badanaya rötuş yapmış, banyo lavabosunun akan musluğunu değiştirmiş, evin önceki sahibinin mutfak duvarında bıraktığı deliği yamamıştı. Bu Josie'nin hep hoşuna giderdi – şimdiye dek. Bu defa sanki onarmaya çalıştığı *oydu* ama onun onarılmaya ihtiyacı yoktu. O bozuk değildi. O iyiydi.

Luke'un kötü bir niyetinin olmadığını hatırlattı kendine. Onu kontrol etmeye çalışmıyordu. Gardiroba kapı takmanın ne anlama geldiğini bilmiyordu sadece. Josie zoraki gülümsedi. "Kusura bakma," dedi. "Yatak odamı boyamak istediğimi söylemek istemiştım. Çıkıp benim için bir kapı alman gerçekten harika ama badana işi bitene kadar garaja kaldıralım, olur mu?"

"Ah, badanayı ben de yapa..."

"Hayır, hayır," dedi Josie çabucak. "Kendi başıma yapmak istiyorum."

Luke'un suratına hüsranla şaşkınlık karışımı bir ifade yerleşti. Josie'nin konuyu bir an önce değiştirmesi gerekiyordu. Aynı konuyu açmaktan nefret ediyordu ama aklına ilk gelen buydu. "Rockview'da olanları nereden öğrendin?" diye sordu bıçağı hiçbir şey olmamış gibi tezgâhtan alırken.

"Silahlı çatışmada ölenlerin cesetlerini almaya gelen olup olmadığını öğrenmek için aradığımda –henüz gelen giden olmamış– Noah anlattı. İnanması çok güç."

Josie buzdolabından bir şey almak için dönerken pişirme malzemelerinin yarısını yerlere saçtı. Luke onları toplamasına yardım etmek için yerinden fırladı.

"Eviyenin içine atıver," dedi Josie ağır ağır iç çekerek. "Daha sonra yıkarım."

"Bu tam olarak nedir?" diye sordu Luke tezgâhın üstündeki dağınıklığa işaret ederek: tavuk, makarna ve kremalı bir bulamaç. Josie o kâsenin içine ne koyduğunu hepten unutmuştu.

"Kremalı tavuklu lazanya," dedi. Telefonunun ekranını aşağı kaydırarak tarifi buldu ve ardından Luke'un eline tutuşturdu.

Luke kaşlarını çatarak bir tarife bir de Josie'nin tezgâhında duran şeye baktı. Luke gelmeden önce Josie yemek yapmanın aklını işten ve kafasının içinde dönüp duran sorulardan uzaklaştıracak gibi parlak bir fikre kapılmıştı. Ne var ki yemek yapmanın hiçbir faydası dokunmamıştı. Aslında yemek pişirmekten nefret ederdi. Sıkıcı ve sinir bozucuydu. Ray'den ayrıldığından beri hamur işleriyle, mikrodalgada ısıttığı yemeklerle ve salatalarla besleniyordu.

"Eğer sakıncası yoksa?" dedi Luke tezgâhın üstünde duran tabaklardan birine istiflenmiş ızgara tavuk göğüslerine işaret ederek.

Josie'nin hevesi kaçmıştı, bilhassa da kapı meselesinden sonra. "Elbette," dedi. "Kolları sıva bakalım."

Luke ilk önce tezgâhın üstündeki tabakları ve kâseleri yeniden düzenledi. Ardından diğer malzemeler için mutfak dolaplarını karıştırdı: ölçü kapları, fesleğen, tuz, büyük bir bıçak ve kesme tahtası. Ardından tavuğu dilimlemeye koyuldu. Josie mutfak masasına bir sandalye çekip bacaklarını altına alarak oturdu. "Sence kurtarabilecek misin?" diye sordu. İşte, Luke yine iş başındaydı. Yine bir şeyleri onarıyordu.

"Yakında öğreniriz," dedi Luke, elleri çabucak ve ustalıkla işlerken. Tavuğu Josie'nin yapabileceğinden iki kat hızlı dilimledi. "Bugün neler olduğunu anlat."

Gardirop kapısı meselesinin kapanmasıyla rahatlayan Josie o gün Rockview'da olanları June'un gelişinden başlayarak anlatmaya koyuldu. Oradan Sherri'yi kızın odasında ölü bulduğu âna geçti. Üzerinde Prenses yazan dil *piercingi* dışında bildiği

her şeyi anlattı. Şefe ondan bahsettiğine çoktan pişman olmuştu; belki de adam haklıydı, belki de gerçekten zirvalıyordu. Belki de *piercing* mevzusunu o kadar ciddiye almamalı ya da June'la Coleman arasında bağlantı kurmaya çalışmamalıydı. Luke onu dikkatle dinlerken bir kaşıkla kremalı bulamacın tadına baktı, içine birkaç malzeme ekledi, karıştırdı, tekrar tadına baktı ve sonrasında biraz daha karıştırdı.

"Ramona adında kayıp kimse yok mu?" diye sordu ardından.

"Şef olmadığını söyledi. Denton'da bir tane bile Ramona yokmuş."

"Ama Spencerların Ramona adında birini tanıdıkları ortada."

"Fakat Dirk Spencer'in eski sevgilisi *tanımadıklarını* söyledi."

Luke elindeki tahta kaşığı havada salladı. "Bir dakika, Dirk Spencer'in eski sevgilisiyle neden konuştun?"

"Orası mühim değil," dedi Josie.

Luke sırtınca Josie adamın meseleyi büyütmeyeceğini anladı ve onu neden sevdiğini bir kez daha hatırladı. Luke büyük bir tencereyi suyla doldurup içine birkaç tutam tuz ve şişe kapağı kadar zeytinyağı ekledikten sonra kaynaması için ocağa koydu. "Belki şu Ramona insan değildir," dedi. "Belki bir yerdir."

"Hayır, bence bir insan," dedi Josie. "Kayıp olmayabilir. Ama kesinlikle bir insan."

June'la geçirdiği dakikalar zihninde sil baştan canlandı ama onu Ramona gizemini çözmenin yanına bile yaklaştırmadı.

Peki ya Drummond ne olacaktı? O yapbozun neresine oturuyordu? Şef adamın mülkünde Coleman'a ya da başka bir kıza ait olabilecek hiçbir iz bulamadıklarını söylemişti. O hâlde Coleman neredeydi ve June'la nasıl karşılaşmışlardı?

Josie telefonunu tezgâhın üstünden alıp arama ekranını açtı. Açığa alındığından polis veri tabanlarına erişimi yoktu ama

Pennsylvania'daki Megan Yasası⁶ listesine ulaşabilir, böylelikle Drummond'ın hapse neden girdiğini öğrenebilirdi.

Adamı bulması hepi topu birkaç dakikasını aldı. On yıl önce kişiyi hürriyetinden alıkoymaktan ve tecavüzden suçlu bulunmuştu. Yedi yıl yatmıştı. Daha ziyade devlere yaraşır yüz hatları olan geniş suratlı bir adamdı. Sicilinde otuz üç yaşında olduğu yazmasına rağmen en az on yaş büyük gösteriyordu ve kameraya tekdüze duygulanımla bakmıştı: Rockview'a getirildiğinde June'un suratındakinin neredeyse tıpatıp aynısı bir ifadeyle. Fiziksel olarak orada olsa da kafası bambaşka bir yerdeydi.

Drummond listeye girmesine neden olan suçu işlediğinde yirmilerinin başındaydı. Bu, muhtemelen ilk suçuydu. Hapisten çıktıktan sonra annesinin gözetiminde epey uslu durmuş benziyordu.

Josie adamın annesini aradı ve ölüm ilanını buldu. June kaybolmadan birkaç ay evvel ölmüştü. Teoride Drummond, artık annesi de başında olmadığından, June'u bir yıl boyunca esir tutabilirdi ve kimsenin ruhu duymazdı. Tabii June'un postacı çantasını alıp dayısının evinden çıkması ve ardından Drummond tarafından yoldan alınması da mümkündü.

Josie, June'un postacı çantasının Drummond'ın evinde bulunup bulunmadığını merak etti. Ray'e çabucak bir mesaj atıp sordu. Adamın gözlerini devirdiğini Denton'ın diğer ucundan hissedebiliyordu. Beklediği cevap birkaç dakika içinde geldi: *Hayır. Çanta falan yok. Şef seni kovmadan önce geri dursan iyi edersin.*

Josie bir mesaj daha yazdı: *Drummond'ın hapishane arkadaşlarına baktın mı?*

Şef bakmamı söyledi. BANA MESAJ ATIP DURMA.

6 Amerika Birleşik Devletleri'nde kayıtlı cinsel suç failleriyle ilgili bilgilerin kamuya açıklanmasıyla ilgili kanun. Megan Kanka'nın öldürülmesinin ardından çıkarıldığından onun adıyla anılmaktadır. -ç.n.

Josie ona ters bir cevap yazacak oldu ama sonra sildi ve ona çıkışmak yerine teşekkür etti. Gelecekte Ray'e ihtiyacı olabilirdi.

"İnternette mi geziniyorsun?" diye sordu Luke.

Josie başını kaldırıp baktığında onu sert, pişmemiş lazanya dilimlerini kaynayan suya atarken buldu.

"Şey, evet," dedi.

Drummond'ın evinde ne Coleman'ın ne de June'un postacı çantasının izine rastlamışlardı. Bu da başka bir yerin daha olduğu ve tüm bu olaylarda başka birinin daha parmağı olduğu anlamına geliyordu. Ne var ki Josie, Drummond'ın insan kaçakçılığına karıştığını hiç sanmıyordu. Aklına bir türlü yatmıyordu. O bir koleksiyoncuydu. Bir oda hazırlamıştı – ne demişti Ray? Orayı bir hücreye dönüştürmüştü. Drummond muhtemelen birini kaçırmayı planlıyordu. June'u üstünden para kazanmak için değil, kendisi için istemişti. İnsan kaçakçıları alıp sattıkları kadınlarla çocuklardan kâr ederdi.

Tüm bunlar Josie'nin kafasının içinde döndükçe dönüyor fakat ipin ucu hiçbir yere çıkmıyordu.

"Josie?"

Josie başını telefonundan kaldırdı. Luke suratında tereddürlü bir gülümsemeyle yanında dikiliyordu. Bir elini omzuna koydu. "Lazanyanın yarım saate hazır olacağını söyledim. Yanına şarap açmak ister misin?"

Josie ona gülümsedi. "Çok isterim."

Ama polis veri tabanında araştırma yapmak istediğim kadar değil, diye ekledi içinden.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Lazanya enfes olmuştu. Josie tarifi harfiyen uygulasa bile Luke'unki kadar lezzetli yapabileceğinden şüpheliydi. Akşam yemeğinden sonra nihayet yatak odasına geçtiler ve Luke tüm yaralarının envanterini çıkarıp hepsini öptükten sonra yorgunluktan Josie'nin yatağında uyuyakaldı. Kısa süre sonra da horlamaya başladı. Josie yataktan usulca kalktığına çalar saati on iki elli sekizi gösteriyordu. Bir eşofman altıyla rengi solmuş bir Denton Polis Teşkilâtı tişörtü giydi ve dizüstü bilgisayarını alıp mutfığa indi.

Önce Facebook'una girdi ve June Spencer'in profilini bulup paylaşımlarıyla profil fotoğraflarına göz gezdirdi. İkisinden de pek fazla yoktu. Solange'ın anlattıklarına dayanarak kızın paylaşacak çok az şeyi olduğunu tahmin edebiliyordu.

Sonra Google'ı açtı ve Trinity Payne'in vaka hakkında yeni bir bilgi yumurtlayıp yumurtlamadığına veya hikâyenin ulusal haber kanallarına taşınıp taşınmadığına bakmak için June Spencer'in adını arama çubuğuna yazdı. Karşısına az sayıda manşet çıktı: "Bir Yıldır Kayıp Olan Dentonlu Kız Canlı Bulundu" ve "Genç Kız Bir Yıl Boyunca Seks Kölesi Olarak Esir Tutuldu". Josie kaynakları kontrol etti. Hepsi yerel haber ajanslarıydı; çoğu WYEP'ye, geri kalanıysa bölgede faaliyet gösteren birkaç yerel gazeteye aitti. Derken Josie'nin gözü, June hakkındaki haberlerin altında çıkan eski manşetlerden birine takıldı: "Pennsylvanialı Kayıp Ev Hanımı Denton'da Sağ Bu-

lundu.” Josie *USA Today*’in haberine tıkladı ve hikâyeye şöyle bir göz gezdirdi. Ardından yeni bir tarayıcı penceresi açtı ve arama çubuğuna ev hanımının adını yazdı. Karşısına yüzlerce haber çıktı. Bütün manşetler aynı şeyi haykırıyordu:

**KAYIP PENNSYLVANIALI KADIN KAPSAMLI BİR
ARAMANIN ARDINDAN BULUNDU**

KAYIP PENNSYLVANIALI ANNE SAĞ BULUNDU

**ALCOTT COUNTYLI KAYIP KADIN 3 HAFTA
SONRA CANLI BULUNDU**

Josie manşetlere sırasıyla tıklayıp haberlerin hepsini okudu. Denton’ın batısındaki Bowersville’de yaşayan otuz iki yaşındaki üç çocuk annesi Ginger Blackwell altı sene önce marketten eve dönerken ortadan kaybolmuştu. Aracı ve bütün kişisel eşyaları –yani cüzdanı, telefonu ve anahtarları– eviyle market arasındaki köy yolunun kenarında bulunmuştu. Marketten aldıkları hâlâ arabasının arkasındaydı ve sol ön tekerleği patlakmıştı. Ardında hiçbir iz bırakmadan kayıplara karışmıştı.

Bowersville polisi, eyalet polisi ve FBI gece gündüz onu aramıştı. Son görüldüğü marketin yakınlarında bir komuta merkezi oluşturulmuştu. Hatta bir ihbar hattı bile kurulmuştu. Bütün büyük radyo ve televizyon kanalları hikâyeyi haberleştirmişti. Blackwell’in kocası mazereti olmasına rağmen ilk şüphelilerden biriydi. Adam yalan makinesinden geçtikten sonra polis başka yerlere odaklanmıştı ama ellerinde hiçbir ipucu olmadığından soruşturma tıkanıp kalmıştı. Josie vakayı hayal meyal hatırlıyordu. O zamanlar henüz teşkilâta katılmamıştı; üniversiteden yeni mezun olmuş, babaannesinin yanında gününü gün ediyordu. Vakadan haberdar olduğundan emindi çünkü olay çok yakınında gerçekleşmişti ama aklında pek yer etmemişti.

Ginger üç hafta sonra 80 numaralı eyaletler arası yolda, iki Denton çıkışı arasındaki bankette elleri kolları bağlı ve çıplak hâlde bulunmuştu. Patlayan tekerleğini değiştirmesine yardım etmek için bir kadının durduğunu, gözlerini açtığı anda kendini esaret altında bulduğunu fakat nerede ve kim ya da kimler tarafından tutulduğunu tarif edemeyeceğini iddia etmişti. "Zifiri karanlıktı," demişti. "Bir dolaba kapatılmaktan farksızdı. Karanlık mutlak. Kara kutu gibi."

Görünmez parmaklar sırtından yukarı tırmanırken Josie nefesini tuttu. Dolap gibi. Gardırop gibi. Hayal etmesine gerek yoktu; Blackwell'in kapıldığı dehşeti anlayabiliyordu. Bu fazla büyük bir tesadüf değil miydi? Blackwell tıpkı Spencer ve Coleman gibi تنها bir köy yolunda, ardında hiçbir iz bırakmadan sırta kadem basmıştı. Üç kadın da son altı yılda kaybolmuştu. Bu, Denton kadar küçük bir bölge için kısa sürede çok fazla kurban demekti. Isabelle Coleman'ı, June Spencer'ı ve Ginger Blackwell'i aynı kişi mi kaçırmıştı? Josie, yeni bir pencerede Megan Yasası sitesini açıp Donald Drummond'in sayfasını bir kez daha gözden geçirdi. Ginger Blackwell kaçırıldığında adam hapisteydi.

Blackwell'in hikâyesinin açık olduğu sekmeye geçti ve okumayı sürdürdü. Blackwell neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordu. Ona yardım etmek için duran kadının, kaçırılmasında parmağı olup olmadığına dair en ufak bir fikri yoktu. Daha sonra Bowersville'de kuaförlük yapan bir kadın ortaya çıkmış ve Blackwell'in arabasını yolun kenarında görünce durduğunu ama Blackwell'in ortalıkta görünmediğini söylemişti. Ginger kuaförün sahibinin konuştuğu kadın olup olmadığını hatırlayamamıştı. Zaten eyaletler arası yola atıldığını da hatırlamıyordu. Yaraları hafifti. Haberlerde cinsel saldırıya uğrayıp uğramadığından bahsedilmemişti.

Kadının bulunduğu eyaletler arası yol eyalet polisinin yetki alanındaydı ama esas Denton sınırları içinde bulunduğundan

Şef Harris vakayı elinde tutmaya çalışmıştı. Neticede Alcott County savcısı bağımsız bir soruşturma yürütmesi için özel müfettiş görevlendirmişti. Bu alışılmadık bir hamleydi ama Josie hikâyeye ulusal basında ne kadar yer verildiğine bakınca kolluk kuvvetlerinin ve savcılığın nasıl bir baskı altında olduğunu tahmin edebiliyordu.

Ginger'in vakası göz açıp kapayıncaya dek asılsız damgası yemişti. Josie polisin kadının kaçırılmasının düzmece olduğuna inanmasının nedenlerini ana hatlarıyla açıklayan en az yirmi makale geçti. Muhtemelen asılsızlık teorisine şüphe düşürmek için hepsinde Ginger'in kocasının sözlerine yer verilmişti: "Kırım kendi kaçırılmasını tezgâhlamadı. Bu bir numara değil. O, cehennemi yaşadı. Söyleyin bana, tüm bunları tek başına yapırsa nasıl kendi kendini bağlayıp otoyolun kenarına attı?"

Harbiden, nasıl?

Josie, Ginger'in fotoğraflarını inceleyince kadının otuz iki yaşında olduğuna inanmakta zorlandı. Genç kız gibi görünüyordu. Zayıftı; kestane rengi, uzun ve gür saçları vardı; gözleri tropik sularla aynı renkteydi. Solgun teni tüm fotoğraflarda ıslıl ıslıl parlıyordu. Bazılarında kucığında kıvranıp duran küçük çocuklar tutuyordu, diğerlerinde ya bir anıtın ya da sembolik bir yapının önünde dikiliyordu. Hepsi kaçırılmasından önce çekilmişti. Hepsinde hayat dolu ve inanılmayacak kadar mutlu görünüyordu. Josie iyileşmesinden sonraki yıllarda kadının o gülümsemeyi geri kazanıp kazanamadığını merak etti.

O anda saçlarının arkasını okşayan bir el yerinden sıçramasına neden oldu. "İsa aşkına," dedi Luke. "Ne yapıyorsun? Bütün gece uyumadın mı?"

Kalbi göğüs kafesini döverken Josie mutfakta etrafına baktı ve yumuşak gün ışığının pencerelerden içeri akın ettiğini fark etti. Bütün geceyi ayakta geçirmişti. "Ben... uyuyamadım da," dedi.

Luke esnedi. "Yorgun olmalısın."

Ama değildi. Hatta kendini hiç olmadığı kadar uyanık hissediyordu. Luke yatak odasındaki şifonyerin sol üst çekmecesinde tuttuğu düşük belli eşofman altı ve çıplak göğsüyle masada yanına oturdu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu Ginger Blackwell aramasının sonuçlarını görünürüleyen bilgisayar ekranına kısık gözlerle bakarak. "Google'a biraz rahat versen iyi edersin," diye ekledi sonra espiyle.

Josie haberlerden birine tıkladı ve geniş, bulaşıcı gülümsemesiyle Ginger Blackwell'in bir fotoğrafı ekranı doldurdu. Onun altında doksan saniyelik bir haber kesiti videosu oynamaya başladı. "Bu vakayı hatırlıyor musun?" diye sordu. "Kadın kaçırılmış ve üç hafta sonra I-80'e atılmıştı. Ginger Blackwell?"

Luke bir elini saçlarından geçirip Blackwell'in fotoğrafını inceledi. Videoda Trinity Payne, Blackwell'in fotoğraflarından oluşan bir slayt gösterisinin yayımlandığı geniş ekranlı televizyonun yanında belirdi ve kadının kayboluşuyla ilgili az sayıdaki gerçeği saymaya başladı. Trinity'yi görmek Josie'nin saçlarını diken diken etti. Blackwell'in kaçırıldığı dönemde Trinity başlıca haber kanallarından birinin muhabiriydi. Muhtemelen bölgeyle bağlantısı yüzünden hikâyeyi almıştı.

"Vakayı hatırlıyorum," dedi Luke. "Ama haberlere çıktığı için. O zamanlar Greensburg yakınlarında görev yapıyordum. Olayın asılsız olduğunu sanmıştım."

Josie iç çekerek dizüstü bilgisayarının kapağını kapattı. "Ortak kanı bu gibi görünüyor," diye yanıtladı ama o kadar emin değildi. Blackwell dosyasını inceleyip öyle karar vermek istiyordu. Bu pek uzak bir ihtimal değildi; asılsız ihbarlar hep olurdu fakat failler polisi gereksiz yere meşgul etmekten ötürü cezalandırılır veya en azından para cezasına çarptırılırdı. Ginger Blackwell'i bulmak için organize edilen kadar kapsamlı arama kurtarma çalışmaları da epey pahalıya patlardı. Alcott gibi bir yerel yönetimin karşılayamayacağı kadar pahalıya. Josie, Isabelle Coleman kaybolduktan sonraki ilk üç günde Denton'un yıllık

bütçesinin tümünü harcadığını adı gibi biliyordu. Eğer Blackwell kendi kaçırılmasını tezgâhladıysa yaptıklarından ötürü neden cezalandırılmamıştı? Eksik bir şey vardı; Blackwell dosyasında olmasına rağmen haberlerde bahsi geçmeyen bir şey. Josie bundan emindi.

Josie, Luke'un masadan kalkıp tezgâha gidişini, kahve makinesine öğütülmüş kahve koyuşunu, üstüne su ekleyişini ve makineyi çalıştırışını izledi. Ona güvenip güvenemeyeceğini merak etti. Gerçekten güvenip güvenemeyeceğini. Her erkeğe güven olmayacağını öğrendiğinde yalnızca on bir yaşındaydı. Hatta muhtemelen ondan da önceydi. Dünyanın kaç bucak olduğunu esas altı yaşındayken, babası bir mermiyi ona tercih ettiğinde öğtenmişti.

Gerçekten güvendiği tek erkek Ray'di ama onunla tanıştığında henüz bir oğlan çocuğuydu. Gelgelelim o da fos çıkmıştı. Büyüyüp koca adam olmuş ve birlikte kurdukları hayatın, evliliklerinin en kutsal dönemini mahvederek hiçbir erkeğe katiyen güven olmayacağını kanıtlamıştı.

Yine de Luke'un nişan yüzüğü parmağındaydı. Ever, demişti. Hem de bir an bile tereddüt etmeden. Bu da ona epeyce güvendiği anlamına gelirdi, öyle değil mi? Ona üstünde Prenses yazan dil *piercing*inden bahsedebilir miydi? Blackwell'in, Coleman'ın ve June Spencer'ın birbirleriyle bağlantılı olduğu teorisinden? Şefin yaptığı gibi Luke da lafı ağzına tıkar mıydı? Deli olduğunu düşünür müydü?

Josie şu anda içinde bulunduğu kahrolası duruma düşmesine, açığa alınmasına ve işsiz kalmasına yol açan olayı düşündü. O hadiseden sonra Ray ona aynen öyle demişti. *Deli*. Ardından da, "Böyle boktan şeyler yapamazsın. Sırf canın istedi diye insanlara vuramazsın," diye eklemişti. Elbette vuramazdı. Josie bunun bilincindeydi. Fakat Denton Polis Teşkilatı'ndaki neredeyse tüm polis memurları Ray'le aynı fikirdeydi: Josie delirmişti. Kontrolünü kaybetmiş olabilirdi ama delirmediğini biliyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse meslektaşlarından daha fazla destek görmeyi beklerdi. Sanki hiçbiri yaşadığı olayın sıcaklığıyla zıvanadan çıkmamış, sonradan pişman olacağı aptalca bir şey veya küçük bir delilik yapmamıştı. Bazen böyle şeyler olurdu. Her gün uğraştıkları şeyler insanoğlunun en korkunç eylemlerinden bazılarıydı. Eğer karşılaştıklarınız bir şekilde bام telinize basmadıysa insan değildiniz. Yalnızca Noah onu anladığını belli etmişti. Josie silahını ve rozetini teslim ettikten sonra utanç içinde karakoldan ayrılırken ona usulca, "O kadın layığını buldu," demişti.

Josie Luke'un uzattığı, dumanı tüten kahveyi adamın elinden aldı. Tam da sevdiği gibi hazırlamıştı – iki şekerli, bol kremalı. "Luke," dedi adam yanına otururken. "Açığa alınmama sebep olan şu kadınla yaşadığımız hadiseyi hatırlıyor musun?"

Luke güldü. "Unutması güç."

"Sence doğrusunu mu yaptım? Ona o şekilde vurarak? Yoksa... öf, bilemiyorum... delirdim mi?"

Luke'un suratı ciddileşti. "Hayır," dedi. Ses tonunda muziplikten eser yoktu. "Delirdiğini hiç sanmıyorum. Ben olsam onu vururdum."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Kahvaltıya gittiler ve Josie, June'un Sherri Gosnell'i öldür-
dükten sonra ona gösterdiği şeyden alçak sesle bahsettikten
sonra June'un ağzındaki Prenses *piercing*inin aslında Isabelle
Coleman'a ait olduğu teorisini onunla paylaştı. Luke ona zır-
valadığını söylemedi. Yetkinliğini sorgulamadı. Ne boşluktan
kafayı yediğinden dem vurdu ne de bu işin peşini bırakmasını
tembihledi. Onun yerine tek kaşını kaldırdı, tostunu düşünceli
düşünceli çiğnedi, ağzındaki lokmayı yuttu ve ardından, "June
Spencer'ın Facebook sayfasında bu dil *piercing*iyile çekilmiş bir
fotoğrafi olup olmadığına baktın mı?" diye sordu.

Josie'nin çatalı havada, tabağının üstünde donakaldı. "Bak-
tım. İşe yarar hiçbir şey yoktu. Bir dakika, haklı olduğumu
mu düşünüyorsun?"

Luke omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Şefin neden öyle de-
diğini anlayabiliyorum. Bu doğrudan Coleman'a işaret eden
nihai bir kanıt değil ama bana anlattıklarına dayanarak neyden
hareketle bu çıkarıma vardığını da görebiliyorum."

"Sence burada daha pis işler mi dönüyor? Drummond başka
biriyle bağlantılı olabilir mi? Belki de birden fazla kişiyle?"

Luke tostunu bitirdi. "Bilmiyorum. Her şey mümkün."

"Sence bu, insan kaçakçılığı yapan bir çetenin işi olabilir
mi?"

Luke kahvesinden bir yudum alırken kaşlarını çattı ve ar-
dından, "İnsan kaçakçıları kızları tavlama için uzun zaman

harcadılar. Genellikle zor kullanmazlar. Kadınları asla kaçırmadıklarını söylemiyorum ama çoğunlukla izledikleri yöntem öz güveni düşük, ailesiyle sorun yaşayan, ilgiye aç bir kız bulup ardından sağ gösterip sol vurmaktır. Bir adam çıkar ve gözüne kestirdiği kıza dünyadaki en özel insanmış gibi davranır, onu sevdiğini söyler, hediye yağmuruna tutar, ilgisiyle şımartır ve kız ona abayı iyice yakıp da her istediğini yapacak kıvama geldiğinde para karşılığı seks mevzusunu açar. Her şey manipülasyondan ibarettir. Bu bir oyun ve ne yazık ki bu herifler oynadıkları oyunda çok iyiler. Kamyon duraklarına tonla baskın yapıyoruz. Bu kızların çoğunu görüyorum. Ne yazık ki onlardan çok var. Tüm bunlar ergen kızları kaçırıp cinsel suçlulara satan ya da veren bir insan kaçakçılığı çetesinin işi olabilir mi? Olabilir ama ben pek ikna olmadım."

"Ama Ginger Blackwell'i kaçıran kişi ya da kişilerin Coleman'la June Spencer'i da kaçırmış olması mümkün, öyle değil mi?"

Luke tekrardan omuzlarını silkti. "Olabilir. Bakmaya değer. Şefine Blackwell dosyasının bir kopyasını istemesini ve Coleman vakasıyla aralarında birtakım benzerlikler olup olmadığına bakmasını söylemelisin, tabii Blackwell vakasının asılsız olmadığını farz ederek. Eğer işe yarar bir şey varsa muhakkak bulacaktır. Dosya kimde?"

"Dosyanın bir kopyası eyalet polisinde olmalı. Olay yerine ilk intikal edenler onarmış ve şef ortalığı birbirine katıp savcılığın müfettişini devreye sokana kadar vaka onlarınmış. Deliller eyalet polisinin laboratuvarlarında incelenmiş."

"Tüm bunları Google'dan mı öğrenin?"

"Trinity Payne yaşananlar hakkında epey ayrıntılı haber yapmış."

Luke hiçbir şey demedi ve birkaç dakika boyunca sessizce yemeklerini yediler. Çok geçmeden Josie dilinin altındaki bak-

layı çıkardı. "Bana Ginger Blackwell dosyasının bir kopyasını getirebilir misin?"

Luke ona dik dik baktı. "Josie."

"Biliyorum. Çok şey istiyorum. Özellikle de şu anda görevde olmadığımı düşünülünce."

Aslında görevde olsaydı bile bir dosyanın kopyasını istemek Luke'u sıkıntılı bir duruma sokardı. Bu kapanmış bir dosyaydı ve Josie başka bir kolluk kuvvetinin mensubuydu. "Lütfen," diye ekledi.

Luke çatalı elinden bıraktı ve ellerini masaya, tabağının iki yanına koydu. "Neden?"

"Çünkü kadının başına gelenlerin düzmece olduğuna inanmıyorum ama polisin basından ne sakladığını öğrenene kadar hiçbir şeyden emin olamam. Ya onun başına gelenlerle Isabelle Coleman'ın kaçırılması arasında gerçekten bağlantı varsa? Ya Coleman, Blackwell'in götürüldüğü yerde tutuluyorsa? Onu bulabilirim."

Luke gözlerini kaçırarak kısa bir anlığına Josie'nin omzunun üstünde bir noktaya baktı. Burun köprüsünün üstünde küçük, dikey bir çizgi belirdi. Josie'nin teknik açıdan hâlâ Ray'le evli olduğunu söylediği zamanki kadar sıkıntılı görünüyordu. Doğru sözcükleri seçmeye çalıştığı ortadaydı. Her ne diyecekse Josie'yi incitmek ya da ona patronluk taslamak istemiyordu. Nihayet lafa girdi. "Josie, Denton Polis Teşkilatı bu tür ipuçlarının takibini yapmakta gayet iyidir. Bu bölgedeki kayıp kızları Google'da araştırmak ve vakalar arasında ilişki kurmaya çalışmak başka, polis dosyalarına yasadışı bir şekilde erişmek başka..." Ya cümlesini tamamlamayı istemediğinden ya da işin içinden çıkamadığından sesi cılızlaşarak duyulmaz oldu. "Açığa alınmanın senin için zor olduğunu biliyorum. Bilhassa da son birkaç günde yaşananlar düşünülünce. Kahraman olmayı, Coleman'ı tek başına bulup kendini affettirmeyi

istediğini biliyorum ama... öf, bilmiyorum, ayarlanacak başka şeyler bulursan belki de geceleri daha iyi uyursun."

"Ne gibi? Örgü mü öğreneyim?"

Luke'un yanakları kızardı. "Hayır, evet... hayır. Uymek istediğim..."

Josie elindeki çatalın dişlerini ona doğrulttu. "Bu bir beka değil, Luke. Bunu can sıkıntısından yaptığımı sanıyorsun ya nıyorsun..."

Luke dirseklerini masaya dayayıp ellerini tabağının üstünde kenetledi. "O hâlde neden? Neden yapıyorsun?"

Luke'un gözlerindeki bakışı görünce Josie bunun samimi bir soru olduğunu anladı. Peçetesinin beyazlığı aniden fena hâlde dikkatini dağıttı. Gözlerini ona dikerek parmaklarını benekli kenarında gezdirdi. *Çünkü ben buyum.*

"Pek çok insan birkaç hafta işten uzak kalmaktan memnuniyet duyar. Çünkü yapacak başka işleri vardır. Peki ben? İşten kafamı bir kaldırılabilem gün doğumundan gün batımına balık tutarım. Elbette işimi özlerim ama kafa dinlemek hoşuma gider."

Josie başını kaldırıp ona baktı. "Eğer bir hobi edinirsem dosyayı getirmeyi en azından düşünür müsün?"

Luke ağır ağır oflayarak kafasını iki yana salladı ama yemeğine döndüğü esnada suratında beliren çarpık gülümseme elinden geleni yapacağını söylüyordu.

Yemekleri bittikten sonra Luke işe giderken Josie evine döndü, zaten başka ne işi vardı ki? Fakat güneş minik jalüzilerinin iki yanından içeri uzarken yatağında uyumadan öylece uzandı. Ginger Blackwell vakasını neden kafaya taktığını ya da Luke'tan o dosyayı neden istediğini bilmiyordu. Ne önemi vardı? June Spencer ya da Isabelle Coleman vakasıyla ne gibi bir bağlantısı olabilirdi?

O anda jetonu düştü. Ginger Blackwell'in kayboluşu ülke çapında ilgi uyandırmıştı. İlk hafta kadının surati ülkedeki tüm haber programlarında boy boy yayımlanmıştı. Josie akşam

saatlerinde ekrana gelen *Access Hollywood* ve *TMZ* gibi magazin programlarında bile kadının kaçırılmasıyla ilgili hikâyelere rastlamıştı. Sanki bütün dünya Ginger Blackwell'i duvar kâğıdı yapmıştı. İki hafta sonra da otoyolun kenarına atılmıştı.

"Neden?" diye mırıldandı Josie kendi kendine. Ginger hakkında yapılan haberlerin salınmasına hiçbir etkisi olmuş muydu? Fail bir hata mı yapmıştı? Kadının üniversiteli bir kız sanılması işten bile değildi. Fail ya da failler onu genç sandıkları için mi kaçırmıştı? Niyetleri onu ellerinde tutmak veya öldürmekken medyanın bitmek bilmeyen ilgisi yüzünden mi serbest bırakmışlardı?

Ginger'in ortadan kayboluşu hakkında bir dolu haber yapılmasına rağmen kadının kayıp olduğu üç hafta içinde başından geçenlere ve şahit olduklarına neredeyse hiç değinilmemişti.

Josie'nin Ginger Blackwell'le konuşması gerekiyordu.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Josie, Blackwell'in adresini bulmak için bir saat boyunca internetin altını üstüne getirdi fakat sonra gözleri yanmaya, başı ağırlaşmaya ve uykusuzluktan zihni bulanmaya başladı. Bulduğu adres Bowersville'in dışındaki bir köy yolundaydı ama Josie, Blackwell ailesinin artık orada yaşamadığını biliyordu çünkü bütün arazi minyatür bir golf sahasına dönüştürülmüştü. Bir de Blackwell'in kocasının adıyla aramayı denedi ama ondan da hiçbir şey çıkmadı. Ne cehenneme gitmişlerdi? Taşınmış olsalar bile günümüzde yeni adreslerini internetten saklamaları imkânsızdı, öyle değil mi? Ray'in oturum açma bilgilerini kullanarak teşkilatın abonesi olduğu özel bir adres veri tabanını kullanmayı denedi. Bu veri tabanına Ray'in kimlik bilgilerini kullanarak ondan habersiz girebiliyordu çünkü Ray her yerde aynı şifreyi kullanırdı: JoRay0803, yani ikisinin isimleri ve üniversiteden sonra tekrar bir araya geldikleri tarih. Fakat veri tabanında Blackwell ailesinin Bowersville'de oturdukları evin adresi dışında hiçbir şey bulamadı.

Derken kafasının içinde tiz bir vızıltı başladı; vücudu uyuması için ona yalvarıyordu. Aniden vücudunun Stop-and-Go'daki kaza esnasında berelenen sol tarafındaki durağan ağrının farkına vardı. Bacağındaki sargı bezini iki gündür değiştirmemişti. O işin bir an önce halledilmesi gerekiyordu ama yorgunluk öyle ani bastırdı ki oracıkta yere yığılıp mutfak masasının altında

günlerce uyuyacağını sandı. Kendini yatağına bırakmasıyla karanlığın onu sarıp sarmalaması neredeyse bir oldu.

Birkaç saat sonra, henüz uykusunu alamadan, evi inleyen tak tak seslerine uyandı. Güneş gökyüzünün diğer tarafında gözden kaybolmuş olsa da ışınları hâlâ direniyor, jalûzilerinin etrafından coşkuyla içeri doluyordu. Çalar saatine baktı, yatakta döndü ve tekrar uykuya dalmayı denedi. Gürültü devam ediyordu. Josie yastıklarından birini kafasına kapattı ama sesi hâlâ duyuyordu. Kapısı on beş dakika boyunca durmadan çalındıktan sonra nihayet yataktan kalktı, hışımla alt kata indi ve sokak kapısını savurarak açtı.

Trinity Payne artık alametifarikası hâline gelen montu, siyah, dar, kısa eteği ve boz rengi topuklu ayakkabılarıyla kapısının önünde dikiliyordu. Siyah saç tutamları rüzgârdan hafifçe havalandı. Josie gözlerini kıstı. Kadının saçları o kadar parlaktı ki onlara bakınca resmen yansımasını görebiliyordu.

"Güzel saçlar," dedi Trinity aklından geçenleri okur gibi.

Josie döndü ve sokak kapısının cam panellerindeki yansımasına baktı. Kafasının yan tarafı sanki biri saçını gırgırına havaya dikmiş gibi görünüyordu. Tek avucunu yalayıp saçlarını düzeltmeyi denedi ama iyice beter etti.

Trinity ona doğru bir adım attı. "Bu nereden?"

Josie saçlarını sertçe çekiştirip parmaklarını arasından geçirdi. "Ne nereden?"

"Şu yara izi."

Josie'nin parmakları ağarmış deriyi buldu ve eğri büğrü hatlarını izledi. Kulağının dibinde başlayıp aşağı doğru inerek çene hattını takip ediyordu. "Seni ilgilendirdiğinden değil ama bir araba kazasından," dedi yalan uydurarak. "Hep bu kadar müdahaleci misindir? Mesela özel hayatında falan?"

Trinity ağırlığını bir kalçasına verdi, dudaklarını tiksintiyle büktü ama tek kelime etmedi. Josie onun arkasına bakınca kaldırımın kenarına park edilmiş küçük, mavi Honda Civic'i gördü. Parmağıyla arabaya işaret etti. "Buna mı biniyorsun? WYEP pek fazla ödemiyor, ha?"

Trinity sessizliğini bozmayınca Josie şansını tekrar denedi. "Ne istiyorsun?"

"Rockview'daydın."

"Ne olmuş?"

"Seninle olanlar hakkında röportaj yapmak istiyorum. Rockview'dan ya da Denton Polis Teşkilatı'ndan hiçbir bilgi alamıyorum."

"Yok artık."

"Ciddiyim. Bana neler olduğunu anlat."

Josie kollarını göğsünde kavuşturdu. "Polisin açıkladığından fazlasının olduğunu düşünmene sebep olan nedir?"

Trinity gözlerini devirdi. "Lütfen. Bana aptalmışım gibi davranma. Polisin daima bir şeyler sakladığını benim kadar iyi bilirsin. Oradaydın. Her şeyi gördün mü?"

İşte, böyle yapıyordu. Sanki eski dostlarmış gibi konuşmanın arasına sorular sıkıştırıyordu. Josie cevap vermek için ağzını açtı ama hemen kendini tuttu.

"Ah, haydi ama. Kaybedecek neyin var ki? Görgü tanığıydın. Sana sadece ne gördüğünü soracağım."

"İşimi kaybedebilirim. Rockview hakkında konuşamam."

"June Spencer'i tanıyor muydun?"

"Dalga mı geçiyorsun?" Josie kafasını iki yana salladı ve Trinity Payne'i evinin önündeki basamaklarda yalnız bırakmaya hazırlanarak kapıya doğru hareketlendi.

"Peki ya Sherri Gosnell'i?" diye seslendi Trinity arkasından. "Onu tanıyor olmalısın. Babaannen Rockview'da kalıyor. Sherri asırlardır orada çalışıyordu."

Josie vücudunun yarısı eşiğin üstündeysen durdu ve Trinity'ye döndü. "Nereye varmaya çalışıyorsun? June Spencer sapığın teki tarafından esir tutuluyordu. Kurtarıldı. Akli dengesi yerinde değildi. Gidecek hiçbir yeri yoktu çünkü annesinin yeri tespit edilemedi ve dayısı da komada. Rockview onu aldı. Sonra bir de baktık ki Sherri Gosnell ölmüş. Tüm bunlar polis tarafından halka açıklandı. Neyin peşinde olduğunu anlayamıyorum. Eğer bir hikâyenin, gerçek bir hikâyenin peşindeysen git de cinsel suçlular listesinde adı geçen Donald Drummond'ın bu kızı kaçırmayı ve kimseciklere çaktırmadan elinde tutmayı nasıl başardığını araştır."

Trinity iç çekti. Ayakkabılarına baktı. "Bu söyleyeceğimi sakın yanlış anlama," dedi. "Fakat bu bir hikâye değil. Yani, evet, insanı dehşete düşüren korkunç ve trajik bir olay ama insanlar suçluların daha fazla suç işlemesinin önüne geçmek için yürürlüğe sokulan sistemlerin beş para etmediğini biliyor. Rastgele on suç seç. Vakaların en az sekizinde ya failin upuzun bir sabıkası vardır ya da hapiste olması gerekirken teknik bir pürüzden ötürü tahliye edilmiştir. Bunlar haber sayılmaz."

Josie gözlerini kıstı. "Yani seni büyük bir haber kanalında programa çıkaracak türden bir haber değil."

Kısacık bir anlığına Trinity'nin suratı kızgınlık yüklü bir şaşkınlığa büründü. Ardından onun yerini daha faydacı bir ifade aldı. Kaşları çatıldı ve birbirine bastırdığı dudakları incecik bir çizgi hâlini aldı. Ardından, "Burada gayri resmî konuşuyoruz," dedi.

Josie gözlerini devirdi. "Resmî olarak da konuşmayacağız, Trinity."

"Hırslı olmanın nesi yanlış?" diye sordu Trinity. "Demek istediğim... Denton Polis Teşkilatı'nın tarihindeki en genç kadın teğmensin."

"Ben bir dedektifim ki bu teşkilatımız tarafından tayin edilmiş bir rütbedir. Denton Polis Teşkilatı'nın tarihindeki en

genç kadın teğmendim ve şimdi de Denton Polis Teşkilatının tarihindeki yegâne kadın dedektifim. Mesleğimi seviyorum ve işimde iyiyim."

"Ben de mesleğimi seviyorum ve ben de işimde iyiyim."

Josie işaret parmağını ona doğrulttu. "Ama işinde iyi olabilmek için insanları manipüle ettiğin yetmezmiş gibi bir de taciz ediyorsun."

Trinity kaşlarını çatı. Midesi yüksek sesle guruldayınca sanki bu hareket onu susturacakmış gibi tek elini karnına koydu. "Halkımız toplumda neler olup bittiğini öğrenme hakkına sahip. Bu yadsınamaz bir gerçek. Basın güçlü bir araç olabilir. Belki de işimi yapma şeklim kırılgan duygularını incitiyordur ama önemli bir iş yapıyorum."

"Derdin halk mı, yoksa televizyona çıkmak mı?"

"İkisi birden," dedi Trinity dürüstçe. Bu iki kelimeyi yine isyan eden midesinin sesini bastırmak için âdeta bağırarak söyledi fakat çabası işe yaramadı.

Josie kendini tutamayıp güldü. Trinity'nin verdiği cevap çok ani ve acımasızca dürüsttü. Dünya ya da kendisi hakkında sınırlar gördüğü yoktu. Kadının ün ve kişisel çıkar konusundaki açlığı Josie'nin hoşuna gitmiyordu ama dürüstlüğüne kesinlikle saygı duydu. Trinity'nin midesine işaret etti. "En son ne zaman yemek yedin?"

Trinity onu şüpheli gözlerle süzdü. "Şu anda konumuz bu değil," dedi.

Josie kapıyı iterek ardına kadar açtı ve eliyle antreye işaret etti. "Seninle Rockview hakkında konuşmayacağım," dedi. "Ama eğer beni canımdan bezdirmeyi sürdüreceksen neden bunu yaparken dün akşamdan kalan lazanyamdan biraz atıştırmıyorsun?"

Trinity'nin mavi gözleri kısıldı. "Bir şey istiyorsun."

Josie inkâr etmedi.

"Kimse bana durduk yere nazik davranmaz. Ne istiyorsun?"

"İçeri gel," dedi Josie.

Trinity sanki tepesine çullanması an meselesiymiş gibi gözlerini Josie'den ayırmadan topuklu ayakkabılarını takırdatta takırdatta ağır adımlarla içeri girdi. Josie kıkırdayarak yanından geçip onu mutfığa buyur etti. "Rahatla," dedi. "Tek istediğim ufacık bir bilgi kırıntısı."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bir saat sonra Josie, Ginger Blackwell'in şimdiki adresini biliyordu. Trinity ise midestini neredeyse tıka basa doldurmuş ve Blackwell'le Coleman vakaları arasında bir bağlantı çıkarsa bunu ilk öğrenenin kendisi olacağına dair Josie'den söz almıştı. Josie, Luke'un kremalı lazanyasını ısıtmıştı ve Ginger Blackwell olayının düzmece olmadığına ve davasının medyada büyük yankı uyandırmasından ötürü serbest bırakıldığına dair teorisini onunla paylaşırken bir demlik dolusu kahve yaptı.

"Tecavüze uğramış," dedi Trinity ağzının tıka basa lazanayla dolu olmasına aldırmadan. "Muhtemelen birden fazla kişi tarafından. Yani en azından Ginger Blackwell öyle düşünüyor."

"Onunla görüştün mü?"

"Hayır. Sadece en başta basınla görüştü, onda da kameraların karşısına çıkmayı reddetti. Fazlasıyla sarsılmıştı. Ben görevlendirildiğimde çoktan röportaj vermeyi kesmişti. Ama kocasının muhabirlerle arası iyiydi. Düzgün bir tipti. Karısına bağlıydı. Onlar için çok üzül düm. Özellikle de polis anlatılanların bir düzmecedan ibaret olduğunu söylemeye başladığında."

"Bu ülkede her gün onlarca kişi kaybolur," dedi Josie. "Neden Ginger Blackwell olayı bu kadar ilgi çekti?"

"Kocasının bir akrabası –yanılmıyorsam kuzeniydi– büyük haber kanallarından birinin yapımcısıyla üniversiteden arkadaştı. Anlayacağın tanıdığının tanıdığı durumu yaşandı. Neyse, adamın kuzeni eski dostunu aradı ve ondan Ginger'in

kaybolmasıyla ilgili ulusal ölçekte bir haber yapmasını istedi. Her şey tereyağından kıl çeker gibi oldu. Ginger ansızın kayıplara karışmış, küçük bir kasabada yaşayan dünyalar güzeli bir ev hanımıydı. İnsanlar bu hikâyeye bayıldılar. Programın o parçası *viral* oldu ve diğer haber kanalları da hikâyeye el attılar.”

“Blackwell vakasının Isabelle Coleman olayıyla arasında en ufak bir bağlantı varsa ve Coleman vakası ulusal medyada yankı uyandırırorsa sence onu serbest bırakırlar mı?”

Trinity omuzlarını silketti. Ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra ciddileşti. “Veya öldürüp cesedini bir yol kenarına atarlar. Ginger’ın doğru söylediğini ve insan kaçakçılığı yapan bir çete tarafından kaçırıldığını varsayalım... Bence onu salıvermelerinin tek nedeni hiçbir şey hatırlamıyor olmasıdır. En azından kocası böyle söyledi. Dediğine göre Ginger’ı uyuşturmuşlar.”

“Belki Isabelle’i de uyuşturmuşlardır.”

“Neden vakaların bağlantılı olduğunu düşünüyorsun?”

“Düşünmüyorum. Yani bir sebebi yok. Bu muhitten üç kadının kaçırılmış olmasını tuhaf buluyorum, hepsi bu.”

“Buradan bakınca hiç komplo teorisyenine benzemiyorsun,” dedi Trinity.

“Değilim zaten,” dedi Josie. “Sadece göz atmaya değer olduğunu söylüyorum. Ya Blackwell bana Coleman vakasıyla arasında bağlantı kurabileceğim bir şey söylerse?”

Trinity’nin gözleri kısıldı. “Kendi soruşturmanı yürüttüğünden şefin haberi var mı? Bu konuda neden Denton Polis Teşkilatı’yla değil de benimle konuşuyorsun?”

“Şu anda baş edebileceklerinin sınırındalar,” dedi Josie. “Ayrıca konuyu şefe açmadan önce elle tutulur birkaç ipucu bulsam iyi olur.”

“Sana inanmıyorum ve vakaların bağlantılı olduğunu da sanmıyorum. Anlaşmamızı biliyorsun: Bir bağlantı bulursan ilk öğrenen ben olacağım.”

Josie gönülsüzce, "Evet, o konuda anlaştık," dedi. "Son bir saatte verdiğim sözü unutmadım. Peki, vakaların bağlantılı olabileceğine neden ihtimal vermiyorsun?"

Trinity omuzlarını silkti. "June Spencer'i ele alalım. Herkes kaçtığını sandı ama Donald Drummond'ın evinden çıktı. Hiçbir şey bilmemize imkân yok."

"Yüce İsa. Sapıklar her yerdeler. Ya medyada yankı uyardırma mevzusunda haklıysam? Coleman vakasını ulusal haber kanallarına çıkarabilir misin?"

Trinity sandalyesinde arkasına yaslandı ve bir tutam saçını işaret parmağına dolamaya koyuldu. Boş tabağına düşünceli düşünceli baktı. Josie, Trinity Payne kadar çok yiyen bir kadına daha rastlamamıştı. Üstelik elli beş kilodan fazla olamazdı. "Denirim. New York'ta hâlâ bazı tanıdıklarım var. Coleman ulusal haberler için biçilmiş kaftan – önünde upuzun bir hayat olan, göz alıcı, sarışın bir genç kız. Ne yapabileceğime bakacağım."

Josie, Blackwell ailesinin yeni adresini Google Haritalar'a girerken Trinity ona, "Haydi ama, anlat artık. June Spencer'in Sherri Gosnell'i bir çatalla öldürdüğü doğru mu?" diye sordu.

Josie donakaldı ve Trinity'ye ters bir bakış attı. "Trinity, lütfen."

"Söyle gitsin. En son ne zaman birinin çatalla öldürüldüğünü duydu? Hunharca işlenmiş bir cinayet olmalı."

Josie Google Haritalar'a geri döndü. "Kan gövdeyi götürüyordu," diye itiraf etti.

"Sence bardağı taşıran son damla ne oldu?"

Josie omuzlarını silkti. "Hiçbir fikrim yok. Olay esnasında odada değildim. Rockview'a geldiğinde zaten kötü durumdaydı. Blackwelllerin hâlâ burada yaşadığından emin misin?"

Trinity'nin verdiği adresin sokak görünümünü açmıştı. Trinity ona doğru uzanarak bilgisayarının ekranına baktı. "Hâlâ orada olduklarından eminim," dedi. "Bowersville'deki evlerini satmaları asırlar sürdü. O yüzden tekrar taşınacaklarına ihtimal vermiyorum. Ginger'i konuşturmakta sana bol şans."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Blackwelller adlarını değiştirip Phillipsburg, New Jersey'ye taşınmışlardı. Josie'nin yerlerini tespit edememesinin nedeni buydu. Neyse ki Trinity, Ginger'ın vakasını ele alırken nereye gideceklerini ve adlarının ne olacağını öğrenmek karşılığında Bay Blackwell'e karısının başından geçenlerin düzmece olmadığını kanıtlayacak deliller bulmaya çalışmayı sürdüreceğine söz vermişti. Trinity'ye göre her şey karşılıklıydı.

Josie sabah erkenden yola çıktı ve arabasını doğuya sürdü. Hız sınırının yirmi beş kilometre üstüne çıkarak dört saatlik yolculuğu üç saate indirmek niyetindeydi. Trinity ona Ginger'ın kocasının numarasını vermişti ama Josie erkenden ararsa adamın onu daha New Jersey'ye girmeden geri çevireceğinden korkuyordu. Onları hazırlıksız yakalamak en iyisiydi. Artık sadece Blackwelllerin –ya da yeni soyadlarıyla Gilmoreların– evde olmasını umuyordu.

Phillipsburg, Josie'nin hayatında gördüğü en ilginç kasaba olabilirdi. Ona Denton'ı hatırlattı. Binaların çoğu Easton, Pennsylvania'nın tam karşısına, Delaware Nehri'nin diğer kıyısına kümelenmişti ama Josie New Jersey'nin içlerine doğru ilerledikçe Phillipsburg'un temiz, ilginç sokakları yerini uzun köy yollarına ve tarım arazilerine bıraktı. Belirgin bir taşra havası vardı. Blackwelller kasabanın dışına taşınmıştı. Büyük, iki katlı, Cape Cod tarzı, gri cepheli ve siyah kepenkli evleri iki çiftlik arasındaki bir köy yolundaydı. Josie ana yolla ev arasındaki

mesafenin en az dört yüz metre olduğunu tahmin etti. *Bladen* çimler golf standartlarına göre biçilmişti. Çakıl taşı kaplı, tımsı garaaj yolu evin bitişiğindeki, kapıları tımsıki yumulmuş ve gözü andıran garaaja doğru uzanıyordu. Evi çevreleyen *arabona* peyzajı itinayla yapılmış, bahçeyse güzelce süslenmişti. Kıralkda yaşamayı seven bir aile için yeryüzünde cennetten farkıydı.

Josie garaajın önüne park etti ve içeriden gelen, büyük bir köpege ait olduğunu düşündüğü alçak ve hırıltılı havlama seslerine kulak kabartarak evin yolunu tuttu. Fırtına kapısı *dekoratif* demir çubuklarla güçlendirilmişti. Josie elini kapının koluna attı ama kapı kilitliydi. İçeriden gelen pes havlama sesleri kesilmemişti, hatta o kadar güçlüydü ki Josie dikildiği yerden âdeta sesin titreşimini hissediyordu. Zili çalıp beklemeye koyuldu. Birkaç dakika sonra ağır, siyah bir kapı tek bir gözyuvarının yalnızca beyazının görünmesine yetecek kadar aralandı. "Ne istemiştiniz?"

Josie suratını fırtına kapısının demirlerinin arasına sokup cam panele doğru konuştu. "Bayan... şey, Gilmore?"

"Evde değil."

"Doğrusunu söylemek gerekirse Ginger Blackwell'i arıyorum."

Göz kapanıp açıldı. Artık daha yakından gelen havlama seslerinin yoğunluğu arttı. "Kimsin sen?" diye sordu kadın sertçe.

Josie havlama sesini bastırmak için bağırarak zorunda kaldı. "Benim adım Josie Quinn. Denton'dan geliyorum."

"Git buradan."

"Denton Polis Teşkilatı'nda görevli bir dedektifim – yani şu anda görevde değilim ama polisim. Size sadece birkaç soru sormak istiyorum."

Göz o kadar belermişti ki artık bir karikatürü andırıyordu. "911'i arıyorum. Buradan hemen gitmeni öneririm. Sakın geri geleyim deme."

Gözyuvarı kayboldu ve iç kapı açılmamak üzere çivilenen bir tabut misali çarpılarak kapandı.

"Bekleyin!" diye feryat etti Josie. Ellerini ağzının iki yanına koyup cama doğru bağırdı. "Bayan Blackwell, lütfen! Beni dinleyin. Lütfen. Bir kız daha kaçırıldı. Yardımaınıza ihtiyacım var."

Fakat havlamalar yüzünden sesinin duyulmayacağından emindi. Gürültünün dinmesi için birkaç dakika bekledi ve ardından şansını tekrar deneyerek demir çubukların arasındaki boşluktan iç kapının ağır cam paneline doğru bağırdı. Havlamalar tekrar başladı. Josie aynı şeyi birkaç defa daha yaptı. Bir gözü de garaj yoluna dalması an meselesi olan devriye aracındaydı fakat gelen giden olmadı.

Beşinci ya da altıncı denemesinden sonra kapı tekrar aralandı. Sesini kapıdan duyurmak için bağarmaktan boğazı yanıyordu; sesi hırıltılıydı, süratle konuşmaktan dili dolanıyordu. "Bayan Blackwe... Lütfen, kayıp bir kız daha var, yardımınız gerek, ben..."

Kadının sesi buz gibiydi. "Denton polisine yardım edeceğimi sanıyorsan aklını kaçırmışsın demektir. Polis çağırmadan git buradan. Bu sefer ciddiylim."

"Açığa alındım!" deyiverdi Josie kadını aralık kapıda tutmak için son bir gayretle.

Göz ona bezginlikle baktı ve Josie'nin lafını bitirmesini bekledi. "Lütfen. Beni dinleyin. Buraya polis memuru sıfatıyla gelmedim. Sade bir vatandaşım. Son zamanlarda dikkatimi çeken birtakım şeyler oldu ve onları çözmeye çalışıyorum. Ben... internette hakkınızda yazılanları okudum. Ben polis olmadan önce kaçırılmışsınız. Adresinizi şu muhabirden, yani Trinity Payne'den aldım. Adınızı değiştirdiğinizi söyledi ve mahremiyetinizi koruma isteğinizin altını çizdi. Burada olduğumu bilen tek kişi o. Adresinizi asla kimseye vermeyeceğim. Size söz veriyorum; yeni adınızı da evinizin adresini de ifşa etmeyeceğim."

Kapı bir santim daha aralandı ve Josie, Ginger'ın yanağının solgun, hafif çilli tenini gördü. Göz kenarından incecik çizgiler uzanıyordu. "Neden açığa alındın?" diye sordu.

Josie yutkundu. İlk defa mahkemede ifade vereceği zamanki kadar gergindi. Savcı yardımcısı sorularını arka arkaya sıralarken jüri üyeleri gözlerini kırpmadan onu izlemişti. Josie kendini cam bardağa hapsolmuş bir böcek gibi hissetmişti. "Bir gürültü ihbarı aldık. Denton'daki eski dokuma fabrikasının oradan. Her yıl sel basan, nehir kenarındaki şu evleri hatırlarsınız?"

"Hatırlıyorum," dedi Ginger.

"Civardaki bir soygunu soruşturmak için oraya çağırılmıştım, yani ihbarın yapıldığı noktaya en yakın bendim. Aksi takdirde devriyedeki arkadaşlarımız bölgeye intikal ederdi. Neyse, oraya gittim – gecenin biri filandı. Komşulardan biri çocuk ağlaması ve kavgı sesleri duyduğunu söyledi. Bildiği kadarıyla komşuları çocuksuzdu. İçinde kötü bir his olduğunu söyledi. Ben de gürültünün kaynağı olan evi buldum. Yirmili oruzlu yaşlarda bir grup erkek âlem yapıyordu. Onlara sessiz olmalarını söylediğimde epey uysal davrandılar. Ardından etrafa göz atmak istediğimi söyledim. Evin çevresinden dolaşarak arkaya, nehrin olduğu tarafa geçtim. Partiden birkaç kişi oradaydı ve yanlarında bir de kadın vardı. Kadının uyuşturucu müptelası olduğu her hâlden belliydi. Kızını... kızını..."

Josie cümlesini yarıda kesti. Bu konudan bahsederken hâlâ sıkıntı yaşıyordu. Olanları anlatabilmesinin bile tek yolu dirseğini kadının suratına indirdiğinde hissettiği tatmini ve kırılan dişlerinden yükselen o çatırtıyı hatırlamaktı. "Küçük kız dört yaşındaydı. Hastaydı. Hem de çok hasta. Ateşler içinde yanıyordu. Avazı çıktığıınca bağılıyor ve sol kulağını tutuyordu –daha sonradan öğrendiğime göre kulağında enfeksiyon varmış– fakat annesi onu partideki adamlara ikram ediyordu. Biraz uyuşturucu ya da uyuşturucu parası karşılığında onunla 'güzel zaman' geçirebileceklerini söylüyordu."

"Tanrım."

"Nasıl olduğunu bilmiyorum ama kendimi kaybettim. Kan beynime sıçradı. Ona... ona vurdum. Aslında dirsek attım. Dirseği yiyince oracığa yığılıverdi."

İkisinin arasında uzun bir sessizlik oldu. Josie kapının biraz daha açıldığını fark etti. Şimdi Ginger'ın yüzünü ve kestane rengi saçlarını görebiliyordu. Kısacık kesilmiş ve öne taranarak şık, sofistike bir hava verilmişti. Suratı altı sene önceki fotoğraflarından daha zayıftı. Artık yaşını gösteriyordu. Bakışları insanın içine işliyordu. "Peki ya kıza ne oldu?" diye sordu.

Josie küçük kızı görmeye hastaneye gittiği ve çocuk doktorunun ona kızın durumunun iyi olduğunu söylediği sabahki kadar derin bir nefes alarak gözlerini yumdu. "Orta kulak iltihabından başka bir şeyi yoktu. Halasının yanına yerleştirildi ve umarım sonsuza dek orada kalır."

Ginger gıcırdayan kapıyı Josie'nin içeriyi görmesine yetecek kadar açtı. Kadının yanında duran ve başı sahibinin bel hizasını hayli hayli geçen yaratık Josie'nin hayatı boyunca gördüğü en büyük köpekti. Josie'nin gözlerinin gördüğünü beyninin idrak etmesi birkaç saniyesini aldı. Köpek iri, mahzun, kahverengi gözleriyle ona bakıyordu. Ginger'ın eli köpeğin ensesinde duruyordu. Aralarında demir kapı olmasına rağmen Josie bağırsaklarını gevşetecek kadar yoğun, ilkel bir korku duydu.

"O bir mastif," dedi Ginger.

Josie gözlerini karşısındaki canavardan alamıyordu. Bir espri patlatmayı denedi: "Bu koca oğlana ne yediriyorsunuz? İnsan mı?"

Ginger güldü, kahkahası içtene benziyordu ve ardından kilidi açıp kapıyı ardına kadar itti. "Sana bir şey yapmaz. İçeri gel."

Josie tereddüt etti. Köpek kılını bile kıpırdatmadı. Ginger bir eliyle kapıyı açık tutabilmek, diğeriyle de Josie'yi içeri buyur edebilmek için elini köpeğin ensesinden çekti. Josie'nin vücudu istemsizce geriledi. Köpekleri severdi ama karşısındakinin cüssesi en hafif tabirle göz korkutucuydu. Vücudu oradan

kaçması için avazı çıktığıınca bağıırken zihni ortada hiçbir tehdit olmadığını söylüyordu.

Ginger, Josie'nin omzunu hafifçe sıvazladı. "Ah, tatlım, herkes Marlowe'u görünce aynı tepkiyi veriyor ama seni temin ederim ki saçının teline bile zarar vermez. Tabii ben söylemedikçe."

OTUZUNCU BÖLÜM

“O zamana dair anıların çok... bölük pörçük,” dedi Ginger. “Neyin gerçek, neyin kâbus olduğunu ayırt etmek çok güç. Bazen polisin her şeyin bir düzmecedan ibaret olduğunu söylemekten neden hiç çekinmediğini anlıyorum.”

Ginger’in aydınlık oturma odasında oturuyorlardı. Mobilyalar rüstikti: sedir ağacından sandalyeler ve kan portakalı renginde kırlentlerle süslenmiş bir kanep. Yerdeki ahşap döşemeler güzelce parlatılıp kilimlerle bezenmişti. Her yerde saksı bitkileri ve çiçekler vardı. Josie kendini bahçede gibi hissetti. Ginger’in kocası işte, kızlarıysa okuldaydı. Josie Isabelle Coleman vakası hakkında bildiklerini anlatırken onu sessizce dinledi. Josie, June’un Sherri Gosnell’i öldürdüğü detayına girmede. Onun yerine June’un kısa süre önce kurtarıldığını söyledi ve bir noktada Coleman’la yan yana geldiğine inandığından bahsetti. Dil *piercingine* hiç değinmedi. Ginger onu can kulağıyla dinledi ve ardından Josie’ye bir saatini ayırabileceğini söyledi fakat daha fazlası olmazdı.

Ginger sandalyelerden birinde dimdik oturuyor, konuşurken istemsizce yanı başındaki Marlowe’un ensesini okşuyordu. Köpekse suratında âdeta sıkkın bir ifadeyle Josie’ye bakmayı sürdürüyordu. Ancak Ginger’in parmakları kulaklarının arkasındaki bölgeyi yoğurduğunda zevkten gözlerini yumuyordu.

“Size o olayı tekrar yaşatmaktan nefret ediyorum,” dedi Josie. “İnanın bana. Yalnızca neler döndüğünü ve sizin vakanızla

Coleman ve Spencer vakaları arasında bağlantı olup olmadığını çözmeye çalışıyorum."

"Nereden başlayayım?" diye sordu Ginger.

"Hatırladıklarınızla başlayalım. O sabah neler olduğunu işle. Bana o gün neler yaptığınızı anlatın."

Ginger'in gözleri sanki o gün yaşananlar Josie'nin arkasındaki bir ekranda gösteriliyormuş gibi Josie'nin omzunun üstünde bir yere kaydı. "Sabah kalktım. Ed işe gitmeden önce onunla kahve içtim. Evden hep erken çıkardı, öyle ki çoğunlukla kızlar henüz uyanmamış olurdu. Ortanca kızımız arkadaşında yatmaya kalmaya davet edilmişti. Daha önce evden başka yerde kaldığı olmamıştı, o yüzden gitmesine izin versek mi, vermesek mi ona karar vermeye çalışıyorduk. Ben evet dedim çünkü aileyi epey yakından tanıyordum ama Ed kimseye güvenmediğinden hayır dedi."

Bu noktada Ginger kederli kederli gülümsedi. Mastif sahibinin ruh hâlindeki değişikliği sezmiş olacak ki dönüp ona baktı. Ginger ona tatlı bir gülümsemeyle karşılık verince puflayarak gözlerini tekrar Josie'ye dikti. Ginger konuşmayı sürdürdü. "Kocamın içgüdüleri sağlamdır - kimseye kızlarını emanet edecek kadar güvenmez. Neyse, daha sonra tekrar konuşmaya karar verdik. Kızları uyandırıp okula hazırladım. O sabah ufak kızımın hırkasının önünü tek başına iliklediğini hatırlıyorum; onu kutlamak için epey curcuna çıkarmıştık. Sonra en büyük kızım dilini tutamayıp ufaklığın yanlış düğmeden başladığını ve bu yüzden önünün yamuk durduğunu söyledi."

İç geçirdi ve hafifçe gülümsedi. "Çocuklar işte. Neyse, onları okula götürdüm, eve döndüm, ortalığı derleyip toparladım. Sonra markete gitmek için yola çıktım. Yolu uzatıp Denton'a gitmeye karar verdim çünkü ürün yelpazesi daha geniştir. O gün akşam yemeğine karnabahar kızartacaktım. Çocuklar bayılır."

Josie gülümsedi. "Kulağa enfes geliyor. Siz marketteyken olağandışı bir şey oldu mu? Sizi takip eden veya etrafınızda

dolanan biri dikkatinizi çekti mi? Sizinle konuşmaya çalışan biri, mesela bir yabancı oldu mu?"

Bu defa Ginger'in bakışları tavana doğru kaydı. Josie kadının markete yaptığı yolculuğa dair anılarını kafasında evirip çevirdiğini, olağandışı bir şey olup olmadığını hatırlamaya çalıştığını görebiliyordu. "Hayır, hayır. Hiçbir şey olmadı. Her şey gayet... normaldi."

"Peki ya otoparkta?"

"Hayır. Garip birini görmedim. Kimse yanıma yaklaşmadı. Alışveriş torbalarını arabamın arkasına koyup evin yolunu tuttum."

"Ve dönüş yolunda tekerleğiniz patladı, öyle değil mi?"

Ginger'in bakışları sertleşti ve gözlerini Josie'ye dikti. "Hayır. Tekerleğim patlamadı. Öyle söylendiğini biliyorum ama öyle olmadı. Yol kenarında mahsur kalmış bir kadın vardı."

Josie, Marlowe'un varlığını bir an için unutarak koltuğunun ucuna kaydı ve diğer kadına doğru eğildi. "Ne?"

"Evet, siyah bir arabası vardı. Sen sormadan söyleyeyim, arabanın modelini bilmiyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse hatırlamıyorum. Dört kapılıydı. Siyahtı. Tüm hatırladığım bu."

"Pekâlâ," dedi Josie. "Mahsur kaldığını söylediniz. Arabası mı bozulmuştu?"

Marlowe'un uzun, ıslak dili ağzından çıkıp sarkık yanaklarını yaladı. Koklamayı andıran bir sesle ön patilerini gıdım gıdım uzatarak yere uzandı. Kafasını iki patisinin arasına koydu ama gözleri hâlâ Josie'deydi. Ginger ellerini kucağında kenetledi. "Evet. Yol kenarındaydı. Şey havası vardı, anlarsın ya? Bir sorun varmış ve ne yapacağını kestiremiyormuş gibi?"

"Peki ne yapıyordu?"

"Elini alnına koymuş, ileri geri volta atıyordu. Bir sorunu varmış gibi."

"Siz de durdunuz."

Ginger başıyla onayladı. Gözlerine pişmanlık yüklü, dalgın bir bakış yerleşti. "Elbette. Neden durmayacaktım ki? Hem de

kadının teki köy yolunda mahsur kalmışken? Bowersville'de? Elli üç yıldır Bowersville'de tek bir cinayet bile işlenmediğini biliyor muydun? En azından biz orayı terk ettiğimizde öyleydi."

"Evet, güvenli bir muhittir." Tıpkı Denton gibi. Gerçi Denton, Bowersville'den çok daha büyüktü.

"Neyse. Kenara çektim. Kadın arabasının mevta olduğunu söyledi."

"Mevta olduğunu mu?"

"Evet. Başka ne dediğini hatırlamıyorum ama kelimesi kelimesine böyle söyledi. Arabası mevta olmuştu. Onu gideceği yere bırakacak birine ihtiyacı vardı."

"Onu bırakmayı teklif ettiniz mi?"

Ginger suratını ekşitti. "Hatırlamıyorum. Bilmiyorum. O noktadan sonra zihnim... bulanıyor, kafam karışıyor. Fakat teklif ettiğime eminim. Çünkü öyle yaparım, yani o zamanlar öyle yapardım."

"Bahsettiğiniz kadın kuaförün sahibi olamaz mı? Sonradan ortaya çıkıp arabanızı terk edilmiş hâlde bulduğunu söyleyen?"

Ginger kafasını iki yana salladı. "Hayır. Yani sanmıyorum."

"Size adını söyledi mi?"

"Hatırlamıyorum."

"Bir ihtimal Ramona olabilir mi?"

"Ben... şey... emin değilim. Zannetmiyorum. Bana adını söylediğini sanmıyorum. Söylemiş olması da mümkün ama gerçekten hatırlamıyorum."

"Neye benziyordu?"

"Kanser hastasına."

Josie şaşkınlığını gizleyemedi. Ağzını kapatmak için bilinçli bir çaba sarf etmesi gerekti. Böyle bir hikâye duymayı beklemiyordu.

"Solgundu ve başına tûrbana benzeyen şu şeylerden örtmüştü. Bandana gibi. Şal gibi. Sağından solundan hiç saç görünmüyordu, o yüzden hasta olduğunu varsaydım. Kızların

okuldaki öğretmenlerinden biri kanserdi; kemoterapi görürken saçları döküldüğünden o da onlardan takardı. Bu kadın güneş gözlüklüydü. Hatırladıklarım bunlar. Kilosu normaldi, benim boylarımdaydı. Belki biraz balık etliydi ama bazı insanlar kemo görürken kilo alırlar çünkü bazı kemoterapi hastalarına mide bulantısına karşı kortizon verirler. Neyse, nereden bilebilirim ki? Belki de normal kilosu buydu. İri yarı değildi. Sadece azıcık kiloluydu.”

“Üstünde ne vardı?” diye sordu Josie.

Ginger’in elleri kabanını giyer gibi bir hareket yaptı. “Üstünde gri bir hırka vardı. Fakat içinde ne olduğunu hatırlamıyorum.” Ellerini uyluklarına koydu. “Altındaysa kumaş pantolon vardı – eğer yanılmıyorsam şu polyester olanlardan. Aslında eminim. Yaşça benden büyüktü.”

“Büyük derken?”

“Yani yaşlıydı. Pek belli etmiyordu ama bence yetmiş beş, seksen vardı.”

“Emin misiniz?”

Ginger başıyla onayladı. “Evet. Oraları dün gibi hatırlıyorum. Tuhaflaşan, o noktadan sonrası.”

Marlowe usulca inledi. Fakat Ginger boğazından yumuşak, fısıltıyı andıran bir ses çıkarınca durdu.

“Ne açıdan tuhaf?” diye sordu Josie.

Ginger’in sol eli, sağ elinin parmaklarına uzandı. Sağ elinin parmak uçlarını teker teker sıktı. “Sanki... o andan sonra yaşadıklarımın hepsi... Yapamıyorum. Tarif etmesi çok güç. Kulağa çok gülünç geliyor.”

“Söyleyin lütfen.”

Ginger ellerini dua eder gibi açtı. “Kısa video klipler gibi. Bir film çekilmiş, bazı sahneler makaslanmış ve sonra tekrardan birleştirilmiş gibi. Her klip sadece birkaç saniye sürüyor. Bazılarıysa anlık bir flaştan ya da tek bir görüntüden ibaret.

Bir türlü arkası gelmiyor. Sorun şu ki onları birleştirdiğimde hiçbir anlam ifade etmiyorlar. Hatırladıklarım yetmiyor."

"Flaş etkisi," dedi Josie.

"O da nedir?"

"Buna flaş etkisi denir. Filmlerde. Üniversitede okuduğu bölümü aşırı ciddiye alan bir sinema öğrencisiyle çıkmıştım. Bahsettiğiniz şey bir montaj yöntemidir." Josie oğlanı gayet net hatırlıyordu. Başta çocuğun yaratıcılığına hayran kalmıştı ama kös kös oturup birbiri ardına sıkıcı filmler izlemek ve çocuk filmi her durdurduğunda film yapımcısının, yönetmenin ya da montaj ekibinin yaptığı zekice dokunuşlardan ve filmin kalitesinden konuşmak zorunda kalınca sıkılmıştı.

Ginger ona gülümsedi. İçtenlikle gülümsedi. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedi Josie. "Sahiden böyle bir şey var. Bana gördüğünüz flaşlardan bahsedin. Ne görüyorsunuz?"

"Anlarsın ya, onları doğru sırayla birleştirmek çok zor."

"O hâlde yapmayın," dedi Josie. "Gördüklerinizi sıraya koymaya çalışmayın, aklınıza geldiği gibi anlatın gitsin."

Bir gülümseme daha. Bu seferki hem içten hem de heyecan yüklüydü. Marlowe hantalca ayağa kalktı, kendi etrafında bir tur attı ve başını Ginger'ın kucığına koydu. Ginger köpeğin kocaman, sarkık suratını ellerinin arasına aldı. Başparmaklarıyla yanaklarını okşarken usulca anlatmaya başladı. "Ormanlık bir alanda yürüyordum – hayır, yürümüyordum, zorla yürütülüyordum. Ellerimin önümden bağlı olduğunu görebiliyordum. Plastik kablo bağlarıyla bağlanmışlardı. Etrafımda ağaçtan başka bir şey yoktu. Doğru düzgün bir patika bile yoktu. Sonra gözüme bir kaya ilişti – şekli orada dikilen bir erkeğin gölgesine benziyordu. Aslında tam olarak dikilmek diyemem, kayaya yaslanmış desem daha doğru olur. Yanından geçene kadar onu gerçek bir insan sandım ve kayaların uzaktan öyle göründüğünü fark ettim."

Bu Josie'ye bir yerden tanıdık geliyordu ama Alcott County'deki ve ötesindeki ormanların her yerinde tuhaf kaya oluşum-

ları vardı. Bulut gibiydiler; kayalara baktıkça gözünüze çarpan şekillerin sayısı da artardı.

"Burada bitiyor," dedi Ginger. "Sonrasında iki adama dair flaşlar görüyorum. Suratları yok, sadece iki erkek. Bunları ellerin vücudumda dolaştığını hissettiğim, onları üstümde gördüğüm, bana birtakım şeyler yaptıklarını hissettiğim iki ila üç saniyelik flaşlar izliyor. Sanırım tecavüze uğradım. Sanmanın da ötesinde, tecavüze uğradığımı biliyorum. Beni bulduktan sonra hastanede tecavüz kiti uygulaması yaptılar. Test sonucuna... test sonucuna göre... birden fazla erkek varmış. Ed vücudumda neden o denli sersemlediğimi açıklayacak miktarda uyuşturucu bulduklarını söyledi. Her şeyin bir düzmecedan ibaret olduğunu söylediklerinde Ed'le küplere binmemizin sebebi de buydu. Sanırım kaçıp gittiğimi ve yatacak birkaç herif bulduğumu düşündüler."

Ginger kulaklarının arkasındaki tüylere masaj yapmaya başlayınca Marlowe tekrar inledi. Kadın ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. "Bu flaşlar karanlık. Geri kalan her şey karanlık. Gerçi uyandığımı, uyanıp kendime geldiğimi fakat mutlak bir karanlığın içinde paniğe kapılarak bir tür kutunun içinde körlemesine bir çıkış yolu aradığımı anımsıyorum. Siyah bir kutu. Fakat her şey çok bulanık. Sanki sarhoş veya hastaymışım gibi. Sürekli yorgundum ve her yerim ağrıyordu. Sonrasında bir de baktım ki otoyolun kenarında yatıyorum. Hatta ışık o kadar parlaktı ki kör olduğumu sandım."

"Haberlerde bağlı olduğunuz söyleniyordu."

Ginger başarıyla onayladı. "Beni koli bandıyla resmen mumyalamışlar." Göğsüne işaret etti. "Belden yukarımı. Fakat bacaklarımı serbest bırakmışlar. Her şeyin bir düzmecedan ibaret olduğunu söylediklerinde tepemizin atmasının bir diğer nedeni de buydu. Yani, böyle bir şeyi nasıl *kendi kendime* yapabilirdim ki?"

"Düzmece olduğunu söyleyen kimdi?"

"Savcılığın tayin ettiği müfettiş. Denton'da fakat eyalet polisinin mıntıkasındaki eyaletler arası yolda bulunduğum için yargı yetkisiyle ilgili birtakım sorunlar vardı. Ed davaya müdahil olan herkesle konuştu. Hiçbir ipucuna ulaşamadıklarını söylediler."

Josie'nin kaşları çatıldı. "İpucu yetersizliğinden düzmece teorisine epey büyük bir sıçrama yapmışlar."

"Evet, aynen öyle. Savcılığın atadığı müfettiş aylar sonra bir rapor yayımladı ve raporunda mücrim bir eylemin vuku bulduğuna işaret edebilecek yeterli delil olmadığını söyledi. Dakikasında medya her şeyin bir düzmecedan ibaret olduğunu söylemeye başladı. Bu kaçırılıp tecavüze uğramamdan çok daha ilgi çekici bir hikâyeydi."

Ginger gözlerini yumdu. Josie kadının dudaklarının hafifçe titrediğini gördü. "Hayatımızı mahvetti," dedi Ginger en nihayetinde. Gözlerini açarak yaşların yanaklarından süzülmesine izin verdi. "Uzun yıllardır dost olduğumuz insanlar bize sırt çevirdi. Komşularımız, arkadaşlarımız. İnsanlar bana sürtük, yalancı dediler. Okulda kızlarımızla dalga geçildi. Ed işini kaybetti. Her şey inanılmazdı. Şu Trinity – doğruyu söylediğimize inanan tek muhabir oydu. Ed onunla sık sık konuştu. Kadın anlattıklarımın neden bir düzmecedan ibaret olamayacağına dair haber yaptı ama yapımcılar yayımlamadı. Sanırım gerçekler insanların umurunda değildi."

"Çok üzgünüm," dedi Josie.

Ginger ona buruk bir gülümsemeyle baktı. "Ed bir avukatla görüştü. İtibarımı zedelemekten ya da o tür bir şeyden savcılığı mahkemeye vermek istiyordu. Avukat bunun kanıtlanması zor bir iddia olduğunu söyledi. Bunun bir aldatmaca olmadığını kanıtladığını düşündüğümüz her şey makul açıklamalarla kolaylıkla savuşturulabilirdi. Tecavüz kitinin sonuçları? Üç hafta boyunca âlem yapıp birkaç adamla yatmıştım. Koli bandı? Güya Ed bana yardım etmişti."

"Tanrım."

"Evet, çaresiz durumdaydık. Acızdık. Sanırım mahkeme sürecinde yaşadıklarım o üç haftada başıma gelenlerin hepsinden daha kötüydü. Bana ne olduğunu pek bilmiyorum, hatırlamıyorum. Fakat taburcu edildiğimde olanlar hayatımız boyunca yaşadığımız açık ara en korkunç deneyimdi. Taşınmamız gerektiğini biliyorduk. Derken Ed isimlerimizi de değiştirmemizi önerdi. Temiz bir sayfa açmamızı. Onun da dezavantajları vardı ama neticede doğru karardı." Bir elini Marlowe'un kafasından kaldırıp havada şöyle bir sallayarak oturdukları odaya işaret etti. "Bence gayet iyi durumdayız."

"Buna sevindim."

"Anlattıklarımın işine yarayıp yaramayacağını bilmiyorum ama böyle oldu."

"Yaramaz mı?" dedi Josie onu temin edercesine. Cep telefonuna baktı. "Zamanım neredeyse doldu. Hayatınızdan çıkacağım. Ama müsaadenizle size numaramı vermek isterim. Eğer bir şey, herhangi bir şey hatırlarsanız beni arayabilirsiniz."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Zaman kavramını tamamen yitirmişti. Korkusu karanlıktan ve yoksunluktan ibaret sonsuz bir döngüydü. Midesi açlıktan kasıldığında son yemeğinin üstünden saatler mi, yoksa günler mi geçtiğini kestiremedi. Gözleri açık da olsa kapalı da olsa hiçbir şey göremiyordu. Küçük hapishanesinin santim santim haritasını çıkarmıştı; buradan çıkış yoktu. Bir yanı adamın geri dönmesinden korkuyordu ama diğer yanı dipsiz karanlığın, sessizliğin sekteye uğraması için yanıp tutuşuyordu.

Karanlıktan çok ışıktan korkar olmuştu: kapının açılırken çıkardığı metalik sestten, adamın el fenerinden yayılan ışık hüzmelerinin göz bebeklerini cam parçaları gibi yarıp geçmesinden. Gözlerini adamı görmesine yetecek kadar aralayabildiğinde odaklanamıyordu. Adam hem her yerde hem de hiçbir yerdeydi. Kör edici bir güneşin merkezinde. Adam nihayet yemek getirdiğinde önüne koyulanları gözleri kapalı, yabani bir hayvan gibi odanın bir köşesine çömelip iki eliyle birden iştahla ağzına tıktırarak yedi.

Tek güvenebildiği koku alma duyusuydu. Adam üçüncü kez yanına geldiğinde daha hüccresinin kapısı gıcırdayarak açılmadan geldiğini anlamıştı. Kokusu renksiz bir pus misali toprak zeminde ilerliyor, çatlaklardan sızıyor, istenmeyen bir misafirin dirseği gibi onu âdeta dürtükleyerek uyandırıyor. Adam rütün, deterjan ve soğan kokuyordu. Kız ondan kaçmanın bir yolunu bulursa kokusunu her yerde tanırdı.

Bazen adam yanına çömelip saçlarını okşuyordu. İlk defa ona karşı nazikti. Ama kız bundan hiç hoşlanmamıştı. Bu onu ormanda yaka paça sürüklemesinden ya da duvara çarpmasından çok daha kötüydü. Saçlarını okşarken adamın soluklarının hızlanmasından nefret etmişti.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Ginger Blackwell'in evinden dönüş yolunda Josie öğrendiği gerçekleri kafasında listeledi. Demek ki Ginger uyuşturulmuştu. Josie, Denton'da üniversite okuyan ve içeceklerinin içine ilaç atılan kızlardan, Ginger Blackwell'i kaçıranların tecavüz hapsi kullandığını anlamasına yetecek sayıda ifade almıştı: Rohypnol, GHB, ketamin. En popüler olanlardan biri ya da birden fazla ilacın karışımı olabilirdi. Ortak özellikleri refleksleri yavaşlatmaları, uyuşturmaları ve kadının neler olduğunu hatırlama ihtimalini genellikle yok etmeleriydi. Bu da flaş andıran anıları açıklardı.

Yolun kenarındaki kadının olayda parmağı olup olmadığını merak etti. Öyle olmalıydı, aksi takdirde Ginger'ın ortadan kaybolmasının ardından karakola başvururdu. Seksen yaşına merdiven dayamış bir kadının başka bir kadının kaçırılmasında eli olduğuna inanmak güçtü. Josie, Ginger'ın terk edilmiş aracını bulan kuaför salonu sahibinin röportajını izlemişti. Hasta görünmüyordu, yaşlı olmadığıysa kesindi. O hâlde Hasta Kadın kimdi? Gerçekten hasta mıydı, yoksa başörtüsü yoldan geçenlerde acıma duygusu uyandırmak için büründüğü kılığın bir parçası mıydı? Eğer Ginger'ın kaçırılmasıyla hiçbir ilgisi yoksa ona ne olmuştu ve karakola neden başvurmamıştı?

Bir de şu kaya oluşumu vardı. Ayakta dikilen bir adama benzeyen kaya. Josie hayal meyal de olsa çocukluğundan öyle bir şeyler hatırlar gibiydi ama kaç yaşında olduğunu ya da onu

nerede gördüğünü anımsamıyordu. Oracıkta, bilincinin kıyısında ulaşamadığı bir şey vardı. Çocuklukları sırasında Ray'le birlikte katalogladıkları tüm kaya oluşumlarını teker teker aklından geçirdi. Onları nirengi noktası niyetine kullanırlardı. *Kırık Kalp'te buluşalım*, Denton East Lisesi'nin arkasındaki ormanda bulunan, hörgüçleri eksik bir kalbe benzeyen şu kaya. *Saat tam onda Kaplumbağa'da olacağım*. Ray'in çocukluğunun geçtiği evin bir buçuk kilometre kadar arkasındaki kaplumbağa kabuğuna benzeyen, lise hayatları boyunca kâh üstünde oturdukları kâh sarhoş oldukları kâh oynastıkları kaya. *Yığınlar'da görüşürüz*. Eski tekstil fabrikasının arkasındaki ormanda bulunan ve dağın yamacından kopan geniş, düz kaya parçalarının sarp kayalığının dibinde üst üste yığılarak oluşturduğu bu kaya formasyonu Denton'daki çocukların çoğunun uğrak yeri idi. Josie'yle Ray orada da oynamışlardı. Kendi kendine gülümsedi. Bilindiği daha pek çok kaya vardı ancak hepsini hatırlaması mümkün değildi.

Fakat lise döneminden kalma fotoğraflarda olmalıydılar. Eve döndüğünde hepsini gözden geçirebilirdi. Derken koltuğunun yanındaki bardak tutucuda duran cep telefonu çaldı. Ekranına şöyle bir göz atınca Luke'la suratlarını birbirlerine yapıştırıp gülümseyerek çekildikleri *selfie*yi gördü. Uzandı, cevaplaya ve ardından hoparlöre bastı ve "Merhaba, sevgilim," dedi.

Luke'un sesi metalik çıktı. "Arabada mısın?"

"Evet, n'aber?"

"Neredesin?"

"Ben, şey, hobi mağazasına gittim," dedi.

"Ne mağazasına?"

"Hobi mağazasına. Örgüye başlamamı söylememiş miydin?"

Luke'un her ne konuda konuşurlarsa dediklerinde o kadar da ciddi olmadığı anlamına gelen şu tapılası, minik gülümsemesiyle kafasını iki yana salladığını hayal edebiliyordu. "Bir hobi edinmeye bakmalısın, dedim. Örgü örmenin seni tatmin

edeceğini pek sanmıyorum. Gerçi, hey, babaannenle birlikte yapabilirsiniz."

"O tığ işi yapıyor."

"Ne farkı var ki?"

Josie solundaki yeşil tabelada ilk Denton çıkışına üç buçuk kilometre kaldığını okuyunca sinyal verip sağ şeride geçti. "Emin değilim," dedi gülerek. "Sanırım yakında öğreneceğim."

"Bu gece seni göreceğim miyim?"

"Elbette."

"İstediğin dosyayı aldım."

Josie'nin kalbi az kalsın duracaktı. Biraz fazla sağa kayan arabayı direksiyonu kırarak tekrar şeride soktu. "Gerçekten mi?"

"Evet. Fotokopisini çekip sabah sana getirdim ama evde değildin. Mutfak masasının üstüne bıraktım."

Josie çıkış rampasına geldiğinde yavaşladı. Rampanın sonundaki kırmızı ışıktaki durdu. "Fotokopisini mi çektin?"

Luke konuşmadı, öyle ki Josie bir anlığına hattın düştüğünü sandı. Ardından Luke, "Ortada ucu bana çıkacak e-posta, faks ya da tarama falan olmasını istemedim. Bunu gerçekten yapmamam gerekiyordu, Josie," dedi.

Trafik lambasının rengi değişti ve Josie evinin yoluna döndü. "Biliyorum, Luke. Bunu senden istediğim için çok üzgünüm ama bu yaptığın benim için dünyalara bedel."

"Garip bir şey duymak ister misin?"

"Her zaman."

"Blackwell'in vakasında çalışan dört polis eri vardı. Biliyorsun, savcılık devreye girip dosyaya el koymadan önce."

"Hepsi ölmüş!" diye bağırtıverdi Josie.

Luke güldü. "Hayır, Drama Kraliçesi. Ama Blackwell dosyasının kapanmasından sonraki iki yıl içinde hepsinin tayini çıkmış."

"Ah. Bu alışılmadık bir durum mu?"

"Tayini çıkan yalnızca onlarmış. Bir tanesi buradaki görevine daha yeni başlamıştı. Bana biraz garip geldi, o kadar. Neyse, muhtemelen benim kuruntumdur. Seninle ve teorilerinle fazla zaman geçiriyorum. Bak, bu konuşmayı hiç yapmadık çünkü o dosyayı sana hiç vermedim, tamam mı?"

"Elbette," dedi Josie garaj yoluna girerken. "Luke, sana gerçekten minnettarım. Bunu telafi edeceğime söz veriyorum."

Luke'un sesi flörtöz bir tona büründü. "Ah gerçekten mi? Ne tür bir telafiden bahsediyoruz?"

"En sevdiğinden." Josie telefonu kapattı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Josie eve girer girmez ayakkabılarını fırlatıp attı ve arabada geçirdiği uzun saatlerin ardından ayaklarının özgür kalmasının tadını çıkardı. Bacağı hâlâ ağrıyor ve zonkluyordu. Beliyse uzun araba yolculuğundan ötürü tutulmuştu.

Vadedildiği gibi mutfak masasının üstünde, içinde Ginger Blackwell dosyasının bulunduğu büyük, sarı bir zarf duruyordu. Yanında da bir buket pembe kır çiçeği vardı. Hani şu yuvarlak uçlu dört taç yaprağı ve ortasında da sarı renkli, minicik sapları olanlardan. Mor tere. Babaannesi ona Pennsylvania kırsallarında yetişen yabani çiçeklerin çoğunun gerçek adlarını öğretmişti. Bunlar mart ayında çiçek açmaya başlardı ve Josie'nin en sevdikleriydi. Onları masanın üstünden alırken gülümsedi.

Çiçekleri vazoya koydu, kendine bir kadeh kırmızı şarap doldurdu ve masanın başına geçti. Ginger Blackwell dosyası halk arasında o denli yankı uyandırmış bir vaka için fevkalade inceydi. Josie, Denton Polis Teşkilatı tarafından eyalet polisine fakslanan ve muğlaklıkla (New York'taki bir ortaokulun önünde dolaşan kahverengi saçlı bir kadın görülmüştü) absürtlük (kadının teki Ginger'ı olaydan önce rüyasında gördüğünü iddia etmişti) arasında gidip gelen sayfalar dolusu ihbarı gözden geçirdi. Hiçbiri işe yarar görünmüyordu fakat hepsi –en azından incelenmeye degecek kadar makul görünenler– soruşturulmuş ve elenmişti. Ginger'ın nerede ve kimin tarafından bulunduğu dair notlar vardı. 80 Numaralı Otoyol üzerinden Pennsylvania-

a'dan geçen Ohiolu bir sürücü yolun kenarında ayağa kalkmak için debelendiğini görüp durmuştu. Ardından 911'i aramıştı ve olay yerine ilk intikal eden eyalet polisi olmuştu. Notlarda "kollarının vücuduna bantlanmış olduğu" yazılıydı.

Josie aradığı fotoğrafları bulana kadar zarfın içinden çıkanları karıştırdı. İki taneydiler. Biri bulunduğu bölgeye aitti, diğeryse Ginger bir hastane yatağında otururken çekilmişti. Fotoğraf Josie'nin şaşkınlıktan donakalmasına neden oldu. Ginger Blackwell'in o korkunç günleri ardında bırakmasının üstünden altı yıl geçmişti ama fotoğraftaki kız, Josie'nin o sabah görüştüğü kadının dehşete kapılmış bir müsveddesi gibiydi. Kestane rengi saçları matlaşmış ve aralarına kuru yapraklarla küçük dallar doluşmuştu. Teni mavi görünecek kadar solgundu. Donuk gözleri, çökmüş avurtlarının üstünden bakıyordu ve yüzündeki ifade June Spencer'inki kadar boştu.

Belden aşağısı çıplaktı. Üst gövdesi kalçalarının hemen altından boğazına kadar öyle sıkı bantlanmıştı ki elleri yalnızca iki küçük tümsek gibi görünüyordu.

"Bunu kendi başına yapmasının imkânı yok," diye mırıldandı Josie.

Elindeki belgelerin geri kalanını gözden geçirdi; parmak izi raporlarına bakmak istiyordu –banttan parmak izi almaya çalışmış olmalıydılar– ama aradığını bulamadı. Ginger'in ifadesi oradaydı ama soruşturmacıların kadın hastalarla konuşmak üzere bölgedeki onkoloji ünitelerini ziyaret ettiklerine dair tek bir rapor bile yoktu. O meseleyi hiç soruşturmamışlar mıydı? Belki de o raporlar dosyaya gitmemişti veya soruşturma nihayete erdirildikten sonra dosyadan çıkarılmıştı.

Tomarın sonuna geldiğinde, "Cidden mi?" dedi kendi kendine. Bir tane bile sağlık raporu yoktu. Bütün dosyayı en baştan gözden geçirdi. Tecavüz kiti kaydı yoktu. Yara kaydı yoktu. Suç laboratuvarının test kiti sonuçları yoktu. Ginger'in yaralarının fotoğrafı yoktu. Koli bandının ya da Ginger'in bantlar

söküldükten sonraki hâlinin fotoğrafı yoktu. Korkunun soğuk parmak uçları Josie'nin teninde gezindi. Bu dandik bir polis soruşturmasını aşıyordu. Cinsel saldırı eyleminin gerçekleştiği bir kaçırılma vakasında tecavüz kitinin sonuçlarını öyle kafanıza göre çıkaramazdınız.

Derken Josie soruşturma hakkında bir şeyler okumaya başladığı andan beri onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu anladı. Polis bir anda basının karşısına çıkıp Ginger'in vakasının düzmece olduğunu neden söylesindi ki? Eğer sorunun unutulup gitmesini istedilerse vakanın ipucu eksikliğinden rafa kalkmasını neden sessizce beklememişlerdi? Ve unutulup gitmesini istedikleri sorun neydi? Tıbbi kayıtlar veya tecavüz kitinden elde edilen DNA sonuçları dosyadan çıkarılmalarına neden olabilecek neyi açığa çıkarmış olabilirdi?

Sokak kapısının açılma sesi Josie'yi yerinden zıplattı. Luke'un kahkahası odayı doldurdu. Kapının ağzında dikiliyordu. "Benim," dedi.

Josie elini güm güm atan kalbinin üstüne koydu. "Beni korkuttun."

"Özür dilerim."

Kırmızı şarabın son yudumu Blackwell dosyasından çıkanların üstüne dökülmüştü. Josie tezgâha koştu ve birkaç kâğıt havlu koparıp onunla şarabı sildi. Luke yüzünde hoşnut bir ifadeyle onu izliyordu. "Dosyaya dalmıştın değil mi? Yoksa geleceğimi de mi unuttun?"

Josie kırmızı lekeyi çıkaramasa da sayfaların üstündeki son damlaları da sildi ve ardından belgeleri gerisin geri zarfa tıktırdı. "Hayır," dedi. "Elbette unutmadım."

Luke yanına yanaştı ve tek kolunu beline dolayıp onu kendine doğru çekti. Sabun ve tıraş losyonu kokuyordu. "Çiçekler hoşuna gitti mi?"

Luke'un dudakları boynunu gıcıkklamaya başlayınca Josie gevşedi. "Gittiğini biliyorsun."

Bir saat sonra yatakta akşam yemeği yiyorlardı. Luke Solange'in, yani Dirk Spencer'in eski sevgilisinin çalıştığı restorana uğrayıp fiyakalı birkaç yemeği paket yaptırmış ve beyaz köpük tabakları tamamlayacak plastik çatal kaşık takımıyla birlikte yanında getirmişti. Josie kendisinin bir haftada yiyemeyeceği kadar ıstakozlu *navoliyi* Luke'un iştahla mideye indirmesini izledi.

Ardından Luke'un ağzını bir kez daha tıka basa doldurmasına fırsat vermeden, "Adli tıpta tanıdığın var mı?" diye sordu.

"Nerede?" diye sordu Luke. "Eyalet suç laboratuvarını mı kastediyorsun?"

"Evet, eskiden Greensburg yakınlarında görev yapmıyor muydun?"

Luke başıyla onayladı. Ardından boş tabağını komodinin üstüne bıraktı, yatağın ayak ucuna enlemesine uzandı, tek elini başının altına koydu ve diğer eliyle Josie'nin sağlam bacağına okşamaya koyuldu.

"Oralardaydım, evet," dedi. "Neden sordun?"

"Peki laboratuvarda tanıdığın kimse var mı?"

Luke'un parmakları hareket etmeyi kesti. Josie başını tabağından kaldırıp Luke'a bakınca adamın suratından geçen gölgeyi gördü. "Sorun nedir?"

"Birini tanıyor olabilirim."

Josie ayağını kıpırdatarak ayak parmaklarını Luke'un göğsüne yaklaştırdı ve başparmağıyla adamın göğüs kafesini gıdıkladı. "Olabilir misin?"

Luke'un eli Josie'nin uyluğunun iç tarafına doğru ilerledi. "Yani hâlâ orada çalışıp çalışmadığını öğrenmem gerek. Ayrıca bir kez daha hatırlatmak isterim ki senin için dosya araklamamam ve nüfuzumu kullanarak araya birilerini sokmamam gerekiyor."

Josie tabağını bir kenara bırakıp uzanarak Luke'un aranan parmaklarına yanaştı. "Gerçekten önemli olmasaydı sormazdım."

Luke'un parmaklarını takip eden dudakları Josie'nin uyluklarının iç tarafına öpücükler kondurarak yukarı çıktı. "Yine şu Blackwell dosyasıyla mı ilgili?"

Josie'nin dudaklarının arasından gayri ihtiyari bir inilti firar etti. "Evet. Ben, şey, raporu, şeyin... sonuçlarını..."

Luke'un dudakları kasıklarına ulaştığında Josie konuşma kabiliyetini yitirdi. Luke bir an için başını kaldırıp ona hınzırca sırıttı. "Eğer soruşturacağıma söz verirsem sen de gecenin geri kalanında vakadan bahsetmeyeceğine söz verir misin?"

Josie avucunu adamın kafasına koyup suratını aşağı doğru bastırdı. "Evet," diye soludu. "Ah Tanrım, evet."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Luke işe gitmek üzere evden çıktığında Josie hâlâ uyuyordu. Ama en azından ona biraz kahve bırakmıştı. Josie' mutfak rezgahına yaslanıp kahvesini ağır ağır yudumlarken bütün sandalyelerin mutfak masasının altına itildiğini fark etti. Önceki gün karıştırdığı posta yığınının kapalı bilgisayarının üstüne koyulmuş Blackwell dosyasının üstüne özenle yerleştirildiğini. Her şey ona getirdiği, suyu tazelenmiş çiçeklerin yanında düzenli bir piramit hâlinde duruyordu.

Josie mutlu olması gerektiğini biliyordu. Ray dağınıklığıyla onu daima deli ederdi fakat Luke'un etrafı derleyip toparlaması canını başka türlü sıkıyordu. Burası Josie'nin eviydi. Onun sığınağı. Onun dağınıklığı. Luke bunu bir türlü kavrayamıyordu. Bazen *Josie*'yi hiç ama hiç anlamıyordu.

Josie iç çekerek garajdan büyük, plastik bir çöp kutusu getirdi ve Ginger'in bahsettiği kaya oluşumunu bulabilecek mi diye bakmak için kutunun içinden eski bir fotoğraf albümü çıkardı. Akşam olduğunda pırıl pırıl mutfağının neredeyse her yüzeyi Ray'le çekildikleri fotoğraflarla kaplanmıştı. En eski olanında ikisi de neredeyse on yaşındaydı. Raylerin evinin verandasındaydılar. Ray'in annesi onları gülerken yakalayınca dayanamayıp fotoğraflarını çekmişti. O zamanlar Ray'in ailesi, Josie'nin yaşadığı karavan parkının arkasındaki ormanlık arazinin diğer tarafında oturuyordu. Babası henüz onları terk etmemişti. Ormanı keşfe çıkar, saatlerce geri dönmezlerdi ama

asıl amaçları anneleriyle babalarından saklanmak ve evden ola-
bildiğince uzaklaşmaktır.

Bir sonraki fotoğraf yağmuru lisedendi. Lise hayatları bo-
yunca yapışık ikiz gibiydiler; Ray'ın kolu hep Josie'nin omuz-
larındaydı. Josie ise yüzünü onunkine çevirerek poz verirdi. O
yılların hatıraları şimdi Josie'nin canını yakıyordu. Ray'ın onu
böylesine inciteceği aklının ucundan bile geçmezdi.

Josie evleri için anlaştıkları gün çekilmiş bir fotoğraflarını
buldu. Yüzleri ışıldıyordu. Derinden ve çılgıncasına âşık iki
insana benziyorlardı. Birbirleri için yaratılmışlardı. Josie albü-
mün kapağını çat diye kapatırken gözyaşlarına hâkim olmaya
çalıştı. Kafasının içinde dırdır eden o ses belki de bininci defa
Ray'e fazla sert davranıp davranmadığını sordu. Önce o rezil
geceyi, sonra da onu Misty'yle bastığı geceyi aklından geçirdi.
Hayır, en doğrusunu yapmıştı. Er ya da geç sadakatsizliğini
bağışlardı ama Ray, Dusty'yle geçirdikleri o gece aralarındaki
en kutsal güveni Josie'nin asla affedemeyeceği bir şekilde yerle
yeksan etmişti.

Josie iç çekerek Denton ve çevresindeki muhtelif kaya olu-
şumlarının yakınlarında arkadaşları tarafından çekilmiş fotoğ-
raflarından yaptığı yığına ikinci kez göz attı. Görünüşe bakılırsa
Ayaktaki Adam dışında kasabadaki tüm kaya formasyonlarını
bulmuştu. Bu hayal gücünün bir oyunu muydu? Ginger'ın ta-
rifi ona neden böylesine tanıdık gelmişti? Hem hâlini hatırlını
sormak hem de Ayaktaki Adam'ı hatırlayıp hatırlamadığını
öğrenmek için Lisette'i aramayı denedi ama çağrısı doğrudan
telesekretere düştü. Babaannesine onu geri aramasını rica ettiği
kısır, neşeli bir mesaj bıraktı.

Saat dokuzdan önce Luke arayıp hayatına ve hayatının
hangi parçasının hangi kaya formasyonu ile eşleştiğine dair
düşüncelerini böldü. "Yarın ne yapıyorsun?"

Josie güldü. "Tanrım, bilmiyorum. Ajandama bakayım. Ah,
doğru ya, hiçbir şey yapmıyorum. Neden sordun? Ne oldu?"

"Laboratuvardaki tanıdığımı hatırladın mı? Yarın birde seninle görüşebileceğini söyledi. Eğer dokuz sularında evden çıkarsan Greensburg'a zamanında varabilirsin. Tabii eğer yolu görürün kesiyorsa. Yaklaşık dört saat sürecek."

"Onunla telefonda konuşamaz mıyım?" diye sordu Josie.

"Hayır, yüz yüze görüşmek istiyor. Bu konu tartışmaya kapalıydı."

"Of, tamam, peki. Madem öyle, giderim. Sen de benimle gelecek misin?"

"Gelemem. Çalışmam gerek. Sana laboratuvarın adresini mesaj atarım. Oraya gelmeden birkaç blok önce bir park var. Gözden kaçırman imkânsız. Seninle orada buluşacak. Bunun uzun bir yolculuk olduğunu biliyorum ama Blackwell'in sonuçlarına ulaşmak istiyorsan başka çaren yok. Şimdiden yapmam gerekenden çok daha fazlasını yaptım, Josie."

Sesinde sertlikten eser yoktu; soğukkanlı üslubu yalnızca Josie'nin istediği şeyi bulabilmek için kuralları esnettiğine dair bir hatırlatmaydı. "Farkındayım," dedi Josie çabucak. "Gidip onu göreceğim. Teşekkür ederim. Sana gerçekten minnettarım." Masasının üstündeki fotoğraf ve albüm yığınının derinliklerinden bir kalem bulup çıkardı. "Kadının adı ne?"

"Denise Poole. Diğer bilgileri mesaj atacağım. Şimdi işe geri dönmem gerek. Az evvel fazladan vardiya aldım."

Luke kadının adını o kadar hızlı söylemişti ki Josie onu güçlkle duydu. İsmi not alırken, "Denise Poole?" diye sordu teyit etmek için.

"Evet," dedi Luke fakat sesi kulağa huzursuz geliyordu. "Kendisi eski sevgilim olur. Bak, gerçekten gitmeliyim."

"Greensburg'da çalışırken bir sevgilin olduğundan hiç bahsetmemiştin," deyiverdi Josie hiç düşünmeden.

"Ne olmuş? Hem ne fark eder ki? Yıllar önce ayrıldık. Neticede evli değiliz."

"Bu acıttı," dedi Josie.

"Özür dilerim," dedi Luke ama sesinde mahcubiyetten eser yoktu. "Beni dinle, yarın konuşuruz, olur mu? Gitmem gerek."

Luke kapattıktan sonra Josie elindeki telefona bön bön baktı. Bu seferki canını epey yakmıştı. Gerçi Luke haklıydı, vakti zamanında Denise Poole'la çıkmış olmaları büyütülecek şey değildi. Josie onun ilk sevgilisi olmadığını biliyordu. Fakat ondan şimdiye dek bahsetmemiş olması canını sıkıyordu. Josie kendi aşk hayatından bahsetmişti ama anlatacak pek fazla şeyi yoktu. Bir tek Ray olmuştu.

Luke'un Greensburg'da ne kadar görev yaptığını hatırlamaya çalışırken Lisette'i tekrar aradı. Çağrısı yine telesekretere düştü. Sahiciliği sorgulanacak kadar neşeli bir sesle ona bir sesli mesaj daha bıraktı. Bir süre sonra tekrar denedi. Üçüncü çağrısı da Lisette'in sesli mesaj kutusuna düştüğünde hemşire masasını aradı.

"Bir süredir canı epey sıkkın," dedi hemşirelerden biri. "Anlarsınız işte, Sherri öldüğünden beri. Hâlâ yemeklere kalkıyor ama onun dışında hep yatakta."

"Ah," dedi Josie. Afallamıştı. "Sherri'yle o kadar yakın olduklarından haberim yoktu."

"Aslında yakın olduklarını sanmıyorum," dedi hemşire dalgın dalgın. "Fakat her nedense olanlar onu epey derinden etkiledi. Pek çoğumuz epey sarsıldık."

"Tahmin edebiliyorum," dedi Josie. "Bakın, acil bir işim çıktı. O yüzden yarın oraya gelemeyeceğim. Ama lütfen onunla konuşun. Beni aramasını söyleyin."

"Elbette."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah Josie, Greensburg'a doğru yola koyuldu. GPS onu doğrudan Denise Poole'un söylediği parka götürdü ve Josie arabasını sokağın karşısına park etti. Arabadan inmeden önce kollarını kaldırarak güzelce gerindi. Luke'un birkaç saat önce gönderdiği mesaja kaçamak bakışlar atarak ağır adımlarla parka doğru yürüdü. *Kırmızı şal takacağını söyledi, yazmıştı.*

Hava o gün daha ılıktı, yavaş yavaş on iki derecelere yaklaşıyordu. Hâliyle park koşucularla ve kâh bebek arabalarını iten kâh oyun alanında çocuklarının peşinde koşturan annelerle doluydu. Parkın çevresinde banklar vardı ve Josie, Denise'i görür görmez tanıdı. Bir elinde Kindle'i, diğerindeyse kahve bardağıyla tek başına oturuyordu. Omuzlarına el örgüsü, kırmızı bir şal atmıştı. Saçları koyu renkti, muntazam bir topuz yapılmıştı ve Josie'den bir hayli iriydi. Kilolu değil, yapılıydı. İri kemikli bir kadındı. Fakat haşın bir çekiciliği vardı, üstelik çok şıktı.

Josie kadının yanına oturdu. "Bayan Poole?"

Kadının bakışları tereddütlü bir gülümsemeyle Kindle'dan Josie'nin suratına kaydı. Josie gözlerinin açık kahverengi olduğunu fark etti. "Sen Josie olmalısın."

Kahvesini bırakıp elini Josie'ye uzattı ve tokalaştılar.

"Benimle görüşmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim," dedi Josie.

Denise, Josie'nin eline doğru işaret etti. "Güzel yüzük. Luke nişanlandığınızı söyledi."

Josie gözlerini parmağındaki yüzüğe dikti. Belki de Luke'un eski kız arkadaşını görmeye gelmeden önce onu çıkarmalıydı. Ama nişanı neden saklayacaktı ki? Yine de sıkıntılı bir andı. "Şey, evet, teşekkürler."

Denise, Kindle'ını kapatmaya davrandı. Bunu yaparken de, "Şansın varken tadını çıkar," diye mırıldandı.

"Ne dedin?"

Denise başını kaldırıp tekrar ona baktığında suratındaki gülümseme kaskatı ve kederliydi. Sesine âdeta buyurgan bir anlayış yerleşmişti. "Sana söylemedi, değil mi?"

Josie tek kelime etmedi.

"Biz de nişanlanmıştık," dedi Denise. "Seni benimle görüşmeye gönderip o kısmı atlaması ne acayip. Beni dinle, çok tatlı birine benziyorsun ve buraya Luke hakkında konuşmaya gelmediğini biliyorum ama senin de bilmen gereken bir şey var. Luke seri nişanlıdır. Nişanlanmaya bayılır. Yeniliği sever. Sonra her şey eskir, Luke ilgisini kaybeder ve bir sonrakine geçer."

Nişanlı mı? Luke, Denise'in eski sevgilisi olduğunu söylemişti. Nişanlandıklarından hiç bahsetmemişti. Josie boğazını temizledi. "Buraya yalnızca Blackwell dosyası hakkında konuşmaya geldim."

Denise uzanıp kolunu sıvazladı. "Elbette. Luke'tan beni aramasını istediğine göre senin için gerçekten önemli olmalı."

Josie gözlerini kadıninkilerden ayırmadı. "Önemli olup olmadığını bilmiyorum. Henüz görmedim."

Denise elini arka cebine attı ve oradan çıkardığı katlanmış zarfı Josie'ye uzattı. "O hâlde bunlara neden ihtiyacın oldu?"

Josie omuzlarını silktiler. "Olmayabilir de. Eğer dosyada önemli bir şey varsa gördüğümde anlayacağım. Bu nedenle elindekilerin hepsini görmek istedim."

"Ginger Blackwell'i Google'da araştırdım."

"Evet, ben de."

"Tecavüz kiti üç farklı kişiye ait meni bulmuşken polis nasıl olur da çıkıp Ginger Blackwell'in anlattıklarının düzmecedan ibaret olduğunu söyleyebilir?"

Bingo. Josie elindeki zarfı Poole'un önünde yırtıp açmak için kendini tutmak zorunda kaldı. "Cinsel ilişkiye rıza gösterdiğine inanmışlar," dedi.

"Aynı anda üç farklı adamla cinsel ilişkiye girmeye razı mı olmuş?"

Josie omuzlarını silkti. "Ah, malum, çaresiz ve yalnız kadınlar ilgi çekmek için her şeyi yaparlar, yani yaparlarmış. Öyle diyorlar."

Denise kaşlarını çatı. "Muhtemelen bir yerlerde öyle şeyler yapacak türde kadınlar vardır."

Josie ona tekrar teşekkür etti ve gitmek için ayağa kalktı.

"Eyalet veri tabanında hiç aratılmamış," dedi Denise.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Josie.

Denise ayağa kalkınca Josie onun sandığından bile daha uzun olduğunu fark etti. Boyu muhtemelen bir doksana yakındı. Luke'u bu kadına evlenme teklif ederken ya da onu öperken hayal etmeye çalıştı ama yapamadı. Belki de yapmak istemiyordu. Josie'ye Denise'in eski nişanlısı olduğunu neden söylememiştii? Daha da önemlisi Denise tüm bunları ona telefonda söyleyebilecekken ve test sonuçlarını faks ya da e-posta yoluyla gönderebilecekken neden Josie'den dört saat direksiyon sallayıp ayağına gelmesini istemiştii? Hâlâ ne tür bir ilişkileri vardı ki Luke'un bir telefonu yetmişti? Josie öyle kıskanç biri değildi ama Denise meselesi onun gibi biri için bile baştan sona garipti.

"Örnekleri toplamışlar ama veri tabanındaki biriyle eşleşip eşleşmediğine bakmak için sistemde hiç aratmamışlar. Hiçbir veri tabanında. Ne eyalet ne de federal. Örnekleri toplamasına toplamışlar ama onlarla hiçbir şey yapmamışlar."

Josie ona bön bön baktı.

Denise ona bir kez daha gülümsedi fakat bu defaki zoraki gibiydi. Zaten bir parçacık da gergindi. "Sistemde neden aratmazlar ki?"

"Çünkü anlatılanların düzmece olduğu kabul edildi," dedi Josie. "Eyaletin kaynaklarını deli bir kadına harcamanın manası yok, öyle değil mi?"

Yine de tecavüz kitinin sonuçlarının hiçbir veri tabanında aratılmaması şaşırtıcı olmadığı kadar dişe dokunur da bir bilgiydi. Burada kesinlikle bir terslik vardı.

"Dediğine kendin bile inanmıyorsun. Eğer düzmece laflarına inansaydın burada olmazdın. Gerçekten neler oluyor?"

Josie tek kaşını kaldırdı. "Anlamadım?"

Denise kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu DNA sonuçlarını almak için Luke'tan beni aramasını istedin. İkimizi de kovdurabilecek olmasına rağmen o da benden bunları sana vermemi istedi. Neden?"

Josie ne bu soruya cevap verebilirdi ne de Ginger Blackwell'in vakası ve sağ bulunmasının ardından yürütülen boktan soruşturma hakkında bilgi edindikçe göğsünün içini saran dehşet duygusunu inkâr edebilirdi. Josie'nin kayıt dışı soruşturması hepsini çok derin sulara sokacaktı. Yalnızca yüzmeye değer olduğunu umuyordu.

Josie iç geçirdi ve taktik değiştirmeye karar verdi. "Denton'da kayıp bir kız var," dedi Denise'e. "Adı Isabelle Coleman. Ginger'in vakasıyla aralarında bir bağlantı olabileceğini düşündüm."

Denise'in kaşları çatıldı. "Peki var mı?"

"Bilmiyorum. Yani varsa da henüz bulamadım."

"Neden teşkilatın aracılığıyla resmi talepte bulunmadın?"

Josie'nin yanakları al al oldu. "Ben... Ben yapamazdım."

"Neden?"

"Şefimin kara listesindeyim ve bu," -sarı zarfı havada salladı- "tam bir enerji israfı. Eğer işe yarar bir şey bulabilirsem

kendimi affettirebileceğimi düşündüm. Bulamazsam da kim-
senin ruhu bile duymayacak."

"Anlıyorum," dedi Denise esasen hiçbir şey anlamadığını ele
veren bir ses tonuyla. Ama Josie'nin gerekçeleri ya da kovulma
meselesi hakkında böylesine endişeleniyorsa Josie'yle görüşmeyi
hiç kabul etmemeliydi. Üstelik yüz yüze görüşmekte ısrar eden
de yine kendisi olmuştu.

"Beni dinle," dedi Josie. "Yardımların için sana gerçekten
minnettarım ama artık eve dönmem gerek."

Denise gözlerini kıstı. "Elbette," dedi eşyalarını toplarken.
"Zaten benim de işimin başına dönmem gerek."

Josie döndü ve yürüyerek kadının yanından uzaklaştı. Yolu
henüz yarılarmıştı ki Denise arkasından seslendi, "Luke'a tabloyu
almaya geldiğimde onu göreceğimi söyle."

Josie zınk diye durup arkasına döndü.

Denise ona lakaytça gülümsedi. "O ne demek istediğimi
anlar."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Josie arabayla eve dönerken parktaki o sahneyi kafasının içinde tekrar tekrar canlandırırdı. Denise'in bahsettiği lanet tablo da neyin nesiydi? Luke onunla tekrar görüşmeyi mi planlıyordu? Ona karşı hâlâ içinde bir şeyler mi vardı? Josie, Luke'un numarasını çevirdi ama çağrısı doğrudan telesekretere düştü. "Benim," dedi lafı hiç dolandırmadan. "Eve dönüş yolundayım. Eski nişanlı, ha? Gerçekten mi? Beni oraya dünyadan bihaber göndermek epey adice bir hareketti. Beni ara."

Bunu yaptıktan sonra Ginger Blackwell'in tecavüz kitinden alınan DNA örneklerinin neden hiçbir veri tabanında aratılmadığına kafa yormaya başladı. Denise'e vakanın düzmece olduğu düşünüldüğünden polisin sonuçları sistemde sorgulatması için hiçbir gerekçesi olmadığını söylese de Blackwell vakası hakkındaki içgüdülerinde yanılmıyordu. DNA örneklerini daha Ginger'ın kurtarıldığı gün almış olmalıydılar. Sonuçlar çıkar çıkmaz da eyalet ve federal veri tabanlarında aratılmalıydı. Onun yerine biri delilleri dosyanın kapatılmasına yetecek kadar gizli tutmuş ve bütün hadisenin hasır altı edilmesine izin vermişti.

Derken arabasından gelen *ding* sesi onu benzininin azaldığına dair uyardı. Bir sonraki çıkışta benzin istasyonu olduğunu söyleyen tabelayı bulana kadar eyaletler arası yolun yan tarafından akıp giden tabelaları takip etti. Benzin istasyonunun bitişiğindeki mini markette bir ATM buldu ve benzinin yanı sıra bir de kahve almak için biraz para çekmeyi denedi. Ekranda

yetersiz bakiye uyarısı yanıp söndü. Yeniden denedi. Makine berak olmalıydı.

Tuvaletteki boş kabinlerden birinde asıl bakiyesini kontrol etmek için telefonundaki bankacılık uygulamasını açtı. Maaşı iki haftada bir doğrudan hesabına yatıyordu ve son maaşı o sabah yatmış olmalıydı. Fakat uygulama, ATM'yle hemfikirdi. Maaş yatmamıştı. Hiç parası yoktu. Homurdanarak kabinin kapısına tekme savurmasıyla kapı kasasının içinde zangırdadı.

Dışarı çıktıktan sonra Ray'ın numarasını çevirdi ve adam hayatında belki de ilk defa telefonu çalar çalmaz açtı. "Jo," dedi Josie'nin aramasını beklediğini açık eden bir ses tonuyla. Josie'nin karın boşluğunda ağırdan bir panik başladı.

"Neler oluyor?" diye sordu Josie.

"Bilmiyor musun?"

"Tek bildiğim, maaşının yatmadığı. Ben... birkaç saatlik mesafedeyim. Benzin almak için durdum ve meteliksiz olduğumu fark ettim. Ne haltlar dönüyor, Ray?"

"Biraz saatlik mesafede ne işin var?"

"Ray."

"Şef bu sabah itibarıyla seni ücretsiz açığa aldı."

"Ne?" Josie'nin sesi o kadar yüksek çıktı ki mini markete girip çıkan müşterilerden birkaçı dönüp ona baktı. Josie sesini alçalttı. "Neden? Bana haber bile vermedi. Uyması gereken prosedürler var. Ray, neler oluyor?"

"Trinity Payne'e söylediklerin yüzünden. Rockview hakkında."

Panik göğüs kafesini doldurdu ve yüreğinin yerinden fırlamasıyla nabızı hızlandı. Bütün birikimini evine harcadığından aylardır maaş çekleriyle geçimini sağlıyordu. Birkaç tane kredi kartı vardı ama onlara ne kadar bel bağlayabilirdi? Faturalarını kredi kartlarından ödeyemezdi. "Trinity Payne'le Rockview hakkında konuşmadım. Sen neyden bahsediyorsun?"

"Son yirmi dört saattir hiç televizyon izlemedin mi?"

"Hayır, izlemedim. Ne dedi? Ne dediğimi söyledi?"

Ray iç geçirdi. "Sana haberin bağlantısını atarım."
"Söylesene."

"Spencer'in Sherri Gosnell'i çatalla öldürdüğünü ve etrafın kan gölüne döndüğünü onaylamışsın."

Josie'nin kalbi tekledi. *Güm güm güm güm güm.* "Aman Tanrım. Ray, şefle konuşmak zorundasın. Dediklerinin hiçbirini ben söylemedim. Yani, kan gölünden söz etmiş olabilirim ama çatalla ilgili hiçbir şey onaylamadım. En azından alenen. Hem kayıтта değildik."

"Kayıтта olmasanız bile Trinity Payne'le konuşmak da ne demek?"

"Ben... Ben aslında... Sandığın gibi olmadı. Evime geldi. Açığa alındığımdan beri rahat vermiyor. Rockview hakkında birtakım sorular sormak istedi ama Ray, sana yemin ederim, ona tek kelime etmedim."

"Beni dinle, eğer paraya ihtiyacın varsa sana borç..."

"Paraya ihtiyacım yok, Ray," diye çıkıştı Josie. "Lanet işimi geri istiyorum. Bunu nasıl yapabilir? Bana haber bile vermedi. Kendimi savunmam için hiç şans tanımadı. Oraya geliyorum. İki saate karakolda olurum."

"Jo, yapma."

"Bunu onun yanına bırakmayacağım."

"Sana dikkat çekmemeni söyledi fakat aradan daha iki gün geçmeden Trinity Payne televizyonda senden bahsediyor."

Josie hiddetle bağırdı. "Ona *hiçbir şey* anlatmadım!"

Ray'in sesi kederliydi. "Olan oldu, Jo. Buraya gelip Boz'la yüzleşmen durumu kötüleştirmekten başka işe yaramaz. İki saat mi? Sen hangi cehennemdesin?"

"Seni gram ilgilendirmez. Az sonra görüşürüz."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Josie'nin bir sonraki telefonu Trinity Payne'eydi. Kadın telefonu üçüncü çalışında açtı ve açar açmaz da, "Ginger Blackwell'le konuştun mu?" diye sordu.

Josie kelimeleri güçlkle telaffuz edebildi. "Seni lanet sürük. Nasıl yaparsın?" dedi tükürürcesine.

Sessizlik. Bu da Trinity'nin kabahatini bildiği anlamına geliyordu.

Elindeki telefonu parmaklarını ağrıtabak kadar sıkarak Josie mini markete girip çıkan müşterilerin dik bakışlarına meydan okurcasına karşılık verdi. "Dediğimi duyduğunu biliyorum. Nasıl yapabildin? Rockview hakkında söylediklerimin aramızda kalması gerektiğini biliyordun."

"Sadece röportaj vermeyeceğini söyledin."

"Sana güvendim de iki laf ettim. Hem ortada bir çatal olduğunu hiç onaylamadım. Bunu nasıl kullanabilirsin? Nelere sebep olduğundan haberin var mı?"

Muhabirin ses tonu kaygısızdı. "Öf, lütfen. Sanki insanların umurundaymış gibi. Bana anlattıklarından hepi topu bir ya da iki cümle aldım, ayrıca ondan sonra bile pek ilgi çekici bir haber olmadı. Hatta yapımcım yayımlamak bile istemedi."

"Şefimin umurunda. Açığa alındığım yetmezmiş gibi şimdi de maaşımı kesti. Senin sayende arabama benzin bile koyamıyorum."

"Evli olduğunu sanıyordum."

Josie'nin öfkesi kör edici bir ılık parlaması gibi parlayıyordu. Bir an için nefes alamadı. "Ayrıldık," dedi birbirine basurdaymış dişlerinin arasından. "Geçimimi kendim sağlıyorum ve şimdi, her halı haber yapma inadin yüzünden hem meteliksiz hem de işsiz kaldım. Sen insanları parmağında oynatan yalançı sürü gün tekisin ve eğer televizyonda kusursuz görünen ti görülmeye elmacık kemiklerini dağıtmamı istemiyorsan yoluna çıkman iyi edersin. Ah, sana sözünü verdiğim şu özel haber var ya! Bu saatten sonra ancak cesedimi çiğnersin."

Trinity'nin cevap vermesine müsaade etmeden telefonunu kapattı. Kredi kartını kullanarak onu eve götürecek kadar benzin aldı. Kahveye ise cüret edemedi. Zaten öfkeden alev alev yanan midesi âdeta deliniyordu. Eve dönüş yolu boyunca öfkeden kudurdu; elleri direksiyonu sımsıkı tutarken beyni gelecek haftalarda hayatını idame ettirecek parayı nereden bulacağını düşünüp duruyordu. Benzin ve yiyecek masraflarını kredi kartından karşılayabilirdi ama faturalarını oradan ödeyemezdi. Evinin ipotekini de.

Güzel evinin. Sığınağının. Elektriği, suyu, gazı olmadan da idare edebileceğine karar verdi. Normalde gaza, elektriğe ve suya harcadığı meblağı evini kurtarmaya harcayacaktı. Fakat ondan sonrasında hayatını nasıl idame ettireceğine dair en ufak bir fikri yoktu. Ve hayır, kimseden borç para isteyecek değildi. Babaannesinin ona verecek beş parası yoktu, Luke ise verebileceğini zaten vermişti.

Josie iki yakasını nasıl bir araya getireceğini düşünmeye öyle fena dalmıştı ki az kalsın çıkışı kaçırıacaktı. Karakolun otoparkına girerken özel araçlara şöyle bir göz gezdirdi ama şefin cipini göremedi. Elbette burada olmayacaktı. Ray şef onun geleceğini muhakkak söylemiş olmalıydı ve şef de karşılaşırlarsa onunla başa çıkamayacağını biliyordu.

Josie bir hışımla karakola daldı ama içerisi hayalet kasabaya dönmüştü. Noah Fraley masasında oturan tek polis memur-

neydi, birkaç tanesi de ikinci kattaki dinlenme odasına girip çıkıyordu. Ray ortalıkta görünmüyordu. Şefin ofisinin kapısı kapalıydı – sessiz ve geçilmezdi.

Josie uzun adımlarla Noah'nın masasına doğru yürüdü, ellerini beline koydu ve ona öfkeyle ters ters baktı. "Şef nerede?"

Noah başını kaldırıncaya onu gördüğüne şaşırmış olacak ki yanakları kızardı. "Coleman vakasındaki diğer herkesle birlikte dışarıda. Bir kadın aradı ve Old Gilbert'ta yolun kenarında yürüyen sarışın bir kız gördüğünü söyledi."

Josie tek kaşını kaldırdı. Noah'nun bahsettiği yolu biliyordu. Denton'ın Katolik lisesinden pek uzakta değildi. Okulu aşan öğrencilerin çoğu iki kilometre kadar uzaktaki alışveriş merkezine gitmek için orayı kestirme niyetine kullanırdı.

"Ne zaman döner?"

Noah omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Sanırım ihbarın asılsız çıkıp çıkmadığına bağlı." Josie'nin başka sorusu olup olmadığını anlamak için uzunca bir anlığına bekledi. Ardından şefin odasının kapısına şefin kendisine bakar gibi baktı ve dudaklarının bir kenarı sıkıntılı bir ifadeyle yukarı kalktı. "Aramızda kalsın ama şef adiliğin daniskasını yaptı. Beni dinle, eğer faturalarını filan ödemekte yardıma ihtiyacın olursa sana borç para verebilirim. En azından şef götündeki şemsiyeyi çıkarıp seni tekrar göreve çağırana kadar."

Ona yardım etmeyi teklif eden başka biri olsaydı Josie gücenebilirdi. Ray'ın ona maddi destek çıkmayı teklif ettiğini düşünmek bile ellerinin terlemesine neden oluyordu. Fakat bu teklifin Noah'dan gelmesi onu o kadar da rahatsız etmedi. Elbette kabul edecek değildi ama inceliği için ona minnettardı.

"Teşekkür ederim."

Noah büyütülecek bir mesele değilmiş gibi omuzlarını silkti. "Geri döndüğünde seni aramamı ister misin? Geceleri çoğunlukla burada yatıp uyuyor. Muhtemelen onu yakalarsın."

Ne var ki Noah'nın nezaketi o an için Josie'nin öfkesini dindirmişti. Şef geri dönene kadar öfkesini canlı tutacak enerji yoktu. Gerçi belki de öfke en iyi yaklayın değildi. Belki de sabah daha salim kafayla düşünür ve ağzından onu sonsuza dek kovduracak bir şey kaçırmazdı. "Hayır," dedi. "Yarın tekrar uğrarım." *Bekleyebilir*, diye düşünüldü. "Ama teşekkür ederim."

Noah'nın bakışları bilgisayarının ekranına kaydı. Josie'nin görebildiği kadarıyla Isabelle Coleman vakasına dair telefonla aldıkları ihbarları sisteme giriyordu. Sayıları pek fazla değildi. "Rica ederim," dedi.

"Hey, Noah."

"Evet?"

"June Spencer başka bir yere nakledildi mi?"

Noah bir kez daha doğrudan gözlerinin içine baktı. Josie onu yıllardır tanımasına rağmen kahverengi gözlerindeki altın rengi minicik benekleri ilk defa o anda fark etti. "Hayır," dedi Noah. "Sözüm ona nakledilebileceği hiçbir yer yokmuş. En yakın psikiyatri kliniği bir saat uzaklıkta ve tüm yatakları doluymuş. Şef Philadelphia'daki bir tesiste ona yer ayarlamaya çalışıyor. Ama henüz mahkemeye çıkmadı. Savcı onunla ne yapacağına karar verene kadar nezarete kalacak."

"Savcının işi böylesine ağırdan aldığına hiç denk gelmemiştim. Tanrı aşkına, o kız çatalla bir kadını öldürdü! Neden hâlâ suçlanmadı?"

Noah "o tür kararları vermek benim işim değil" diyen bir tavırla tekrar omuzlarını silkip bakışlarını yine bilgisayarının ekranına çevirdi.

"Coleman'a dair yapılan ihbarın sonucunu bana da haber ver," dedi Josie oradan ayrılırken.

"Bence gerek kalmaz," diye seslendi Noah arkasından. "Eğer oysa televizyonda görürsün."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Eve döndüğünde hava neredeyse kararmıştı. Işıkları yakmadan doğrudan üst kata çıktı ve küveti sıcak suyla doldururken gelecek su faturasını düşündü. Stop-and-Go'daki kazanın üstünden sanki yıllar geçmişti ama daha bir hafta bile olmamıştı, hâliyle saatlerce araba kullanmaktan sırtı ağrıyordu. Sızım sızım sızlayan vücudunu suya sokmadan önce Lisette'in arayıp aramadığını görmek için telefonuna baktı. Ses soluk yoktu. Onu tekrar aramayı denediğindeyse çağrısı yine telesekretere düştü. Sabah ilk iş Rockview'a girmeliydi.

Ayrıca Luke'un da arayıp sorduğu yoktu. Birkaç saat önceki cevapsız çağrısını görmüş ve öfkeli mesajını dinlemiş olmalıydı. Yine de geç kalması alışılmadık şey değildi. Bilhassa vardiyasının sonuna doğru zor bir vakaya denk geldiğinde.

Josie yavaşça suya girerken düşünceleri, Ginger Blackwell'le June Spencer ve Isabelle Coleman arasındaki olası bağlantıyı takıntı hâline getirmesiyle şefin onu dişe dokunur bir neden olmadan ortada bıraktığı gerçeği arasında gidip geldi. Artık bu kadarı da fazlaydı. Hatta bunlar tam şaraplık senaryolardı, öyle ki Josie şarabının kalmadığına üzüldü. Belki de Luke gelirken özür niyetine bir şişe getirirdi. Denise'le aralarındaki ilişkinin tabiatı ve şu tabloyla ilgili gizli buluşmaları hakkında hiçbir açıklama yapmadığı için Luke'un başının etini yerken şarabını çabucak içip bitirirdi.

Bir saat sonra üstünde sadece tişörtle –evi terk ederken yanına aldığı, Ray'in eski üniversite tişörtlerinden biriyle– yatağındaki yastıkların arasına gömülmüş, Blackwell dosyasını bir kez daha dikkatle okuyordu. Kaçırıldığına, kanunsuzca alıkoyulduğuna veya cinsel saldırıya maruz kaldığına dair Ginger'in iddialarını destekleyecek "hiçbir asli delil" olmadığını ifade eden savcılık raporunu tekrar okudu. Savcı belgeyi bizzat imzalamıştı. Josie, Ginger'in aleyhindeki delilleri incelemek üzere tayin edilen müfettişin adını aradı.

"Yok artık," diye mırıldandı kendi kendine. "Jimmy 'Dokungaç' Lampson mu?"

Josie lisedeyken James Lampson, Denton'da polisti. O zamanlar kasabada devriye gezerdi ve liseli çocuklar ona Dokungaç lakabını takmıştı çünkü genç kızları durdurup arabalarından indirerek yok yere üstlerini aramaya bayılırdı. Bu böyle sürer giderken kızlardan birinin ailesi ondan şikâyetçi oldu. Başlangıçta azar ısıtmekle kaldı ama Şef Hattis göreve geldikten sonra mecburen kendine yeni bir iş araması gerekti. Josie ondan en son haber aldığı anda hastanede özel güvenlik olarak çalışıyordu.

Josie adamın adını Blackwell raporunda görene dek savcılıkta işe girdiğinden bihaberdi. Savcılıkta müfettişlik gibi rahat bir işi nasıl kaptığına dair en ufak bir fikri yoktu ama tahmin edebiliyordu; oğlu, savcının oğluyla yakın arkadaşı – Denton East Lisesi'nin futbol takımında birlikte oynamışlardı ve ikisi de kızlarla yatmaları, sonra terk etmeleri ve en nihayetinde onların hakkında iğrenç dedikodular yaymalarıyla ünlüydü. Josie o çocukların şimdi nerede olduklarını bilmiyordu ama babaları hâlâ Alcott County'deki davaları idare ediyor ve görünüşe göre onu da yüzlerine gözlerine bulaştırıyorlardı.

Sırf savcı onunla ne yapacağına henüz karar veremedi diye Denton Karakolu'nun nezarethanesindeki bir hücrede böylece oturan June'u düşündü. Kızın hukuki haklarını göz göre göre ihlal ediyorlardı. Çoktan bir psikiyatri kliniğine yatırılmış ol-

malıydı. Savcılık neden ağırdan alıyordu? Josie, Dokungaç'ın bu işte parmağı olup olmadığını, muhtemelen Ginger'a yaptığı gibi June'un vakasına da burnunu sokup sokmadığını merak etti.

O anda çalan cep telefonu onu yerinden sıçrattı ve Lam-
pson'ın raporunun sayfaları sağa sola saçıldı. Melodisi çan se-
sini andırıyordu. Demek ki Luke değildi. Lisette değildi. Ray
değildi. Onu pek sık aramayan biriydi. Numarayı bir yerden
hatırlar gibiydi. Telefonu açtı ve ilk duyduğu Luke'un ablasının
ağlamaklı sesi oldu.

"Carrieann?" dedi yüreği ağzında. Luke'un ablasının onu
araması için tek bir sebep olabilirdi. Boğazına bir pamuk yu-
mağı takılmış gibi hissetti. "Yaşıyor mu?" diye sordu boğulmayı
andıran bir sesle.

"Luke vurulmuş," dedi Carrieann ağlaya ağlaya. "O...
vurulmuş."

Josie, Luke'un eyaletler arası yolun kenarında bir yerlerde
yardım çağıramayacak vaziyette çaresizce yatıp kan kaybettiğini
hayal etti.

"Yaşıyor mu?" diye sordu tekrar.

Önce Carrieann'ın burnunu sildiğini düşündüren bir ses
duydu, ardından kadın, "Zar zor. Şu anda ameliyatta," dedi.

"Nerede? Şu anda nerede?"

"Geisinger'da. Çok kan kaybetmiş. Acil ameliyata almak
için onu hava ambulansıyla nakletmek zorunda kalmışlar. Ah
Tanrım."

Geisinger bir saat uzaklıktaydı. Josie oraya yarım saatte
varabilirdi. "Seninle orada buluşuruz," dedi ve telefonu kapattı.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Carrieann Creighton, Josie'nin tanıdığı en gülbüz kadınlardan biriydi. Bir seksen boylarında olmasının yanı sıra çoğu kadının yumuşak ve kıvrımlı olan bölgeleri bile kaskıydı. Luke'un kadın hâliydi. İkiz değillerdi. Carrieann ondan beş yaş büyüktü ve üç saat uzaklıkta, tam bir taşra kasabasında oturuyordu. Öyle ki kasabanın yalnızca tek bir trafik lambası vardı. Josie onunla şimdiye dek sadece iki kere görüşmüştü. Luke'un Carrieann'ın sert ve mesafeli olabileceği konusundaki uyarılarına rağmen gayet iyi geçinmişlerdi.

Josie onu ameliyathane kanadının önündeki küçük bekleme odasında rengi solmuş yırtık kotu, metal burunlu, çamurlu iş botları ve çok daha iyi günler görmüş olan ekoseli gömleğinin üstüne geçirdiği kot ceketıyla ileri geri volta atarken buldu. Tek tük beyazı olan sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Suratı süzül-müştü ve gözlerinin etrafında kırmızı halkalar vardı. Josie'yi görür görmez odayı boylu boyunca geçip ona sımsıkı sarıldı. Carrieann'ı endişeli görmek durumu iyice ciddileştirdi.

Josie hastane yolunda isteri krizi geçirmemek için aklındaki soruları sıralayıp durmuştu. O, polis memurunun nişanlısı olan Josie değil, polis memuru Josie'ydi. Onu ayağını gaz pedalından çekmekten, durmaktan, arabasını kenara çekip yol kenarında hıçkırıklara boğulmaktan alıkoyan tek şey buydu.

Dizleri boşalacak gibi olunca geriye doğru sendeleyip kendini en yakınındaki sandalyeye bıraktı. Carrieann yanındaki

sandalyeye oturup uzanarak Josie'nin elini sıkıca tuttu. Sanki yıllardır aralarında gelin görünce ilişkisi varmış gibi onu böylesine şefkatli görmek garip ve her nedense ürkütücüydü ama Josie kadının bunu ondan çok kendisini teselli etmek için yaptığı hissine kapıldı. Her hâlükârda o eli tutacaktı. Bu onun için alışılmadık bir durumdu. Josie'nin Luke'tan önce gerçekten önemseddiği yegâne insanlar babaannesiyse Ray'di ve şimdiye dek aralarında hayati tehlike yaşayan olmamıştı. Bektan hayatı onu boğmakla tehdit ederken Luke tam da ihtiyaç duyduğu hava gibi girmişti hayatına. Açığa alınma psikolojisiyle başa çıkabilmesini büyük ölçüde ona borçluydu. Espri anlayışına, gülümsemesine, vücuduna bayılıyordu – şu anda hayatta kalmak için savaşıyor vücuduna. Birkaç saat önceki mesajı bırakmamış olmayı diledi. Şimdi gözüne çok önemsiz görünüyordu. O sözcüklerin Luke'un ondan duyup duyabileceği son sözcükler olmamasını umdu.

"Ne olmuş?" diye sordu Carrieann'e.

Luke'un ablası nerede olduklarını o anda fark etmiş gibi odada etrafına bakındı. Vinil döşemeli sandalyelerle eski, yıpranmış dergilerin arasında yapayalnızdılar. Kadın elindeki top hâline gelmiş peçeteyi sıktı. "Kışların otoparkında olduğunu söylediler. Vardiyasını yeni bitirmiş. Pusuya düşürülmüş. Biri onu iki kere vurmuş. Göğsünden."

Josie gözlerini yumdu. Tek düşünebildiği Luke'un kalbiydi. Bu kurşunlar öldürmek amacıyla sıkılmıştı. Nasıl olmuştu da hayata tutunmayı başarabilmişti? Yaşlar arkalarında sıcak, tuzlu izler bırakarak Josie'nin yanaklarından süzüldü.

Carrieann bir kolunu Josie'nin omuzlarına atıp onu beceriksizce bağrına basarken, "Ah, tatlım," dedi hırıltılı bir sesle. "Luke güçlüdür. Bunu da anlatacak."

Fakat Carrieann buna Josie'den fazla inanmıyordu. Bu sadece kimsenin kontrolünde olmayan bir sonucu beklerken kendinize söylediğiniz bir şeydi. "Kaç kalibreymiş?"

"Ne?" dedi Carrieann.

"Mermiler kaç kalibreymiş?"

Bunu sormak çoğu insanın aklına bile gelmezdi ama Carrieann ve Luke silah tutabilecek yaşa geldiklerinden beri hedeflere ateş ediyor ve avlanıyorlardı ki bu da cline ilk kez silah alan çoğu insana kıyasla çok daha genç yaştan beri silahlarla haşır neşir oldukları anlamına geliyordu. "30-30," dedi Carrieann.

"Av tüfeği."

Carrieann başıyla onayladı. Pennsylvania'daki evlerin neredeyse tümünde 30-30 mühimmat alan av tüfeklerinden bulunurdu. Bir avcı o merminin insanda ne denli ağır bir hasar bırakacağını bilirdi; mermi türüne göre insanın vücudunu delip geçebilir veya içeride parçalanarak yoluna çıkan her şeyi delik deşik edebilirdi. Luke hayatta olduğu için şanslıydı. En azından şimdilik.

"Ormandan ateş edildiğini söylediler," dedi Carrieann.

"Tanrım."

Önceki gün takıldıkları yere yakın olmalıydı. Kışlanın üç tarafı ormanla çevriliydi. Biri kasıtlı olarak ağaçların arasına saklanmış ve vardiyasının bitmesini beklemişti. Luke'un mu? Yoksa başka bir polis erinin mi, diye düşündü Josie. Akli mutfak masasının üstünde duran sarı zarfa gitti. Eksik gedik hâliyle Ginger Blackwell dosyasına. Arabasında duran ve Ginger'in dediği gibi tecavüze uğradığını kanıtlayan diğer zarfa. Luke meseleye burnunu soktuğu için mi hedef alınmıştı? Josie'ye öyle geliyordu. Yoksa yine olmayacak anlamlar mı çıkarıyordu? Hayır. Çıkarmadığından emindi. Luke'a vardiyasının bitiminde, otoparkta ateş açılmıştı. Bu kastiydi.

Luke'un Blackwell dosyasına burnunu soktuğunu kim bilebilirdi? Luke'un bir şeyler karıştırdığına dair Denise'in fikir sahibi olduğu ortadaydı ama Denise dosyadansa Luke'la ilgileniyor gibiydi. Luke'un fiziki dosyaya eriştiği düşünüldüğünde fail, kışladan biri olmalıydı. Dosyayı Josie'ye verdiğinden ya

da tecavüz kiti hakkında Denise'i aradığından haberdar bile olmayabilirlerdi.

Ama eğer dosyanın Josie'nin eline geçtiği ve Ginger Blackwell vakasıyla ilgilendiği öğrenildiyse sıradaki kendisi olabilir miydi?

Etrafına bakındı. Hastanenin kapısında iki, ameliyathane kanadının girişindeyse bir eyalet polisi görmüştü ama hepsi buydu. Bir kolluk kuvveti mensubu vurulduğunda genellikle silah arkadaşları hemen hastaneye doluşurdu. Nöbet tutarlardı. Sabaha kadar gözlerini kırpmazlardı. "Herkes nerede?"

"Ormanı didik didik ediyorlar," diye yanıtladı Carrieann. "Luke'u vuran kişiyi bulmaya çalışıyorlar."

Ama onu bulamayacaklardı. Çünkü aradıkları kişi onlardan biriydi. İzlerini gizlemeyi akıl etmiş olmalıydı. Muhtemelen şu anda onlarla birlikte ormanda kendini arıyordu. Herkesi kandıracaktı. Aralarından birinin silah arkadaşlarına sırt çevireceği hiçbirinin aklına gelmezdi. Peki ya katil yardım aldıysa? Ya bu birden fazla kişinin işiydiyse? Josie savcıyı, Jimmy Lampson'ı ve Blackwell vakasındaki şaibeli raporlarını düşündü. Bir de Blackwell dosyasında çalıştıktan kısa süre sonra tayini çıkan şu dört eyalet polisi vardı. Soru sormamaları için mi sürülmüşlerdi? Yoksa Ginger'ın kaçırılmasından sorumlu adamlar işledikleri suçların hesabını vermesin diye mi?

Denton Polis Teşkilatı'nda görev yapan ve Blackwell dosyası üstünde çalışan polislerin hiçbiri sürülmemişti ve Blackwell vakasına üç farklı kolluk teşkilatı müdahil olmuştu. Eyalet polisi, Denton Polis Teşkilatı ve savcılık. Yani kolluk kuvvetlerinin Ginger Blackwell'in kaçırılmasında rol oynaması veya suça iştirak etmesi durumunda bu işte tam olarak kimin parmağı olduğunu ve ne kadar derine indiğini bilmenin yolu yoktu.

"Josie?"

"Efendim?"

"İyi misin?" diye sordu Carrieann. "Gerçekten çok solgun görünüyorsun."

Beyni beşinci viteste çalışırken Josie tek elini havada şöyle bir salladı. "İyiim, idare ediyorum."

Peki ya Blackwell vakası tam da şüphelendiği gibi Coleman vakasıyla ilintiliyse ne olacaktı? Ona Coleman vakasının peşini bırakmasını söyleyip duran Ray'i düşündü. Denton Polis Teşkilatı suça karışmış olabilir miydi? Peki ya şef? Kayıp kızların arkasında kimin olduğunu biliyor muydu? Coleman vakasında neden hâlâ FBI'dan yardım istememişti? Coleman'la June Spencer arasındaki bağlantıyı ortaya koyan ipucunu onunla paylaşmasının hemen ardından bu sefer de maaşını kesmesinin nedeni bu muydu?

Carrieann terden ıslanmış avucunu Josie'nin koluna koyup telaşla bir şeyler fısıldayarak düşüncelerini böldü. "Cerrah geliyor."

Josie başını kaldırıp bakınca mavi önlüklü ve cerrahi boneli, uzun boylu, yapılı bir adamın kapıdan içeri girdiğini gördü. Adam asık bir suratla onlara doğru yürüdü. Carrieann'ın Josie'nin kolunu kavrayan parmakları kasıldı. Doktoru karşılamak için birlikte ayağa kalktılar.

"Luke Creighton'ın yakınları siz misiniz?" diye sordu doktor.

Josie konuşmak için ağzını açtı ama dudakları o kadar kurumuştur ki birbirlerinden zar zor ayrıldılar. Carrieann, Josie'yi iyice kendine çekti ve ikisinin yerine konuştu. "Evet," dedi. "Ben ablasıyım, bu da nişanlısı."

Adam kendini tanıttı. "Ameliyatına giren travma cerrahı benim. Şu anda biz burada konuşurken ekibim Bay Creighton'ın dikişlerini atıyor. Şimdilik durumu stabil ama iç organları büyük ölçüde hasar almış. Göğsüne iki kurşun isabet etmiş." Sağ tarafına, köprücük kemiğinin hemen üstündeki bölgeye işaret etti. "İlki kalbi kal payıyla ıskalamış ama mermilerin ikisi de vücuda girdikten sonra parçalanarak çevresel dokulara büyük hasar vermiş." Bu defa göğsünün ortalarına yakın bir yerini işaret etti. "İkinci mermi dalağını parçalamış, o yüzden dalağını almak zorunda kaldık. Kurşun parçalarının çoğunu aldıktan

sonra iç organlarını elimizden geldiğince toparladık. Hayatta olduğu için çok şanslı. Onu yoğun bakıma alacağız ve vücudu travmayı atlatma emareleri göstermeye başlayana kadar yapay komada tutacağız. Fakat yine de sizi uyarmak isterim: yaraları derin ve ağır. O..."

"Ne kadar şansı var?" diye sordu Josie ansızın. Doktorun sözlerini daha fazla kaldıramayacaktı. Ağır. Travma. Derin. Parçalanmış. Bunların hepsi çok fazlaydı. Tek bilmek istediği Luke'un hayatta kalma şansıydı.

Doktor suratını buruşturdu. "Size yüzde veremem."

"Tahmin, ihtimal, yüzde. Bir şey söyleyin. Herhangi bir şey. Eğer dediğiniz gibi olmazsa daha sonra karşınıza çıkıp sizden hesap sormayacağız. Durumunun ağır olduğunun bilincindeyiz. Hem de vurulduğunu duyduğumuz andan beri. Şu anda hâlâ hayatta olmasını size ve ekibinize borçluyuz. Bundan sonrasının sizin kontrolünüzde olmadığının da farkındayız. Ama lütfen. Şansı nedir?"

Adam onlara uzun bir anlığına baktı. Bu senaryonun onu huzursuz ettiği her hâlinden belliydi. Ardından, "Yüzde elli elli," dedi.

KIRKINCI BÖLÜM

İkisi de Luke'u onar dakika görebildi, ne eksik ne fazla. Zaten Josie de onu o hâlde görmeye ancak o kadar dayanabilirdi. Luke'un iri yarı cüssesi onu hayatta tutmak için gerekli koskoca makinelerin yanında minicik kalmıştı. Kollarından, ellerinden ve dirseklerinin içlerinden kıvrıla kıvrıla uzanan serum hortumları yetmezmiş gibi bir de her yanından borular ve teller çıkıyordu. Ağzına kalın bir hortum sokulup bantlanmıştı. Mavi renkli hastane önlüğü gelişigüzel üstüne serilmişti ve muhtelif makinelere bağlı iletken kablolar önlüğün altındaki göğsünde zikzaklar çiziyordu. Etraflarını kuşatan monitörlerde rengârenk sayılar yanıp sönüyordu. Başında mavi renkli büyük bir duş bonesi vardı. Josie'nin karşısındaki adam Luke'a hiç benzemiyordu.

Josie önemli bir şeyi yerinden oynatmaktan korktuğundan ağır adımlarla yatağa yaklaştı. Oda buz gibiydi, hâliyle Luke'un üşüyüp üşümediğini merak etti. Luke kalorifer gibi bir adamdı. Sıklıkla gecenin köründe uyanır ve Josie'nin yatak odasındaki pencerelerden birini açardı. Josie daha sonra ayaklanıp pencereyi kapatacak olduğunda da, "Açık kalsın," diye fısıldardı yataktan uyku mahmurluğuyla. "Ben seni ısıtırım."

Bu hatıra Josie'yi öyle bir sarstı ki resmen omuzlarına beyzbol sopası yemiş gibi oldu. Dudaklarının arasından istemsiz bir inilti yükseldi. Gözyaşlarından net göremez oldu. Yatağa doğru tökezlercesine bir adım attı ve Luke'un kolunda elinin sığabileceği bir boşluk aradı. Ona dokunması, avucunun içinde onun

sıcak tenini hissetmesi gerekiyordu. Orada olduğunu bilmesi gerekiyordu. Luke'un kolundaki kıvrıkcık tüyler küçücük yayları andırıyordu. Teni soğuk ve kuruydu. Josie adamın kolunu nazikçe sıktı. Ne var ki Luke'un dokunuşunu hissetmesinin mümkün olmadığını fark ettiğinde gözlerinden daha fazla yaş süzüldü. Vücuduna bağlı yaşam destek makineleriyle, onca tıbbi izlem cihazıyla ve geçirdiği ameliyattan kalma anestezi kalıntılarıyla hissetmesi mümkün değildi. Josie onu komada tutmak için damarlarına neler pompaladıklarını hayal bile edemiyordu.

"Luke," dedi boğulurcasına. "Buradayım. Yanındayım. Ben çok..." Sesi çatlayınca biraz durup kendini toparlamak zorunda kaldı. "Olanlar için çok üzgünüm. Lütfen... lütfen..."

Cümlesini tamamlayamadı. Ona Denise Poole, şu aptal tablo ve satın aldığı gardırop kapağı yüzünden kızgın olmadığını söylemek istiyordu. Yalnızca onun iyi olmasını istiyordu.

Fakat hemşire içeri girdi ve onu önce odadan, sonra da yoğun bakım ünitesinden nazikçe kışkısladı. Yaylı kapı arkasından öyle bir sesle kapandı ki sanki kalbi çatırdayarak ortadan ikiye ayrıldı. Ceketinin yeniyle gözyaşlarını silerek küçük bekleme odasının yolunu tuttu ama içeri girmesiyle Carrieann ona uzun uzun sarılarak bir kez daha nefesini kesti. Öyle ki Josie kucaklaşma faslının bittiğine memnun oldu.

Çevrelerindeki insanlar kâh telefonlarını kurcalıyor, kâh sandalye tepesinde uyuyor, kâh sesi sonuna kadar kısılmış bir gece yarısı programının gösterildiği, odanın köşesindeki televizyona dalgın dalgın bakıyorlardı. Çok sayıda eyalet polisi karşı duvarın dibine sıralanmış, pencerelerin iki yanında dikiyordu. Josie yanlamasına kıvrılıp azıcık uyuyabilmek için iki sandalyeyi birleştirirken onlara tedirginlikle baktı. Hiçbirini tanımadı, zaten Luke'un meslektaşları arasında pek yakından tanıdığı yoktu.

Ceketini yastık niyetine kullanarak yanlamasına kıvrıldı. Başlangıçta Carrieann de yanına oturdu ama birkaç dakika

sonra ayağa kalkıp odada volta atmaya başladı. Josie gözlerini yumdu ve kadının botlarının linolyum zeminde çıkardığı, onannini gibi gelen ritmik sese odaklanarak yavaşça uykuya daldı.

Onu uyandıran gün ışığı ve kafasının altındaki titreşim oldu. Gözlerini kırpıştırarak doğruldu ve saniyeler boyunca telefonunu ceketinin cebinden çıkarmaya çalıştı. Pek fazla olmasa da hâlâ şarjı vardı. Ginger Blackwell'in numarasını görür görmez tanıdı çünkü telefonuna kaydetmek istemediğinden ezberlemişti. Sağına soluna bakınsa da Carrieann'i hiçbir yerde göremedi. Duvarın dibindeki eyalet polisleri değişmişti. Öncekilerin vardiyası bitmiş, yerlerine yenileri gelmiş olmalıydı. Josie bekleme odasından çıkarken telefonunu açıp, "Alo," diye fısıldadı.

"Bayan Quinn?" Ginger'ın sesinde, Josie'nin sesindeki bitkinliğin kırıntısı bile yoktu. Gayet dinç ve canlıydı, ayrıca dudaklarından dökülen sözcükler Josie'nin şakaklarına çivi gibi batıyordu.

"Evet," dedi Josie. Az evvel hırsızlık yapmış gibi koridorda sessizce ilerleyerek kadınlar tuvaletini arıyordu.

"Ben Gin... İyi misin? Beni duyabiliyor musun?"

Josie boğazını temizledi. Koridorun aşağısında elbise giydirilmiş minicik bir çöp adam tabelası görünce adımlarını hızlandırdı. "İyiyim," dedi sesinin olduğundan daha uyanık ve dinç çıkmasına çalışarak. "Neler oluyor?"

"Sana söyleyeceklerim var. Bir şey hatırladım. En azından hatırladığımı sanıyorum. Bir rüya gördüm. Dosyamı aldın mı?"

Josie kadınlar tuvaletine girdikten sonra eğilip kabin kapılarının altından baktı. Mucize eseri yalnızdı fakat bunun ne kadar süreceğini kestiremiyordu. "Aldım. Ben de sana birkaç şey söylemek istiyorum, Ginger. Dosyanda çok fazla eksik var."

"Eksik mi? Ne gibi?"

"Hastanedeki tecavüz kitinin sonuçları gibi. Senden DNA almak için yaptıkları testlerden bahsediyorum. Hatırlıyor musun?"

"Elbette hatırlıyorum. Korkunçtu – hem de çok... saldırgancaydı."

Josie kadının tüylerinin diken diken olduğunu hattın diğer ucundan hissedebiliyordu. "Çok üzgünüm. İzninle sana bir şey soracağım, test sonucundan haberin var mı?"

Sessizlik.

"Ginger?"

Bir hışırtı sesi. Josie, Marlowe'un arkada inlediğini duydu. "Hikâyemi... hikâyemi doğrulayan birtakım kanıtlar bulmuşlardı."

"Yani sonuçları seninle paylaştılar mı?"

"Evet. Polis memurlarından biri bize tecavüz kitinin incelenmesi sonucunda... özür dilerim. Yapamayacağım."

"Sorun değil," dedi Josie. "Yalnızca sana söyleyip söylemediklerini merak etmiştim."

"Beni bütün hadiseyi tezgâhlamakla suçlamaya başladıklarında o yüzden o kadar şaşırmıştık. Sadece birkaç hafta önce ziyaretimize gelmiş ve tecavüz kitinin... adamlar hakkında doğruyu söylediğimi kanıtladığından dem vurmuşlardı."

"Sonuçlar dosyaya eklenmemiştii ama bir kopyasını bulmayı başardım. Fakat bunun ne kadar geriye gittiğini bilmem gerekiyor. Hâliyle anamnezinde ne dendiğini de öğrenmek isterim. Sanırım o belgeleri hastaneden almak zorunda kalacağız. Tabii hâlâ duruyorlarsa."

Ginger'in sesi kulağa rahatlamış gibi geldi. "Ah, hastane kayıtlarım kocamda var. Soruşturma başladığında kendine de bir kopya istemişti. Dosyayı sana e-postayla göndersem olur mu?"

"Elbette. Harika olur." Josie e-posta adresini söylerken kapının gıcırdayarak açıldığını duydu ve o yana dönünce tepeden tırnağa üniformalı, uzun boylu bir eyalet polisinin içeri girdiğini gördü. Adam onu fark edince olduğu yerde donakaldı.

"Burası kadınlar tuvaleti," dedi Josie.

"Ne?" dedi Ginger.

Eyalet polisi koridorun duvarına asılı tabelaya tekrar bakmak için geriye doğru bir adım attı. Sonra süklüm püklüm bir gülümsemeyle Josie'ye baktı. "Ah, kahretsin," dedi. "Özür dilerim."

"Erkekler tuvaleti koridorun karşısında," dedi Josie.

"Bayan Quinn? Neler oluyor?" diye sordu Ginger.

Josie takınabileceği en metanetli sesle, "Gitmem gerek. Seni daha sonra ararım," dedi telefona ama güm güm çarpan kalbi yüzünden kendi sesini bile güç işitti.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Beklediği e-posta, telefonunun şarj cihazını bulmak için sağ ön koltuğun altındaki ıvır zıvırın altını üstüne getirdiği esnada geldi. Telefonu öttüğünde yarısı içilmiş bir sürü su şişesi, iki dolar on yedi sent, üç granola paketiyle tek bir ayakkabı bağcığı bulmuş ve daha sonra ihtiyacı olacağından paraları derhâl cebine atmıştı. Ağır ağır iç geçirerek koltuğunda arkasına yaslandı. Bir an için gözlerini yumdu ve kafasını koltuğun başlığına dayadı. O kadınlar tuvaletindeyken güneş doğmuştu ve şimdi arabanın camlarından içeri akın ediyor, gece çöken acı soğuğu kovalayarak geride kusursuz, enfes bir serinlik bırakıyordu. Birkaç saniyeliğine hayatı yine normalmiş gibi davrandı. Hâlâ Denton Polis Teşkilatı'nda dedektifti. Maaşı düzenli yatıyordu. Luke güvendeydi ve kılına bile zarar gelmemişti. Onu arayıp rastgele, cilveli birkaç laf etmesi ve ardından o gece buluşmaya karar vermeleri an meselesiydi. Sonra şaraplarını yudumlayacak, sevişecek, uyuyacak ve her şeye yeniden başlayacaklardı.

Fakat gerçeğe dair düşünceler zihninin kapısını kırıp midesini bulandırarak içeri daldı. Bunun üzerine gözleri zıncı diye açılıverdi ve ardından Ginger Blackwell'in e-postasını açtı. Mesaj yoktu. Yalnızca bir PDF ekinden ibaretti. Josie dosyayı telefonuna indirip açtı. Denton Memorial'ın kayıtları epey yüklüydü. Bütün PDF'in yüklenmesi birkaç dakika sürdü. Josie dosyanın açılmasını beklerken tekrar öne eğilip elini sağ ön koltuğun altına attı. Parmakları kâğıda benzer bir şeye dokundu. Bir faturayla

karşılaşmayı bekleyerek kâğıdı oradan çekip çıkardı fakat beş dolarlık bir banknot olduğunu görünce bir sevinç narası attı. En azından yiyecek bir şeyler almak için Carricann'den para istemek zorunda kalıp küçük düşmeyecekti. Gerçi hastanenin kafeteryasına kredi kartıyla ödeme yapılabiliyor olmalıydı.

Nihayet bütün dosya yüklendi. Josie dizüstü bilgisayarını yanına almadığına pişman oldu. Hemşirelerin notlarından bazıları tamamen okunaksızdı. Josie yavaşça ve itinayla dosyada aşağı inerken güneş gökyüzünde yükselip arabanın içini iyiden iyiye ısıttı. Öyle ki biraz temiz hava almak için camını açmak zorunda kaldı. Her şey buradaydı. Her ne kadar bölük pörçük olsalar da, özetlenip klinik bulgular hâlinde kısaltılmış olsalar da Ginger'in anlatımıyla başından geçenlerin hepsi bu dosyadaydı. "Cinsel saldırıya müteakip hafıza kaybı. Birden fazla erkek tarafından cinsel saldırı. CSH'yle temas kuruldu." CSH –yani cinsel saldırı hemşiresi– tecavüz vakalarında kanıt toplamak ve delil zincirinin güvenliğini sağlamak üzere özel eğitimden geçmiş hemşirelere denirdi. Hepsi buradaydı. Her şey kitabına göre yapılmıştı.

Polis dosyası eksikti ama eğer bakmayı bilerseniz bütün kanıtlar ortadaydı. Biri dosyanın tamamlanmış hâlini bulmayı güçleştirmişti fakat delilleri karartmamış ya da yok etmemişti. Yani eğer biri bu adaletsizlik karşısında sesini yükseltecek olursa dosyada adı geçen polis ve müfettişler her şeyi dört dörtlük yaptıklarını iddia edebilirdi. Yanlış bir şey yapmadıkları için de dosya yüzünden işini kaybeden ya da hapse giren olmazdı.

Josie PDF'i kapattı, telefonunu sürücü koltuğuna bıraktı ve şarj aletini beş dakika daha aradı. Ginger'i geri aramak için tam da telefonunu şarja takıyordu ki birkaç eyalet polisinin otoparktan hastaneye doğru seğirttiğini gördü. Şüpheli ya da tehditkâr bir hâlleri yoktu ama Josie'nin aklı o sabah kadınlar tuvaletine dalan adama gitti. En iyisi yalnız kalmamaktı. Telefonunu, şarj cihazını ve bulduğu beş doları cebine atarak o da hastanenin yolunu tuttu.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Dokunuşunun sert mi, yoksa katlanılmayacak kadar nazik mi olacağını merak ederek adamın ona tekrar dokunmasını beklerken kızın gözlerinin kenarlarından yaşlar süzüldü. Fakat beklediği olmadı. Onun yerine, el fenerinin hüzmesi gözlerinden zemine kayarken adamın yere oturduğunu duydu. Hatta orada o kadar uzun süre kaldı ki kızın gözleri hücreindeki loş ışığa alışmaya başladı. Tepelerindeki tavan taştandı ve çatlaklardan ağaç kökleri sarkıyordu. Bir köşede su damlacıkları parıltıyordu. Büyük, siyah bir böcek dallardan birinin üstünde yürüyordu.

Kız başını çevirdi. Adamın birkaç adım ötedeki botlarını görebiliyordu; bacaklarını göğsüne çekmiş, iri, kıllı kollarını dizlerinin üstünden sarkıtmıştı. Adamın ona diktiği gözlerindeki hüznü ve kararsız pırıltıyı seçebildi. Belli ki ne yapacağını bilmiyordu.

Adam yavaşça kıza doğru emekledi. Kız kımıldamadan durmaya çalışsa da adamın nefesi yüzünden az kalsın öğürecekti. Derken adamın elleri boğazına sarıldı. Bir isteri dalgası benliğini istila ederken solukları hızlandı. Adama karşı koymak için kollarını kaldırsa da nafileydi, adam çok güçlüydü.

Sözcükler boğazında düğümlendi. *Lütfen yapma.*

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Kafeteryada olacağım,” diye fısıldadı Josie Carrieann’e, koridorda karşılaştıklarında. Öğle yemeği telaşı henüz başlamamıştı fakat yemek kokuları Josie’nin midesinin kasılarak yüksek sesle guruldamasına neden oldu. Beş doların karnını doyurmaya yetmesini umuyordu.

Kafeterya önlüklü adamlarla kadınların yanı sıra bitkin aile bireyleriyle dolup taşmaya başlamıştı. Hâliyle Josie patates kızartmasını yerken oturduğu yerden bürün kafeteryaya hâkim olabilmek için geniş salonun arka taraflarına yakın bir masaya oturdu. Kimse yanına sinsice yaklaşılamazdı. Ayrıca seçtiği masanın yakınlarında telefonunu şarj edebileceği bir priz de vardı. Birkaç metre ötedeki televizyon WYEP’nin sabah haberlerini gösteriyordu. Televizyonun sesi açıktı ama Josie ne dediklerini duyamayacak kadar uzakta oturduğundan ekranın altından geçen yazıları takip etmeye başladı.

ALCOTT COUNTY’DEKİ AŞIRI DOZ EROİN
VAKALARINDA YENİ ZİRVE

ADLI TABİP BOWERSVILLE’DE ÜÇ ARACIN
KARIŞTIĞI BİR TRAFİK KAZASINA ÇAĞIRILDI

COLUMBIA COUNTY’DE YOL ÇÖKTÜ

Josie uçlarına tuzlar yapışmış yağlı parmaklarını yaladı ve telefonuna uzandı. Şarjı yüzde otuz sekiz olmuştu. Bir kez daha Lisette'i aramayı denedi ama çağrısı yine telesekretere düştü. Artık içi içini yemeye başladığından bir mesaj daha bıraktı. İlk fırsatta Rockview'a uğramalıydı fakat bugün olmazdı. Ekranını aşağı doğru kaydırarak Ginger'in numarasını buldu ve Ara tuşuna bastı. Ginger telefonu üçüncü çalışında açtı.

"E-postayı aldın mı?" diye sordu hoşbeş etmeye lüzum görmeyerek.

"Evet," dedi Josie. "Teşekkür ederim."

"İhtiyacın olan her şey var mı?"

İhtiyacı olan her şey. Neye ihtiyacı vardı? Blackwell dosyasıyla ne yapacaktı? Artık Blackwell'in kendi kaçırılmasını tezgâhlamadığını pekâlâ biliyordu ama bu hiçbir şey değiştirmemişti. Blackwell'in doğruyu söylediğini bilmek onu Isabelle Coleman'ı bulmaya yaklaştırmamıştı. Asıl yapması gereken Ayaktaki Adam'ı bulmaktı fakat o bile onu Isabelle Coleman'a götüremeyebilirdi. Ne var ki Ginger'in ona bu konuda hiçbir faydası dokunamazdı. O yüzden Josie yalnızca, "Evet, teşekkür ederim," demekle yetindi.

"Şey... Bir konu daha var. Hani sana bir şey söylemek istemiştin ya?" dedi Ginger.

Derken televizyonda Luke'un vesikalık bir fotoğrafı, onun üstünde de "Flaş Haber" sözcükleri belirdi. Bu onun polis kimliğindeki fotoğrafıydı; hâliyle suratı sert ve ciddiydi, ayrıca geniş siperlikli eyalet polisi şapkasının kalın çene kayışı çenesini olduğundan daha köşeli göstermişti. Yakışıklı fakat son derece rahatsız görünüyordu. Josie'nin kalbi bir kez daha tekledi ve yağ lekeli peçeteyle gözyaşlarını daha akmadan sildi. O anda ekrandaki görüntünün yerini Luke'un kıışlasının etrafındaki arazide toplanan kolluk kuvvetlerinin kısa bir videosu aldı.

"Eyalet Polisine Ateş Açan Faile Yönelik Aramalar Sürüyor," diyordu alt yazıda.

Faili asla bulamayacaklardı. Ginger Blackwell'in kaçırılmasının ardındaki çehresiz adamlar sürüsünün medyayı bu işten nasıl uzak tutacağını merak etti. Birkaç yıl önce, Pennsylvania'nın kuzeydoğusundaki bir kışlada, iki eyalet polisi kışlalarının otoparkında benzer şekilde pusuya düşürülmüştü. Hikâye manşetlerden hiç inmemiş, teferruatlı bir şekilde haberleştirilmiş ve ülke çapında yankı uyandırmıştı.

"Josie?"

"Evet," dedi Josie dikkatini tekrar Ginger'a vererek. "Buradayım. Özür dilerim. Bana anlatacak bir şeyin olduğunu mu söylemiştin?"

"Galiba o gün bir kadın daha vardı. Kaçırıldığım gün," dedi Ginger.

"Bir dakika. Ne?" dedi Josie. Sesi arzu ettiği kadar yüksek ve coşkulu çıkmıştı. Yakınındaki masalarda oturan insanlardan bazıları dönüp baktılar. Josie süklüm püklüm bir gülümsemeyle onlara bakıp sesini alçalttı. "Emin misin?"

"Öyle olduğumu sanıyorum. Dün gece, senin ziyaretinden sonra bir rüya gördüm. Terapistim bazı anılarımın rüyalar vasıtasıyla geri gelebileceğini söylemişti. Şimdiye dek gördüğüm rüyalarda hep o yaşlı kadınla konuşuyordum, sonra da kendimi zifiri karanlıkta buluyordum. Fakat bu defa rüyamda başka bir kadın daha vardı."

"Rüyada gördün yani?" dedi Josie. "O hâlde bu gerçek bir anı sayılmaz, öyle değil mi?"

"Şey, evet, rüyaydı ama aynı zamanda da bir anıydı. O yaşlı kadınla konuşmak kaçırılmadan önce edindiğim son bilinçli hatıraydı. Sanırım bu rüya o anının devamıydı. Belki de seninle konuşmak hafızamı tetiklemiştir."

"Pekâlâ, rüyada gördüğün şu kadına gelelim. Kuaförün sahibi olmadığından emin misin?"

"Eminim. Başka bir kadındı."

"Yani iki kadın olduğunu düşünüyorsun," dedi Josie. "Görünce durduğun yaşlı Hasta Kadın ve rüyadaki kadın."

"Evet. İki tane olduklarına inanıyorum," dedi Ginger.

"Rüyada gördüğün kadının gerçek olduğundan emin misin?"

Sessizlik. Ginger yılgınlıkla homurdandı. "Kesin olarak bilemem. Fakat dediğim gibi... Bu bir *rüyaydı*. Ama bana gerçek bir anı gibi geldi."

"Bu onu rüyada ilk görüşün mü? Veya hatırlayışın?"

"Evet, üzgünüm. Bana inanmıyorsun, öyle değil mi?"

Josie soruşturmasını anı olabilecek ya da olmayabilecek bir rüyaya dayandıramazdı ama bunu Ginger'a söylemedi. Onun yerine, "Yeni kadın hakkında bana ne anlatabilirsin?" diye sordu.

"Bulanık. Çok bulanık. Rüyamda ellilerindeydi. Kısa saçlıydı. Kahverengi saçları ağarmaya başlamıştı. Üstündekileri... üstündekileri göremedim. Suratı... anılarımın bölük pörçük olduğunu anlamalısın. Ama sanırım adı Ramona'ydı."

"Emin misin?"

Kısa bir sessizlik oldu. "Aslına bakarsan hayır, emin değilim. Doğrusunu söylemek gerekirse sen söylediğinden beri Ramona ismi kafamda dönüp duruyor. Kadının adının Ramona, gördüğümünse gerçek bir anı olduğunu nereden çıkarıyorum, biliyor musun? Çünkü onunla konuşuyorum ve ona gerçek hayatta Ramona diye biriyle hiç tanışmamış olduğumu söylüyorum. Ardından ona küçük bir kızken okuduğum bir kitap serisinden bahsediyorum. O kitapları çok severdim ve kitaptaki ana karakterin adı Ramona'ydı. Sonra ona çocuklarıma o seriyi okutmak için ne kadar çok çabaladığımı ama hiç ilgilerini çekmediğini anlatıyorum. Belki de çok eski olduğundan. Yalnızca gülümseyip başıyla onayladığını görünce onun da pek umurunda olmadığını düşünüyorum. Bu kısım o kadar net ki bana gerçekmiş gibi geliyor."

Josie ensesinin karıncalandığını hissetti. Masasından kalktı, telefonu kulağıyla omzunun arasına kıstırdı ve tepsisindekileri

toparlayıp çöpe attı. Asansöre doğru yürürken olabildiğince alçak sesle konuşmaya özen gösterdi. Boş bir asansör bulup sessizce içeri süzüldü ve onu yoğun bakım ünitesine çıkaracak düğmeye bastı. "Ama benimle konuştuğundan beri bu adın kafanda dönüp durduğunu kendi ağzınla söyledin. Sonra aynı ismi bir rüyada duymak... Kendi kendine telkin etmiş olamaz mısın?"

"Olabilirim ama bunun gerçekten bir anı olduğunu düşünüyorum. Bence gerçekten oradaydı ve adının Ramona olduğunu söyledi."

"O hâlde belki de seni tuzağa düşüren odur. Anlattıkların ilk kadınla, yani hasta olanla yaşadıklarına uymuyor ama şu Ramona seni son gören insanlardan biri olabilir," dedi Josie neredeyse kendi kendine. "Şu... flaşlarda onu tekrar gördüğünü veya başka bir kadınla karşılaştığını hatırlıyor musun?"

Uzun bir sessizlik oldu. Ardından Josie, Ginger'ın iç çektiğini duydu. "Hayır, üzgünüm. Öyle bir şey hatırlamıyorum. Ramona ismini sayıkladığımı anımsıyorum ama zaten o da uyandığımdaydı."

"Eğer bahsettiğin kadın gerçekse sence onu tekrar görsen tanır mısın? Mesela bir fotoğrafını görsen?"

"Bilmiyorum. Olabilir."

"Rüyada sen Ramona'yla konuşurken Hasta Kadın hâlâ yanında mıydı?"

"Üzgünüm, bilmiyorum. Hatırlamıyorum."

"Kendi aralarında konuştular mı?"

"Sanırım evet, ama ayrıntıları hatırlayamıyorum. Üzgünüm. Baştan sona her şey hâlâ çok bulanık ama şimdi başka bir kadın daha olduğundan eminim."

Hasta bir kadına yardım etmek için durmuş, sonra da kendini Ramona adında bir kadının yanında bulmuştu. Kaçırılmış, uyuşturulmuş ve istismar edilmişti. Üç hafta boyunca esir tutulmuştu, ta ki ulusal basının yarattığı baskı iyice artana

ve failler onu bırakmaya karar verene dek. Hem de sapasağlam vaziyette. Bir kez daha Josie bu insanların fiilen başka suçlar işlerken birtakım suçları işlemekten kaçınmak için gösterdikleri özene hayret etti. Tıpkı Ginger'in dosyasındaki, oraya buraya serpiştirilmiş fakat yok edilmemiş deliller gibiydi. Ginger kaçırılmış ve saldırıya uğramıştı ama öldürülmemişti. Onu öldürmek yerine bir yol kenarına bırakmış ve ardından hikâyesini itibarsızlaştırmanın peşine düşmüşlerdi. Ama neden?

Çünkü üç çocuk annesi bir ev hanımının itibarına leke sürmek, bir cinayet suçlamasını düşürmekten daha kolaydı.

Yine de Ginger'in yaşamasına ve serbest kalmasına izin vererek şanslarını epey zorlamışlardı. Artık bu insanlar her kimse.

"Kusura bakma. Muhtemelen zırvaladığımı düşünüyorsundur. Seni bir rüya yüzünden aradığım için," dedi Ginger.

Asansör sarsılarak durdu ve kapılar açıldı. Josie koridorda ağır adımlarla yürümeye koyuldu çünkü konuşmayı yoğun bakım ünitesinin bekleme odasında, onca eyalet polisinin arasında sonlandırmak istemiyordu. "Zırvalamıyorsun," dedi Ginger'a. "Rüyada bile olsa aklına gelen her şeyi öğrenmek istiyorum. Teşekkür ederim."

"Beni gelişmelerden haberdar eder misin?"

"Elbet..." Yanından geçen bir kadından omuz yemesiyle Josie'nin cümlesi yarıda kesildi ve telefonu elinden fırladı. Ne var ki kadın bir özür mırıldanıp yoluna devam etti. Josie gözlerini gittikçe uzaklaşan kadından ayırmadan telefonunu yerden aldı. Herkes gibi önlük giymişti ama üstünde rengi solmuş, siyah bir kapüşonlu vardı. Kadın Josie'ye bir yerden tanıdık geldi ama nereden olduğunu çıkaramadı. Saçları kısaydı: havaya dikilmiş, dipleri siyah, küllü sarı saçlar. Josie kadının yakasından baş vermiş dövmeler gördüğüne yemin edebilirdi ama yanından rüzgâr gibi geçip gitmişti. Fakat kadında bir terslik vardı. Josie telefonu tekrar kulağına götürdü. "Ginger, orada mısın? Kusura bakma, telefonumu düşürdüm. Eğer başka bir şey hatırlarsan..."

"Ararım."

"Harika."

Telefonu kapattılar ve Josie kadının arkasından bön bön baktı. Jetonu ancak ondan sonra düştü: kadının ayağında postal vardı. Eski, yıpranmış postallar. Hastanedeki hemşireler ya spor ayakkabı ya da şu beyaz sabotlardan giyiyordu. Sekiz ya da on iki saatlik vardiyalarla çalışan hiç kimse postal giymezdi. Josie var gücüyle kadının arkasından koşmaya başladı.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kadın arkasından gelen ayak seslerine dönüp baktığı anda Josie'nin gözüne bir burun *piercingi* ilişir gibi oldu. Ne var ki kadın Josie'nin azgın bir boğa misali üstüne geldiğini görünce aniden koşmaya başladı.

"Bekle!" diye bağırdı Josie.

Kadın koridorda koşarken zikzaklar çiziyor, bir kaçış yolu bulma umuduyla önüne çıkan her kapıyı deniyordu. Nihayet o kapılardan birinin ardında gözden kayboldu. Josie aradaki mesafeyi kapattı ve kapıyı iterek açtığı anda karşısında merdivenleri buldu. Çıkardığı gürültüye bakılırsa kadın koşar adım merdivenden iniyordu. Josie basamakları üzer üzer inerek kadının peşine takıldı. İki kat aşağıda kadına yetişti ve elini kadının siyah kapüşonlusuna atıp var gücüyle asıldı. Birkaç saniye içinde kadının yanağı duvara yaslanmış, kolları arkasından kavuşturulmuş ve bacakları iki yana açılmıştı. Josie onu oracıkta öylece tuttu. "Kıpırdama," dedi soluk soluğa.

"Bıraksana," dedi kadın tükürürcesine. "Seni tanımıyorum bile. Neden beni taciz ediyorsun? Bu saldırıya girer. Polisi arayacağım."

"Ben polisim."

Bu sözcükler Josie'nin dudaklarından dökülür dökülmez tutsağı can havliyle debelenmeye başladı. Josie ucuz, kalitesiz barlara koydukları şu mekanik boğalardan biriymiş gibi onu sıkıca tuttu.

"Kim olduğunu biliyorum," diye bağırdı kadının kulağına. "Lara Spencer. Artık kes şunu. Seninle konuşmam gerek."

Dirk Spencer'ın kız kardeşi buna yanaşmadı. "Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok, sürtük."

"Sana yardım edebilirim," dedi Josie.

Lara gözü dönmüşçesine direnmeyi sürdürünce, "Başının belada olduğunu biliyorum. June'un başının belada olduğunu biliyorum. Yardım etmek istiyorum. Şu anda polisle birlikte çalışmıyorum. Açığa alındım. Neler döndüğünü çözmeye çalışıyorum ve yardımına ihtiyacım var," diye ekledi.

Lara debelenmeyi kesti ama Josie kadının vücudundaki tüm kasların gerildiğini hissedebiliyordu. Onu bıraktığı anda depara kalkacaktı.

"Sanırım ben de tehlikedeyim. Nişanlım Denton ve çevresindeki kayıp kadın vakalarını araştırmama yardım ediyordu ve bunun için vuruldu. Şu anda yoğun bakımda, tıpkı abin gibi. Galiba sıradaki benim. Lütfen."

Lara'nın kasları hafifçe gevşedi. "June'u... gördün mü?"

"İkisini de gördüm, Lara. Dirk'ün içinde bulunduğu araba benzin istasyonuna daldığında az kalsın beni de ezecekti. Abin komaya girmeden önce onunla son konuşan bendim. June'u bakımevindeki şu kadını öldürmesinden hemen sonra gördüm. Seninle konuşmam gerek. Kimliğini ya da burada olduğunu kimseyle paylaşmayacağım."

Kadın biraz daha rahatlayınca Josie ellerini azar azar gevşeterek Lara'yı hepten serbest bıraktı fakat kaçacak olursa diye dibinden de ayrılmadı. Lara ona dönüp kıyafetlerini düzeltti. O kadar yakından bakınca Josie kadının aslında ne denli zayıf olduğunu fark etti; Dirk'ün buzdolabında bulduğu, June ve Dirk'le birlikte çekilmiş aile fotoğrafındaki hâliyle uzaktan yakından alakası yoktu. Önlük ve kapüşonlu üstünden sarkıyordu. Avurtları çökmüştü. Boynundan yukarı tırmanan dövmeler

neredeysse çenesine dek uzanıyordu. "Gerçi kim olduğumu bilen yok. Sahte kimlik taşıyorum," dedi.

"Ah. İyi etmişsin o hâlde."

Lara, Josie'yi tepeden tırnağa süzdü. "Paran var mı? Açlıktan midem kazınıyor."

"Aslında yok. Son beş dolarımı az evvel kafeteryada harcadım."

"Peki, kredi kartın var mı? Kart da kabul ediyorlar."

Josie hepi topu birkaç dolar tutacak bir yemek için kredi kartını kullanmak istemiyordu ama sonra yemek tezgâhlarının önündeki sepetlerle rafları hatırladı. Sonrası için birkaç parça atıştırmalık alabilirdi. Aldıklarını da arabasına bırakırdı. "Pekâlâ," dedi Lara'ya. "Haydi, gidelim."

Kafeterya şimdi hıncahınç doluydu ve bu durum Josie'yi memnun etti. Kimse onlara aldırış etmeden Lara tepsisini tepeme doldurdu: çizburger ve patates kızartması, *taco*⁷ tabağı, şefin salatası, yoğurt ve üç şişe buzlu çay. Kasiyer hepsini teker teker okuturken Josie isyan bayrağı çekmemek için kendini zor tuttu fakat en nihayetinde istemeye istemeye de olsa kredi kartını uzatmak zorunda kaldı.

Lara kapüşonunu kafasına geçirip sanki bir yemek yeme yarışmasındaymış gibi yiyecekleri elleriyle ağzına tıktırarak hapır hupur yemeye koyuldu.

"Kapüşonunu indir," diye tısladı Josie. "Fazla dikkat çekiyor. En son ne zaman karnını doyurmuştun?"

Lara apar topar kapüşonunu indirip tepsisindekileri ağzına tıktırmaya devam etti. "Birkaç gün önce," dedi ağzının tıka basa dolu olmasına rağmen.

Josie sıska kadının silip süpürdüğü yemeğin miktarına şaşarak Lara'nın yavaşlamasını bekledi. Bakışları tekrar duvardaki

7 Yapımında tortilla, et, peynir ve çeşitli sebzelerin kullanıldığı geleneksel Meksika yemeği. -ç.n.

televizyona kaydı. Haberler devam ediyordu. Yarım saatte bir yenilenerek gündüz kuşağı dizileri başlayana kadar, yani en az birkaç saat daha devam ederdi.

"Dirk nasıl?" diye sordu.

Lara omuzlarını silktri. "Delik deşik olmuş. Boğazına kocaman bir hortum sokmuşlar. Bağlı olduğu makineler sayesinde nefes alıyor. Sence nasıl olabilir?"

"Üzgünüm."

"Salla gitsin," manasına gelen bir omuz hareketi daha.

June biraz olsun annesine benziyorduydu Josie, Solange'in onunla başa çıkmakta neden zorlandığını anlayabiliyordu. "Lara," dedi. "Dirk'ün Philadelphialı çete mensuplarıyla dolu bir SUV'de ne işi vardı?"

"Çete mensubu olduklarını nereden biliyorsun?"

"Dövmelerinden."

"Ah. Hiçbir fikrim yok."

"Lara. Bana doğruyu söyle. Durum iyice ciddiye bindi. Abin hayatı için savaşıyor."

Lara başını kaldırıp çakmak çakmak gözlerle Josie'ye baktı. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ondan başka kimsem yok. Ondan ve June'dan başka." Sağ elinin işaret parmağıyla şakağına hafifçe vurdu. "Duyduğuma göre June'un birkaç tahtası eksilmiş."

"O hâlde gerçekleri söyle ki sana yardım edebileyim."

Lara onu bakışlarıyla bir kez daha tarttı fakat suratını ekşitmesine bakılırsa gördüğünden pek hoşlanmamıştı. "Sen ne yapabilirsin ki?"

"Henüz emin değilim. Öncelikle neyle karşı karşıya olduğumu öğrenmem gerek. Ne biliyorsan anlat."

Lara buzlu çaylarından birinin kapağını çevirip açtıktan sonra şişenin yarısını tek dikişte içti. Kapüşonlusunun yennin tersiyle ağzını silerken gözlerini kıstı. "Canım sigara istedi."

"Hastanelerde sigara satılmaz."

"Ama yolun aşağısındaki marketlerin birinden kredi kartıyla alabilirsin."

"Sana sigara almayacağım, Lara."

Kadın buzlu çayının geri kalanını lıkır lıkır içtikten sonra *taco* tabağına geçti ve Josie'nin avaz avaz bağırarak istemesine sebep olacak kadar aheste hareketlerle yemeye koyuldu. Josie, Dirk'ün June'u onun hâkimiyetinden kurtarmak için neden o kadar uğraşıp didindiğini artık anlayabiliyordu. Sabırla kadının yemeğini bitirip ikinci buzlu çayının yarısını midesine indirmesini bekledi. WYEP'de önce Luke'un vurulmasıyla ilgili haberi, sonra da Sherri Gosnell'le ilgili hikâyeyi izledi. Başlıkta, "Cinayet Kurbanı Denton Sakini Toprağa Verildi" yazıyordu. Derken Denton'ın batı yakasındaki büyük Episkopal kilisesinin önünde toplanan kalabalık ekrana geldi. Kilisenin çift kanatlı kırmızı kapısından Sherri'nin tabutunu taşıyan asık suratlı, takım elbiseli altı adam çıktı. Bir sonraki görüntü mezar başındaki törendendi ve kamera Sherri'nin kocası Nick Gosnell olduğunu tahmin ettiği adama odaklanmıştı. Tık naz, şişmanca bir adamdı. Orta boyluydu ve yer yer kırışmış açık kahve saçları ortadan ikiye ayrılmıştı. Keçi sakalı da ağarmaya yüz tutmuştu. Josie'nin görebildiği kadarıyla adamın tek gözü sağlam bir yumruk yemiş gibi fena hâlde şişip morarmıştı. Kavgaya mı karışmıştı? Yoksa sarhoş olup yüzüstü yere mi kapaklanmıştı? İnsanlar yastayken çılgınca şeyler yaparlardı. Sherri'nin cesedinin hâli gözünün önüne gelince adamın sarhoş olup düştüğüne kanaat getirdi. Karısının toprağa verilişini izlerken sağlam gözünden yaşlar süzülüyordu. Josie bir üzüntü dalgasının benliğini sarıp sarmaladığını hissedince silkindi. Şimdi odaklanması gerekiyordu.

Tekrar Lara'ya döndü. "Altı yıl önce Ginger Blackwell adında bir kadın kaçırıldı, üç hafta boyunca esir tutuldu ve birden fazla saldırganın tecavüzüne uğradı. Sonrasında uyuşturulup bir yol kenarına bırakıldı. Polis iddiaları yarım yamalak soruşturduktan sonra her şeyin bir düzmecedan ibaret olduğunu duyurdu.

Dosyayı inceledim; düzmece değildi. Ginger o şeyleri kendi kendine yapmadı. Bugün onunla konuştum ve hatırladığı son şeyin kaçırılmadan önce yol kenarında bir, muhtemelen iki kadınla konuşması olduğunu söyledi. Bunlardan biri arabası bozulmuş bir kadındı. Kemoterapi hastasına benziyordu. Ginger orada başka bir kadının, adının Ramona olduğunu söyleyen gençten bir kadının daha olduğunu düşünüyor."

Lara sandalyesinde arkasına yaslanarak kollarını cılız göğsünde kavuşturdu. Dudaklarının kenarları şüpheci bir ifadeyle yukarı kıvrıldı.

"Dirk'ün bana söylediği son sözün ne olduğunu biliyor musun? Binanın yan cephesine girmiş o SUV'de kan kaybederken?"

Lara kımıldamadı ama Josie kadının gözlerinde bir ilgi pırıltısı yakaladı.

"Tek bir kelime söyledi: Ramona."

Lara ağzını bile açmadı.

"Peki ya kızın? Öldürdüğü hemşirenin kanıyla duvara bir şey yazdı. Ne yazdığını biliyor musun?"

Lara'nın suratı bulutlanırken omuzları azıcık kıpırdandı. Bu bilgi basınla paylaşılmamıştı, yani Josie olay mahallinde neler yaşandığını June'un annesinin ilk defa duyacağından emindi. Yine de kadın kızının ne söylediğini sormadı. Tek yaptığı Josie'ye bakmaktı.

"Ramona."

"Eee?" dedi Lara en nihayetinde.

"Ramona kim?"

"Bilmiyorum. Ramona adında bir tanıdığım yok."

"Dirk ve June'un Ramona adında birini tanıdıkları ortada. Ginger Blackwell kaçırılmadan önce Ramona adında bir kadınla tanıştığına inanıyor."

Lara uzandı ve son buzlu çay şişesinin kapağını çevirdi ama açmadı. "Ramona'nın kim olduğunu bilmiyorum. Adını

nereden bildiklerine dair de en ufak bir fikrim yok. Dirk bana pek fazla şey anlatmazdı. Benim iyiliğim için olduğunu söylerdi.”

“Ne demek istiyorsun?”

Kadın tekrar sessizliğe büründü. Kollarını kendine dolamış, gözlerini masaya dikmişti. “Çok bile konuştum. Burada işim bitti.”

“Lara.”

Taco tabağından geriye kalanların arasında bir marul parçası aniden Lara’nın dikkatini dağıttı. İnce parmakları uzandı, çatalı kavradı ve onunla marul yaprağını didikledi.

“June’un, üstünde ‘Prenses’ yazan pembe bir dil *piercingi* var mıydı?”

Lara yavaşça öne arkaya sallanarak marul parçasını çatalıyla dürtüklemeyi sürdürdü. “Hayır,” diye mırıldandı. Ardından homurtuyu andıran bir ses çıkardı. “June hayatta pembe giymezdi, üstünde Prenses yazan bir şey takmaktansa da ölmeyi yeğlerdi.”

“Şu anda kayıp bir kız var,” dedi Josie. “Adı Isabelle Coleman.”

Sanki dudaklarından dökülen sözcükler Isabelle Coleman’ı çağırması gibi genç kızın suratı Lara’nın kafasının tepesindeki televizyon ekranında belirdi. Bu Facebook sayfasından aldıkları çok sayıdaki fotoğraftan biriydi. Bu fotoğrafta Denton East Lisesi’nin futbol sahasının yan çizgisinde dikiliyordu. Geceydi ama stadyum ışıkları sahayı güzelce aydınlatmıştı. Arka planda, Denton’ın yedi farkla önde olduğunu gösteren skorbordun ışıkları parlıyordu. Isabelle’in üstünde açık yeşil bir ceket vardı ve sanki kahkaha atarken kameralara yakalanmış gibi mutlulukla gülümsüyordu. Güzelliği nefes kesiciydi. Fotoğrafın altına şöyle yazılmıştı: “Philadelphialı Kayıp Kıza Yönelik Arama Çalışmaları İkinci Haftasında.” Derken kamera Isabelle’in fotoğrafinin yansıtıldığı büyük bir ekranın yanında

dikilen muhabire odaklandı. Ne var ki muhabir Trinity Payne değildi. Bir adamdı. Epey tanıdık bir adam.

"Ne olmuş?" diye sordu Lara.

Bir anlığına Josie neler olup bittiğini kavrayamadı. Trinity Payne neredeydi? Dünyaca ünlü bu haber spikerinin WYEP ekranlarında ne işi vardı? Kanalin seyircileri hangi eyalette olduklarını bal gibi bilirken WYEP Isabelle'e neden "kayıp Philadelphia kız" demişti?

Josie gözlerini ekrandan ayırmadan, "Coleman vakasının Blackwell vakasıyla ilişkili olabileceğini düşünüyorum. Bu sabah Ginger Blackwell'le konuştuğumdan beri June'la da ilgisi olabileceği kanaatindeyim," dedi.

Fakat televizyondaki adam WYEP adına çalışmıyordu. Ulusal kanaldaki sabah programında haberleri sunuyordu. Josie'ye o denli tanıdık gelmesi bundandı. WYEP aynı haber ağının mensubuydu. Hatta WYEP'deki haber programı bitmişti. Şimdi ulusal kanalın sabah programı yayındaydı. Trinity Payne dediğini yapmıştı. Coleman vakasını ulusal kanallara çıkarmayı başarmıştı.

"Ramona adında birini tanımadığımı söyledim," dedi Lara.

"Evet ama bildiğin bir şey var. Bildiğinin farkında olmaya bilirsin ama sen de bir şey biliyorsun. Abinin neden o arabada olduğunu öğrenmem gerek. O buraya getirildikten sonra kimse seni bulamadı. Belli ki saklanıyordun. Neden? Sana ne dedi? Ne yapmayı planlıyordu?"

Haber spikeri konuşmayı kesti ve çeşitli fotoğraflarla kısa görüntülerin montajlanmasıyla hazırlanmış bir video ekrana geldi: Isabelle'in birtakım fotoğrafları, Colemanların evinin önüne park etmiş arabalar, Denton'ın çevresindeki ormanlık alanı didik didik eden gönüllüler.

Lara pes edercesine iç çekerek, "Ne yapmayı planladığını bilmiyorum. Mesele de bu. Bana hiçbir şey anlatmazdı. Anlatamayacağını çünkü çok tehlikeli olduğunu söylerdi," dedi.

"O kadar tehlikeli olan neydi?"

Lara elindeki çatalı tepsiye fırlatıp attı. "June'un kaçtığına inanmıyordum. Bu konuyu takıntı hâline getirdi. June daha önce benim yanımdan da kaçmıştı ama her neyse. Dirk yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu düşünüyordu. Ona ne istiyorsa yapmasını söyledim ama aslında June'un günün birinde kendiliğinden çıkıp gelmesini bekliyordum. Neyse, abim bir hafta sonu beni görmeye geldi ve June'un nerede olduğunu, ayrıca başına neler geldiğini bildiğini sandığını söyledi fakat bana tek kelime etmedi. Tek söylediği çok tehlikeli bir durumla karşı karşıya olduğuydu. Yardıma ihtiyacı olduğunu düşünüyordu."

"Bir çetenin yardımına mı?"

"Dirk şu İspanyol kökenli çocukla aynı okula gitmişti - Esteban Aguilar. Adam şu anda oturduğum muhitteki çetenin elebaşı. Dirk'ün onunla konuştuğundan ya da onu nerede bulacağını bildiğinden bile haberim yoktu. Ona çetelere bulaşmamasını söyledim. Bu iyi bir fikir değildi. Polisi aramasını söyledim. Tek yapması gereken polisi aramaktı. Yapamayacağını söyledi. Sonra da Esteban'ı görmeye gitti. Ne konuda konuştuklarını bilmiyorum. Fakat birkaç hafta sonra beni aradı ve June'u almasına yardım etmeleri için Esteban'ın birkaç adamını göndereceğini söyledi."

O anda ekranı Isabelle'in sırtıttığı başka bir fotoğraf doldurdu ve fotoğrafın altında yeni sözcükler belirdi: "Genç Kızın Kaçırıldığı Günden Cep Telefonuyla Çekilmiş Yeni Görüntüler Paylaşıldı." Bunu Isabelle'le başka bir genç kızın yatak odasında çekilmiş bir videosu izledi. Josie, Isabelle'in en yakın arkadaşını görür görmez tanıdı. Isabelle kaçırıldığından beri pek çok defa kameralar önünde Trinity'ye röportaj vermişti. Josie, Isabelle'in kaybolmasından önceki gece kızın Colemanların evinde yatıya kaldığını biliyordu. Kız o sabah Isabelle'in annesiyle babası hâlâ evdeyken oradan ayrılmıştı. Telefonun kamerası kızların suratına odaklandığından arka plan pek fazla görünmüyordu.

Kızlar kıkırdıyor, bıcı bıcı konuşuyor, kameraya bakarak suratlarını şekilden şekle sokuyorlardı.

"Onu nereden alacaklarını sordum," diyerek konuşmayı sürdürdü Lara. "Bana anlatamayacağını söyledi. Bana hiçbir şey anlatamayacağını söyledi. Bir aksilik olursa haberlerden öğreneceğimden söz etti. Ve eğer işler istediği gibi gitmezse saklanmamı ve 'ne olursa olsun' polisi aramamamı tembihledi. Dediğine göre polise güven olmazmış."

Josie'nin kulağı Lara'daydı ama gözlerini televizyon ekranından alamıyordu. Videoda Isabelle kameraya doğru atılırken burnuna kötü bir koku gelmiş gibi suratını ekşitti. Elini kaldırıp burnunun önünde ileri geri salladı. Tırnakları uzundu – ancak bir manikürcüde yaptırabileceğiniz türden akrilik tırnaklardandı. Sarı çizgili ve pembeydiler. Josie aniden nefes alamaz oldu.

"Polisin de işin içinde olduğunu söyledi," dedi Lara.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Kabinin kapısı çarparak açıldı ve Josie tuvalete dalıp dizlerinin üstüne çökerek kıymetli beş dolarının karşılığında aldığı her şeyi kustu. Vücudu ona başkaldırıyordu. Midesinde hiçbir şey kalmayınca karnı acıyla kasılana dek kuru kuru öğürdü. Bir sonraki kabinden çıkan bir kadın endişeli bakışlarla arkasında dikiliyordu. Josie kadının lacivert pantolonunun altına giydiği beyaz spor ayakkabıları görebiliyordu.

“Tatlım, iyi misin?” diye sordu kadın.

Lara’nın nereye gittiğine dair Josie’nin en ufak bir fikri yoktu; hâlâ masada olduğunu umdu. Alnını klozete dayamış olmasına rağmen başıyla onayladı. “Yediğim bir şey dokundu berhâlde,” diye soludu. “İyiyim.”

Kadının ayakları oradan ayrıldıktan kısa süre sonra geri döndü. Bu defa daha yakındılar. Josie’nin suratının yanında bir kâğıt havlu belirdi. “Şunu al.”

Josie teşekkür edip sendeleyerek ayağa kalktı. Genç ve sarışın kadın Josie’ye anlayışla gülümsedi. Belki sarı saçlarından, belki de pürüzsüz tenindendi ama Josie onu bir an için Misty’ye benzetti.

“Kusura bakmayın,” dedi hemşireye. “Sanırım tekrar kusacağım.”

Tekrar kabine daldı ve vücudu kasılırken klozete abandı. Bir yandan da az evvel gördüklerini ve duyduklarını hazmedebilmek için yalnız kalmayı diliyordu.

Ray. Kendini bildi bileli tanıdığı ve sevdiği adam. Ona akrilik tırnak hakkında yalan söylemişti. Neden? Isabelle Co-

leman'ın kaçırılmasında parmağı olması mümkün değildi fakat başka birini koruyor olabilir miydi? Dusty'yi? Şefi? Yoksa hep beraber başka birini ya da birilerini mi kolluyorlardı? Bu pislığe kaç kişi ortak olmuştu? Josie'nin başı döndü.

Hemşire bir elini Josie'nin sırtına, kürek kemiklerinin arasına koydu. "Birini aramamı ister misin tatlım?"

FBI'ı, diye düşündü Josie.

"Hayır, hayır," dedi hemşireye. "İyiyim, gerçekten."

Josie doğruldu, döndü ve lavabonun başına geçip suratına biraz su çarptı. Aynada hâlâ endişeli görünen hemşirenin başında beklediğini görebiliyordu. Kendini gülümsemeye zorladı. "Gerçekten, şimdi daha iyiyim. Yanımda kalmanıza gerek yok."

Hemşire pantolonunun cebinden çıkardığı telefonun ekranına baktı. "İşimin başına dönmem gerek," dedi.

"Hiç gecikmeyin," dedi Josie ona. "Kendime çekidüzen vermek için yalnızca birkaç dakikaya ihtiyacım var. Şimdi daha iyiyim. Teşekkür ederim."

Hemşire, Josie'den yana son kez endişeli bir bakış attıktan sonra tuvaletten çıktı. Josie suratına birkaç defa daha soğuk su çarptı, musluk suyuyla ağzını çalkaladı ve saçlarını düzeltti. Derken kapı savrulurak açıldı. Josie aynadan kimin geldiğine bakarken elinde olmadan gerildi. Ama gelen yalnızca Lara'ydı.

"O da neydi öyle?" diye sordu Lara. Josie'nin kredi kartıyla aldığı granola ve protein barları uzattı. "Hasta falan mısın?"

Josie atıştırmalıkları onun elinden alıp ceketinin ceplerine tıktırdı. "Falan," dedi acınacak hâlde. "Beni dinle, gidebileceğin güvenli bir yer var mı? Bugünlük? Gözden uzak durmayı başarabilir misin?"

Lara, Josie'nin yanındaki lavaboya yaslanıp kapüşonlusunun fermuarıyla oynamaya başladı. "Tabii ki," dedi. "Peki sen şimdi ne yapacaksın?"

Josie lavaboların yanındaki havluluktan bir tane kâğıt havlu çekip ellerini kuruladı. "Kocamla konuşacağım."

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Dışarıda, giriş yakınlarında fakat kimsenin ona kulak misafiri olamayacağı kadar uzakta bir yer buldu. Luke'un vurulmasının hemen ardından sağlık durumuyla ilgili gelişmelere aç basın mensupları hastaneye üşüşmüştü fakat şimdi hastanenin girişinin karşısında yalnızca iki haber aracı duruyordu, içindelerse ortalıkta gözüküyordu.

Josie ileri geri volta atarken Ray'in numarasını çevirdi. Çağrısı doğrudan telesekretere düşünce mesaj bırakmadan kapattı. Hastanenin kapısının diğer tarafından Lara ona bakıyordu. Josie kadının sigarayı nereden bulduğunu bilmiyordu ama Lara sigarasını dudaklarına götürüp bir nefes çekti. Josie işkenceden farksız üç uzun dakikanın ardından numarayı tekrar çevirdi. Bu defa Ray telefonu dördüncü çalışmada açtı.

"Jo?"

Josie onun sesini, dokuz yaşından beri teselli bulduğu o tanıdık sesi duyunca genzinden bir hıçkırık yükseldi. Gözyaşlarını tutmaya çalıştı ama adını söylerken yine de sesi çatladı.

Ray'in sesi endişe ve telaş yüklüydü. "Jo?" dedi tekrar. "İyi misin? Neler oluyor? Neredesin?"

Josie uzun, titrek bir soluk aldı. "Luke'un yanımdayım," dedi sesi titrerken. "Ama sanırım o kadarını biliyorsundur, öyle değil mi?"

Ray, Josie'nin sesindeki suçlayıcı tınıyı tamamen ıskaladı. "Çok üzgünüm, Jo," dedi. "Haberlerde gördüm. O nasıl?"

Demek ki aptal ayağına yatıp suratına yalan söylememiş gibi normal davranacaktı. "Hayata tutunuyor, seni aşağılık herif."

Ray'ın sesi gerçekten afallamış gibiydi. "Ne?"

"Sen ve şu... kankaların Luke'un nasıl olduğunu adınız gibi biliyorsunuz. Söylesene, Ray. Tetikçinin niyeti onu öldürmek miydi, yoksa yaralamak mıydı? Kimi gönderdiniz? Çünkü her kimse, pek esaslı bir nişancı değilmiş."

Ray'ın sesi biraz daha ciddileşti. Ne var ki sesinde, Luke'un vurulmasının ardında kimin olduğunu bilmemesi hâlinde kapılmasını beklediği öfkenin kırıntısı bile yoktu. "Neyden bahsettiğini anlayamıyorum, Josie."

Ona asla Josie demezdi.

"Kaçınız bu işe bulaştınız, Ray?" diye sordu Josie. "Bu işin ucu başka kimlere uzanıyor?"

"Neyden bahsettiğini anlamıyorum."

"Ramona kim?"

Kısa bir sessizliğin ardından Ray uzun uzun iç çekti. "Ramona diye biri yok."

"Gerçek adının Ramona olmadığını biliyorum. O kim?"

"Keşke şu yaptıklarına bir son versen," dedi Ray. "Senin için endişelenmeye başlıyorum. Kaçığın teki gibi davranıyorsun, Jo. Açığa alınma meselesini sindirebildiğini sanmıyorum. Sahte isimli insanlar uydurmak, teşkilat önemli bir soruşturmanın ortasındaiken milleti sıkıştırmak. Önceki gece Misty'yi oyuna getirdiğinden hiç bahsetmiyorum bile. Ona ne dedin?"

"Ne?"

"Benimle konuşmuyor. Telefonlarıma bakmıyor. Ne olduğunu, ne yaptığımı bilmiyorum. Ama aklıma tek bir seçenek geliyor. Ona bir şey söyledin, o da uzun uzun düşündükten sonra benimle işinin bittiğine karar verdi. Ona ne dedin?"

"Konuyu saptırma, Ray. Şu anda striptizci kız arkadaşının umurunda olduğunu mu sanıyorsun? Beni duydun mu? Luke canı için savaşıyor. Bizi neye bulaştırdın, Ray?"

"Be... ben neyden bahsettiğini anlamıyorum," diye kekeleydi.

Belli ki ezberlediği bir replik vardı ve ona sadık kalacaktı. Josie konuyu değiştirdi. "Ayaktaki Adam nerede, Ray?"

Ray aniden nefesini tutuverince Josie hedefi tam on ikiden vurduğunu anladı. Ray tekrar konuştuğunda sesinde katıksız bir korku vardı. "Josie," dedi. "Bu çok önemli. Bu işin peşini bırakman gerek. Oluruna bırak. Bırak, gitsin. Sana yalvarıyorum."

Josie tam üstüne basmıştı. Şimdi hücum zamanıydı.

"Bana neden akrilik tırnakla ilgili yalan söyledin? Onun Isabelle Coleman'a ait olduğunu biliyordum. Kaybolduğu gün arkadaşının çektiği videoda protez tırnak takıyor."

"Lütfen beni dinle. Bu işin peşini kovalamaktan hemen şimdi vazgeçmelisin. Beni anlıyor musun? Seni koruyamam."

"Beni neyden koruyacakmışsın?"

Ray'ın sesi zar zor duyuluyordu. "Onlardan."

"Kimlerden, Ray? Bu pislik ne kadar derine iniyor?"

"Derine. Çok ama çok derine. Hayal bile edemezsin. Sana yalvarıyorum, Jo. Kocan olarak. Lütfen bu işin peşini bırak."

Ray konuştukça Josie'nin yüreğine oklar saplanıyordu âdeta. Sesi yine çatladı. "Ne kadarını biliyorsun?"

"Yeterince."

"Arkamı dönüp gidemeyeceğimi biliyorsun, Ray. Pes etmek tabiatımda yok."

"Seni öldürürler, Josie," diye fısıldadı Ray.

"O hâlde onları durdurmam gerek. Isabelle nerede, Ray?"

"Bilmiyorum."

"Ray."

"Ciddiyim. Bilmiyorum."

"Peki biliyor muydun? İlk kaybolduğunda?"

"Başlarda hayır. Bu işte... parmakları olduğundan şüphelendim. Kimse açık açık söylemiyordu. Herkes kızı arıyordu. Ardından gönüllüler ormanda kızın telefonunu buldular – bence bizimkiler tarafından kasıtlı olarak gözden kaçırılmıştı. Bana

kalırsa... Bana kalırsa biri güya ondan kurtulacaktı ama geç kaldılar. Derken şef olayın bir kaçırılma vakası olduğunu söylemeye başladı. Bence nerede olduğunu biliyordu. Çoğu biliyordu."

"Nerede, Ray?"

"Bunu sana söyleyemem, Jo. Şu hâlde bile büyük tehlikesin. Zaten emin de değilim."

"Ama kızın kaçırılmasının ardında onların olduğunu düşünüyorsun."

Ray konuşmadı ama Josie nefes alıp verdiğini duyabiliyordu.

"Ray."

"Bilmiyorum. Galiba... galiba öyle."

"Kız şu anda onların elinde mi?"

"Hayır."

"Nerede?"

"*Bilmiyorum,*" dedi Ray. "Ve onların da bildiğini sanmıyorum."

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Josie birkaç saniye boyunca boğulacağını sandı. Etrafına bakınarak bulduğu en yakın banka çöktü, gözlerini yumdu ve soluk alıp vermeye odaklandı. Ayaktaki Adam'dan bahsettiğinde Ray'in verdiği tepkiden sonra aklını kurcalayan bir şeyler vardı. Ray'in o kayanın yerini bildiği apaçık ortadaydı fakat Josie, Ray'le birlikte öyle bir yere gittiklerini hatırlamıyordu. Ne var ki onu daha önce gördüğünden emindi ki bu da Ray'den önce-sine gitmesi gerektiği anlamına geliyordu. Annesiyle geçirdiği korkunç yılları hızla geri sararak babasıyla geçirdiği günlere döndü. Babasının kocaman avucuyla minicik elini kavrayıp onu beyaz bir evden çıkararak kardinal çiçeği toplamak için ormana götürdüğü âna. Bunlar uzun, otsu saplı kır çiçekleriydi; kırmızı taç yaprakları parmağa benzerken ortalarında minik periskopları andıran dişi üreme organları vardı. Josie onlara bayılırdı fakat asıl bayıldığı, ormanda babasıyla kardinal çiçeği aramaya çıkmaktı. Onları tek bir yerde bulabiliyorlardı.

Josie gözlerini açtı, derin bir nefes aldı ve tekrar Lisette'i aradı. Çağrısı yine telesekretere düştü. Bu defa Rockview'daki danışma masasının numarasını çevirdi. Hemşire Lisette'in yine kestirmekte olduğunu söyledi.

"Birkaç gündür arıyorum," dedi Josie. "Telefonlarıma dönmedi. Endişelenmeye başlıyorum."

Bir anlık ağır bir sessizlik oldu. "Tatlım, sana daha önce de dediğim gibi Sherri'nin olayından sonra Lisette'in morali epey

bozuldu ve Alton, Sherri'nin yokluğundan istifade ederek iyice zıvanadan çıktı. O gün bugündür hanımlara rahat vermiyor. Kimse odasından çıkmak istemiyor. Sherri onu dizginleyebilen tek kişiydi. Burası şu anda cenaze evinden farksız. Doğrusunu söylemek gerekirse hepimiz derinden sarsıldık. Yani nasıl öldüğünü düşününce..."

Josie şöyle bir düşününce Sherri'nin zamansız ölümüne içlenmenin tam da Lisette'e göre bir davranış olduğunu fark etti. Isabelle Coleman'ın kaçırılmasıyla ilgili habere nasıl tepki verdiğini hatırladı. "Muhtemelen zavallı Sherri'nin annesine üzülüyordur," diye mırıldandı ardından.

"Şey, Sherri'nin annesi vefat edeli birkaç yıl oldu," dedi danışma görevlisi.

"Öyle mi?"

"Evet. Kansere yenik düştü. Gerçi epey yaşlıydı. Demansı da vardı."

"Gerçekten mi?" dedi Josie.

"Evet. Babaanneni uyandırmamı ister misin, tatlım?"

Josie'nin kafasında birtakım şeyler şekillenmeye başlamıştı, zihnindeki sisler nihayet çekiliyor gibiydi. "Hayır, hayır, teşekkürler. Ona sormak istediğim bir şey vardı ama az evvel aklıma geldi. En kısa zamanda uğrayıp onu ziyaret ederim."

Josie çağrıyı sonlandırdı ve telefonunu kullanarak Alcott County Gayrimenkul Değerlendirme Bürosu'nun web sitesine girdi. Veri tabanını taraması birkaç dakikasını aldı ama aradığını buldu. Tam tarayıcıyı kapatıyordu ki telefonu çaldı. Arayan Ray'di. Josie çağrıyı telesekreterine yönlendirdi. Ray hiç vakit kaybetmeden tekrar aradı. Josie gelen aramayı bir kez daha telesekreterine yönlendirdi. Bacakları titremeye başlayınca gerisin geri oturdu. Bu baş dönmesinin şaşkınlıktan mı, kaygı bozukluğundan mı, susuzluktan mı, yoksa uykusuzluktan mı kaynaklandığını kestiremiyordu. Belki de hepsi birdendi.

Telefonu Ray'den gelen bir mesajla öttü. *Bana arkamı dönme. Lütfen.*

Josie telefonunu sessize alıp ceketinin cebine attı ve ardından gözlerini yumdu. Gözkapaklarının ardındaki karanlıkta bile dünya fıldır fıldır dönüyor gibiydi. Bu kadarı da fazlaydı. Luke'un ölümün eşiğine gelmesi, Ray'in yalancının teki olduğunun ortaya çıkması, hatta belki de bir... suçlu olması? Çünkü öyleydi. Ray'in dönen dolapların ne kadarını bildiğini kestiremiyordu ama töhmet altında kalmasına yetecek kadarını bildiği ortadaydı. Büyük bir şeye bulaşmıştı. Korkunç bir şeye. Isabelle Coleman'ın nerede tutulduğuna dair en ufak bir bilgi kırıntısını bile saklıyorsa kızı esir tutanlar kadar suçlu sayılırdı. Bu düşünce Josie'nin midesini bulandırdı.

Sırf karısı ya da meslektaşı, belki de her ikisi birden diye Josie'den onun için yalan söylemesini bekleyip beklemediğini merak etti. Bunu nasıl yapardı? Ray en başından beri iyi, terbiyeli, dürüst ve sadık olandı. Onu iyi bir polis yapan da bu özellikleriydi. Ona ne olmuştu? Josie ondaki bu değişikliği nasıl gözden kaçırmıştı? Belki de evlilikleri boyunca gereken özeni göstermemişti.

Başlarda "onların" Coleman'ın kaybolmasında parmağı olduğundan şüphelendiğini söylemişti ki bu da daha Coleman kaybolmadan meslektaşlarının birtakım dolaplar çevirdiğine inanmak için bazı nedenleri olduğu anlamına geliyordu. Ne zamandan beri biliyordu? En başından beri June Spencer'dan haberi var mıydı? Beş yıldır omuz omuza çalışıyorlardı. Josie neyi gözden kaçırmıştı? Yoksa erkek olduğu için mi ondan saklamıştı? Mesele erkek dayanışması mıydı? Evlilikleri süresince Ray'in farklı davranmaya başladığı bir anı hatırlamak için hafızasını yokladı ama aklına hiçbir şey gelmedi. Stresli bir iş yapıyorlardı; bazen öyle çağrılara ya da vakalara denk geliyorlardı ki haftalarca etkisinden kurtulamıyorlardı.

Bir kez daha midesi bulantı hissiyle kasıldı ama çıkarabileceği hiçbir şey kalmamıştı. İşler nasıl bu raddeye gelmişti? Üç hafta önce Denton'da saygı duyulan bir polis memuruydu, yaşadığı kasabayı seviyordu, yepyeni, güzel bir evi ve heyecan verici bir ilişkisi vardı. Şimdiyse açığa alınmıştı, beş parasızdı ve muhtemelen ölüm tehlikesiyle burun burunaydı. Yakında boşanacağı kocası –lise aşkı– bir suçluydu, iç organları parçalanmış nişanlısı hayata pamuk ipliğiyle tutunuyordu ve masum bir genç kız hâlâ kayıptı. Kaşla göz arasında işler nasıl böylesine kötüye gidebilmişti?

Bir anda gözleri açıldı.

"June," dedi yüksek sesle.

Telefonunu cebinden çıkarıp rehberinde Noah Fraley'nin numarasını buldu. Telefonun çalma sesini dinlerken onun da bu suça karışıp karışmadığını merak etti. Tatlı, utangaç, sakar Noah? Ne var ki önceki gün Ray'in böyle bir belaya bulaşacağı da aklının ucundan geçmezdi. Neticede kimseye güvenemezdi.

"Fraley," dedi telefonu altıncı çalışında açan Noah.

"Noah, benim."

Adamın sesi aniden alçalarak fısıltıya dönüştü. "Selam, Josie. Luke için gerçekten çok üzgünüm. O... o nasıl?"

Josie'nin kalbi önce bir tekleyip ardından hızlandı. Bunu hiç beklemiyordu. Noah'nın sesi gayet samimiydi ama nasıl yoldan geçen bir yabancıya güvenemezse ona da güvenemezdi.

"Şu anda yapay komada," dedi soğuk bir sesle. "İyi görünmüyor."

"Gerçekten üzgünüm. Sen nasılsın?"

Kahretsin. "Pek iyi sayılmam," dedi Josie gözlerinin ardında yaşlar birikirken. Eğer Noah da onlardan biriyse June için aradığını fark etmesine izin veremezdi. Ray'in karakolda olmadığını umarak onu bahane etti. "Şey, Noah. Ray'i gördün mü?"

"Yok. Herkesle birlikte dışarıda Isabelle Coleman'ı arıyor."

Josie hastanenin girişine doğru baktı. Lara gitmişti. "Hâlâ ihbarları mı kayda geçiriyorsun?"

"Hayır, nezaretteyim. Birinin June Spencer'a bebek bakıcılığı yapması gerek."

Josie'nin yüreğine su serpildi. Uzun adımlarla hastanenin kapısından girip asansörlere doğru yürüdü. "Onu hâlâ nakletmediler mi?"

"Hayır. En erken yarın ya da ertesi gün nakledebileceklerini söylüyorlar. Philly'deki şu psikiyatri kliniğinde o zamana kadar bir yatak boşalacakmış. Ray'e seni aramasını söylememi ister misin?"

"Ah, hayır. Boş ver. Ben onu ararım. Arada sırada böyle yapar. Dırdırımı çekmek istemiyor."

"O hâlde aptallık ediyor," dedi Noah. "Peki bunu ona söylememi ister misin?"

Josie zoraki güldü. "Olur. Bunu ona aynen söyleyebilirsin."

Josie yoğun bakım ünitesinde asansörden inerken telefonu kapattılar. Carrieann'ı bekleme odasında buldu; kadının yüzü kül gibiydi ve ağlamaktan yol yol olmuştu. Josie sanki hiçlikten ibaretmiş gibi tuhaf bir hafiflik hissediyordu. Sanki güm güm atan kalbi ayaklarını yerden kesecekmiş gibi.

Carrieann'ın yanına gidip elini omzuna koydu. "Neler oldu? O... o...?" Malum kelimeyi söylemek şöyle dursun aklından geçirmeye bile cüret edemedi.

Carrieann'ın gözleri boş bakıyordu. "Tetikçiyi bulmuşlar," dedi.

"Peki Luke iyi mi?"

Carrieann başıyla onayladı. "Aynı."

Sanki nefesini beş saniyedir değil de beş dakikadır tutuyormuş gibi duyduğu rahatlama elle tutulup gözle görülecek cinstendi. "Tetikçiyi bulmuşlar, öyle mi?"

"Kadını bir saat önce tutuklamışlar. Henüz basının haberi yok."

Josie şaşkınlıkla, "Kadın mı?" diye sordu.

Bu defa Carrieann, Josie'nin bakışlarına karşılık verdi. "Denise Poole. Luke sana ondan hiç bahsetmiş miydi? Eski sevgilisiydi. Biraz tuhaf bir tipti, kafayı Luke'a takmıştı ama böyle bir işe kalkışacağı hiç aklıma gelmezdi."

Koca dünya büzüserек âdeta iğne başı kadar kaldı. Carrieann hâlâ konuşuyordu ama Josie'nin tek duyabildiği gürül gürül akan bir küvet musluğuğunun sesini andıran kulaklarındaki uğultuydu. Alnında ve üst dudağında soğuk terler birikti. Carrieann'ı itip yanından geçerek kendini duvar dibindeki sandalyelerden birine bıraktı. Fıldır fıldır dönen odanın karşı duvarındaki tabloya odaklanarak kendini toparlamaya çalıştı. Kasten bulanık resmedilmiş suratı görünce bunun bir Renoir replikası olduğunu düşündü rahatlayarak. Ginger'ın anılarındaki yüzlerin de zihninde böyle bulanık ve belirsiz görünüp görünmediğini merak etti. Sonra aklı Denise'in bahsettiği tabloya gitti.

Tüm bunların arkasındaki her kimse belli ki Josie'nin önceki gün Denise Poole'la görüştüğünden bihaberdi, aksi takdirde Josie çoktan ölmüş olurdu. Gerçi Denise şahit olarak adını verir vermez ölüm fermanı *imzalanacaktı*.

Kulaklarındaki uğultu yavaş yavaş geçerken Josie başını kaldırıp Carrieann'e bakarak kendini odaklanmaya zorladı. Şu anda duygularını belli edemezdi. Bu beladan sıyrılmanın bir yolunu bulmalıydı.

"Bir türlü inanamıyorum," dedi Carrieann konuşmayı sürdürerek. "Denise. Böyle bir şeye yelteneceği aklımın ucundan bile geçmezdi."

"Çünkü o yapmadı," dedi Josie tekdüze bir sesle.

Carrieann şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu. "Ne? Ne demek istiyorsun?"

Josie eliyle Carrieann'e yaklaşmasını işaret etti ve ardından, "Yardıma ihtiyacım var. Hem de hemen," diye fısıldadı.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kapı üç kere çalındı ve akabinde bir oğlan çocuğu, “İçeride misin?” diye seslendi.

Derken kapıya bir kere daha vuruldu ve kızın boğazındaki eller gevşedi. Kız olabildiğince derin bir nefes aldı. Soluk almak canını ne kadar yaksa da beklenmedik ve tatlı bir rahatlamayı da beraberinde getirdi. Bir gülmeye ve hırpalanmış göğsü umutla doldu. Seslenmeye çalıştı ama dudaklarından dökülen sözcükler kendi kulaklarının bile zar zor işitebileceği kadar cılızdı.

Ses bir kez daha duyuldu. Bu defa daha netti. “Baba, içeride misin?”

Bu canavarın bir de oğlu mu vardı? Kız oğlanın kaç yaşında olduğunu ve ona yardım edip etmeyeceğini merak etti. Eğer onu orada bulursa muhakkak yardım eder, hatta evine bile götürürdü.

Adam fenerini bıraktığı yerden aldı ve kapıyı kızın göz kamaştırıcı gün ışığında oğlanın çelimsiz silüetini görmesine yetecek kadar araladıktan sonra çarparak kapatıp onu tekrar karanlığa gömdü. Kız kilidin döndüğünü duydu. Bütün umutları soldu. Körpecik yaşlar gözlerini yaktı. Elini uzatsa dokunabileceği kadar yakındı oğlan. Kurtuluşu. Evi. Yine annesiyle ablasının kollarının arasında olduğunu hayal etti. Eğer adam onu o kadar fena dövmemiş olsaydı avazı çıktığıınca bağırabilirdi. Fırlatılıp atılmış kırık bir oyuncak bebek gibi toprak zeminde yatıp oğlanın sesine kulak kabarttı.

“Sadece orada ne sakladığını öğrenmek istiyorum.”

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Denton Polis Teşkilatı'nın nezarethanesi karakolun bodrum katında olmasına rağmen nadiren kullanılan birkaç hücreden ve arka taraftaki otoparka açılan acil çıkışından ibaretti. Nezarethanede genellikle sarhoş üniversite öğrencileriyle sağda solda sızıp kalan ayyaşları misafir ederlerdi. Mahkemeye çıkacak tutuklular içinse yalnızca birkaç kilometre uzaktaki merkezi suç kayıt bürosuna güvenirlerdi. Çok daha güvenliydi, yirmi dört saat hizmet veriyordu ve mahkûmların mahkemeye gidiş gelişlerini şerif ayarlıyordu. Duruşmaya çıkmayı bekleyen insanları nezarette tutmak yerine merkezi suç kayıt bürosuna göndermek Denton'ın zamandan ve paradan epeyce tasarruf etmesini sağlıyordu.

Hâliyle June Spencer'in hâlâ nezarethanede olması olağandışı bir durumdu. Noah'nın civardaki psikiyatri kliniklerinde boş yatak olmadığıyla ilgili iddiaları tamamen zıvalıktı; öyle ya da böyle bir yerlerde boş bir yatak muhakkak olmalıydı. Durumu daha da içinden çıkılmaz hâle getirence June'un haklarını korumak uğruna savaş verecek kimsenin olmayıştıydı; dayısı ölümün eşiğindeydi, annesiye saklanıyordu. Üstelik kendi adına konuşmaktan da acizdi.

June'un naklini geciktirmeye çalıştıkları apaçık ortadaydı. Bir iki güne muhtemelen başına bir iş gelecek, muhtemelen nakil esnasında bir kaza geçirecek ya da eline geçirdiği bir aletle intihar edecekti. En azından öyle olduğunu iddia edeceklerdi.

Sonrasında da June'un onlara karşı ifade verecek kadar iyileşme şansı olmayacaktı.

Josie, June'u oradan çıkarıp güvenli bir yere götürmeliydi. Carrieann'den ödünç aldığı pikabı karakoldan bir blok kadar aşağıya park etti. Carrieann, Marlin marka tüfeğini de eline tutuşturmuştu. Muhtemelen yirmi yıllık falandı, ayrıca ahşap dipçiği çizik ve çentik içindeydi ama Carrieann diğer silahlardan aşağı kalır yanı olmadığı konusunda onu temin etmişti. Şimdi ceketinin altına gizlediği tüfikle otoparkın arka tarafında duran çöp konteynerlerinin yakınlarındaki gölgelerin arasında sessizce ilerliyordu. Göz ucuyla cep telefonunun ekranına baktı. "Eli kulağındadır," diye fısıldadı alçak sesle. Hava o kadar soğumuştur ki Josie soluklarını görebilecek hâle gelmişti. Beklerken üşümek için önce bir ayağının, sonra diğer ayağının üstünde sessizce sekmeye başladı.

Nihayet binanın yan cephesindeki kapıların çarpılarak açıldığını, meslektaşlarının bağırıp çığırarak dışarı akın ettiğini ve çok geçmeden arabaların motorlarının kükreyerek can bulduğunu işitti. Son sürat otoparktan çıkan polis araçlarının seslerine kulak kabarttı. Planladıkları gibi Carrieann kasabanın diğer ucunda Isabelle Coleman'i gördüğüne dair asılsız bir ihbarda bulunmuştu. Vardiyadaki herkes kızın peşinden gönderilirken geride yalnızca iki kişi kalacaktı; biri üst kat- taki lobide ziyaretçileri karşılayacak, diğeryse nezarethanede June Spencer'a göz kulak olacak iki kişi. Josie nezarettekinin Noah olup olmadığını bilmiyordu ama şu saatten sonra hiçbir öneri yoktu. Ne pahasına olursa olsun oradan June Spencer'la birlikte ayrılacaktı.

Josie gece vardiyasında çalışan devriye memurlarından birinin daima otoparkın en gerisine park ettiğini bildiğinden onun nezarethanenin arka kapısından çıkmasını bekledi. Adam uzun adımlarla arabasına doğru ilerlerken Josie kapı kapanmadan içeri süzülürdü. Güvenlik kameralarına yakalanacağını biliyordu

fakat bunu sorun etmiyordu. Zaten ölü bir kadın sayılırdı. Tek yapması gereken June'u oradan dışarı çıkarıp güvenli bir yere götürmekti.

Kapıyla nezarethane arasındaki küçük koridorda duraksadı. Kalbi ritmik bir şekilde çarpıyordu. Ceketinin önünü açıp tüfeği gizlediği yerden çıkardı ve iki eliyle tutarak dipçliğini sağ omzuna dayadı. Ellerindeki titremeden kurtulup sakinleşmek için duraksayıp biraz soluklandı. Yasaları çiğnemek üzereydi. Kaderini belirlemek, şu hayatta değer verdiği her şeyi bir kalemde silmek üzereydi. Fakat başka yolu yoktu; ya öldürecek ya ölecekti.

Yine de kendi karakolunda suç işleyeceği kırk yıl düşünse aklına gelmezdi. Son bir titrek nefes daha alıp koridorda ilerlemeye koyuldu. Koridorun bir tarafında –ikisi küçük, ikisi geniş– dört hücre bulunuyordu. Diğer tarafındaysa kimseciklerin kullanmadığı birkaç masayla boş bir bank vardı. Noah Fraley, Josie'nin dikildiği yerin tam karşısında ayaklarını büyük bir masaya uzatmış, oturuyordu. Öyle ki Josie'nin tek görebildiği adamın botlarının çamurlu tabanlarıydı. Noah uyukluyordu fakat onu gördüğünde irkilmedi ki Josie'nin beklediği de buydu. Tüfeği omzundan indirmeden adamın gövdesine nişan alarak kedi gibi ona doğru ilerledi. Noah başının altında kenetlediği parmaklarını yavaşça çözdü, ellerini indirdi ve avuçlarını teslim olurcasına Josie'ye doğru çevirdi. Gördüklerinin gerçek olup olmadığından bir türlü emin olamıyormuş gibi dudaklarına tereddütlü bir gülümseme yerleşti.

"Dedektif Quinn?" dedi sonra endişeli, şaşkın bir ses tonuyla.

Josie sol tarafına çabucak bir bakış attı ve biri dışında bütün hücrelerin boş olduğunu gördü. June tek kişilik hücrelerin birindeki karyolanın altında cenin pozisyonunda yatıyordu. Tıpkı bir köpek gibi. Biri üstüne düz beyaz bir tişörtle bir eşofman altı geçirmişti.

Josie yaklaşırken Noah ayağa kalktı. "Josie," dedi farklı bir taktik deneyerek.

"Ellerini görebileceğim bir yerde tut," diye buyurdu Josie.

"Ne yapıyorsun?"

Josie tüfeğin namlusunu Noah'dan ayırmadan çenesiyle June'un hücreesine işaret etti. "Kızı buradan götürüyorum."

Noah gülmeye başladı ama sonra aklı başına geldi. Suratı pancar gibi kızardı. "Şaka yapıyorsun, öyle değil mi?"

"Sen de işin içinde misin?" diye sordu Josie. "Sen de onlardan mısın?"

Noah harbiden afallamış gibiydi ama Josie kimseye güvenmemek konusundaki kararına dört elle sarılmıştı. Noah'ya bile. "Sen neyden bahsediyorsun?" diye sordu Noah.

"Boş ver. Anahtarlarını al da gel. Sonra da kızı oradan çıkar."

"Bunu yapamazsın... neden böyle... burada ne haltlar dönüyor?"

"Her şeyden haberim var. Ginger Blackwell'den haberim var. June'dan haberim var. Isabelle Coleman'dan haberim var."

Noah'nın yüzü giderek daha fazla buruştu. "Josie, neyden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yok."

"Ramona'dan da haberim var," diye tısladı Josie.

Fakat Noah en ufak bir tanıma emaresi göstermedi.

"Gerçi hiçbir önemi kalmadı. Belki bu kasabada neler döndüğünü gerçekten bilmiyorsundur, belki de kocam gibi esaslı bir yalancısıdır. Her halükârda June'u alıyorum. Hücreyi aç."

Noah masanın etrafından ona doğru temkinli birkaç adım attı. June boncuğu andıran gözlerini Josie'ye dikerek hücresinde vahşi bir hayvan gibi kıpırdandı. Bu hâli Josie'ye hayvanat bahçesindeki hayvanları hatırlattı, kafese tıkılmış yabani bir yırtıcıyı. Kendini tehlikeye atmadığını umdu. Akıbetinin Sherri Gosnell gibi olmasını istemiyordu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Noah. "Bak, neden biraz durup düşünmüyorsun? Evine git. Güzel bir uyku çek.

Yarın seninle buluşurum. Neler olduğunu konuşuruz. Sana yardım etmeme izin ver."

"Bana patronluk taslama," diye bağırdı Josie.

June yılan misali kıvrılarak karyolanın altından çıkıp demir parmaklıklara doğru süzüldü. Noah masayla hücrenin arasında dikiliyor, anahtarlarsa masanın üstünde, solunda duruyordu. Silahı sağ kalçasında asılıydı.

"Bırak da... hayatını hâle yola koymana yardım edeyim. Başka bir yere gidip konuşabiliriz."

Noah, Josie'nin delirdiğini düşünüyordu. Gergin ortamı sakinleştirmenin peşindeydi. Ona köprüden atlamak üzere olan kadının tekiymiş gibi davranıyordu.

"Ben deli değilim, Noah. Neyin delilik olduğunu bilmek ister misin? Dur da sana neyin delilik olduğunu söyleyeyim. Isabelle Coleman on iki gün önce kayboldu. Ve bu karakolda onun nerede olduğunu ya da en azından bir süre öncesine kadar nerede tutulduğunu bilen adamlar var fakat kız hâlâ kayıp. Asıl delilik olay mahalline, lanet ormanın ortasındaki bir olay mahalline girmeme izin verdiğin o gün oradan en az beş yüz metre uzaktaki bir posta kutusunun yanında Isabelle'in akrilik tırnaklarından birini bulmuş olmam. Asıl delilik June Spencer'in Isabelle Coleman'ın dil *piercing*ini takıyor olması. Oysa June bir yıldır kayıptı ki bu da bir noktada Coleman'la aynı yerde tutuldukları anlamına geliyor. Gelgelelim Donald Drummond'ın evinde bulundu ama adam bize burada neler döndüğünü anlatamıyor çünkü şef onu vurarak öldürdü."

Josie'nin sesi yükseldi. "Asıl *delilik* altı yıl önce Ginger Blackwell adında bir kadının yol kenarında tuzağa düşürülüp adının Ramona olduğunu söyleyen başka bir kadın tarafından uyuşturulması ama polisin o kadının peşine hiç düşmemesi. Asıl delilik tartışmasız fiziki delillere rağmen olayı düzmece diye yaftalamaları. Asıl delilik Ginger'in vakası hakkında birtakım bilgiler edindiğim gün nişanlığının vurulması. Asıl delilik suçu

daha dün görüştüğüm eski kız arkadaşının üstüne yıkmaya çalışmaları. Asıl delilik şu ki kasabada boktan işler dönüyor ve bunu benden başka umursayan yok. Şimdi kızı şu hücreden çıkar!”

Her yeni bilgi kırıntısıyla Noah'nın rengi biraz daha atarken sağ eli santim santim silahına yaklaştı. Ne var ki görev sırasında kimseye silah çekmemişti, hâliyle ağır kalacaktı. Parmakları silahın kabzasına dokundu fakat kılıfının tokasını açmayı unutmuştu. Josie'nin karşısında hiç şansı yoktu.

Derken tüfek küçücük odada sağır edici bir gürültüyle patladı ve Josie onu sağ omzundan vurdu. O anda korkunç bir vicdan azabına kapıldı ama mecburen duygularını bir kenara itti. Noah yere yığılır yığılmaz adamın tepesine çullandı, silahının kılıfını sökerek onu etkisiz hâle getirdi ve tabancasını kendi pantolonunun beline kıstırdı. Noah tek elini omzuna bastır-mış, mavi gömleğinde giderek büyüyen kan lekesini görmek için başını o yana döndürerek yerde öylece yatıyordu. “Beni... beni vurdun,” dedi nefes nefese.

“Ölmezsin,” dedi Josie. “Bu bir 22’lik ve ben de iyi bir nişancıyım.”

Noah karşılık vermedi; gördüklerine inanamıyormuşçasına yarasına bakmayı sürdürüyordu. Danışmada görevli çavuş aşağı inene kadar Josie'nin en fazla bir dakikası vardı. Eğer Noah bu pislige bulaşmadıysa en azından ona yardım ettiğini düşün-meyeceklerdi. Bulaştıysa da Josie onu vurduğuna memnundu. Anahtarları masadan kap-tığı gibi Noah'nın üstünden atladı ve June'un hücresinin kilidini açtı. Kız ayaklarını sürüyerek dışarı çıkarken ihtiyatlı bir şekilde yerde yatan Noah'ya baktı. Josie bir eliyle tüfeğini atışa hazır vaziyette tutarken diğeriyle June'u kolundan tutup dışarı doğru sürükledi. Kız ona direnmedi.

Kızla birlikte oradan ayrılmadan evvel Josie yerde öylece yatan Noah'ya ve omzundaki yaradan akan kanlara son bir bakış attı. Özür dilememek için dilini ısırarak June'u karanlık, soğuk geceye doğru itekledi.

ELLİNCİ BÖLÜM

June, Carrieann'ın pikabının ön koltuğunda oturmuş, Denton'ın pencerelerinde ışıklar yanan binaları yerlerini köy yollarının mürekkekimsi siyahlığına bırakırken pencereden dışarıyı izliyordu. Josie kendini ona göz ucuyla bakıp durmaktan alamıyordu. Ne beklediğini bilmiyordu; neticede kız eline geçirdiği çatalla masum bir kadını gözünü kırpmadan öldürmüştü ama yine de terk edilmiş bir köpek yavrusu kadar uysal ve sessizdi. Eski pikabın kaloriferleri cayır cayır yanıyor olmasına rağmen Josie tepeden tırnağa titredi.

"Seni güvenli bir yere götüreceğim," dedi kıza.

Yanıt alamadı. Josie'nin jetonu ancak ondan sonra düştü; bu cümle June'un kulağına son derece gülünç gelmiş olmalıydı. Onu Donald Drummond'ın elinden kurtaran adamlar en az Drummond kadar şeytani tiplerdi. Kızcağız yağmurdan kaçarken doluya tutulmuştu. Kendini kaybetmesine şaşmamalıydı.

"Ciddiyim," dedi Josie. "Seni gerçekten güvenli bir yere götüreceğim. Tanıdığım bir kadının yanına. Kılına bile zarar gelmesine izin vermez. Seninle ilgilenecek, ta ki..."

Ne zamana kadar? Dirk komadan uyanana kadar mı? Lara saklandığı yerden çıkana kadar mı? Sırtlarında artık hedef tah-tası olmayana kadar mı? June ne zaman güvende olacaktı? Bir daha güvende olabilecekler miydi?

"Ben işleri yoluna koyana kadar," diye tamamladı Josie cümlesini dermansızca.

June'un donuk gözleri pencereden hiç ayrılmadı.

Carriann'ın yanına varana kadar arabada baş başa geçirecekleri yaklaşık bir saat daha vardı. June'un ağzından laf alabileceğinden şüpheli olsa da şansını denemek zorundaydı. "June, öğrenmem gereken bir şey var. Seni alan Donald Drummond mıydı?"

Sessizlik.

"Yoksa Ramona mıydı?"

June'un başı yavaşça Josie'den yana döndü. Koyu renkli gözleri arabanın gösterge panelinin loş ışığında âdeta parlıyordu. Tıpkı bakımevinde yaptığı gibi yine Josie'nin gözlerinin içine baktı.

"Oydu, değil mi? Ramona adında bir kadın. Seni yoldan aldı ya da gideceğin yere bırakmayı teklif etti. Belki de onunla daha önceden tanışmıştın ve seni, kasabadan çıkmaya yardım edebileceğine inandırdı. Muhtemelen annenin ya da Philadelphia'daki arkadaşlarının yanına dönecektin. Fakat seni oraya götürmedi, değil mi?"

June gözlerini kırpmadan Josie'ye dik dik bakmayı sürdürüyordu fakat gözlerinin ferri geri dönmüştü. Kız orada bir yerlerdeydi.

"Isabelle Coleman'ı gördün, öyle değil mi?"

Yine yanıt yoktu, daha da fenası kızın gözleri yine o boş, o ölü ifadeye bürünüyordu.

"Hayır," dedi Josie. Uzanıp June'un koluna dokundu. "Gitme. Orada olduğunu biliyorum. Lütfen benimle konuş. Neler gördüğünü, neler bildiğini öğrenmem gerek."

Ne var ki kız başını yine pencereye, arabanın yanından akıp giden hiçliğe çevirmişti.

Önlerinde uzayıp giden kilometreler boyunca Josie konuşmayı sürdürdü; onun tarafında olduğunu anlamasını her şeyden çok istediğinden kâh kızı soru yağmuruna tuttu kâh ona güven vermeye çalıştı. Nihayet iflahı kesildiğinde ve söyleyecek

şey bulamaz hâle geldiğinde o da sustu ve yolun geri kalanını aralarındaki soğuk boşluğu dolduran kaloriferin gürültüsüyle katettiler. Josie pikabı Carrieann'ın SUV'nin içinde beklediği, hastane yakınlarındaki ıssız dağ yoluna çekerken June'a son bir bakış attı ama kızın gözleri kapalıydı.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Josie emniyet kemerini çözüp bütün bedeniyle June'a dönerek kızın koluna hafifçe dokundu. "June, uyan. Geldik."

June gözlerini açtı ve doğrudan Josie'nin arkasına bakarak Carrieann'ın bir kedi tedirginliğiyle arabanın kapısına doğru yürümesini izledi.

"Bu arkadaşım Carrieann," dedi Josie. "June bunu sana son kez sormak zorundayım: Isabelle Coleman'ı gördün mü? Donald Drummond'ın eline geçmeden önce tutulduğu yer hakkında bana anlatabileceğin bir şey var mı?"

Carrieann, Josie'nin kapısını sarstı. Aslında Josie kızdan bilgi almaya çalışmayı sürdürmek niyetindeydi ama bu sonsuza kadar sürebilirdi. Josie'nin o kadar zamanı yoktu. Bilhassa da son yaptıklarından sonra. Hüsrarla iç çekerek kapıyı açıp arabadan indi.

"Nasıl geçti?" diye sordu Carrieann, Josie'nin arkasına kaçamak bir bakış atarak. "Bu o mu?"

"Evet, o. Birini vurdum."

Carrieann gözlerini June'dan ayırmadı. "Öldürdün mü?"

"Hayır."

Carrieann omuzlarını silkti. "O hâlde endişelenmeye lüzum yok."

Josie kadının şaka yapıp yapmadığına karar vermeye çalışırken Carrieann yanından geçip pikabın kabinine tırmanıverdi. "Benim adım Carrieann," dedi June'a.

Kız gözlerini kırpmadan ona bakmayı sürdürüyordu.

"Lara nerede?" diye sordu Josie.

"Benimle gelmemekte inat etti. Şimdi onunla buluşacağım."

"Carriann, yaptıkların için teşekkür ederim. Bunu yapmak zorunda değilsin – kız tehlikeli olabilir," dedi Josie, June'un duymaması için sesini alçaltarak.

"Bunu daha önce de söyledin," dedi Carriann aynı şekilde fısıltıyla karşılık vererek. "Hastanede. Ve ben de kardeşime gerçekte ne olduğunu öğrenmek için ne gerekirse yapacağımı söyledim. O kızdan korkmuyorum."

"Korksan iyi edersin."

Carriann tek kaşını kaldırdı. "Korkmadan da temkinli olabilirim. Artık endişelenmeyi kes. Ben hallederim."

"Lütfen dikkatli ol," diye yalvardı Josie. "Kimsenin onu görmesine izin verme."

"Anlaştık." Carriann ona son kez imalı bir bakış attı. "Bu ikisini çiftliğime yerleştirdikten sonra sabaha dönmüş olurum. Ben yokken sakın öldürüleyim deme."

"Elimden geleni yaparım."

Josie, pikabın stop lambaları gecenin karanlığına karışana dek Carriann'ın Jule'la birlikte oradan uzaklaşmasını izledi.

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

Carrieanne hastaneye dönmeyeceğine söz vermişti ama Luke'un son kez görmeden oradan ayrılamazdı. Hemşire içeride fazladan on dakika kalmasına izin verdi. Luke vurulalı yalnızca bir gün olmuştu ama şimdiden süzülüyordu. Josie, Luke'un serin tenine dokundu ve hortumlarla tellere takılmamaya özen göstererek eğilip yanağına bir öpücük kondurdu. "Üzgünüm," diye fısıldadı bir hemşire tarafından dışarı çıkarılmadan önce.

Josie hastaneden ayrılmadan evvel Lara'nın oralarda olmadığından emin olmak için bekleme odasına şöyle bir göz attı fakat içeride, oturdukları yerde uyuklayan iki polis eriyle bir avuç endişeli hısım akraba dışında kimsecikler yoktu. Tam arkasını dönüp oradan ayrılacaktı ki gözü ekrandaki Trinity Payne'e takıldı. Kadın elinde mikrofonla Denton Polis Teşkilatı'nın önünde dikiliyor, rüzgâr saçlarını oradan oraya savuruyordu. Ekranın altından, "Tutuklu Kaçırıldı" sözcükleri geçiyordu. Josie, Trinity'nin ne dediğini duyabilmek için televizyona yaklaşmak zorunda kaldı.

"...bu akşam saatlerinde nezarethanede görevli tek polis memuru varken maskeli bir tetikçi karakolun arka kapısından içeri daldı, Memur Noah Fraley'yi vurdu ve June Spencer'i kaçırdı..."

Maskeli tetikçi mi?

Göğsü vicdan azabından sancıldı. Noah yalan söylemişti. Josie onu vurmuştu ama o Josie'yi korumak uğruna yalan söylemişti.

Bu pislige bulaşmadığını kanıtlayacak bir emare varsa o da bu kusursuz yalandı. O hâlde neden silahına davranmıştı? Neden Josie'yi idare etmeyi denemek yerine onu masum olduğuna ikna etmeye çalışmamıştı?

Ona inanmazdın, diye itiraf etti kafasının içinde bir ses.

Derken o anda aklına gelen bir düşünce yüzünden âdeta dizlerinin bağı çözüldü. Ya Noah'nın silahına uzanmasının nedeni teslim olma mıydı?

"Ah, yüce İsa," diye mırıldandı kendi kendine.

Gerçi artık fark etmezdi. Şu anda onun dost mu, yoksa düşman mı olduğunu bilmesinin imkânı yoktu. Yapması gerekeni yapmıştı ve June güvendedeydi.

Telefonu cebinde titreşti. Josie bekleme odasından sıvışıp koridorun aşağısına doğru yürürken telefonunu cebinden çıkardı ve açmadan evvel ekranına baktı.

"Ray."

"June Spencer nerede?" diye sordu Ray.

"En son duyduğumda karakolun bodrum katındaki neza-rethanedeydi," dedi Josie.

"Bunu gerçekten yapacak mısın?"

"Neyi yapacak mıyım?" dedi Josie yapmacık masumiyetin dozunu bir parça kaçırarak.

"Yalan mı söyleyeceksin?" diye hırladı Ray sesini yükselterek.

Josie güldü. "Asıl sen *bunu* gerçekten yapacak mısın? Yalan söylemek hakkında bana nutuk mu çekeceksin? Hem de *sen*?"

Josie'nin nazarında Ray'in son birkaç yıldır ona söylediği sürüyle yalanı aklından geçirdiği uzunca bir sessizlik oldu. Ardından usulca, "Noah Fraley'yle yatıyor musun?" diye sordu.

Josie kendini tutamayıp kısa bir kahkaha patlattı. Kendine hâkim olamamıştı. Bu düşünce o kadar gülünçtü ki! Derken Ray'in sorusunun ardındaki imanın farkına vardı. Yoksa Ray cazibesini kullanmadıkça hiçbir şey başaramayacağını demeye *mi* getiriyordu? "Şu küçük striptizci sevgilin canının istediğini

yaptırmak için vajinasını kullanıyor olabilir ama ben öyle şeyler yapmam."

"Jo," dedi Ray bir anlığına yumuşayarak.

"Neden öyle dedin?"

"Noah güvenlik kamerası görüntülerini silmiş. Nezarethaneyle kontrol odası arasında kahrolası bir kan izi bırakmıştı. Her şeyi silmiş – *hem dışarıdaki hem de içerideki kameraların kayıtlarını.*"

Josie'nin kalbi tekledi. "Neyin kayıtlarını?"

Ray bir kez daha iç çekti. "Bu sorunun cevabını gayet iyi biliyorsun."

"Hayır, üzgünüm. Ne yazık ki bilmiyorum."

Josie, Ray'ın birbirine bastırıldığı dişlerinin arasından konuştuğunu duyabiliyordu. "Bu bir oyun değil, Josie. Bu kadar ileri gidersen seni koruyamam. June'un nerede olduğunu söyle. Gidip onu alır gelirim. Böylece bunun senin başının altından çıkıp çıkmadığından asla emin olamazlar."

"Onlar kim?"

"Bunu sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun. Kendi iyiliğin için. Lütfen, Jo. Durum ciddi. Geri çekilmekte iyi olmadığını biliyorum ama sana hayatının buna bağlı olduğunu söylüyorum."

Bir ürperti Josie'nin bedenini sarıp sarmaladı. Telefonu kulağında tutan eli titredi. "Tüm bunları öylece unutabileceğimi mi sanıyorsun? Soru sormayı kesip hiçbir şey olmamış gibi eski hayatıma mı döneyim? Başka bir genç kız daha kaçırıldığında ne olacak, Ray? Geri adım atmayacağım. Ayaktaki Adam'ın nerede olduğunu hatırladım ve oraya gideceğim."

"Josie, yapma. İsa aşkına. Oraya gitme. Anlamıyorsun. Seni öldürürler."

Josie dört yaşındaki kızını uyuşturucu karşılığında pazarladığı için dirsek attığı şu kadını düşündü. Omzundan kanlar akarken fayansların üstünde öylece yatan Noah Fraley'yi düşündü. Hastane yatağındaki Luke'u ve hücreesindeki karyola-

nın altına tıpkı bir köpek gibi kıvrılan June'u düşündü. Onca insan dururken aniden annesi gözünün önüne geldi. "Hayat hep güllük gülistanlık olmaz," derdi annesi Josie'ye. "Mutluluk bir halta yaramaz."

"Olabilir," dedi Josie, Ray'e. "Ya da belki de ben *onları* öldürürüm."

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

O ânı takip eden uzun, bitmez tükenmez saatler boyunca kız iki kere kıpırdamaya çalıştı ama göğsü fevkalade sancıyordu. Ablasını gördüğü rüyalarla dolu bir uykuya dalıp dalıp çıktı; rüyasında, sık sık yaptığı gibi, gecenin bir yarısı ablasının yatağına giriveriyor ve gün ışığı pencereden içeri süzülene dek gece boyunca birbirlerine sokulup kıkırdıyorlardı. Kız her uyandığında, kendini aldığı her nefeste vücudunun sızım sızım sızladığı bu kara kâbusun içinde buldukça tekrar kahroldu. Oğlana dualar etti. Elbette oğlan onu bulacak ve yardım getirecekti.

Kapının bir sonraki açılışında alacakaranlığın ya da şafağın donuk gri ışığı hücreyi doldurdu. Kız duvara dönük vaziyette kıvrılıp yattığı yerden iki farklı ayak sesinin yaklaştığını duydu. Biri ağır, diğeri hafif iki ayak sesi. Oğlan. Üstüne tutulan el fenerinin sıcak ışığında ümit bir kez daha benliğini istila ederken omzunun üstünden arkasına bakmaya cesaret edemedi.

"Ben... Ben anlayamıyorum," diye fısıldadı oğlan.

Kız, oğlanın sesindeki korkudan onu kurtarmayacağını anladı.

"Bu benim," dedi adam. "Bir gün senin de bir tane olacak."

Büyük bir el uzanıp kızın yanaklarından akan sıcak göz yaşlarını sildi. "Şışt, ağlama," diye fısıldadı adam. "Ağlama, benim tatlı Ramona'm."

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Josie kendi aracıyla karanlıkta bir buçuk saat direksiyon salladı. Babaannesiyle dedesinin eski evine giden sapağa ulaşana dek eyaletler arası yoldan uzak durup yalnızca köy yollarını kullandı. Babaannesiyle dedesinin, Josie henüz beş yaşındayken Alton Gosnell'e sattıkları sekiz hektar toprakları vardı. Alton ve ondan önce de Alton'ın babası, Josie'nin ailesine ait sekiz hektarlık araziye bitişik, kabaca dört hektarlık bir arazinin sahibiydi. Mülk kasabanın eteklerindeki dağlardan birinin zirvesine yakındı. Sapa bir yerdeydi ve Denton'ın merkezinden yirmi kilometre kadar uzaktaydı ama hâlâ kasabanın bir parçası sayılıyordu.

Colemanların evi gibi babaannesiyle dedesinin eski evi de yoldan epey uzakta, çimlerle çalıların istila ettiği uzun, iki yanı çökük bir garaj yolunun sonundaydı. Öyle ki Josie önünden ancak üçüncü geçişinde garaj yolunun girişini bulabildi. Gosnelller iki çelik çubuk dikip aralarına astıkları zincire "Girilmez" tabelası ilıştirmişlerdi. Josie tabelayı gördükten sonra yolda yaklaşık sekiz yüz metre daha ilerleyerek geniş bir açıklığa çıktı. Yıkılmış bir çitin ve birkaç küçük kütüğün üstünden geçerken isyan bayrağı çeken amortisörlerine aldırmandan çakıllı yoldan ayrılıp ağaçların arasına daldı. Yoldan görülmeyi göze alamazdı. Aracını sık ağaçların arasına güzelce park ettikten sonra motoru kapatıp arka koltuğa geçti. İçinde battaniyenin de bulunduğu bir acil durum çantası vardı. Battaniyeyi açtı ve elinde Carrieann'ın Marlin'yle örtünün altına giriverdi.

Birkaç saat sonra arabanın camlarından içeri dolan cılız gün ışığına uyandı. Ağır ağır doğrulup dışarı baktı. Arabasının yakınlarında ne bir hareket ne de ağaçlardaki kuşların inatçı örüşlerinden başka bir ses vardı. Telefonuna bakınca Ray'den altı, Misty'ye ait olduğunu düşündüğü numaradan üç ve Trinity Payne'den iki cevapsız çağrıyla karşılaştı. Carrieann aramamıştı ki bu iyiye işaretti. Luke'un durumu kötüleşmediği sürece temas kurmayacakları konusunda anlaşmışlardı. Josie arkasında Carrieann'le June'a çıkabilecek bir iz bırakmak istemiyordu.

Mesajlarını kontrol etti. Telefonunda Ray'den en az bir düzine mesaj vardı; kiminde aramalarına dönmesi için ona yalvarıp yakarıyor, kimindeyse gelip onu alabilmesi için Josie'den nerede olduğunu söylemesini istiyordu. Josie hiçbirinin sesine uyanmamıştı. Yorgunluk âdeta kemiklerine işlemişti ve battaniyenin altına kıvrılıp uyumaya devam etmesi için aklını çelmeye çalışıyordu. Ama yapamazdı. Isabelle Coleman hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi. Genç kadınları kaçırıp istismar eden bu çehresiz adamlar durdurulmalıydı.

Josie telefonunu uyku moduna aldı, arabanın yanında tuvalet ihtiyacını giderdi ve Marlin'i kaptığı gibi ormandan Gosnelllerin arazisine doğru yürüyüp zincirle kapatılmış garaj yoluna çıktı. Yolu bulduğunda güneş ışıdığı orman zemini boyunca burgaçlar çizen pusu buharlaştırmaya başlamıştı. Yaklaşan ayak veya araç seslerine karşı kulak kesilerek garaj yolunun kenarından yürürken yüzü terden parlıyor, sırtındansa ter damlaları süzülüyordu.

Nihayet büyükannesiyile büyükbabasının evlerinin bulunduğu ve yabani otların istila ettiği açıklığa vardı. Evin beyaz cephe kaplaması toz topraktan grileşmişti. Çatının ortası çökmüştü. Ön verandaya devrilen eğri büğrü bir ağaç dalı ahşap döşemeleri parçalamıştı. Gosnelller mülkü satın almış fakat evin bakımsızlıktan yıkılmaya yüz tutmasına göz yummuşlardı. Josie'nin bu evde babası ve babaannesiyile bölük pörçük birkaç

anısı vardı. Evle arasında duygusal bir bağ olmamasına rağmen yıkılmaya terk edilmesine yine de üzüldü.

Önünden geçtiği pencerelerden içeri bakarak evin etrafında bir tur attı. İçerisi boş ve karanlıktı, duvarların sıvaları dökülmüş, döşemeler bel vermişti. Derken ayağının üstünden bir sincap geçti ve Josie şaşkınlıktan ciyaklayarak tüfeğin namlusunu açıklığın kenarına doğrulttu fakat minik yaratık çoktan gözden kaybolmuştu. Josie içeride kimsenin olmadığından emin olduktan sonra arka kapıya gitti ve açıklığın kenarına sıralanmış ağaçlara baktı.

Beyninin en ücra köşelerine gizlenmiş o anıyı bulup çıkarmaya çalıştı. Ormana girdikten sonra ne tarafa gittiklerini anımsamıyordu, tek hatırladığı babasıyla evden çıkıp el ele ormana doğru yürüdükleriydi. Josie dikildiği yerin tam karşısından, ağaç sırasının tam ortasından başlamaya karar verdi. Bir yandan yürüyor diğer yandan da sağa sola bakarak gözleriyle malum kayayı arıyordu.

Ormana adım attıktan sonra vücudunun nereye gideceğini hatırlamasını umuyordu. Tıpkı yıllar boyu eğitimini aldıktan ve atış talimi yaptıktan sonra insanın elinin silah tutmayı öğrenmesi gibi. Fakat babaannesiyile dedesinin evinin arkasındaki ormana dair hatıraları, Ginger'ın kaçırılmasıyla ilgili anıları gibiydi: bölük pörçük ve bulanık. Josie'nin tek bildiği Ayaktaki Adam'ı daha önce gördüğüydü.

Aynı yosun kaplı ağacın etrafında üç tur attığını fark edince arabasının anahtarlarıyla ağaç gövdelerine göz hizasında çarpı atarak geçtiği yolları işaretlemeye başladı. Ormanda gerçek bir patika bulduğunda aradan âdeta saatler geçmişti. Koltuk altları terden sıılsıklam olduğundan ceketini çıkarıp beline bağladı. Ormanaltı bitkilerinin ortalama bir insanın omuzları genişliğinde ezilmesiyle oluşmuş patika küçük bir vadiye doğru iniyordu. Josie patikada ilerledikçe yapraklardan görünmeyen

zemin tek taraflı yükselerek bir kayalığa dönüştü. Derken onu gördü. Ayaktaki Adam'ı.

Josie kayalığa yaklaştıkça anıları netleşti. Profilden tek dizini kırıp ayağını arkasındaki taşa dayayarak kayalığa yaslanmış bir adama benziyordu. Çenesi yerdeki bir şeye bakıyormuş gibi öne eğikti. Josie birkaç adım daha atınca Ayaktaki Adam'ın tek bir kayadan ibaret olmadığını, sağdan soldan çıkıntı yapan bir sürü küçük kayanın böyle bir göz yanılsamasına neden olduğunu fark etti. Yalnızca belli bir mesafeden ve açıyla bakılınca görülebiliyordu. Yanından geçip gittikten sonra arkanıza dönüp baktığınızda tek gördüğünüz taş bir duvardan baş vermiş alelade kayalardı. Ayaktaki Adam'dan birkaç adım ötede küçük bir açıklık vardı. Yaklaşık bir metre yüksekliğindeydi. Josie diz çöküp oyugun içine baktı ama içeride sadece karanlık vardı. Telefonunu çıkarıp açtı. Sinyal yoktu fakat feneri hâlâ çalışıyordu.

Mağara aynı anda en fazla iki kişinin sığabileceği kadar küçüktü. İçerisi serin, rutubetli ve kayalarla doluydu. Josie'nin emekleyerek mağaraya girmesiyle dışarıda bir dal kırıldı. Bu ses karşısında öyle fena irkildi ki kafasını mağaranın tavanına vurdu. Vurduğu yeri ovarak telefonunu cebine attı ve girişe doğru dönüp Marlin'i önüne aldı. Ne var ki o anda tüfeği dışarıdakini vuracak şekilde tutabilmesi için yüzükoyun yatması gerektiğini fark etti.

Josie yüzükoyun yere yatıp Marlin'in namlusunu önündeki küçük kayaların üstüne yerleştirirken bir dal daha kırıldı. Yanağını dipçiğe dayayıp gözlerini mağaranın ağzına dikerek beklemeye koyuldu. Yüreği âdeta kulaklarında atıyordu. Dışarıdaki her kimse ses çıkarmaktan çekinmiyordu. Derken görüş alanına bir çift ağır, siyah, metal burunlu postal girdi. Sonra tanıdık bir ses, "Jo!" diye tısladı.

"Ray?"

Postallar geriye doğru sıçradı ve ardından Ray'in suratu mağaranın girişinde belirdi. "Burada ne halt ediyorsun?"

Josie mağaradan çıkıp ayağa kalktı ama namlusunu yere çevirdiği Marlin'i elinden bırakmadı. Ray tüfeğe işaret etti. "Ayrıca elindeki hangi cehennemden buldun?"

Josie gözlerini kısarak ona baktı. "Sen elimde ne olduğuna takılma."

Ray ona doğru bir adım attı. Suratı süzölmüş, beti benzi atmıştı. "Senin için endişeleniyorum," dedi. "Derhâl benimle gelmen gerek. Hemen gitmeliyiz. Burada olamazsın, beni anlıyor musun?"

Josie konuştuğunda sert sesinin titrediğini duyunca kendinden nefret etti. "Bak sana ne diyeceğim, Ray. Artık hiçbir şey anlamıyorum. Bu siktiğimin kasabasında ne halılar döndüğünü artık zerre anlamıyorum."

Ardından Ray'in yanından geçip gitmeye yeltendi ama Ray onunla birlikte hareket edip yolunu kesti. Josie tüfeğin namlusuyla onu uyluğundan dürttü. "Önümden çekil, Ray."

"Evet, Ray," dedi sol taraftan gelen bir erkek sesi. "Kızın önünden çekil."

Sesin geldiği yana dönüp baktıklarında Nick Gosnell'in on adım kadar ötelerinde dikildiğini gördüler. Elinde bir av tüfeği tutuyordu ve doğrudan Josie'nin kafasına nişan almıştı.

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Üçü birden aynı anda harekete geçmeden evvel gerilim yüklü bir idrak anı yaşandı. Derken Josie tüfeğin haznesine bir mermi sürerek Marlin'i kaldırıp Nick'e ateş etti. Fakat Ray onu itekleyerek atışının boşa gitmesine neden oldu. Nick ateşe karşılık verdi. Josie kayalığa doğru savrularak başının arkasını taşa vurdu ve gözlerinin önünde kör edici bir flaş çaktı. Adım atmaya çalıştığında böğrüne batan Marlin'le birlikte öne doğru devrildi. O esnada Ray, Gosnell'in üstüne atıldı ve Nick'in av tüfeği tekrar patladı. İki adam çırpınan uzuvlardan ve av tüfeğinin simsiyah namlusundan ibaret bir semazen gibi vadiden aşağı yuvarlanarak gözden kayboldu. Josie çift görüyordu; gözleri her şeyi ikiye çarpıyor, sonrasındaysa normale dönüyordu. Elini başının arkasına götürdü ve saçlarındaki kanı hissetti. Ray'le Nick'in bayırdaki çalıları ezip geçtiğini duyabiliyordu. Ayağa kalkmayı denedi ama bacakları tutmuyordu. Sirtından sarkan ağır tüfekle birlikte sese doğru emekledi. Ta ki ses kesilene kadar.

Ray.

Başka silah patlamamıştı. Ray hâlâ hayatta mıydı? Bu düşünce Josie'nin dizlerinin üstünde sendelemesine neden oldu. Mağaraya dönüp neler olduğunu anlayana kadar savunma pozisyonunda beklemeliydi. Ne de olsa mağaranın içinden Gosnell'in yaklaştığını duyabilir, ayakkabıllarını görebilirdi. **Saldırıya geçmesine fırsat vermeden Gosnell'i vururdu. Sonra da kaçardı. Tabii ayağa kalkabilirse. Bir kez daha doğrulmayı**

denedi. Ne var ki ormanın dönmeye başlamasıyla topuklarının üstüne oturmak zorunda kaldı ve Marlin'i önüne almak için rüfeğin kayışına asıldı.

Yanındaki yaprakları çiğneyen ayakların sesini duyduğunda artık çok geçti. Marlin'e davrandı ama elleri sakar ve beceriksizdi. Biri onu arkasından tutup rüy kadar hafıfmiş gibi kaldırıverdi. Marlin'in namlusunun soğuk metali boynunun yan tarafına dayandı. Diğer tarafta sert kayış derisine gömüldü. Şahdamarı yavaşça ezilirken dönüp duran orman önce grileşti, sonrasındaysa hepten karanlığa gömüldü.

ELLİ ALTINCI BÖLÜM

Josie zifiri karanlıkta uyandı. Gözlerini gerçekten açtığından emin olmak için ellerini kırıştırdığı gözkapaklarına götürüp nazikçe gözlerine dokundu. Derken duyuları yavaş yavaş geri dönmeye başladı: kafasının arkasındaki korkunç zonklama, kışının altındaki soğuk beton, çürümüş odunla küf karışımı bir koku. Sırtını yumuşak bir şeye dayamıştı. Hafifçe dönüp onu tek eliyle itekledi. Sert bir şeyin koluna kenetlenmesiyle avazı çıktığıınca bağırarak kıvranmaya ve var gücüyle tekme-ler savurmaya başladı. Çığlıklarının bastırdığı sesin Ray'e ait olduğunu anlaması en az birkaç saniyesini aldı.

"Jo, benim. *Benim.*"

"Ray?" diye seslendi Josie karanlığa.

El yordamıyla etrafını yokladı ama eline gelen tek şey beton oldu. Derken bir ısıklık sesi duydu ve normalden hızlı nefes aldığını fark etti. Ne var ki iş işten geçmişti. Karanlık kapalı alanlardan nefret ederdi. Gök gürültüsünü andıran kalp atışları soluklarının sesini bastırıyor, vücudu karanlıkta çırpınıyordu. Hâlbuki tek istediği hareketsiz kalmak, sakinleşmek ve soluklanmaktı. Bir anda Ray onu kollarının arasına aldı ve Josie adamın sıcak nefesini ensesinde hissetti. "Her şey yolunda," dedi Ray. "Güvendesin. Yanındayım."

Josie onu bırakması için Ray'e bağırmak istedi ama âdeta konuşma becerisini kaybetmişti; tek yapabildiği ayı kapanına yakalanmış yabani bir hayvan gibi inlemek, kendi kulaklarını

bile çınlatan korkunç bir feryat koparmak oldu. Tüm aşinalığına rağmen Ray'ın dokunuşu karşısında vücudu korkuyla sindi. Bunun onu rahatlatması gerektiğini biliyordu ama rahatlatmıyordu.

Ray aklından geçenleri okur gibi, "Sana dokunmamı istemediğini biliyorum ama sakinleşmen gerek, Jo. Luke olduğumu falan düşün. Lütfen sakinleş," dedi.

Ne var ki Josie'nin feryatları kesilmedi. Zihni vücudunun itaat etmeyi beceremediği komutlar yağdırıyordu. *Nefes al. Di-
renmeyi kes. Sessiz ol. Sakinleş, seni kabrolası.*

Ray kollarını biraz gevşetse de onu göğsüne bastırmayı sürdürdü. Çenesini Josie'nin kafasının tepesine koydu. "Şşş," diye mırıldandı. "Jo, her şey yolunda. Sesimi dinle. Her şeye rağmen sesime hâlâ odaklanabilirsin, öyle değil mi?"

Ray haklıydı. Daha Misty ortalıkta yokken evliliklerini bitiren o gece bile Josie'nin nazarında bunu mahvedememişti. Solukları gittikçe yavaşlarken sakinleşerek usulca ağlamaya başladı.

"Seni incitmeyeceğim," dedi Ray. "Söz veriyorum. Beni tanıyorsun, Jo. Seni asla incitmem."

Külliyen yalandı ama Josie yine de onu dinledi çünkü buna mecburdu. Ne de olsa Ray'ın sesi eskiden onun yuvasıydı. Sanki hayatı buna bağılmış gibi Ray'ın sesine can havliyle tutunup histerinin tavşan deliğinden çıkana kadar onu takip etti.

"Yanımdayım," diyerek konuşmayı sürdürdü Ray. "Seni bırakmayacağım."

Josie'nin inip kalkan göğsü duruldu. Hırıltısı kesildi. Artık neredeyse konuşabilecek hâldeydi.

"Artık çocuk değilsin. Yalnız değilsin. Karanlık seni incitemez, unuttun mu yoksa? O yalnızca karanlık."

Ray haklıydı. Karanlık onu incitemezdi. Tıpkı dar alanların incitemeyeceği gibi. Tıpkı annesinin incitemeyeceği gibi. Ama şimdi kapının diğer tarafında başka bir canavar vardı ve çoktan onları incitmeye kalkışmıştı. Şimdi bir kara kutunun içindeydiler.

Josie'nin sesi çok alçaktı. "Canını yaktı mı?"

"Ben iyiyim," dedi Ray fakat Josie adamın sesinin tınısına bakarak ondan gizlediği birtakım şeyler olduğundan şüphelendi. Elleri yaralanıp yaralanmadığını anlamak için Ray'in vücudunda gezinmeye başladı ama Ray, Josie'nin ellerini yakalayıp avuçlarının arasına aldı. "Ben iyiyim," dedi Josie'yi avuturcasına. "Gerçekten."

Josie onu görebilmeyi diledi. Tekrardan adamın göğsüne yaslandı ve birlikte yere uzandılar. "Telefonlarımızı aldı," dedi Ray. "Almasaydı da zaten bir işe yaramazlardı. Burada telefonlar çekmiyor. Kapıyı kırmayı denedim ama yerinden bile oynamadı."

"Neredeyiz?" diye sordu Josie.

"Gosnell'in... sığınağında."

"Sığınağında mı?"

"Yani, artık nasıl adlandırmak istersen. Bu yeri evinin arkasındaki ormanlık alana inşa etmiş. Şu höyük evleri gibi."

Toprağın içinde bir yapı. Yerde bir delik.

"Buraya daha önce gelmiş miydin?"

"Hayır. Evet. Yani arazideki evine gelmiştim ama buraya... buraya hiç girmemiştim."

Josie başının yan tarafını Ray'in ceketine yasladı. Kan ve ter kokusu minicik odanın toprağımsı kokusuna karıştı.

"Kanamam mı var?"

"Hayır," dedi Ray apar topar. "Yani, evet. Galiba herif bacağıma iyi yardı ama iyiyim, Jo."

"Burası nedir? Burayı ne için kullanıyor?"

Ray saniyeler boyunca tek kelime etmedi. Hâlâ hayatta olduğuna dair Josie'nin elindeki tek kanıt yanağının altında inip kalkan göğsüydü. Adamın uyuyakaldığından şüphelendi. "Ray?"

"Burayı şey için... Demek istediğim, sanırım burayı... anlarsın işte, galiba kadınları burada esir tutuyor."

Josie'nin ses tonu bu defa daha sertti. "Kadınları esir mi tutuyor?"

Ray'in sesi sakın fakat hüzünlüydü. "Jo, buraya gelirken ne bulacağını sanıyordun?"

"Isabelle Coleman burada mı?"

"Hayır," diye cevap verdi Ray hiç tereddüt etmeden.

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte."

"Burada öleceğiz," dedi Josie.

"Hayır. Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Sıkı dostsunuz diye mi? Ondan bizi bırakmasını isteyeceksin ve o da bizi salıverecek, öyle mi?"

Ray bezgince iç geçirdi. "Josie."

"Gerçekleri istiyorum, Ray. Hem de en küçük ayrıntısına kadar. Ne biliyorsun ve ne zaman öğrendin? Durmadan benimle konuşmalısın, yoksa burada aklımı kaçıracam."

ELLI YEDİNCİ BÖLÜM

“Geçen sene,” diyerek konuşmaya başladı Ray fakat Josie tiz bir sesle, “Geçen sene mi?” diye sorarak sözünü kesti.

“Öğrenmek istiyor musun, istemiyor musun?”

“Özür dilerim. Devam et.”

Ray taktik değiştirdi. “Aramız bozulduktan sonra biraz kontrolden çıktığımın sen de farkındasındır, değil mi?”

Josie, Ray’ın vücudundaki kasların gerilmesinden ne denli huzursuz olduğunu hissedebiliyordu. Midesi ani bir bulantıyla kasıldı. “Bu biz ayrıldıktan sonra olmadı. Uzun zaman önce kontrolden çıkmıştın. Kaldı ki sen de bunu biliyorsun.”

“Jo, üzgün olduğumu biliyorsun. Bunu daha kaç kere söyleyebilirim, bilmiyorum.”

Josie tek kelime etmedi çünkü bunlar eski mevzulardı. Aynı konuyu bin kere konuşmuşlardı. Ray, Misty henüz ortada yokken evliliklerini bitiren o malum geceye dair hiçbir şey hatırlamıyordu.

“Jo, öyle yapmak istemediğimi...”

“Yapma,” diye çıkıştı Josie. “Sadece olanları anlat.”

Ray iç çekti. “Geçen sene Dusty ve ben bizim çocuklardan birkaçıyla içmeye gitmiştik. Bilirsin işte... hepimiz zil zurna sarhoş olduk.”

“Evet, gayet iyi biliyorum.”

“Jo.”

“Anlat hadi.”

"Moralim bozuktur. Seni kaybettiğim için çok üzgündüm. Ben... hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağını biliyordum. Bunu bana her baktığında gözlerinde görüyordum."

Josie biraz öfkeden, biraz da o gecenin travmasından Ray'ın kollarının arasında titredi. "Dusty'ye bizde kalmasını söyledin," dedi Josie.

"Dusty bizde hep yatıya kalırdı."

"O kadar sarhoş oldun ki ona eğer isterse beni becerebileceğini söyledin - ve herif bunu gerçekten de denedi, Ray."

Vücudunda gezinen ellerin onu derin bir uykudan uyandırdığını, gelenin Ray olduğunu sandığını fakat uyku mahmurluğunu üstünden attıkça o ellerin sahibinin Ray'le uzaktan yakından alakası olmadığını fark ettiği anı hatırladı.

"Dusty de sarhoştun, Jo."

"Senin kadar sarhoş değildi. Hem bu bir bahane değil. Yaptıklarının hiçbirini affettirmez. Uyuyordum."

Yataktan fırlarken var gücüyle Dusty'ye vurup tekmeler savurmuştu. Öyle ki adamın feryatlarını duyan Ray üst kata çıkmıştı. Dusty'yi üstünden çektiğinde Josie derin bir nefes almıştı. Fakat sonra Ray'ın suratını görmüştü. Boş bakışlarını. Ona bakan fakat onu görmeyen gözlerini. Öfkeyle parlıyorlardı. Ray, Josie'yi yakalamaya çalışmış, ona önce sürtük, sonra orospu demiş ve en nihayetinde de Josie'yi onu Dusty'yle aldatmakla suçlamıştı. Tam o anda odanın diğer ucunda çırılçıplak vaziyette dikilmekte olan Dusty, "Dostum, biraz sakın ol. Onu becerebileceğimi sen söyledin," demişti.

"Jo, eğer sarhoş olmasaydım hayatta böyle bir laf etmezdim."

"Fakat zil zurna sarhoştun, Ray. Sarhoştun, kızgındın, kıskançlıktan gözün dönmüştü ve kontrolden çıkmıştın. Tıpkı babanın annene yaptığı gibi."

Josie, Ray'ın gerildiğini hissetti fakat adam hiçbir şey demedi. Josie o gece olanlardan ötürü ona kızgındı ama o gecedan hiçbir şey hatırlamadığı için ondan nefret ediyordu. Bir öfke

patlaması yaşamış ve Dusty'nin suratına öyle sert bir yumruk indirmişti ki adamın ağzından kan gelmişti. Josie ikisine birden defolup gitmelerini söylediğinde Ray dönüp ona da bir yumruk atmıştı. Öylece. Birdenbire. Hatta o kadar sert vurmuştu ki Josie bir anda kendini yerde bulmuştu.

"Beni asla incitmeyeceğine söz vermiştin," diye fısıldadı Josie karanlığa.

"Jo, özür dilerim. Dusty'ye... öyle dediğimi bile hatırlamıyorum. Size saldırdığımı hatırlamıyorum. Hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Ama Dusty'nin sana buradan bahsettiğini hatırlıyorsun?"

"Aslında pek söylemiş sayılmaz."

"O hâlde ne oldu?"

"Bizim çocuklar seni –sorunlarımızı falan– düşünmeye-yim diye kafamı dağıtmaya çalışıyorlardı ve Dusty'ye beni hiç Ramona'yı görmeye götürüp götürmediğini sordular. Dusty aniden tuhaflaştı, sanki o mevzulara girmek istemiyormuş gibiydi. Dusty'yle... uzun zamandır dost olduğumuzu bilirsin. Birbirimizden pek sır saklamayız. Hâliyle ona Ramona'nın kim olduğunu sordum. Çok rahatsız oldu. Bana söylemeyi harbiden istemediğini apaçık görebiliyordum. Fakat diğer çocuklar kan kokusu almış gibiydiler, anlarsın ya? Onu epey sıkıştırdılar ama Dusty'nin ağzını bıçak açmadı. Sonra çocuklardan biri, 'Siktir edin, hadi Ray'i Ramona'yı görmeye götürelim,' dedi ve beni... buraya getirdiler."

Ray durup biraz soluklandı. Josie altında adamın kaslarının seğirdiğini hissedebiliyordu. Derken Ray konuşmaya kaldığı yerden devam etti. "Yani buraya değil. Bu kadar ilerilere hiç gelmedik. Beni Gosnelllerin evine götürdüler. Saat epey geçti ve ilk başta kimin evine geldiğimizi anlayamadım. Zaten Nick'le hepi topu birkaç kere karşılaşmıştım. Bir keresinde karakoldaki tuvaleti tamir etmişti. Bir keresinde de onu yine tesisat işi yaparken Dusty'nin annesiyle babasının evinde görmüştüm. Ama

adamı doğru düzgün tanıdığım yoktu. Neyse, çocuklar beni arabadan indirdiler, kapıyı çaldık ve Sherri Gosnell kapıyı açtı. Ona Ramona'yı görmeye geldiğimizi söylediler."

"Ramona, *Sherri Gosnell* miymiş?"

Josie bir kez daha Ray'ın kafasını iki yana salladığını hissetti. "Hayır, Ramona bir parolaydı. Anladığım kadarıyla evlerine gelip Ramona'yı görmek istediğini söyleyenleri buraya getiriyorlardı." Ray tek elini kaldırarak o anda bulundukları yere işaret etti.

Josie, Ginger'ın sözlerini hatırlayınca ürperdi. "Böyle bir kara kutuya mı?"

"Bilmiyorum," dedi Ray. "Ben... yapamadım. Sonunu getiremedim. Sherri bize beklememizi ve Nick'i çağıracağını söyledi. Bir süre sonra Nick kapıda görüldüğünde mutlu mutlu gülümsüyordu. O hâli bana biz çocukken tamirhanede çalışan şu adamı hatırlattı. Onu anımsıyor musun? Kızları arabayla alışveriş merkezine götürmeyi teklif ederdi. Neden çocuğu çocuğu olmayan yetişkin bir adam on üç yaşındaki çocukları alışveriş merkezine götürmek istesin ki? Öyle değil mi? Galiba sapığın tekiydi."

Josie genzine kadar yükselen asidi bastırmak için yutkundu. "Onu hatırlıyorum."

"İşte, Nick aynı onun gibi görünüyordu. Neyse, peşinden gelmemizi söyledi ve bizi ormana götürdü. Hem de o karanlıkta. Elinde şu bataryalı fenerlerden vardı. Hep beraber adamın peşine takıldık. Bir fırsatını bulduğumda Dusty'ye ne halt ettiğimizi sordum. O da bana Nick'in elinde bazı kızlar olduğunu söyledi. Ne demek istediğini sorduğumda Nick'in kızları burada tuttuğundan ve parolayı bilip parasını ödemeye razı olanların gelip onlarla istediğini yapabileceğinden söz etti. Kızları nereden bulduğunu sorduğumda bana epey kızdı ve çenemi kapatıp ödlek gibi davranmayı kesmemi söyledi."

"Hepinizin polis olması kimsenin umurunda değil, tabii," diye mırıldandı Josie. "Peki sonra ne oldu?"

"Derken kendimizi sığınağın önünde bulduk. Bir kapı olduğunu görebiliyordum fakat içeri girmeden önce Dusty bana o kapıdan içeri adım attım mı geri dönüşünün olmayacağını falan anlattı. Bundan bir kardeşlikmiş gibi bahsetti. Kimseyi ispiyonlayamazmışım. Eğer olmayacak birine buradan bahse dersem boşboğazlığımın hayatıma mal olabileceğini söyledi. Ya da senin hayatına. Bana, 'Bunu yapmak istediğinden emin misin? Bak eğer yapamayacaksan kulüpteki şu striptizciye çıkma teklif etsen daha iyi olur,' deyip durdu."

"Sen de Misty'yi seçtin."

"Hayır. Evet. Hayır, hayır. Mevzu Misty değildi. Asıl mesele..."

Sesi cılızlaşarak duyulmaz oldu ve Josie adamın çenesini kaldırıp uzun bir soluk verdiğini hissetti. "Korkmuştum, tamam mı? İçimde kötü bir his vardı. Neden beni tehdit etme gereği duymuştu ki? Ayrıca içeriden en ufak bir ışık gelmiyordu. Çok garipti. Bir parolaya ihtiyaç duyulması daha da garipti. Kapının diğer tarafında ne olduğunu öğrenmeyi hakikaten istemiyordum çünkü bir kere öğrendim mi o konuda elimden geleni yapmam gerekeceğini biliyordum ve..."

"Ödleşin tekiydin?" dedi Josie üstüne basa basa.

"Jo, hadi ama."

"Doğruyu söylüyorum, Ray. Seni oraya götürdükleri anda bir terslik olduğunu anladın ama hiçbir şey yapmamayı tercih ettin. Şimdi mağdurmuşsun gibi davranma. Hiçbir şey yapmadan arkayı dönüp gitmen seni içeri girenler kadar kötü yapar... ve..." Josie devamını getiremedi.

"Öyle olmadı."

"Gerçekten mi? Peki nasıl oldu, Ray?"

"Durumun ne kadar kötü olduğundan haberim yoktu. Tek bildiğim bu herifin arka bahçesindeki sığınakta çokça polislin müdavimi olduğu bir kerhane işlettiği idi. Kimse yakalanmak istemiyordu."

"Tabii ki," dedi Josie alaycı alaycı.

Ray birkaç dakika boyunca sessiz kaldı. Josie onu beklemeyi denedi ama pek fazla dayanamadı. "Ne yaptın?" diye sordu.

Ray iç geçirdi. "Buna hazır olmadığımı söyledim ve yürüyerek arabaya geri döndüm. Orada onları bekledim. Sonra beni eve bıraktılar. Bir daha da bu konudan konuşmadık."

"Dusty'yle bile mi?"

"Evet. Bu konuya hiç girmedik. Ta ki Isabelle Coleman kaybolana kadar."

"Gosnell tarafından kaçırıldığını mı düşündün?"

"Hiçbir şey bildiğim yoktu. Aradan bir hafta geçip de kızdan hiçbir iz bulamayınca ona sormak zorunda kaldım."

Josie öfkeyle havaya bir tekme savurdu. Ray'i itekleyerek kendinden uzaklaştırmak istedi ama kolları onu karanlığa çekmekten alıkoyan yegâne şeydi. "Ray, madem Isabelle'in Gosnell'in elinde olduğunu düşünüyordun o hâlde neden buraya gelip onu kurtarmadın? Madem Gosnell'in kadınları iradeleri dışında burada alıkoyduğunu düşünüyordun neden hiçbir şey yapmadın?"

"Çünkü... çünkü kimlerin bu pisliğe bulaştığını bilmiyorsun. Sandığın kadar kolay değildi. Eğer kız gerçekten buradaysa ve Gosnell tarafından kaçırıldıysa, üstelik teşkilattaki bütün erkekler bundan haberdarsa bunun ne anlama geleceğini tahmin edebiliyor musun?"

"Teşkilattaki bütün erkekler buradan haberdar mı?"

"Bilmiyorum. Fakat çoğunun haberi var. Pek çoğunun. Ve burası tek değil. Tek müşterisi de polisler değil. Bence... bence Gosnell bunu çok uzun zamandır yapıyor."

Josie'nin içi tiksintiyle doldu. "Karisının haberi vardı. Ona yardım ediyordu. Nasıl yapabildi? Onca kadın." June'un ona çatalla saldırması Josie'nin gözüne aniden Sherri Gosnell'in layık olduğundan çok daha iyi bir ölümüş gibi göründü. Şimdi taşlar yerine oturuyordu.

"Evet," dedi Ray. "Bence kadınları tuzağa düşüren oydu. Yani gerektiğinde."

"Yani Dusty'ye bodoslama sordun, öyle mi?"

"Evet, esasen öyle oldu. Gosnell'in Isabelle Coleman'ın kaybolmasıyla ilgisi olup olmadığını sordum. Bana çenemi kapatmamı ve aptalca sorular sormayı kesmemi söyledi."

"Fakat o gün telefonda kızın burada olmadığından eminmiş gibi konuştun. Hani birkaç gün öncesine kadar buradaymış da artık değilmiş gibi. Neler oluyor, Ray?"

"Dusty bana geldi. Birkaç gün önce. Dedğine göre Gosnell ona Isabelle'i kendisinin kaçırdığını ama sonradan kızın kaçtığını söylemiş."

Josie'nin vücudundaki bütün kaslar gerildi ve nabızı hafifçe hızlandı. Şayet kız kaçtıysa hâlâ hayatta olabilirdi.

"O sıralar herkes iyice kafayı çizmişti ve gece gündüz demeden kızı arıyorlardı. Kızın yolda ya da ormanda yürürken görüldüğüne dair ihbarlar almaya başladık. İlk kayb olduğu zamankinden farklıydı, anlatabiliyor muyum? Teşkilattakiler yakalanacaklarından o kadar çok korkuyorlardı ki kızı bulmak hiç olmadığı kadar önem kazanmıştı."

Josie tepeden tırnağa ürperdi. "Onu bulduklarında ne yapacaklardı?"

Ray'in omuzlarını silktiğini hissetti. "Hiçbir fikrim yok."

Josie'nin aklına birkaç şey geliyordu. "Peki ya şef, o?.."

"Bilmiyorum."

"Hiçbir şey söylemedi mi?"

"Kimsenin hiçbir şey söylediği yok, Jo. Yani bana sadece Dusty bir şeyler söyledi fakat hepsi buydu. Bu kimsenin bahsettiği bir şey değil."

"Ray."

"Efendim?"

"Gosnell'in kızlarla işi bittiğinde onlara ne oluyor?"

ELLİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ne kadar zamandır orada olduklarını anlamaları imkânsızdı ama aradan asırlar geçmiş gibiydi. Ray'ın minicik hücreyi elleriyle yoklayarak bulduğu köşedeki tuvalette ihtiyaçlarını giderdiler. İkisi de susamıştı ve açlıktan mideleri kazınıyordu. Elleriindeki tek su, tuvaletin içindekiydi ama henüz o denli çaresiz değillerdi. Josie'nin Geisinger'dayken aldığı granola barlar hâlâ ceketinin cebindeydi. Toplamda dört taneydiler. İkisi de birer tane yedi ve diğer ikisini sonraya saklamaya karar verdiler. Birbirlerine sarılıp uykudan gözlerini açık tutamayacak hâle gelene kadar konuştular.

Ne kadar uyuduklarına dair Josie'nin hiçbir fikri yoktu ama Ray'ın kontrolsüzce titremesine uyandı. Başını Ray'ın kucağına koyup öyle uykuya dalmıştı ve şimdi bacakları zangır zangır titredikçe kafası da onunla beraber sallanıyordu. Josie'nin parmakları adamın vücudunu yoklayarak yüzüne kadar ulaştı. Dizlerinin üstünde doğrulup Ray'ın yüzünü avuçlarının arasına aldı ve yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Ray," dedi. "Ray!"

Ray inledi.

Adrenalin sanki doğrudan kalbine enjekte edilmiş gibi dalga dalga vücudunu ele geçirdi. Bütün duyuları keskinleşti. Ray'ın hırıltılı soluklarının sesi âdeta sağır ediciydi. Neden tir tir titriyordu? Oysa ağır yaralanmadığını söylemişti.

"Aman Tanrım, Ray!"

Elbette öyle diyecekti. Yine yalan söylemişti. Onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Josie adamın ceketinin fermuarını buldu, ellerini içine soktu ve parmaklarını vücudunda santim santim gezdirerek yarayı buldu. Parmakları lime lime olmuş, hassas deriye dokunduğunda Ray acıyla haykırdı. Sol tarafındaydı, göğsündense sırtına yakındı. Josie aldığı eğitimlerden karın bölgesinin sol tarafında pek bir şey olmadığını biliyordu, zaten Ray'ın hâlâ yaşıyor olmasının sebebi de buydu. Fakat şoka girecekti. Josie ne kadar kan kaybettiğini kestiremiyordu. Veya geriye ne kadar zamanı kaldığını. Tişörtü bandaj vazifesi görebilirdi. Ceketini bir kenara fırlattı ve tişörtünü kafasından çekip çıkardı. Sutyen ve atletle kaldığından soğuktan tir tir titreyerek tişörtünü elinde dertop edip Ray'ın yarasına bastırdı.

"İsa aşkına, Ray."

Josie el yordamıyla Ray'le yer değiştirip onu yatırarak başını kucağına koydu. Yaraya sertçe bastırdığından emin olmak için tişörtünü yokladı ve ardından ceketini adamın üstüne örttü. Gözlerinden akıp yanaklarından süzülen gözyaşları Ray'ın suratına ve boynuna damlarken tek eliyle adamın saçlarını okşamaya koyuldu. Diğeriyile de damlayan gözyaşlarını bulup nazikçe sildi. Ray yanıyordu, teni âdeta alev alevdi. Josie onu, yüzünü görebilmeyi diledi. Karanlığa bir küfür daha savurdu ve ardından, onları oraya tıktığı için Nick Gosnell'e de sövdü.

"Ray," dedi yüksek sesle. "Benimle konuşmanı istiyorum. Benimle kal. Ray!"

Ray tekrardan inleyip bölük pörçük bir şeyler mırıldandı. Josie adını tekrar tekrar söyledi; her defasında ses tonu biraz daha sertleşti. Nihayet Ray'ın mırıldandığı sözcükler daha anlaşılır bir hâl aldı. "Seninle konuşmam gerek... sen... ve Misty hakkında..."

Ray hepi topu birkaç sözcük söylemişti ama dudaklarından dökülenler Josie'nin canını yaktı. Fakat merhametsizce davranmayı kendine yediremedi. "Biliyorum," dedi boğuk bir sesle. "Onunla evlenip sonsuza dek mutlu mesut yaşamak istedin. Ray, sorun yok. Benim için hava hoş. Onayımı aldın. Lütfen o konuda endişelenmeyi bırak."

Ray biraz gevşedi ama vücudu hâlâ titriyordu. Josie onu sakinleştirmek için sımsıkı kucaklayıp göğsüne bastırdı. "Benimle kal," diye fısıldadı. "Benimle kal."

Aradan ne kadar zaman geçtiğini kestirmek imkânsızdı. Fakat bir süre sonra Ray'ın vücudu hareketsiz kaldı. Josie nabzına bakmak için elini boynuna götürdü ve kalp atışlarını hissedince derin bir oh çekti – çok hafifti ama oradaydı. Kendini onun altından kurtarması birkaç dakikasını aldı. Sonra ceketini alıp top yaptı ve Ray'ın başının altına koydu. Birkaç dakika boyunca hücrede etrafını yokladı. Duvarlar betondan ya da cüruftan yapılmış gibiydi. Eline menteşelerle tutturulup duvara yaslanmış tahta bir levha geldi; tıpkı kadınlar tuvaletindeki açılır-kapanır alt değiştirme masalarına benziyordu, sadece bu yetişkin bir insan boyutlarındaydı. Tahtayı açıp Ray'i üstüne yatırmayı düşündü ama bunun karanlıkta harcayacağı efora değmeyeceğine karar verdi. Ayrıca Ray'i şu vaziyette hareket ettirmek ölümcül sonuçlar doğurabilirdi. Sonunda duvarda ancak bir kapıya ait olabilecek çıkıntılar hissetti. Kapı kolu yoktu ve altı, kauçuk şeritlere benzer bir şeyle kapatılmıştı. Yine de Josie elleriyle dizlerinin üstüne çöktü ve ağzını, sesini duyurma ihtimalinin en yüksek olduğu kenara dayadı.

Ardından avazı çıktığıınca haykırdı.

Boğazı acıyana, sesi kısılana kadar bağırdı. İlk başlarda yardım istedi fakat beklediği yardım gelmeyince Gosnell'e hakaretler yağdırmaya başladı. Derken uzaklardan gelen bir inilti ona yanıt verdi. Josie'nin soluğu ciğerlerinde buz kesti. Burada bir kadın daha vardı.

"Aman Tanrım, Ray?" diye fısıldadı Josie omzunun üstünden. "Burada biri daha var. Herif birini daha kaçırmış."

Isabelle Coleman olamazdı. O hâlde kimdi? Hakkında kayıp ihbarında bulunulmuş fakat bu tür kurbanları bulmak için polis teşkilatının kasten sarf ettiği yetersiz gayretten ötürü kayıp olarak kalmış biri. İçindeki öfke kor gibi alevlendi ve sil baştan hakaretler yağdırmaya başladı.

Var gücüyle bağırıp kapıyı yumrukluyor, sadece nabzını bulmakta gittikçe zorlandığı Ray'ın durumunu kontrol etmek için ara veriyordu. Bir süre sonra kolunu dahi kaldıramayacak hâle geldi. Göğsü inip kalkar vaziyette kapıya yaslandığında uyku çoktan bilincinin kenarlarında gezinmeye başlamıştı. Ona direndi fakat kapının diğer tarafında zemine sürtünen bir şeyin sesine irkilerek uyanana kadar savaşı kaybettiğinin farkına bile varmadı. Başını yerden kaldırıp kulağını kapıya dayadı. Ayak sesleri. İtip kakılan mobilyalarınkini andıran bir ses.

"Ray," diye tısladı omzunun üstünden. "Biri geliyor."

Elleri Ray'ın vücudunun bir parçasını bulana kadar karanlığın içinde âdeta çırpındı. Bir diz. Dizinden başlayıp yukarı doğru tırmanarak Ray'ın boynuna ulaştı ve nabız arayan parmakları adamın etine gömüldü. Bir süre öncesine kadar alev alev yanan Ray'ın teni şimdi soğuktu.

"Ray."

Josie, Ray'ın boynunun diğer tarafını yokladı. Hiçbir şey yoktu. Ray'ın aralık vaziyetteki dudaklarını buldu ve soluğunu hissetmeyi umarak yanağını dudaklarının üstünde gezdirdi. Ama yoktu.

"Hayır – Ray!"

Sesindeki paniği gizleyemedi. Ciğerlerindeki oksijen nefes alarak telafi edemeyeceği bir hızla boşaldı. Baş dönmesi onu pençesine aldı. Bu olamazdı. Bu bir kâbustu. Uyanıp kendini geniş ve güzel yatak odasında bulması an meselesiydi. Uyandığında Luke mutfakta sahanda yumurta pişiriyor olacak,

Ray ise Misty'ye rahat vermesi için telesekreterine yine öfkeli mesajlar bırakacaktı. Josie işe geri dönüp beş yıldır tanıdığı adamlarla omuz omuza çalışmayı sürdürecekti ve hepsi iyi adamlar olacaktı. Gosnell'in sığınağından hiç haberi olmayan dürüst adamlar.

Ray onu incitmişti. Josie'yi ruhunun ondan başkasıyla, hatta Luke'la bile paylaşmadığı en savunmasız yerinden, derinden yaralamıştı. Fakat Josie'nin gerçekliğinin öyle ayrılmaz bir parçası olmuştu ki onsuz yaşamayı hayal etmesi bile güçtü. Ray hep orada olmuştu – bir telefon uzakta. Yalancıydı, sadakatsizdi, suçluydu ve Josie'nin kabul etmesi gerekirdi ki ödleğin tekiydi. Ama hep onun olmuştu. Çocukluklarından beri onun olmuştu. Ray, Josie'nin tabiatının bir parçasıydı. İyi ya da kötü, Josie buna hazır değildi.

"Ray," dedi soluk soluğa ve ardından adamın suratını ellerinin arasına alarak cansız dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Lütfen beni bırakma. Böyle olmaz."

Ray'in üstüne kapaklanıp son kez kokusunu içine çekti. Uyanması, onu bir kez daha kollarının arasına alması, onu koruyup kollayacağını, Gosnell'in ya da bir başkasının ona zarar vermesine müsaade etmeyeceğini söylemesi için dualar ediyordu. Fakat karanlıkta yapayalnızdı. Hayatında hiç olmadığı kadar yalnız.

Bu duruma nasıl tekrar düşmüştü? Yine gardıropta yapayalnızdı, kendi korkusundan felç olmuş hâldeydi ve kapının diğer tarafında onu bekleyen şeyi düşündükçe ödü kopuyordu. Kapının diğer tarafındaki sarhoş, nefret dolu ve kindar annesi olsa onu neyin beklediğini tahmin edebilirdi. Peki ya Gosnell? Adamın şiddete meyilli olduğunu ve kadınlara zarar vermekten hiç çekinmediğini biliyordu. Ray'i öldürmüştü. Josie'nin asıl tutunduğu buydu çünkü bunu düşündükçe öfkesi harlanıyordu ve kapı nihayet açıldığında o öfkeye ihtiyacı olacaktı. Kendini ağır ağır başlayan fakat

büyüyüp odayı alevlere boğan bir ateş gibi hayal etti. Adam kapıyı açtığı anda infilak ediverecekti – bir matem, nefret ve öfke patlaması. Zihni öfkesine sımsıkı tutunurken elleri de Ray'in cansız bedenine sarıldı. Şimdi tek yapması gereken beklemektir.

ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Hücrenin kapısı en nihayetinde yere sürterek açıldığında Josie başını Ray'in cesedinden kaldırdı ve içeri süzülüp gözlerini kamaştıran yumuşak, puslu ışık karşısında yön duygusunu kaybetmesine rağmen titrek bacakları üstünde sendeleyerek güçlkle doğruldu. Tek elini siper ettiği gözlerini kısıp hızla kırıştıtararak Gosnell'in kapı boşluğunda beliren silüetine odaklanmaya çalıştı. Siyah, insan şeklinde bir gölgeden ibaretti sadece. Sesi minicik hücrede gürledi. "Hâlâ ölmedi mi?"

Josie konuşmadı. Onun yerine, gözlerine saldıran renkli ışık noktacıklarının arasından etrafını görmeye çalıştı. Duvarlar tam da tahmin ettiği gibi cüruf briketindendi ama kırmızıya boyanmıştı. Katlanır ahşap panel aynen hayalinde canlandırdığı gibiydi. Beyaz tuvalet pislik içindeydi. Ne var ki Ray'in aciz bedenine bakmaktan kaçındı. Buna dayanabileceğini sanmıyordu. Eğer onu görürse, Gosnell'in ona ne yaptığını görürse kontrolünü kaybederdi ve karşısında dikilen adamla savaştık dermanı kalmazdı.

Gosnell gölgemsi eliyle onu yanına çağırdı. "O hâlde gel bakalım," dedi.

"Hayır." Josie'nin sesi kapı gıcirtısından farksızdı.

Gosnell'in silüeti biraz daha yaklaştı. "Ne dedin sen?"

Josie ağzında ne kadar tükürük kaldıysa hepsini toplayıp yutkundu ve ardından, "HAYIR dedim," dedi.

Adamın kahkahası menfur bir koku misali minicik hücreyi doldurdu. "Kızlar bana hayır demez, tatlım."

Derken Josie'nin beklediğinden çok daha seri ve çevik bir hamleyle saldırıya geçti. Belki de Josie sandığından daha zayıf ve sersemdi. Adamın yumuşak göbeğine vurdu ama yaptığıının hiçbir faydası olmadı. Gosnell onu saçından tuttuğu gibi sürükleyerek odadan çıkardı. Josie kafasının arkasındaki yaranın tekrar açılacağını, kafatasının ortadan ikiye ayrılacağını sandı. Öyle ki kendini tutamayıp bir çığlık koyuverdi ve adama ayak uydurmak için topuklarıyla kendini itekledi. Hücreden çıktıklarında adam onu yüksek, yumuşak bir şeyin üstüne fırlattı. Bir yatak, diye düşündü Josie etrafına göz atma fırsatını bulduğunda. Büyük, sayvanlı bir karyola.

Oda geniş ve dikdörtgen şeklindeydi. Josie dikdörtgenin bir köşesindeki yatağın üstünden odayı boylu boyunca görebildi. Penceresizdi ve oturma odası gibi dekore edilmişti; duvarlardan birinin dibine sıralanmış kanepelerin arasına en az üç sehpa serpiştirilmişti. Sehpaların üstünde duran küçük lambalar odayı yumuşak, altın rengi bir ışıkla aydınlatıyordu. Yere eski, kahverengi, uzun tüylü bir halı serilmişti. Yatağın bitişiğindeki, yani Josie'nin solundaki duvarda aralık duran bir kapı vardı ve Josie o aralıktan klozetle duş perdesini andıran bir şey gördü. Demek ki burası da banyoydu. Kanepelerin karşısında, duvarın bir parçasıymış gibi görünmeleri için mor ve beyaz çiçek desenli demode bir duvar kâğıdıyla kaplanmış dört kapı bulunuyordu. Onları ele veren tek şey çıkıntıları ve kapı kollarıydı. Her kapı kolunun yanına güçlendirilmiş çelik panellerin üstüne sabitlenmiş gömme kilitler takılmıştı. Onların üstündeyse sürgülü kilitler vardı.

Dört kapı.

Josie'nin kalbi durdu, iki kere attı, tekledi ve ardından beşinci vitese taktı. Dört kapı. Bu burada aynı anda dört kadının, hatta hücreleri paylaşıyorlarsa daha bile fazlasının tutulduğu

anlamına geliyordu. Gosnell yıllar boyunca kaç kadını alıkoymuştu? Şu anda burada kaç kadın vardı?

Josie az da olsa bulanık gördüğü odanın netleşmesi için gözlerini kırptırdı. Gosnell odanın diğer ucunda, Josie'nin o ana dek farkına varmadığı küçük bir buzdolabına yaslanmış, öylece dikiliyordu. Buzdolabının yanında ağır bir dış kapı vardı. Bu çıkış olmalıydı. Buzdolabının diğer yanında, içinde ilaç şişelerinin ve kullanılmamış enjektörlerin durduğu cam kapaklı, beyaz bir dolap gözüne çarptı. Yatıştırıcılar.

Gosnell döndü ve elinde bir kutu birayla ona doğru aheste aheste yürümeye koyuldu. Kutuyu açtığında çıkan çıt sesi ne ruhaftır ki boşuktu. Bu yerde garip bir ses noksanlığı vardı. Çıkan bütün sesler odanın duvarları ve onların ötesindeki toprak tarafından ânında yutuluyormuş gibiydi. Çığlıklarının kimsecikler tarafından duyulmadığına şaşmamalıydı. Adam biraz daha yaklaşıncı Josie başucu lambasının daire şeklindeki ışığında adamın gözündeki morluğun ne denli koyu ve çirkin göründüğünü fark etti. Televizyondakinden bile kötü görünüyordu.

"Gözünü Isabelle Coleman mı morarttı?" diye sordu.

Adamın dudaklarında oynayan pis gülümseme silindi. Gözleri öfkeyle alevlendi. Birasından uzun bir yudum aldıktan sonra Josie'ye önce ne yapmak istediğine karar vermeye çalışır gibi onu tepeden tırnağa süzdü. Josie hayatı boyunca hiç böylesine tiksindiğini hatırlamıyordu. Sanki teninin altında binlerce böcek gezinir gibiydi. Adam tek eliyle bira kutusunu tutup diğeriyle kot pantolonunun kemerini gevşetti. Josie'nin ona saldıracak kadar gücü ve takati var mıydı? Bir silah bulma umuduyla bakışları bir kez daha odada gezindi. Lambalardan birini kullanabilirdi. Ağır görünmüyorlardı ama kabloları herifin mide bulandırıcı, yağlı boynuna dolanabilirdi. Ne var ki Gosnell irice bir tipti; irice, şişman ve muhtemelen güçlü. Josie eğer neyi nasıl yapacağına karar vermek için zaman kazanmak istiyorsa onu konuşturması gerektiğini fark etti.

"Sherri izler miydi?" diye sordu.

Adamın fermuarını çekiştiren parmakları duraksadı. Gülmseyerek Josie'ye baktı. "Ne?"

"Karın. Sana yardım ediyordu. Peki izler miydi? Kızları sana getiren oydu, değil mi?"

"Tabii ki oydu çünkü ona öyle yapmasını söyledim. Gerçi izlemekten hoşlanmazdı. Bazen onu izlemeye zorlardım ama hiç hoşuna gitmezdi. Gerçi ağzını açıp tek kelime etmemesi gerektiğini bilirdi. Sherri söz dinleyen bir kızdı."

Pantolonundan çektiği eliyle duvar kâğıtlı hücre kapılarına işaret etti. "Peki ya sen? Sen izlemekten hoşlanır mısın?"

Josie dönüp kapılara baktı. Bakışlarını tekrar adama çevirdiğinde yanaklarının al al olduğunu gördü. Gosnell heyecanlı ve aç görünüyordu. Birasını elinden bırakıp yatağın ayak ucuna geldi. Elllerinden biri Josie'nin ayak bileğine dokunurken parmakları çıplak tenine ulaşmak için pantolonunun paçasından içeri kayd.

"Sakin bana dokunayım deme," dedi Josie adamın elini tekmeleyerek.

Gosnell iri yarı bir adam için fazlasıyla çevikti; yatağa çıkıp ata biner gibi Josie'nin üstüne oturdu. Josie'nin kalçaları adamın ağırlığı altında ezildi. Onu üstünden atmaya çalıştı ama takati yoktu. Gosnell elleriyle bileklerinden tutup o kadar sıkı ki Josie âdeta teninin morardığını hissetti.

"Bana dokunmamamı söyledim," diye soludu.

"Kimse bana ne yapacağımı söyleyemez," dedi adam.

Konuştur onu, diye buyurdu Josie'nin kafasının içinden bir ses. Direnmesini haykıran vücudundaki her bir hücreye rağmen kendini biraz gevşemeye zorladı. Gosnell elleriyle tuttuğu bileklerini bırakmadan yukarıdan ona gülümsedi.

"Ben ne istersem onu yaparım," dedi iftiharla. "Yalnızca burada da değil. Dışarıda da. Artık hiçbir şeye beş kuruş ödemiyorum. Trafik cezası yemiyorum. Geçen ay barda adamın

tekini yumrukladım ama tutuklanmadım bile. Polisler geldi, beni gördü ve çıkıp gitmeme izin verdi." Güldü. "Adamın suratına yedi dikiş attırması gerekti. Vergilerimi bedavaya hallettiriyorum. Müdavimi olduğum bir bar var, orada da hep beleşe içiyorum. Nereye gitsem krallar gibi karşılanıyorum."

"Çünkü buraya gelmeye devam etmek istiyorlar..." -Josie az kalsın boğulacaktı- "...daha fazlası için?"

Gosnell, Josie'nin üstünde ileri geri hareket ediyor, ona sürünüyordu. Josie tiksintisini gizleyemeyince Gosnell bir kahkaha patlattı. "Yani, tabii, ama asıl onlara karşı kullanabileceğim şeylerden korkuyorlar. Hepsinin karıları, kız arkadaşları, aileleri falan var." Josie'nin bileklerinden birini bırakıp dışarı açılan kapıya işaret etti. Josie orayı ancak adamın omzunun üstünden görebiliyordu. "Şurada," dedi kapının üstündeki duvara takılmış küçük, siyah kamerayı göstererek. "Onlar buraya ayak basar basmaz kameram kayda giriyor. Kimin kaç kere geldiğine ve buradayken ne yaptığına dair elimde epey sağlam kanıtlar var."

Gosnell, Josie'nin boştaki bileğini tekrardan tuttu ve ellerini başının üstünde yatağa sabitledi. Josie'nin üstüne uzanırken yanağına çarpan nefesi sıcak ve pis kokuluydu. "Anlayacağın kimse beni alaşağı eden olmak istemiyor."

Josie adamın gözlerini, dik bakışlarını görmemek için yüzünü başka tarafa çevirdi. *Onu konuşturmayı sürdür.* Adamın ellerinden biri Josie'nin pantolonunun kemerine uzanırken Josie kendini bir soru daha sormaya zorladı. "Bu fikri nereden buldun?"

"İsa aşkına, ne çok konuşuyorsun," diye söylendi adam. Ağır ağır iç çekti, doğrulup oturdu ve Josie'nin ellerini bıraktı. Josie ellerini hemen önüne aldı. Aralarındaki mesafenin azıcık açılmasından ötürü duyduğu rahatlama âdeta elle tutulur, gözle görülür cinstendi. "Babamdan," dedi Gosnell. "Aile işi sayılır." Gosnell, Josie'nin kemeriyle uğraşmayı geçici olarak bırakıp kendi kotunun önünü açarak ellerini pantolonunun içine soktu.

Josie, Alton Gosnell'in Rockview'da, büyükannesinin odasının bulunduğu koridorun yalnızca birkaç kapı aşağısında güven ve huzur içinde yaşadığını düşününce öğürmek istedi. Demek her şeyi başlatan babasıydı. Nefes borusunu almak Sherri'nin yapabileceklerinin en hafifiydi. "Peki ya annen?"

Adamın eli donakaldı. Suratından bir gölge geçti. Birkaç saniye sonra Josie'nin üstünden kalkıp birasını bıraktığı yerden aldı. Josie debelenerek dizlerinin üstünde doğruldu.

"O yardım etmezdi. Nasıl davranması gerektiğini bilmezdi. Babam ona haddini bildirmek zorunda kaldı," dedi Gosnell sonra.

"Ama sen Sherri'yle aynı sorunu yaşamadın," dedi Josie.

Belli belirsiz de olsa adamın gülümsemesi geri döndü. "Sherri uslu bir kızdı." Ardından suratı yeniden asıldı. "Ama sonra o küçük sürtük onu öldürdü."

"June Spencer mı?"

"Onu saldı. Zaten artık elimizde yenisi vardı. Hem yeterince odamız da yoktu. Onu Donald'a gönderdim. Peki o ne yaptı? Gidip Sherri'mi öldürdü."

Yani June gerçekten de *buradaydı*.

"Donald..." -Josie doğru sözcüğü aradı, aklına gelenlerin hepsi midesini bulandırıyor, sonra birinde karar kıldı- "... müdavimlerinden biri miydi?"

Gosnell birasını yudumladı; aniden Josie'nin bacaklarının arasına girmek için hiçbir acelesi kalmamıştı. Josie adamın bundan keyif aldığını fark etti. Hastalıklı işletmesi hakkında övünmekten. "Evet, öyleydi. June'dan epey hoşlandı. Kızın buradaki zamanı dolduğunda onu yanına alıp alamayacağını sordu. Bana onun için yüklü bir meblağ ödemesi gerektiğini söyledim. İki bin dolar teklif etti. Ben de kabul ettim. Ne de olsa çukur kazmaktan daha kolaydı."

Josie yine bayılacakmış gibi oldu. Demek onları öldürüyordu. Zaten Gosnell gibi bir adam kölelerine başka ne yapabilirdi ki? "Sattığın tek kız o muydu?"

"Evet. O işe girmeme gerek yoktu. Kızlarımdan yeterince para kazanıyorum zaten."

Josie'ye yine salyalarını akıtarak bakmaya başladı; bu defa eli pantolonunun içinde daha seri hareket ediyordu. Bunu gören Josie, "Senin için zor olmalı. Sherri'yi böyle kaybetmek," dedi.

Adamın suratı öfkeden kıpkırmızı kesildi. Elindeki bira kutusunu Josie'nin suratına doğru fırlattı ama teneke kutu Josie'nin kafasını kıl payıyla ıskalayarak duvara çarptı. Gosnell işaret parmağını ona doğrulttu. "Artık şu sesini kessene sen."

Ardından derin bir nefes aldı, Josie'ye arkasını döndü ve sendeleyerek ilaç şişeleriyle enjektörlerin bulunduğu dolabın yanındaki buzdolabına doğru yürümeye koyuldu. Josie adamın ne kadar sarhoş olduğunu kestirmeye çalışırken konuşmayı sürdürdü. "Kızlara o ilaçları veren Sherri'ydi, değil mi? Kızlarına? O bir hemşireydi. İğne yapmaya alışkın olsa gerek."

Gosnell dolaptan bir bira daha alıp kapağını çarparak kapattı. Kutuyu çıt diye açtı. "Sana sesini kesmeni söyledim. Çok gevezelik ediyorsun."

"İlaçları nereden buluyordun?" diye sordu Josie aletine, daha da önemlisi ona dokunmaması için adamı konuşturmaya çalışarak. "Epey sağlam stokun olmalı. Müdavimler... Muhakkak aralarında en az bir doktor ya da eczacı vardır. Tedarikçin kim?"

Gosnell onu duymazdan gelerek birasını kafasına dikse de gözünü onun üstünden ayırmadı.

"Yapamıyorsun, değil mi? Sherri olmadan o iğneleri yapamıyorsun?"

Josie'nin onu savuşturmak için sergilediği tüm gayrete rağmen ilkinden daha ağır olan ikinci bira kutusu tam omzuna isabet etti, oradan yatağa düştü ve örtüler bira içinde kaldı. "Bi' bok dinlediğin yok, öyle değil mi?" diye hırladı adam.

"Şimdi ne yapacaksın?" diyerek bastırdı Josie. "Sherri'yle hiç çocuğunuz olmadı. Aile işini sürdürmene yardım edecek kimsen yok."

Gosnell başını iki yana sallayarak buzdolabından bir bira daha aldı. "Karım hakkında konuşmayı kesen iyi edersin," diye mırıldandı.

"Ne oldu? Çocuğu mu olmuyordu? Yoksa senden çocuk yapmak mı istemedi? Veya sorun sende miydi? Onu hamile bırakmadın mı?"

Josie'nin kıl payıyla kurtulduğu dolu bira kutusu kafasının birkaç santim yukarısına isabet ederek duvarda bir gedik açtı ve ardından püskürerek Josie'yi baştan aşağı bira içinde bıraktı. "Sana şu lanet çeneni kapatmanı söyledim. Bilip bilmeden abuk sabuk konuşuyorsun. On dokuz yaşındayken Sherri'de bir tümör çıktı. Yumurtalıklarını bağlamak zorunda kaldılar. Bende sorun falan yok."

Josie, Sherri'ye karşı ufacık bir sempati kırıntısı hissetti fakat Nick'in penisini pantolonundan çıkarıp birkaç defa daha sıvazladığını görünce o sempati kırıntısının yerini korku ve tiksinti aldı. Gosnell yatağa tırmandı. Hâlâ dizlerinin üstünde olan Josie ondan uzaklaşmak için geriledi. "Ne kadar randımanlı çalıştığını sana göstereceğim," dedi. "Artık konuşmak yok. Bundan böyle ne dersem onu yapacaksın."

Josie adamın titrediğini fark etmemesini umdu. Gözlerini Gosnell'in sağlam gözüne dikmişti. Adamın bir kez daha yaklaşmasına izin vermek zorundaydı. Başka yolu yoktu. Eğer Josie'yi göremezse onu yakalayamazdı da. Nick Gosnell sehpalardan birinin çekmecesinden uzunca bir halat çıkardı ve o halatla Josie'nin ellerini yatağın baş ucundaki direklerden en yakındakine bağladı. Josie suratını tırmıklamaya, gözlerine ulaşmaya çalışarak ona karşı koydu. Ardından yumuşak ya da hassas bir hedef tutturmak için ellerini yumruk yaptı fakat Gosnell o durana, gözlerinin önünde yıldızlar uçuşana dek Josie'nin kafasını duvara vurdu. Bileklerini bağlama işini tamamladı ve Josie'nin pantolonunu aşağı doğru çekiştirmeye başladı. O anda Josie'nin zihninde bir kapı gıcırdayarak açılı-

verdi. Kötü şeyler olduğunda gittiği yere açılan o kapı. Uzun yıllardır oraya ihtiyaç duymamıştı. Bir daha ihtiyacı olacağı da aklının ucundan geçmezdi. Gosnell bir kez daha üstüne çıkarken Josie o kapıdan girdi.

Fakat o esnada kapıya indirilen yumrukların sesi ikisinin birden donakalmasına neden oldu.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

“Nick Gosnell,” diye kükredi kapının diğer yanından gür bir erkek sesi. Ses Josie’ye tanıdık geldi ama kimin olduğunu çıkaramadı.

Gosnell tekrar kapıdan yana baktı. Yumruklar gittikçe sertleşiyor, kapı kasasının içinde zangırdıyordu. “Kahretsin!” diye mırıldandı Nick.

“Gosnell,” dedi ses tekrar. “Kapıyı aç. İçeride olduğunu biliyorum.”

Gosnell’in bakışları, ne yapacağına karar vermeye çalışır gibi Josie’yle kapının arasında gidip geldi.

“Gosnell, hemen oradan çık, lanet olsun!” diye kükredi ses. İşte o anda Josie kapıdaki kim olduğunu anladı. Şefiydi.

Nick pantolonunun fermuarını çekerek kapıya doğru seğirtti, buzdolabının önünde durdu ve dolabın derinliklerinden Josie’nin serseme dönmüş zihninin o anda idrak edemediği bir şey aldı. Ardından Josie hazneye sürülen bir merminin sesini duydu. Bir tabanca. Gosnell kapıyı azıcık araladı. “Sana nasıl yardımcı olabilirim, Şef?”

Şef Harris’in sesi alçak ve öfke yüklüydü, tıpkı memurlarından biri muazzam bir aptallık yaptığında olduğu gibi. “Burada ne işler çevirdiğini biliyorum, Gosnell.”

“Neyi kastettiğini anladığımdan emin değilim, Şef,” dedi Nick.

Josie bir anlığına Nick'in ayağının kaydığını ve ardından toparlanarak kapıya yüklendiğini gördü. Şef içeri girmeye çalışıyordu. "Aç şunu, seni lanet olası."

"Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama buradan defolup gitsen iyi edersin. Burası özel bir mülk."

Adamın kapıyla savaşı sürdü. Josie şefin kapıya omuz attığını duyabiliyordu. "Ben polisim, Gosnell."

"Kanunun burada hiçbir yargı yetkisi yok. Arazimi derhâl terk et."

"Benim kasabamdasın, Nick. Bir şeyler döndüğünden haberim olmadığını mı sanıyorsun? Bugüne kadar elimde sağlam bir kanıt yoktu ama artık var."

"Eğer elinde suçlayıcı delil varsa ekibin nerede? Neden yalnız geldin?" dedi Nick dalga geçercesine. Bir yandan şefin kapıdan içeri dalmasına mâni olmaya, diğer yandan da elindeki tabancaya hâkim olmaya çalışıyordu.

"Bu kasabada güvenebileceğimi bildiğim yalnızca iki kişi var. Biri benim, diğerininse içeride olduğuna böbreğimi basarım. Şimdi beni içeri al!"

Josie'nin yüreği iftiharla doldu. "Şef!" diye haykırdı.

Kapı kasasından kurtuldu ve paldır küldür içeri dalan şef Gosnell'i bir kenara iterek sırtüstü yere serdi. Teşkilatın ona verdiği Glock 19'unu çıkarıp onunla odayı enlemesine taradı. Şefin dönüp Gosnell'i yerde gördüğü an Josie adamın öfkeden kıpkırmızı kesilmiş suratını görür gibi oldu. Ardından Gosnell çizmesinin topuğuyla şefin dizine bir tekme indirdi. Aldığı darbenin etkisiyle şefin elindeki silah patladı ama kurşun Gosnell'i açık ara ıskaladı. Şef yere devrildi, az kalsın Gosnell'in üstüne düşecekti fakat adam yerde yuvarlanarak oradan uzaklaşmış, az ileride duran silahına uzanıyordu. Derken silahı kavradığı gibi namlusunu şefe doğru çevirdi. Şef tekrar ateş etti. Mermi Nick'in kolunu sıyrıp gömleğinin kumaşından kopardığı parçaları havaya savurdu. Bu sefer Gosnell ateş etti ve şef yere yığıldı.

Josie tekrar, "Şef!" diye haykırdı fakat adam çoktan yüzüstü yere kapaklanmış ve hareketsiz kalmıştı.

Josie bileklerinin derisi soyulana kadar çaresizce halatlara asıldı. Çığlıklar, sanki bir kadın öldüresiye bıçaklanıyormuş gibi odada çınlayan çığlıklar yüzünden hiçbir şey duyamıyordu. Bağırmanın kendisi olduğunu anlaması biraz zamanını aldı, anladığındaysa sustu. Gosnell'in ortalıkta dolandığını ve kapıyı yerine takıp dağınıklığa göz gezdirirken alçak sesle sövdüğünü duyabiliyordu. Şimdi Josie'nin tek umudu ellerini kurtarmaktı.

Kaşla göz arasında Gosnell, Josie'nin arkasında belirdi; bağlarını çözebilmek için onu duvara doğru ittiriyordu. Josie bir çığlık daha koyuverdi. "Şu lanet sesini kesecek misin artık?" dedi Gosnell havlarcasına.

Ama kesmeyecekti. Kesemezdi. Şef temizdi ve Gosnell onu Josie'nin gözünün önünde vurmuştu. Ölmüş olabilirdi. Luke, Ray, şef. Bu adam ondan başka neyini alacaktı?

"Ben bu boku temizleyene kadar erkek arkadaşının yanına dönüyorsun," dedi Gosnell.

Josie ellerini çözmesinin kendi lehine olduğunu idrak edene kadar ona tekmeler savurdu. Bir şeyler denemek için birkaç kıymetli saniyesi olacaktı. Adam ondan daha iri ve silahlıydı. Josie ise bağlı ve yaralıydı. Kendini Gosnell'in onu kolaylıkla alt edebileceği veya direnemeyecek ya da kaçamayacak hâle getirebileceği bir duruma sokmak istemiyordu. Avantajı eline geçirmeye ihtiyacı vardı.

Derken Ray'in sesini duydu. Hatta ses o kadar yakından gelmişti ki adamın yatağın ayak ucunda dikildiğini sandı. *Sakin ol, Jo. Karanlık seni incitemez.*

Josie direnmeyi bıraktı ve uzun, titrek bir nefes alarak Nick'in ellerini çözmesine izin verdi. Adam yine saçlarına uzandı. Bu belli ki kadınları bir yerden başka bir yere götürürken kullanmaktan en çok hoşlandığı yöntemdi. Josie hiç tereddüt etmeden iki elini birden uzatıp sanki dudaklarına bir

öpücük kondurmak için onu kendine doğru çekecekmiş gibi adamın suratını avuçlarının arasına aldı. Kısacık bir anlığına adamın suratı keyifle şaşkınlık karışımı bir ifadeye büründü. Ardından Josie başparmaklarını adamın yumuşak gözyuvarlarına daldırdı ve adamın feryat etmesine, ondan kurtulmak için kıvranıp kollarını savurmasına rağmen kafasını hiç bırakmadı.

Gosnell geriye doğru devrilip yataktan düştü. Josie onun üstünden atlarken sendeleyip dizlerinin üstüne çöküverdi, yine de adamın silahını savrulduğu yerden aldı. Diz kapaklarından vücuduna yayılan acıya rağmen doğruldu ve silahı yerde solucan gibi kıvranan adama doğrulttu. Gosnell avuçlarını gözlerine bastırmıştı. "Gözlerim!" diye haykırdı. "Gözlerim!"

"Gosnell!" diye bağırdı Josie.

"Gözlerim! Seni sürtük. Gözlerim!"

"Kıpırdanmayı kes," dedi Josie ona doğru yürürken.

"Seni siktiğimin orospusu!" diye ciyakladı adam.

"Bu Ray için," dedi Josie ve adamın sol diz kapağına ateş etti.

Feryatlar arttı. Gosnell'in elleri paramparça olan diz kapağına uzandı. Yan dönüp kıvrılarak dertop oldu. Josie adamın ani hareketlerinden sakınarak silahın namlusunu sağ diz kapağına –metali kemiğe– dayadı ve tekrar ateş etti. Suratına kan ve kemik parçaları sıçradı. Ön kolunu kullanarak hepsini sildi. Adamdan çıkan sesler hayatı boyunca duyduğu hiçbir sese benzemiyordu –en azından insan sesine– ama Josie'nin içi hâlâ soğumamıştı. "Bu şef içindi."

Bir tekmede adamı sırtüstü çevirdi ve topuğunu en yakınındaki parçalanmış diz kapağına bastırdı. Avazı çıktığıınca bağırarak adama sesini duyurabilmek için ona doğru eğildi. "Bu da kızlar için," dedi ve Nick Gosnell'in kasiğine tek el ateş etti.

Ardından silahı elinden fırlatıp yüzüstü yatmakta olan şefin yanına koştu. Omzuna dokunduğu anda şef öksürdü. "Josie," dedi boğulurcasına.

Josie dizlerinin üstüne çöktü. "Şef!"

"Beni hareket ettirme," dedi şef hırıltılı bir sesle. Her kelime muazzam bir çaba gerektiriyor gibiydi. Josie adamın dediklerini anlamak için kulak kesildi. "Sanırım mermi omurgamı parçaladı. Hiçbir şey hissedemiyorum. Nefes... almakta bile zorlanıyorum."

Josie gözlerini görebilmesi için yüzlerinin arasında sadece birkaç santim kalacak şekilde şefin yanına uzandı. Şef Harris gülümsemeyi denedi ama gözünden süzülen bir yaş burun köprüsünün üstünden yuvarlandı. Kısacık bir anlığına birbirlerine baktılar. Josie'nin duyduğu rahatlama yerini yasa bırakmış, matem çoktan benliğini istila etmişti. Bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

"Beni dinle," diye fısıldadı şef. "Çok önemli."

"Şef," diye ciyakladı Josie.

"Fraley'ye güven. O temiz. Seni şefliğe terfi ediyorum. Göreve iade edildin ve terfi aldın. Sakın... başkasına güvenme. Yeni... yeni insanlarla..."

"Yeni insanlarla çalışacağım," diye söz verdi Josie.

"Arkanı... arkayı kolla."

"Kollarım."

Şefin göz kapakları pır pır etti. "Şeyi ara..."

Josie nazikçe adamın yanağına dokundu. "Şef?"

"FBI'ı."

"Tamam, ararım."

Derken Şef Harris ardına kadar açtığı gözlerini Josie'nin kilere dikti ve ona Josie'nin vücudundaki bütün tüyleri diken diken edip içine işleyen bir yoğunlukla baktı. "Yakala onları," dedi. "Hepsini yakala."

Ve ardından son nefesini verdi.

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Josie içinde bulundukları o cehennem çukurunda elinden geldiğince saygıda kusur etmemeye çalışarak şefin üstünü bir yatak örtüsüyle örttü. Nick etrafını saran geniş ve yoğun kan birikintisiyle kemik parçalarının ortasında tamamen hareketsizleşmişti. Josie tıpkı bir çocuk gibi dizlerini göğsüne çekip öne arkaya sallanarak akıl hocasının yanı başında uzun dakikalar boyunca hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Kendiyle baş başa kaldığı birkaç dakika boyunca yaşadığı akıl almaz kayıpları yüreğinde hissederek kâh inleyip kâh feryat etti. Ardından gözyaşlarını sil-di ve kendini ayağa kalkmaya zorladı. Pantolonunu bulup tekrar üstüne geçirdi. Sonra odayı incelemeye koyuldu. Düşünmesi gerekiyordu. Akıllı davranması gerekiyordu.

Her şey sıraylaydı. Kapıları açması gerekiyordu. Dehşet midesine külçe gibi oturmuştu. Gosnell'in onu hangi kapıdan çıkardığını bilmiyordu, o yüzden hepsini sırayla kontrol etmesi gerekecekti. En yakınındakinden başlayıp ilerledi. İlk hücre boş çıkınca derin bir oh çekti; gerçi kısa süre önce boşaltılmış gibi görünüyordu. Ahşap karyolanın üstünde buruş buruş bir battaniye vardı, yerdeyse gelişigüzel fırlatılıp atılmış bir *fast food* poşeti duruyordu. İkinci kapıyı açtığında Ray'in botlarını görünce kapıyı gerisin geri kapattı. Onu o hâlde görmeye dayanamazdı. En azından şimdilik.

Kesik bir nefes aldıktan sonra üçüncü kapıyı açtı. Bu da boştu. Dördüncü kapının ardında köşeye pusmuş, perişan hâlde,

zayıflıktan kemikleri sayılan bir kadın buldu. Josie kapıdan içeri adım attığında kadın iyiden iyiye dertop oldu. "Merhaba?" diye seslendi Josie. Kadın bir anda ayağa fırlayıp zayıf, solgun kolunu gözlerine siper ederek ondan kaçtı. "Yeter artık," dedi hırıltılı bir sesle. Josie bunun pek mümkün olduğunu sanmıyordu ama çok sayıda masum genç kadına yaşattığı dehşetten ötürü Gosnell'e duyduğu öfke biraz daha alevlendi.

"Sorun yok," dedi Josie. "Artık güvendesin. Sana zarar vermeyeceğim."

Josie uzun dakikalar boyunca bekledi. Nihayet kadın kolunu indirdi ve gözlerini kırıştıtarak Josie'yi tepeden tırnağa süzdü. Isabelle Coleman değildi. Bu kadın muhtemelen yirmilerinin ortasındaydı, koyu renk saçları kısa kesilmişti ve sivri bir çenesi vardı. "Sen de kimsin?" diye sordu kadın fakat sorusu Josie'nin kulağına daha ziyade bir itham gibi geldi.

"Benim adım Josie Quinn. Dedek..." Durdu. Gözyaşları kontrolsüzce yanaklarından süzölmeye başladı. Arkasına dönüp şefin cesedine doğru baktı. Ardından omuzlarını dikleştirip çenesini gururla kaldırarak konuşmayı sürdürdü. "Ben kasa-banın yeni polis şefiyim ve seni buradan çıkarmaya geldim."

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

Titrek bacaklarının üstünde dikilen kadın üstüne birkaç beden bol gelen dantelli sütyeni ve külotuyla iskeletten farksız görünüyordu. "Burada bekle," dedi Josie ona ve gidip boş hücrede bulduğu battaniyeyi getirdi. Kadına uzattı. "Al."

Josie'yi şüpheli gözlerle süzmeye devam eden kadın battaniyeyi yavaşça omuzlarına sardı. "Adın ne?" diye sordu Josie.

"Rena," dedi sesi ani bir duygu patlamasıyla çatlayan kadın. "Rena Garry."

Josie bir elini ona uzattı. "Rena, buradan çıkmamız gerek. Hem de hemen."

Kadının gözleri anlayışla parladı. Josie'nin elini sımsıkı tuttu ve peşi sıra hücreden çıktı.

"Dışarıdaki manzara pek iç açıcı değil," dedi Josie. "Doğru kapıya bak. Sakın yere bakma."

Josie onu Nick Gosnell'in perişan vaziyetteki cesedinin yanından çabucak geçirmeye çalıştı fakat Rena durup ısrarla Josie'nin elini çekti. Josie de ona aynı şekilde karşılık verdi. "Lütfen," dedi. "Gitmemiz gerek."

Rena cesedin başında dikilmiş, gözüne kırpmadan ona bakıyordu. "Bu o," dedi. "Buraya her gün gelirdi."

"Burası ona aitti," dedi Josie. "Beni dinle, gerçekten gitmemiz..."

Josie'nin bakışları şefin cesedine doğru kaydı. O anda aklına gelen bir düşüncenin etkisiyle Rena'nın elini bıraktı. "Bir

saniye," dedi ama kadının delici bakışları Gosnell'in cesedine kenetlenmişti.

Josie kadını orada bırakıp şefin telefonunu aramaya koyuldu. Çok geçmeden onu arka cebinde buldu. Uzun adımlarla Rena'nın yanına dönerken 911'i arayamayacağı kafasına dank etti. Kimi arayabilirdi ki? Şef ona kimseye güvenmemesini söylemişti. Ekranı bakarak, *Zaten bu dağ başında telefonun çektiği de yok*, diye düşündü. Gosnelllerin evine gidip ev telefonlarını kullanmalıydı.

Bir kez daha Rena'nın elini tuttu. "Lütfen," dedi. "Buradan çıkmamız gerek."

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu Rena.

Josie başını önüne eğip yaptığına ilk defa, gerçekten gören gözlerle baktı. Başka birinin gözlerinden. Gosnell'in içeri göçüp posa kıvamına gelmiş gözlerine, yol yol kan lekeleriyle bezenmiş yüzüne. Kot pantolonunun lime lime olmuş önüne, etrafındaki geniş kan birikintisine. Sol dizinden fırlayan kemiğin tırtıklı kenarlarına. Eskiden sağ dizinin bulunduğu boşluğa. Adamın etrafındaki kemik, doku, kas parçalarıyla kan birikintisine. Yakın menzilli atışlarının ardında bıraktığı muazzam hasara.

"Evet," dedi. "Ben yaptım."

Rena, Gosnell'in cesedine tükürdü. Ardından, "Haydi, artık gidelim," dedi.

Josie başıyla onayladı, şefin telefonunu cebine attı ve Rena'yı kapıya doğru çekti. Bir tek şefin köşedeki silahını almak için durdu. Tabancayı pantolonunun beline kısıtırıp eğri büğrü kapıyı kenara itti. O anda içeri hücum eden gün ışığı ikisinin de gözlerini kamaştırdı. Rena kolunu gözlerine siper ederken Josie kadının ayaklarına baktı. "Ayağında ayakkabı yok," dedi.

"Umurumda değil," dedi Rena.

Josie parmaklarını Rena'nınkilerin arasından geçirdi ve birlikte ışığa daldılar.

ALTMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gosnelllerin evi küçük ve az eşyalıydı. Arka kapı yetmişli yıllardan beri yenilenmemiş gibi görünen bir mutfığa açılıyordu. Josie, Rena'yı önünde bir bardak suyla odanın çoğunu kaplayan sararmış formika masanın başında bıraktı. Evin geri kalanı boştu. Josie derin bir oh çekti. Şimdilik güvendediler ama birilerinin çıkagelmesi an meselesiydi. Burada uzun süre kalamazlardı.

Oturma odasının penceresinden şefin cipini gördü. Adamın ceplerinde anahtar bulamamıştı, yani şef muhtemelen anahtarları arabanın üstünde bırakmıştı. Josie, Rena'yı cipe bindirip onunla birlikte oradan ayrılabilirdi. Fakat olay mahallini emniyete alması gerekiyordu. Koruması. O anda ihtiyacı olan son şey Gosnell'in hastalıklı müşterilerinden birinin gelip delilleri bozmasıydı.

Şef FBI'ı aramasını söylemişti ama Josie'nin FBI'da hiç tanıdığı yoktu. Luke birilerini tanıyor olabilirdi ama şu anda Josie'ye yardım edemezdi – şu anda hâlâ hayatta olması bile Josie'ye yeterdi. FBI'da tanıdığı olabilecek bir diğer kişi Denise Poole'du fakat kadın muhtemelen hâlâ gözaltındaydı. Böylece geriye tek bir kişi kalıyordu; onu aramak Josie'nin varlığının her hücreğine aykırı olsa da olay mahallini emniyete almasına ve korumasına yardımcı olmak açısından benzersiz bir maharete sahip tek kişi oydu.

Josie mutfağa dönüp ev telefonunu buldu. Ancak üçüncü denemesinde numarayı doğru çevirebildi, yine de ezberi sağlam sayılırdı. Nihayet çağrısı yanıtlandı.

"Alo?" dedi hattın diğer ucundaki kadın.

"Trinity?" dedi Josie. "Yardıma ihtiyacım var."

"Sen kimsin?"

"Josie Quinn."

Josie kadının nefesini tuttuğunu duydu. "Sen hangi *cehennemdesin*? İki gündür seni gören olmadı. Ray'i de öyle. Ayrıca karakoldan biri şefin hışımıyla oradan ayrıldığını ve o zamandan beri ona ulaşamadıklarını söyledi."

İki gün. Demek iki gün boyunca Ray'le birlikte o hücredeydi. Luke'un hâlâ hayatta olup olmadığını merak etti. Ne var ki sormaya cesaret edemedi. Onu da kaybedemezdi. Bunu hayatta atlatamazdı. Gözlerini sımsıkı yumdu. "Sana nerede olduğumu, nerede olduğumuzu söyleyeceğim ama yardıma ihtiyacım var. FBI'da tanıdığın var mı?"

"Elbette. Philadelphia bürosunda samimi olduğum bir ajan var. Ben... bekle. Ne haltlar dönüyor?"

"Onları aramanı istiyorum. Telefonu kapatır kapatmaz. Ayrıca Noah Fraley'yi de bulmalısın."

"Hastaneden daha yeni taburcu oldu," dedi Trinity.

"Harika. Onu al ve gelirken yanında getir."

"Nereye getireyim?" diye sordu Trinity.

"Söyleyeceğim," dedi Josie. "Ama dediklerimi harfiyen uygulamalısın. İstisna yok, plandan sapmak yok."

Josie, Trinity'nin özenle alınmış kaşlarından birinin havaya kalktığını hayal etti. "Benim çıkarımı ne olacak?"

"Hayatının hikâyesi."

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Josie'nin hesaplamalarına göre hava birkaç saat daha aydınlık olacaktı. Karanlık çöktüğünde olacaklar onu şimdiden endişelendiriyordu. Gosnelllerin evinde karanlıkta kalmak istemiyordu ama yardım gelmeden evvel ışıkları yakmak riskli olacaktı. Gosnell'in suç ortaklarından biri çıkagelirse Josie hem kendini hem de Rena'yı korumak zorunda kalacaktı.

"Gelmeleri ne kadar sürer?" diye sordu Rena mutfak masasından. Korkudan yaprak gibi titriyordu. Dizlerini göğsüne çekmiş, ayak parmakları sandalyenin kenarından bükülmüştü. Battaniyeye gittikçe daha sıkı sarınıyordu. Evin içi soğuk değildi ama Josie kadının şokta olduğunu biliyordu.

Josie kapı boşluğunda dikiliyordu. Durduğu yerden garaj yolunun bir kısmını görebilmek için oturma odasının perdelerini açmıştı. "Biraz saat sürebilir," dedi dürüstçe.

Rena kaşlarını çatı. "Anlayamıyorum. Eğer şef sensen neden yardımın gelmesi için saatlerce bekliyoruz? Neden FBI'dan yardım istedin?"

Josie başını önüne eğdi. "Uzun hikâye," dedi. "Ki yardımın gelmesini beklerken sana seve seve anlatırım. Ancak öncelikle ne kadar zamandır o sığınakta olduğunu öğrenmem gerek."

Rena'nın vücudu yavaşça öne arkaya sallanmaya başladı. "Hiçbir fikrim yok. Bugün ayın kaçı?"

"Martın yirmi üçü."

Rena'nın ellerinden biri battaniyenin altından çıkıp gözlerine kapandı. "Aman Tanrım..." diye ciyakladı.

"Seni ne zaman... Hatırladığın son tarih nedir?" diye sordu Josie usulca.

"Aylardan ekimdi. Ekimin beşiydi. Hastanedeydim. Aman Tanrım. Buna... buna inanamıyorum. Uzun zaman olduğunun farkındaydım. Hatta bana sonsuzluk kadar uzun geldi ama o uyuşturucular... Hatırladıklarımın çoğu bir bulanıklıktan ibaret. Ben... Ben..."

Histeri kadının sesinin iki oktav yükselmesine neden oldu. Josie odayı boylu boyunca arşınladı, bir sandalye çekti ve Rena'nın yanına oturdu. "Hey," dedi usulca. "Artık güvendesin. Rena, her şey yoluna girecek. Ekim ayında neden hastanedeydin?"

Rena uzunca bir süre konuşmadı. Başını kaldırıp Josie'ye baktığında zayıf suratından yaşlar süzölmüştü. "Re-re-rehabilitasyon için. Ben... ben bir uyuşturucu bağımlısıyım, tamam mı?" Tek kolunu uzattı ve Josie kadının bileklerinin içindeki yumuşak deriyi delik deşik etmiş iğne izlerini ilk defa o zaman gördü. "Üçüncü seferimdi. Hastaneye yatmayı kendim istedim. Arabaya atlayıp oraya gittim, iki hafta boyunca hastanede yatım ama sonra sağlık sigortam tedavi masraflarını karşılamayı reddetti. Ben de oradan ayrılmak zorunda kaldım. Otoparkta arabamı arıyordum. Derken şu kadın yürüyerek yanımdan geçti. Bana yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordu. Ben de biraz yardımın hiç fena olmayacağını çünkü arabamı aradığımı söyledim. Ondan sonrasını hatırlamıyorum."

Ginger'ın hikâyesine epey benzerdi.

"Çok üzgünüm," dedi Josie. "Çok ama çok üzgünüm. Kadının neye benzediğini hatırlıyor musun?"

"Hemşire önlüğü giymişti. Yaşlıcaydı, sanırım altmışlarında falandı. Adının Ramona olduğunu söyledi."

Demek ki onu tuzaga düşüren Sherri Gosnell'di.

"Hangi hastane?" diye sordu Josie.

Rena ona hastanenin adını söyledi ama Josie bahsi geçen hastaneyi hatırlayamadı. "Pittsburgh eteklerindeki küçük bir kasabadadır," diye ekledi Rena. Ardından gözleri belerdi. Panik içinde etrafına bakındı. "Aman Tanrım, ben neredeyim? Ben hangi cehennemdeyim? Burası hâlâ Pennsylvania mı?"

"Evet," dedi Josie. "Hâlâ Pennsylvania'dasın. Ama evinden iki yüz elli kilometre kadar uzaktasın."

"Aman Tanrım."

"Çok üzgünüm, Rena," dedi Josie. Ayağa kalkıp oturma odasının penceresinden baktı. Henüz gelen giden yoktu. Rahatlığı kaygıya karıştı. Trinity ve Noah oraya yeterince çabuk gelemeyeceklerdi.

Arkasından Rena, "Şimdi anlatma sırası sende. Bana nerde olduğumu ve beni nasıl bulduğunu anlat," dedi.

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

Josie ve Rena çakıl taşlarını ezen tekerleklerin sesini ilk duyduklarında gün ışıǵı gittide cılızlaşıyordu. Buzdolabındaki bütün suları içmiş ve Gosnell'in mutfak dolaplarını yağmalayarak buldukları tüm patates cipsleriyle krakerleri yemişlerdi. Josie, Rena'nın cipsleri kemirme şeklinden iştahının onunkinden bile az olduğunu görebiliyordu ama ikisinin de midesi açlıktan gurulduyordu ve Josie sırf zaman geçirmek için bile olsa onu yemeye teşvik etti. "Ne zaman doğru düzgün bir şeyler yeme fırsatı bulacağımızı bilmiyorum. FBI geldikten sonra işler epey hızlanacak," dedi Josie. Buldukları her şeyi yediler. Josie'nin boğazı konuşmaktan kuruyup tahriş olmuştu ama konuşmak endişelerini bastırıyor, düşüncelerinin o sığınakta cansız, soğuk ve yapayalnız vaziyette yatan şefle Ray'e kaymasına mâni oluyordu.

Arabaların sesini duyduklarında ikisi birden masadan fırladı. Birden fazla, diye düşündü Josie koşarak oturma odasına dalarken. İlk arabanın Gosnelllerin garaj yolundaki son virajı dönerek görüş açısına girmesini izledi. Trinity Payne'in Honda Civic'inin şefin cipinin yanına park ettiğini görünce dizlerinin bağı çözüldü. Onun arkasında iki siyah Chevy Suburban vardı. Onları yan tarafında FBI logosu bulunan beyaz bir panelvan takip ediyordu. Logonun altında Philadelphia Bölge Ofisi Olay Yeri İnceleme Ekibi yazıyordu.

"Geldiler," diye seslendi Josie Rena'ya. Ses hissiyatı sakinliğine yitirmişti. "Geldiler!"

Rena mutfaktaki sandalyesinde arkasına yaslandı. "Hemen dönerim," dedi Josie.

Trinity Payne'i gördüğüne böylesine mutlu olacağı aklının ucundan bile geçmezdi ama Honda'undan inen kadının kollarına atılmamak için kendini zor tuttu. Trinity'den birkaç adım ötede durup gülümsemeyi denedi ama boğukkanlılığını kaybetmeye başladığını hissedebiliyordu. FBI ajanları araçlarından inip onlara doğru koşarken omuzları da titremeye başladı.

"Teşekkür ederim," dedi Josie, Trinity'ye.

İlk defa Trinity'nin bakışlarında her zamanki irdeleyiciliğinden eser yoktu. "Pek iyi görünüyorsun," diye yanıtladı.

Honda'nın yolcu kapısı açıldı ve Noah arabadan indi. Sağ omzu sıkıca bandajlanmış, sağ koluyse askıya alınmıştı. Solgun ve yorgun görünüyordu; gözlerinin altında torbalar oluşmuştu. "Dedektif Quinn," dedi.

"Noah," dedi Josie boğuk bir sesle. Ellerinin tersiyle göz yaşlarını sil-di. "Seni vurduğum için özür dilerim."

Noah mecal-siz de olsa gülümsemeyi başardı. "Affedildiniz," dedi.

Kömür grisi takım elbiseli, uzun boylu erkek bir ajan Josie'nin yanına geldi. Boyu en az bir doksan beşti ve ipinceydi. Altmışlarına yaklaştığı her hâli-den belliydi. Kısa saçları yer yer kışlaşmıştı. Trinity önce adama, sonra Josie'ye baktı ve "Bu Özel Ajan Marcus Holcomb. Soruşturmayı o yönetecek," dedi.

Josie adamla tokalaştı. "Gelin de size neyle karşı karşıya olduğumuzu göstereyim."

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

Josie, Holcomb'la olay mahallinde iki saat geçirdi; önce ekibini sığınaca götürdü, sonrasında da olayları kendi penceresinden anlatmaya koyuldu. Josie'nin gittikçe bitap düştüğünü gören Holcomb ekibinin onu muayeneden geçmesi için hastaneye götürmesini, oradan da temizlenip bir şeyler yemesi ve biraz dinlenmesi için otele bırakmasını teklif etti. Bir kadın ajanı Josie'ye refakat etmesi için görevlendirdi. Josie arkadaşlık edebileceği birinin olmasına sevindi. O anda son istediği yalnız kalmaktı.

Otele vardığında uyuyamayacağını düşündü ama duş alıp iki tane de ağrı kesici içtikten sonra rüyatsız bir uykuya daldı. Ertesi sabahın erken saatlerine kadar uyumasına izin verdiler fakat artık işinin başına dönmesi gerekiyordu. FBI ondan bildiklerini olabildiğince teferruatlı bir şekilde anlatmasını istedi. Holcomb, Gosnelllerin evinde kalıp süreci idare ederken kadın ajan otel odasında idareten bir sorgu masası kurup Josie'nin uzun ifadesini kaydetti.

Josie'ye, Rena Garry'nin bir koruma eşliğinde Geisinger Tıp Merkezi'ne nakledildiğini söylediler. Josie'nin güvende olduğunu söyleyebilmesi ve June'la Lara Spencer'ın FBI nezaretine alınmasına yönelik ayarlamaları yapabilmesi için Carrieann'le temas kurmasına izin verdiler. Luke'un durumunda hiçbir değişiklik yoktu. Josie rahatlamış fakat hayal kırıklığına uğramıştı. Şu anda Luke'a her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

Noah ve Trinity'nin otelde Josie'yle görüşmesine de müsaade ettiler. Ona Isabelle Coleman'ın hâlâ bulunamadığını söyleyen Noah'ydı. "Tepede birkaç mezar bulundu," dedi. "Aralarında nispeten yeni olanlar da var ama Coleman'a ait olabilecek kadar yenisi yok."

Josie ürperdi. "Gosnell ve babası uzun yıllardır bu işi yapıyormuş. Noah, yukarıda yüz kadar ceset olabilir."

Noah otel odasındaki yatağının ayak ucunda Josie'nin yanına oturdu. "Biliyorum," dedi. "Beni dinle, daha önce söyleme fırsatı bulamadım ama Ray için çok üzgünüm."

Josie gözlerini spor ayakkabılarının altındaki kilimin ip-liklerine dikti. Bordo, leylak ve sayamayacağı kadar çok pembe tonu. "Ray biliyordu," diye fısıldadı. "Orada kötü bir şeyler yaptıklarını biliyordu ama onları durdurmaya çalışmadı."

"Ama yine de kocandı," dedi Noah.

Josie'nin tek yapabildiği sertçe başını aşağı yukarı sallamaktı.

"Josie," dedi Noah. "Birkaç konu var. Gosnell'in elinde birtakım videolar..."

"Biliyorum," dedi Josie. "Bana söyledi."

Başını kaldırıp Noah'ya baktığında adamın suratını buruşturduğunu gördü. "Holcomb videoları onunla birlikte izlememizi istiyor. O videolardaki adamların mümkün olduğunca çoğunun kimliğini belirlememiz gerekiyor. Eğer bu işin kökleri düşündüğün kadar derine iniyorsa o hâlde tüm o aşağılık he-rifleri uyandırmadan toplamak için epey hassas bir operasyon yürütmemiz gerekecek."

"Trinity dediğim hikâyeyi yaptı mı?"

"Evet. Önce yapımcısına ve kanala kabul ettirmek zorunda olduğunu söyledi ama Holcomb o işi çabucak halletti."

Josie gülümsedi. "Ona kim bilir ne sözler verdi. Trinity karşılıksız hiçbir şey yapmaz."

Noah omuzlarını silkti. "O kadar da kötü biri değil."

Josie'nin öne sürdüğü hikâye hem Gosnell'in hem de Şef Harris'in hâlâ hayatta ve iyi oldukları, dahası Gosnell'in mülkünde bulunan yasadışı uyuşturucu zulasına ilişkin bir soruşturmada FBI'a yardım ettikleriydi ki arazinin arka tarafındaki eve kurulmuş met laboratuvarı da buna dâhildi. Josie, FBI'ın babaannesiyile dedesinin eski evini yalancıkıktan ararken çekilmiş bir videosunu medya mensuplarıyla paylaşmayı önermişti. Burası sığınaktan yeterince uzak olduğundan Gosnell'in müdavimleri paniğe kapılmayacaktı. Dahası bu uydurma hikâye Gosnell'in suç ortaklarını mülke gelmekten alıkoyarken kaçmalarına da mâni olacaktı. Yine de Josie, Denton'da ve çevre illerde çok sayıda adamın hop oturup hop kalkacağını biliyordu. Neyse ki Ray'in anlattıkları sayesinde tek bir video bile izlemelerine gerek kalmadan Dusty'nin o işe bulaştığını öğrenmişlerdi.

"Holcomb, Dusty'yi yakaladı mı?" diye sordu Josie.

"İş birliği yapıyor," dedi Noah. "Sanırım bir tür anlaşma koparmanın peşinde. Holcomb daha ağzını bile açmadan sıcağın bunalmış lanet bir köpek gibi taklalar atmaya başladı. Bildiği ne var ne yoksa hepsini anlatmaya hazır."

Tiksinti Josie'nin benliğini dalga dalga ele geçirdi. "Sapık herif."

"Evet. O heriften zaten hiç hoşlanmamıştım."

"Annesinin bile onu sevdiğini sanmıyorum."

Noah güldü. Geçirdiği birkaç günün ardından bu ses Josie'ye epey yabancıydı ama yine de birinin güldüğünü duymak ona iyi geldi. Noah bacağıyla Josie'ninkini dürttü. "Dusty çoktan Denton Polis Teşkilatı'ndaki suçluların adlarını verdi. Holcomb bu sabah hepsini tutuklattı. Şu anda resmî olarak geçici şefsin. Zaten Boz seni terfi ettirmeseydi bile rütbece herkesten kıdemli olacaktın. Diğer herkes hiçbir şey olmamış gibi çalışmayı sürdürüyor. Gerçi sayımız biraz az ama idare ediyoruz. Ekiplerim gece gündüz demeden Isabelle Coleman'ın yerini tespit etmeye çalışıyorlar."

"Çok iyi," dedi Josie. "Hey, Holcomb'la babaannemi görmeye gitmem konusunda konuştu mu?"

"Sana bir saat müsaade edecek ama hepsi bu. O videoları en kısa zamanda gözden geçirmek istiyor. O işi hallettikten sonra bakımevine dönüp babaannenle gönlünce vakit geçirebilirsin."

"Bir saat mi? Bu adam dalga mı geçiyor?"

"Hayır. Karakola giderken seni Rockview'a bırakabilirim."

"Peki ya Ray'ın annesi? Şefin eşi? Gerçeği biliyorlar mı?"

Noah'nın çenesi göğsüne düştü. "Onlara bizzat haber vermek istediğini biliyorum ama daha fazla erteleyemedik. Arayıp durdular. Bir terslik olduğunun farkındaydılar."

Josie gözlerini sımsıkı yumdu. "Lütfen Holcomb olmasın. Lütfen, Tanrım, Holcomb'un onlarla konuşmasına izin vermediğini söyle."

Gözlerini açtı ve Noah bakışlarına karşılık verdi. "Hayır," dedi. "Onlara kendim söyledim."

"Teşekkür ederim."

"İşe koyulmaya hazır mısınız?"

Josie derin bir nefes alarak kendini olacıklara hazırladı. Başından geçenleri Lisette'e anlatırken o anları tekrar yaşayacak, ona Ray'ın ölüm haberini verecek, o lanet videoları izleyecek ve Isabelle Coleman'ı bulacaktı. "Evet," dedi.

ALTMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

“**D**ağda cesetler bulduklarını söyledin,” dedi Lisette. Oda-
sındaki uzanma kolruğundan fal taşı misali açılmış göz-
lerle Josie’ye bakıyordu. Bir eli yuvarlanıp tostoparlak olmuş
bir mendille oyalanıyordu.

“Evet,” dedi Josie. “Noah birkaç mezar bulduklarını ama
hiçbirinin Isabelle Coleman’a ait olabilecek kadar yeni olmadı-
ğını söyledi. Babanne, az evvel dediğimi duydun mu? Gosnell,
Ray’i öldürdü.”

Lisette başıyla onayladı ve mendili gözlerinin pınarlarına
bastırdı. Belki de bu haberi idrak etmekte zorlanıyordu. Belki
de bir kerede sindiremeyeceği kadar ağırdı. Josie, Ray’siz bir
hayatı tahayyül edemiyordu. Ona hâlâ ihtiyacı olduğunu fark
etti. Belki günlük yaşamda değildi ama Ray geçmişini, şeytan-
larını onunla birlikte sırtlamıştı. Ray her şeyi bilen tek kişiydi;
hayatının büyük kısmında oradaydı ve onun yokluğunda Josie’nin
her şeyi tek başına sırtlaması gerekecekti. Josie’nin iş görür
vaziyette olmasının tek yolu şimdi ne yapılması gerektiğine
odaklanmaktı. Önce Lisette’le konuşacak, sonra da Holcomb’la
buluşacaktı. Şimdilik listesinin sonu hiç gelmeyecek gibiydi ve
Josie buna minnettardı.

“Cenazeye birlikte gideriz,” dedi Lisette. Elini yatağının
kenarında oturan Josie’ye uzattı ve Josie de o eli tuttu. “Çok
üzgünüm, Josie.”

Üzüntüden boğazı düğümlenen Josie yutkundu. "Teşekkür ederim."

Bu nazik bir davranıştı ama Lisette, Ray'ın öldürülmesine kıyasla Nick Gosnell'in uzun yıllardır arazisinde yaptıklarından daha çok etkilenmiş benziyordu. Josie'nin elini bıraktı ve uzanma koltuğunda tekrar arkasına yaslandı. Josie'ye bakıyor fakat onu görmüyor gibiydi. Josie kadının aklının bambaşka bir yerde olduğu hissine kapılmaya başlamıştı.

"Babaanne," dedi Josie usulca. "Birazdan gitmem gerek. Bana yalnızca bir saat verdiler. Gidip... şu videoları izlemem gerek. Gosnell'in müşterilerinin kimliklerini tespit etmeliyiz. Ben geri gelene kadar idare edebilecek misin?"

"Sherri korkunç bir istismara uğramış olmalı," dedi Lisette, Josie'yi duymamış gibi.

Josie iç çekti. Belki de Gosnell'ler şu anda Ray'den daha güvenli bir duygusal bölgeydi. Lisette'in yatağının baş ucundaki saate göz attı. On beş dakikası kalmıştı. "Evet," diye cevap verdi. "Buraya gelirken Noah bana adli tabiple Sherri hakkında konuştuklarını anlattı. Kadın Sherri'nin otopsisinde çok sayıda eski kırığa rastlamış. Kaburgalarında, kollarında, bacaklarında. Hatta kafatasında da bir çatlak tespit etmiş. Aile içi şiddete maruz kalan mağdurlar için tipik şeyler."

"Çok üzücü," dedi Lisette. "Oysa tek kelime bile etmedi."

"Muhtemelen sosyalleşmekte epey güçlük çekiyordu," dedi Josie. "Bilhassa da evdeki hayatının cehennemden farksız olduğu düşünüldüğünde."

"Tek kelime bile etmedi," dedi Lisette tekrar. "Yalnızca işine bakardı. Kaba biri değildi, o... sadece... oradaydı."

Josie, Sherri'nin evdeki hayatının neye benzediğini hayal etmeye çalıştı. Pek çok açıdan ona June Spencer'in katatonik hâlini anımsatıyordu. O sadece yaşamının gereklerini yerine getirmişti. Fakat Nick Gosnell gibi bir canavarla yaşayan Sherri için hayatın tamamen hayatta kalmaktan ibaret olduğunu dü-

şündü. Bir günü sağ salım veya dayak yemeden atlatmak onun nazarında zafer kazanmaktan farksız olmalıydı. Josie kadının hayattan hiç gerçekten keyif alıp almadığını merak etti. Sherri'ye üzülmekle o herifin şeytani işletmesinin aktif bir katılımcısı olduğu için ona öfke kusmak arasında gidip geliyordu. Sherri'nin ne kadar suçluluk duyduğunu öğrenmek isterdi. Nick'in onu istismar ettiğine şüphe yoktu ama Nick'e yardım etmek için böylesine ileri gitmiş olmasına akıl erdirmek de mümkün değildi.

Lisette'in sesi aniden tizleşip hiddetlendi. "Şu orospu çocuğu, Alton Gosnell. Yarattığı canavara bak! Karısını hiç bulamadıklarını biliyorsun. Kaçtığını söylemişti ama sanırım kadının başına ne geldiğini artık biliyoruz."

"Onu dağda bulacaklardır. Bundan eminim," dedi Josie usulca. Nick'in annesiyle ilgili anlattıklarına değinerek babaannesini daha fazla üzmemek istemiyordu.

Hiçkırığa benzer bir ses duyunca, "Onu sorgulamaya geleceğim, babaanne. Videolarla işim biter bitmez. Nick her şeyin onun başının altından çıktığını kendi ağzıyla söyledi. Yaptıklarının yanına kalmasına izin vermeyeceğim," diye ekledi hemen.

Babaannesinin burnunu çektiğini duydu. Ardından, "Güzel. Buna memnun olurum. Yaptıklarının tekinin bile yanına kalmaması gerek," dedi Lisette. Sonra sesini alçalttı. "Gerçi çok hasta. Bir tür mikrop kapmıştı söylediler."

"Orası beni ilgilendirmez," dedi Josie kayıtsızca.

Bir sessizlik oldu. Ardından Lisette, "İşte benim torunum," dedi.

ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Josie, Özel Ajan Holcomb'a tahammül edemiyordu. Gosnell'in mülkünde onu gördüğünde yüreğine su serpilmişti ve FBI'ın olaya müdahil olmasından ötürü mutluydu ama Holcomb'un hoş gidecek hiçbir yanı yoktu. Kısa, kır saçları ne kadar renkliyse karakteri de o kadar renkliydi. FBI'ın İnsan Hakları Bürosu'nda çalıştığı ve yozlaşmış polislerle insan kaçakçılarını soruşturduğu düşünüldüğünde uzun kariyeri boyunca çok şey görmüş geçirmiş olabilirdi ama Josie'ye göre yeterince öfkeli ya da hırslı değildi.

"Belki de ihtiyacımız olan budur. Objektif biri. Olaylarla bağı olmayan biri," diyerek onu ikna etmeye çalışmıştı Noah, Holcomb'la geçirdikleri bir günün ardından. Üçü birden oturmuş, Gosnell'in sığınağında çekilmiş videoları didik didik ederek videolardaki bütün erkekleri teşhis etmeye çalışmışlardı. Daha sonra çabucak tutuklayabilmeleri için önce adamların kimliklerini saptamaları gerekiyordu. Sonrasında FBI'dan gelen ekip videolardaki kadınların kimliklerini tespit etmeye çalışacak ve onları mezarlarda buldukları insan kemikleriyle eşleştirmeye uğraşacaktı. Elllerinde neredeyse yirmi yıllık video vardı fakat ilk gün yalnızca beş senelik kısmını gözden geçirebildiler. Holcomb hepsini hızla ileri sardı. O noktada tek ilgilendiği adamların suratlarının net bir görüntüsünü yakalamaktı. Daha sonra savcılığın iddianameyi hazırlayabilmesi için biri bütün videoları en ufak ayrıntısına kadar incelemek zorunda kalacaktı.

Holcomb birkaç saniyede bir videoyu duraklatıp Josie'yle Noah'ya ekrandaki suratın kime ait olduğunu bilip bilmediklerini sordu ve bocaladıklarında iyiden iyiye huysuzlaştı.

Videoların hızla ileri sarılmış hâlleri bile korkunçtu. Josie de Noah da pek çok defa mola verip temiz hava almak için dışarı kaçtı ve yalnızca birkaç saniyelğine bile olsa yağmurun iliklerine işleyen dehşeti akıtmasına izin verdi. Holcomb oturduğu yerden yalnızca iki defa kalktı. İlkinde yemek yemek, ikincisindeyse bir fincan kahve almak için – onlara değil, kendine. Sonrasındaysa Noah'yla Josie'nin ona verdiği isimleri tek kelime etmeden defterine not etti. Josie adamın alışveriş listesini hazırlarken de aynı ifadeyi takındığına kalıbını basabilirdi. Bu onu iyice sinirlendirdi.

Üçüncü günün sonunda ellerinde sağlam bir liste vardı. Holcomb gerekli mahkeme emirlerini çıkarabilmeleri ve o emirleri uygulayacak ekipleri kurabilmeleri için onları yalnız bıraktı. "Bu işin çabucak halledilmesi gerek," dedi. "Tez vakitte hepsini tutuklamamız gerek. Birbirlerini uyarmalarına izin veremeyiz. Bu şerefsizlerin hepsini istiyorum."

Bu Holcomb'un ağzından çıkıp da Josie'nin hemfikir olduğu yegâne şeydi.

Adam yanlarından ayrılır ayrılmaz Josie Noah'ya döndü. "Şu anda Isabelle Coleman'ı kaç kişi arıyor?"

"Şu anda dışarıda bir düzine adamım var."

"O hâlde gidip Alton Gosnell'le konuşalım."

Noah kaşlarını çattı ve saatine baktı. Noah saatin kaç olduğuna bakmak için telefonunu kullanmak yerine hâlâ kol saati takan tanıdığı birkaç adamdan biriydi. "Şimdi mi? Dinlenmek istemiyor musun? Uzun bir üç gün oldu."

"Hayır. Dinlenmek falan istemiyorum. Haydi gidelim."

ALTMİŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

Alton Gosnell o kadar hastaydı ki hemşireler Josie'yi adamın yanına yaklaştırmak istemedi. Fakat onu yıldıramazlardı. "Lanet olası bir kalp nakli ameliyatının ortasında bile olsa umurunda değil. Onunla konuşmak istiyorum," dedi Rockview Bakımevi'nin müdiresine.

"Bayan Quinn..."

Josie'nin arkasında dikilen Noah, "Şef Quinn, diyeceksiniz. Emniyet amiri babında," dedi.

Müdire yılgınlıkla gülümsedi. "Şef Quinn, Bay Gosnell'in ateşi çok yüksek. Nabızı da öyle. Tansiyonuysa düşük. Sizin de bildiğiniz gibi gırtlığında bir kesik var ve yapay bir ses borusu vasıtasıyla konuşabiliyor. Durumu göz önünde bulundurulduğunda her tür... görüşme onu ziyadesiyle yoracaktır. Buna kesinlikle izin veremem."

Josie bir elini beline koydu. "Tecavüze uğrayıp öldürülen kadınların ailelerine tavsiyenizi ileteceğimden emin olabilirsiniz. Ayrıca bu bir görüşme olmayacak. Onu sorgulayacağız. Eğer ölümün eşiğindeyse onunla konuşmam daha da elzem bir hâl almış demektir. Bu kasabada hâlâ kayıp bir kız var ve ne pahasına olursa olsun onu bulacağım."

"Öylece içeri dalıp taleplerde bulunamazsınız. Şef olabilirsiniz ama burada her istediğinizi yapamazsınız."

Josie'nin sesi kopma raddesine gelene dek gerilmiş bir tel misali gergin ve alçaktı. "Şu noktadan sonra kimsenin yoluna

çıkmasına izin vermeyeceğim. Bu adamın arazisinde bir toplu mezar bulundu. Bunu anlayabiliyor musunuz? O mezarlardan genç kadınların cesetleri çıkarılıyor –şimdiye dek sayıları onu buldu– ve çalışmalar hâlâ devam ediyor. Yeraltı radarımız orada gömülü en az altmış ceset daha olabileceğini söylüyor. Bay Gosnell yapay bir ses borusu vasıtasıyla konuşuyor olabilir ama en azından hâlâ konuşabiliyor. O kadınlar artık o lükse sahip değil. Ben onların sesi olacağım ve tonla lanet sorum var. Şimdi ya kendi isteğinizle yolumdan çekilirsiniz ya da sizi adaletle engel olmaktan tutuklarım.”

“Bunu yapamaz...”

“Yaparım ve yapacağım. Sakın beni denemeye kalkışmayın. Belki mahkemede bir kıymeti olmaz ama orası benim sorunun değil, anlatabildim mi? Olsa olsa avukatınızın sorunu olur.”

Josie kadının arkasındaki koridora işaret edip ona geri adım atması için meydan okurcasına dik dik baktı. Uzun, gergin bir anın ardından müdire tek kelime etmeden kenara çekildi. Josie'nin arkasından, “Odası...” diye seslenecek oldu.

“Nerede olduğunu biliyorum,” diye çıkıştı Josie dönüp de kadına bakmadan.

Alton Gosnell yastıklarla desteklenmiş vaziyette yatağında uzanıyordu. Üstünde soluk mavi bir pijama vardı. Kafasında kalan tek tük beyaz saç teli yukarı dikilmişti. Teni kıpkırmızıydı. Nefes aldığı anda gırtlığındaki kesikten ısıklık sesi geliyordu. Ciğerlerindeki sıvının sesi fokurdayan bir kahve makinesini andırıyordu. Oda bayat idrar ve ter kokuyordu. Koyu renk gözleri odaya giren Josie'yle Noah'ya odaklandı. Noah yatağın bir tarafına, Josie'ye diğer tarafına geçti. Noah kendilerini tanıttıktan sonra ona haklarını okumaya koyuldu. Bir an sonra okumaya ara verip haklarını anlayıp anlamadığını sorduğunda Alton'ın sağ eli kalktı ve gırtlığındaki yapay ses borusuna bastırdı. “Beni tutukluyor musunuz?” diye sordu robotik bir sesle.

"Buraya sadece konuşmaya geldik, Bay Gosnell," dedi Noah, Miranda'nın⁸ bir kopyasını havada salladı. "İnsanlarla suçları hakkında konuşmadan önce burada yazanları okumaya mecburum."

Alton akıllılık ederek başıyla onayladı. İçeri girmeden önce konuşmanın çoğunu Noah'nın yapması konusunda anlaşmışlardı çünkü Alton gibi bir kadın düşmanının bir kadındansa erkekle konuşması daha olasıydı. Hem bu vardı hem de Josie profesyonelce davranabileceğinden pek emin değildi.

"Bay Gosnell, oğlunuzun ölümünden ötürü üzgünüm," diyerek söze girdi Noah. Aslında üzgün falan oldukları yoktu ama böyle bir girizgâh yapmaya karar vermişlerdi.

Alton omuzlarını silkti. "Zayıftı. Aptalın tekiydi."

Noah ve Josie bakiştılar. Noah hemen atladı. "Aptal mı? Görünüşe bakılırsa arazinizde oldukça başarılı bir iş yürütüyormuş. Hatta anlayabildiğimiz kadarıyla bunu onlarca yıldır yapıyormuş."

Eğri büğrü elini yine boğazındaki ses borusuna götürdü. "Ama enselendi, öyle değil mi?" Alton göz ucuyla Josie'ye baktı. Josie oğlununkinin neredeyse tıpatıp aynısı olan alaycı bakışları karşısında rahatsız olmayı reddetti. Hasta ve yaşlıydı. Doğru düzgün yürüyemiyordu bile. Salyalarını istediği kadar akıtabilirdi ama ona zarar veremezdi. "Ben hiç enselenmedim."

"Oğlunuz suç ortağı olduğunuzu itiraf etti," dedi Josie.

Adam sessizce güldü. Ardından boğazındaki cihaza tekrar bastı. "Artık beni tutuklayamazsınız. Çok yaşlı ve hastayım."

Kelepçeyi taktıklarında adam ufalanıp toprağa karışacak olsa bile Josie'nin umurunda değildi. Ettiğini bulacaktı. Bunu söylemek için ağzını açtığı anda Noah araya girdi. "Ne fark var? Nick'le sizin aranızda. Siz neden hiç yakalanmadınız?"

8 Amerika'da tutuklama sırasında şüpheliye okunması gereken yasal hakların içinde bulunduğu kitapçık. -ç.n.

Gosnell'in bakışları tekrar Noah'ya kaydı. "Oraya kimsecikleri götürmezdim. Bir tek ben giderdim. Onları satmazdım ve hayatta el altında tutmazdım. Onlarla işim bittiğinde icaplarına bakardım."

"Nasıl icaplarına bakardınız?" diye sordu Noah onu konuşturmak için.

Alton hiçbir şey söylemedi. Bunun üzerine Noah taktik değiştirdi. "İcaplarına baktıktan sonra onlara ne yapardınız?"

"Epey toprağım var," dedi Alton. "Özellikle de arkamızdaki araziye aldığımdan beri."

"Onları nereden kaçırdınız? Neden insanlar fark etmiyordu?"

Alton kafasını iki yana salladı. "Aynı yerden birden fazlasını kaçırmazdım. Arabaya atlar, saatlerce yol giderdim. Eksikliğinin hissedilmeyeceğini düşündüğüm birini seçerdim, ortalıkta kimsecikler kalmayana kadar beklerdim ve sonra onu kaçırdım. O zamanlar cep telefonları ve kameralar yoktu. O zamanlar daha kolaydı ve hiçbir zaman oğlum kadar çok kaçırmadım."

"Sizce orada kaç tane vardır?" diye sordu Noah.

"Bilmem. Hiç saymadım."

"İlk kimin, şey, icabına baktığınızı hatırlıyor musunuz?" diye sordu Noah.

Alton dümdüz önüne baktı. Nefes darlığı çekiyor olmasaydı Josie adamın öldüğünü bile sanabilirdi. "Bay Gosnell?" dedi Noah.

Belki de o âna geri dönmüştü. Gözleri âdeta camı bir tabakayla kaplanmıştı, yüzündeki ifadeyse kıpkırmızı suratının esriklik tarafından istila edilmesinden başka şekilde tarif edilemezdi. Josie'nin midesi bulandı. Karşısındaki adamın hakiki bir seri katil olduğunu fark etti. Suçlarını gizleyebileceği yeterince toprağı da olduğundan onlarca yıl boyunca kontrolsüzce, pervasızca suç işlemişti. Pişmanlık duymadığı yetmezmiş gibi işlediği suçları düşündükçe keyifleniyordu. Josie, Gosnell ailesiyle ilgili

şu yakın zamanda hortlayan şehir efsanesinden Alton'ın karısının oğulları henüz dokuz yaşındayken güya kaçtığını biliyordu. Bu da Nick'in sadece babası tarafından yetiştirildiği anlamına geliyordu. Adam onu kendi suretinde şekillendirmişti. İki nesil seri katil. Armut dibine düşmüştü.

Derken kapıdan Lisette'in tiz ve titrek sesi geldi. "Onlara doğruyu söyle, Alton."

Noah ve Josie irkilerek dönüp ona baktı. Kadın yürütecine tutunarak ayakta duruyor, minicik cüssesi âdeta bütün kapı boşluğunu dolduruyordu. Gözleri alev saçıyordu ve vahşi bakışlarını Alton Gosnell'e dikmişti. Josie babaannesini daha önce hiç böyle görmemişti. Tatlı, sevgi dolu babaannesini.

"Babaanne?" dedi.

Lisette silah gibi kullandığı yürütecini iterek odaya girdi ve onunla Gosnell'in yatağına toslayarak karyolanın zangırdamasına neden oldu. Gosnell'in esrik dalgınlığının yerini kızgınlık aldı. Lisette'e pis bir bakış attı. Gırtlığındaki yapay ses borusuna bir kez daha bastırarak, "Kapa çenenin, Lisette," dedi.

Lisette ona parmak salladı. Bütün vücudu öfkeden tir tir titriyordu. "Ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Anladım. Senin yaptığını biliyorum. Benim... küçük... Ramona'ma ne yaptığını biliyorum. Şimdi gerçeği söyle, seni hasta piç kurusu."

Josie, Ramona adını duyunca yüzünün bütün renginin attığını hissetti. "Babaanne?" dedi tekrar. Doğru düzgün tanımadığı bu kadına bakarken sesi cılızlaştı. Bu kadın onun babaannesini değildi. Başka bir kadındı. Gözleri nefretle bakan, vücudu intikam arzusuyla zangır zangır titreyen bir kadın. Onu parmaklarını Gosnell'in boğazına dolamaktan alıkoyan tek şey yürütecine tutunmak zorunda olmasıydı.

Gosnell yine sessizce güldü. Ardından Lisette'e bakıp gırtlığındaki cihazın düğmesine bastı. "Muhteşemdi. Onu yaparken iyi iş çıkarmışsın, Lisette. O kızı öldürmek hiç hoşuma gitmedi. Elimde olsa onu asla yanımdan ayırmazdım."

Lisette'in yanaklarından yaşlar süzüldü ama kadın onlara aldırmış etmeyip tişörtüne damlamalarına izin verdi. Tek kelime etmedi.

"Bilmediğimi mi sanıyordun?" diye sordu Gosnell ona.

Lisette'in ağzını bıçak açmadı.

"Şu askerdendi, değil mi? Yaz mevsimini ailenin yanında geçiren şu delikanlıdan? Bir keresinde sizi ormanda görmüştüm. Seni iyi becermişti."

Lisette nefesini tuttu. Noah tamamen sessiz ve hareketsiz kalıp her şeyi akışına bıraktı. Josie'nin sesi fısıltıdan birazcık yüksek çıktı. "Babanne, bu adam ne diyor?"

Lisette gözlerini Gosnell'den ayırmadı. "Çok küçüktüm," dedi. "Sadece on üç yaşındaydım. Annemle babam fazladan para kazanmak için odalarımızdan birini kiraya verirdi. Bir yaz, yolu kasabamızdan geçen bir asker çıkageldi. Bizimle birkaç ay kaldı. Benden pek büyük sayılmazdı. Onu sevdiğimi sandım. O gittikten sonra da hamile olduğumu fark ettim."

"Ne? Ama babam senin tek çocuğundu."

"İnsanların gözünde öyleydi. Annem herkese hamile olduğunu söyledi. Karnım belirginleşmeye başladığında evden çıkmama izin vermediler. Herkese hasta olduğumu söylediler. Evde dünyalar güzeli bir kız çocuğu doğurdum. Annem millete onu kendi çocuğu diye yutturdu. Böylelikle bir kız kardeşim oldu. Küçük Ramona."

Gosnell dudaklarını oynatarak Lisette'in sözcüklerini tekrarladı. *Küçük Ramona.*

Josie'nin sesi titredi. "Ne kadar... ne kadar yaşadı?"

"Sekiz yaşındaydı. Evin yan tarafındaki iplere çamaşır asıyordum, o da bahçede oynuyordu. Kelebeklerin peşinden oradan oraya koşuşturuyordu. Kaşla göz arasında ortadan kayboldu. Bir anda." Gosnell'e düşmanca baktı. "Bu herif onu kaçırdı."

"Vahşi hayvanlara yem oldu," dedi Gosnell.

"Onu kendine yem eden tek hayvan sendin," diye çıkıştı Lisette.

Gosnell'in vücudu sessiz kahkahalarla sarsıldı.

"Ormanda bakmadığımı yer kalmadı. Babam da aramama yardım etti. Günlerce aradık. Emniyet güçleri de arama çalışmalarına katıldı. Ardından, yaklaşık bir hafta sonra ormanda kıyafetlerini bulduk. Lime limeydiler. Polis ayı ya da çakal saldırısına uğramış olabileceğini söyledi. Muhtemelen onu sürükleyerek götürmüşlerdi. Birkaç hafta boyunca cesedini aradılar ama bulamadılar. Boş bir tabutu toprağa verdik." Lisette'in sesi boğazına takıldı. Fısıldayarak, "İç boş, küçük bir tabut," diye ekledi. Gözyaşlarından ıslanmış yüzünü yenlerinden birinin arkasıyla sildi. "Annem her şeyi memnuniyetle hasır altı etti. Ben Ramona'nın vahşi bir hayvana yem olduğuna asla inanmadım ama başına başka ne gelmiş olabilirdi? O zamanlar Megan listesi falan yoktu. İnsanlar cinsel suçlardan ya da çocuk istismarcılarından bahsetmezdi. Fakat başına kötü bir şey geldiğini ve bunu yapanın bir hayvan olmadığını içten içe biliyordum. Hayatım o ormanlarda geçmişti ve bir kere bile çakala rastlamamıştım. Bana Nick'ten ve o kadınlardan bahsettiğinde nihayet anladım. Alton'ın ne biçim bir adam olduğunu zaten biliyordum – buradaki kadınlara ettiği lafları duysan inanamazsın. Armudun dibine düşmüş olması pek uzak bir ihtimal değildi."

Babasının oğlu.

Josie'nin kolundaki tüyler diken diken oldu.

Lisette yürütecisiyle yatağı bir kez daha sarstı. "Ona ne yaptın, seni orospu çocuğu?"

Gosnell bakışlarını ondan kaçırdı. Pis gülümsemesinden eser kalmamıştı. Suratında neredeyse ıstırap yüklü bir ifade vardı. "O benim ilkimdi," dedi. "Ondan vazgeçmeyi hiç istemedim ama arama çalışmaları birkaç günden uzun sürünce yapamayacağımı anladım. Hâliyle icabına baktım. Onu kimsenin bulamayacağı

bir yere sakladım ve ayı saldırısına uğradığını sanmaları için kıyafetlerini ortada bıraktım. Beni enseleyeceklerinden o kadar emindim ki! Tek yaptığım beklemektir."

"Ona zarar verdin mi? Ona dokundun mu?"

Gosnell'in bakışları tekrar dalgınlaştı. "Düşündüğün gibi olmadı," dedi. "Vakit yoktu. Karım – hâlâ hayattaydı. Oğlum ayakaltında dolaşıp sorular soruyordu. O riski göze alamadım. Ne zaman onu görmeye gitsem ikisinden biri her şeyi mahvetti."

Josie, Lisette'in yanına gidip elini babaannesinin koluna koydu. "Babaanne," dedi.

"Ama kaçırdığım ilk kız oydu," diyerek konuşmayı sürdürdü Gosnell. Gözleri parladı. "Ve hiç yakalanmadım. Bir süre sonra canımın istediğini yapabileceğimi fark ettim."

Canımın istediğini yapabileceğimi fark ettim.

Josie arazide gün yüzüne çıkarılan cesetlerden ve videolardan Nick'in kurbanlarını ergenlik dönemini tamamlamış genç kızlardan ve yetişkin kadınlardan seçtiğini biliyordu. Eğer Alton'un zevki oğlununkiyle aynı doğrultudaysa o hâlde sekiz yaşındaki Ramona sırf erişilebilir olduğu için kaçırılmış olabilirdi. İlle de adamın cinsel arzularına dayanarak seçilmiş olmasına gerek yoktu. Alton çocuğun gayrimeşru olduğunu biliyordu ve onu komşusunun bahçesinden kolaylıkla kapıp kaçırmıştı. Kusursuz bir denektir.

"Ne zamandır?" diye sordu Josie. "Ramona'dan önce... ne zamandır bir kızı kaçırıp alıkoymayı düşünüyordun?"

"Uzun zamandır," dedi Alton. "Ergenliğimden beri. Aslında çok daha fazlasını yapma niyetindeydim ama aklımdakileri Ramona'dan sonrakilerle hayata geçirdim. İsmi oğlum için yaşattım. İlk kusursuz cinayetimin anısına. Ona kendi Ramona'sını bulması gerektiğini söyledim. Buldu da... ama sonra sapıttı. Çenesini tutamadı. Size onun aptalın teki olduğunu söylemiştim."

Demek isim oradan geliyordu. Nick, Alton'ı hayal kırıklığına uğratsa da bu adı küçük işletmesi için kullanmayı uygun görmüştü. *Sapırmak* enteresan bir kelime seçimiydi. Josie, Alton'ı en az on yıl boyunca kaçırma ve tecavüz fantezileri kuran genç bir adam olarak hayal etmeye çalıştı. Kızı kaçırmak bile onun için ne biçim bir heyecan olmalıydı. Nihayet hastalıklı fantezilerini gerçekleştirmeye yönelik bir adım atmak. Bundan paçayı sıyırması muhtemelen sapkın dürtülerinin çok daha fazlasının canlanması için bütün bent kapılarını açmıştı. Ardından karısını öldürmüş, sonrasında da oğluna kadınlara nasıl tecavüz edeceğini, onları nasıl öldüreceğini ve cesetlerinden nasıl kurtulacağını öğretmeye başlamıştı.

"O nerede?" diye sordu Lisette. "Kızım nerede?"

"O dağda," dedi Alton. "Diğerleriyle birlikte."

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

“**B**abaaanne, nasıl olur da bana kızından hiç bahsetmezsin?” Lisette’in yatağında yan yana oturuyorlardı. El eleydiler ama koridorda aşağı yukarı yürüyen bakımevinin çalışanlarıyla sakinlerinin Lisette’in odasına göz atmadan önünden geçtikleri açık kapıya doğru bakıyorlardı.

Rockview’un harala gürelesi her zamanki gibi devam ediyordu. Josie’nin az evvel Alton Gosnell’in odasında yaşadığı duygusal deprem sadece onlara mahsustu. Ona ve babaannesine. Ailelerinin yaşayan son üyelerine.

“Mazide kalmıştı,” dedi Lisette. Sesi ağır ve yorgun çıkıyordu.

“Artık bunun doğru olmadığını biliyorum,” dedi Josie. “Senin için mazide kalmamış.”

Aradan birkaç saniye geçti. Lisette, Josie’nin elini sıktı. “Çok uzun zaman önceydi ve annemle babam onu maziye gömüp orada tutmak için çok çaba sarf etmişlerdi. O günlerin nasıl olduğunu anlamalısın. Evlenmeden hamile kalamazdın. Bekâr anne diye bir şey yoktu. Annem beni evden postalamak istedi. Philadelphia’da bekâr annelerin kaldığı bir yurt vardı. Doğum yapmak için oraya gidecektim. Ramona evlatlık verilecekti – yani öyle umut ediyorduk. Eğer onların istediğini yapsaydım belki de hâlâ hayatta olurdu. Ama ondan vazgeçemedim. Yapamayacağımı biliyordum. Hâl böyle olunca onları yavaş yavaş ikna ettim. Ramona’yı onların çocuğu diye yutturma fikri annemle babamdan çıktı. Fakat onu asla bağırlarına basmadılar.

"Ramona ortadan kaybolduktan sonra bir müddet kızımı onların kaçırdığını bile düşündüm. Fakat yokluğunda onu buldiler. Böylelikle onların olmadığını anladım. Yine de kıyafetlerini bulduğumuzda onu toprağa vermeye pek hevesliyidiler. Yaşamlarını sanki Ramona hiç var olmamış gibi sürdürmek istiyorlardı. Ondan hiç bahsetmezlerdi. Sanırım annem epey rahatlamıştı."

"Babaanne, gerçekten çok üzgünüm."

"Neticede başına neler geldiğini asla tastamam öğrenemeyeceğimi kabullendim. Hayatta olduğuna, günün birinde beni bulacağına dair hayaller kursam da öldüğünü biliyordum. Zaten o hayaller de zamanla geçti. Naaşını asla toprağa veremeyeceğimi bile kabullendim. Fakat onu kaybetmeyi asla hazmedemedim."

"Nasıl edebilirdin ki?"

Lisette dönüp Josie'ye baktı. Gülümsedi fakat bu çok acı çekmesine rağmen başını dik tutmaya çalışan bir kadının gülümsemesiydi. "Sonra sen geldin. Küçük bir kız. O kadar sevinmiştim ki."

Josie babaannesinin gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdi. Lisette'e yanaşıp başını omzuna koydu. Her nasılsa sekiz yaşındayken de yirmi sekiz yaşındayken de başı oraya cük oturuyordu. "Babamın ondan haberi var mıydı?"

"Hayır. Annemle babamdan başka bilen yoktu. Kimseye tek kelime etmedim."

"Babasına ne oldu?"

"Bilmiyorum. O günden sonra ondan bir daha haber almadım. Kore'de savaşmaya gönderilen birliklerden birinde olduğunu duydum. Hep savaşta öldüğünü düşündüm. Böylesi daha kolaydı."

"June Spencer, Sherri Gosnell'in kanıyla duvara onun adını yazmıştı," dedi Josie. "Moralinin o kadar bozulmasının, telefonlarıma dönmemenin sebebi buydu. Biliyor muydun? Alton'dan şüphelenmiş miydin?"

Lisette kafasını iki yana salladı. "Hemen değil. Bağlantıyı kuramadım. Mesele sadece adının anılmış olmasıydı. Tüm anılarımı sanki dünmüş gibi canlandırmaya yetti. Seninle yüzleşemediğim için özür dilerim. Başında çok fazla dert olduğunu biliyordum ve sana yük olmak istemedim."

"Ah, babaanne, bana asla yük olmazsın. Ne olursa olsun."

Lisette, Josie'nin elini sıktı. "Fakat önceki gün buraya gelip başından geçenleri ve bulduklarını anlattığında her şeyi anladım."

"Alton Gosnell'i hapse tıkaacağım."

İtirafının ardından onu zaten tutuklamıştı. Ne yazık ki sağlık durumu elvermediğinden eyalet hapisanesi yerine hastaneye nakledilecekti. Josie tüm manasızlığına ve personel sıkıntısı çekmesine rağmen onu hastaneye naklettirip kapısının önüne bir polis memuru dikmeyi planlamıştı. Nihayet yakalandığını yüzüne vurmaktan başka işe yaramayacak olsa bile bunu yapacaktı.

"Hapse girecek kadar yaşamaz," dedi Lisette. "Çok hasta. Ama artık biliyorum. Tatlı Ramona'mın başına ne geldiğini biliyorum."

Josie babaannesinin matemi karşısında kendini işe yaramaz ve güçsüz hissetti. Nick Gosnell'in karanlık hücresindeyken bile kendini böylesine çaresiz hissetmemişti. Harekete geçmek onun işiydi. Aksiyona bayılırdı. Ama o da Ray'le şefin ölümlerinin yasını tuttuğundan yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu. Babaannesinin matemini dindirmenin ya da geçirmenin hiçbir yolu yoktu. Oradaydı ve son nefesine kadar Lisette'in yakasını bırakmayacaktı. Yine de, "Senin için yapabileceğim bir şey var mı, babaanne?" diye sordu.

"Colemanların kızını bulduktan sonra o dağa geri dönüp Ramona'mı da bul. Hatırım için onu bul, Josie."

YETMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Josie eskiden şefe, şimdiyse kendisine ait olan ofiste pencerenin kenarında durmuş, haber araçlarının, gazetecilerin, devasa mobil uydu çanaklarının ve meraklıların istila ettiği aşağıdaki sokağa bakıyordu. Holcomb'un ekipleri baskınlarını önceki gün –yani Josie'nin Noah ve Lisette'le birlikte Alton Gosnell'e suçunu itiraf ettirmesinden bir gün sonra– gerçekleştirmişti ve Gosnell mülkünde gerçekte neler olduğuyla ilgili bomba nihayet patlamıştı. Noah habercileri karakoldan güvenli bir mesafede tutacak geçici barikatları kurmaları için mahalleden birkaç yeniyetmeyle anlaşmıştı. Hatta biri kaldırıma portatif tuvalet bile kurmuştu. Belli ki basın uzun süre kapılarının önünden ayrılmayacaktı. Evet, insanı sıkboğaz ediyorlardı ve meraklı tiplerdi ama aynı zamanda Josie'nin ekibinden geriye kalanlar ve FBI bu lanet olası pisliği temizlerken Josie'nin en çok ihtiyaç duyduğu dikkatli gözler de onlarınkiydi.

Josie siyah, dar elbisesinin üstüne mavi renkli bir bolero giymiş kadının basın barikatından geçip asfaltta takırdayan on santimlik topuklularıyla karakolun ön kapısına doğru seğirtmesini izledi. Trinity caka satıyordu. Josie, onunla Noah'ya her daim ulaşabileceğini ve binanın diğer cephesindeki personel girişinden içeri girmesine izin verileceğini apaçık ifade etmişti. Fakat Trinity artan statüsünü diğer meslektaşlarının gözüne sokmaya bayılıyordu.

Josie pencereye arkasını dönüp masasının üstünde duran telefona uzandı. İdareten kullandığı cep telefonunu kontrol etti fakat ne Carrieann'den bir haber ne de Luke'un durumunda bir değişiklik vardı. Ertesi gün daha güzel haberler almayı umdu. İç çekti. En azından Denise Poole serbest bırakılmış, şahsına yöneltilen suçlamalar düşmüştü. Josie, Rockview'un numarasını çevirdi ve çalışanlar bakımmevi müdiresini bulmaya çalışırken hatta bekledi. Birkaç dakika sonra kadın soluk soluğa ve telaşlı bir edayla telefona yanıt verdi. Girizgâha gerek duymadan, "Hayır, Bay Gosnell'in nakli hâlâ yapılmadı. Hastanede boş yatak yok. İnanın bana, elimden geleni yapıyorum. Yarın onu nakledebileceğimizi umuyorum," dedi.

Josie babaannesinin o canavarla aynı çatı altında bir saniye daha geçirecek olması fikrinden nefret ediyordu. Alton'ın karıncaya bile zarar veremeyecek hâlde olduğunu biliyordu ama asıl mesele o değildi. Lisette'e sular durulana kadar gelip onunla kalması için âdeta yalvarmış fakat Lisette'in inadını kıramamıştı. "Burada kalacağım," demişti Josie'ye. "O orospu çocuğunun ölümünü izlemek istiyorum."

Belli ki Lisette çok ciddiydi. "Babaannenizi Bay Gosnell'in odasının önünde bulup duruyoruz," diye ekledi bakımevinin müdiresi.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Josie.

"Birkaç defa onu Bay Gosnell'in odasının önünde öylece dikilip ona dik dik bakarken bulduk. Bunun sağlıklı olduğunu hiç sanmıyorum. Önceki gece, gece vardiyasındaki hemşirelerimizden biri onu Bay Gosnell'in odasında, yatağının başucunda buldu."

Josie tek kelime etmedi. Ne diyebilirdi ki? Alton Gosnell, Lisette'in kızını öldürmüştü. Dahası yaptığı yanına kalmıştı. Babaannesi o adamla tekrar yüzleşmek istediği için özür dileyecek ya da onunla konuşmayı teklif edecek değildi. Ne diyebilirdi ki?

Diğer kadın uzun bir of çekti. "Nakil işlemleri tamamlanır tamamlanmaz sizi arayacağım. Söz veriyorum. Bu işin bitmesini ben de sizler kadar istiyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Josie ve telefonu kapattı.

Koridorun aşağısındaki dinlenme odasında iki temiz kupa buldu, ikisini de kahveyle doldurdu ve üzerlerine şekerle toz krema ekledi. Artık şef olduğuna göre karakoldakileri yarım yağlı süte alıştırmaları gerekecekti. Koridoru boylu boyunca arşınlayarak dumanları tüten kupaları Denton Polis Teşkilatı'nın yegâne sorgu odasının bittiğiindeki izlem odasına götürdü. Noah yüksek çözünürlüklü, düz bir ekranda FBI Özel Ajanı Marcus Holcomb'un Dusty Branson'ı sorgulamasını izliyordu.

Josie içeri girdiğinde Noah sandalyesinde döndü. Gülümseyip Josie'nin uzattığı kahveyi sol eliyle aldı. Sağ kolu hâlâ askıdaydı. Josie, adamı gözünü kırpmadan vurmasına rağmen Noah'nın onu affettiğini biliyordu, yine de onu her gördüğünde suçluluk duyuyordu. Bir haftadır pek gülümseyecek hâlde olmasa da onun için gülümsedi. "Yeni bir şey var mı?"

"Holcomb, Luke'un vurulması konusunda birinin kellesini almak üzere," dedi Noah.

Holcomb saatlerdir Dusty'ye nefes aldırılmıyordu. Sherri'yle Nick Gosnell'in Isabelle Coleman'ı nasıl kaçırdığını çoktan Dusty'ye anlattırmıştı. Kızı posta kutusunun orada görmüşlerdi ve kaybolmuş, yol soracakmış gibi yaparak onu garaj yolunun sonuna kadar takip etmişlerdi. Dusty neyin onları ele verdiğinden emin değildi ama Coleman bir noktada karşıındaki ikilinin güvenilir tipler olmadığını fark edip ormana kaçmıştı. Nick hemen peşine düşmüş, onu alacağı etmiş ve sürükleyerek arabasına bindirmişti. Bu dürtüsel bir kaçırma hadisesiydi. Dusty'nin Holcomb'a söylediğine göre Gosnell o bölgeden birilerini nadiren kaçırdı. Dusty'nin dediğine göre Nick ve Sherri hafta sonları arabaya atlayıp genellikle Ohio, New York, New Jersey, Maryland ve Batı Virginia gibi yakın

eyaletlerden birine gidiyor ve kızları oralarından kaçırıyordu. Fazla şüphe uyandırmamak için kurbanlarını Denton'a 160 kilometreden daha yakın yerlerden seçmemeye özen gösteriyorlardı. Yoklukları daha az hissedileceğinden aile bağları zayıf, sorunlu kızları hedef almaya çalışıyorlardı; evden kaçanları, uyuşturucu müptelalarını, hayat kadınlarını. Coleman'ın kaçırılması –tıpkı altı yıl önceki Ginger Blackwell vakasında olduğu gibi– esaslı bir hata, standart çalışma şekillerinden büyük bir sapmaydı. Yalnızca Dusty ve birkaç kişi Coleman'ın Gosnell'in sığınağında olduğundan haberdardı.

Sherri'nin öldürülmesinden birkaç gün sonra Gosnell panik içinde Dusty'yi aramıştı. Isabelle kaçmıştı. Bu kaçış bir ilkti. Gosnell bu durumu Sherri'nin ölümünün ardından hâlâ kendine gelememesine bağlamıştı. Ayrıca Sherri artık hayatta olmadığından tecavüz ilaçlarını kızların damarlarına zerk edecek kimsesi de kalmamıştı ki Isabelle'in iyice ayılıp kendini savunabilecek hâle gelmesi de muhtemelen bundandı. Ormanda gözden kaybolmuştu ve o günden sonra onu gören kimse olmamıştı.

Josie, Ray'in söylediklerinden, sığınakta kızılca kıyamet kopana dek teşkilattakilerin günlerdir gece gündüz demeden kızı aradıklarını biliyordu. Ondan sonra bile şefin yokluğunda aramaya devam etmişlerdi fakat hiçbir sonuca ulaşamamışlardı. Şimdi Gosnell'in kolluk kuvvetlerindeki müşterilerinin ve suç ortaklarının neredeyse tümü tutuklandığından Denton Polis Teşkilatı epey personel sıkıntısı yaşıyordu. Hâliyle Josie aramalara katılmaya istekli vatandaşlara seslenmek için Trinity'yi kullanmayı planlıyordu.

Dusty çete mensuplarının ve Dirk Spencer'in vurulmasıyla ilişkili iki Denton polisinin adını vermişti. Spencer'in, June'un kaybolmasından sonra müdavimi olduğu bir barda "Ramona" hakkında birkaç şey öğrendiğini söyledi. Bar kuşlarını Gosnell'in işletmesi hakkında konuşturmak biraz zamanını almıştı fakat yerini söylememekte inat ediyorlardı. Ne var ki en nihayetinde

biri ağızından kaçırmıştı. Her nasılsa Spencer'ın kasabalı arkadaşlarının yardımıyla Gosnell'in sığınağını basacağı Denton Polis Teşkilatı'ndan birilerinin kulağına girmişti ve onu engellemeyi başarmışlardı. Tıpkı Josie'nin şüphelendiği gibi Luke'un kışlasında, silahlı çatışmadaki polis dahlini örtbas etmeye yardım eden kirli bir polis vardı. Ayrıca Luke'la geçmişini ve takıntı seviyesindeki eğilimlerini bildiğinden suçu Denise Poole'un üstüne atmayı teklif eden de yine aynı polisti.

Holcomb'un Dusty'nin ağızından henüz alamadığı şey Luke'u kimin vurduğuydu. Ekranda Holcomb masanın başında ayakta durmaktaydı; tek elini beline koymuş, diğeriyle kravatını düzelterek okuma gözlüğünün üstünden Dusty'ye bakıyordu. Takım elbisesinin ceketini sandalyesinin arkasına asmıştı. Monitörde bile önündeki masadan katbekat uzun görünüyordu. Öyle ki Dusty ajanın karşısında oturan küçük bir çocuğa benziyordu.

"Otursana," dedi Noah, Josie'yi düşüncelerinden uzaklaştırarak.

Josie adamın yanındaki sandalyeye oturup kahvesini yudumladı. "Sesi aç," dedi Noah'ya.

Holcomb'un karşısındaki Dusty sandalyesinde kaykılmıştı. Gözlerine düşen bir tutam yağlı saçı çekmeye bile yeltenmedi. Üstünde düz beyaz bir tişört vardı ve Josie adamın koltuk altlarından başlayıp gitgide yayılan sarı ter lekelerini görebiliyordu. Dusty konuşurken elini kolunu sallayıp duruyordu.

"Sana daha önce bahsettiğim şu adamdı, hani çete üyelerinin infaz edildiği silahlı çatışmayı örtbas etmeye yardım eden," dedi Holcomb'a.

Holcomb önündeki notlara baktı ve bir polis erinin adını söyledi.

"Aynen, o. Blackwell'in dosyasını Luke'un kamyonetinde görmüş. Zarf içinde miymiş, neymiş. O da Nick'i aramış, Nick de beni aradı."

"Nick neden seni aradı?"

Dusty omuzlarını silkti. "Bilmiyorum."

"Müdavimlerinden biriydın."

Kahve Josie'nin midesine bir delik açtı.

Dusty omuzlarını silkti. "Yani, evet. Sanırım öyleydin. O konuda konuştuk. Sonrasında Denton Polis Teşkilatı'ndaki çocuklardan ve genel müdürlükteki bir tanıdığımdan birkaç telefon aldım. İnsanlar diken üstündeydi, anlarsın ya?"

"İsim istiyorum, Memur Branson, isim," dedi Holcomb.

Dusty birkaç isim saydı ve Holcomb hepsini not aldı. Ardından, "Eyalet Polisi Creighton'ı vurma emrini kim verdi?" diye ekledi.

"Kimse emir vermedi. Bilmiyorum. O konuda konuştuk..."

"Biz dediğin sen ve listedeki adamlar mı?"

Dusty başıyla onayladı. "Evet. O konuda konuştuk ve birinin onun, anlarsın ya, biletini kesmesi gerektiğine karar verdik."

Noah kahve fincanını elinden bıraktı ve uzanıp Josie'nin kolunu hafifçe sıktı.

"Eyalet Polisi Creighton'ı kim vurdu?" diye sordu Holcomb.

"Dokungaç Jimmy."

Holcomb tekrar notlarına baktı. "James Lampson mı?"

"Evet. Savcılıkta müfettiş olarak çalışıyor. Uzun yıllardır Nick'le aralarından su sızmazdı. Eskiden Denton'da polisti."

YETMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

Josie, Noah'nın peşi sıra odadan çıktı. Daha fazla dinlemeye tahammül edemeyecekti. Lampson önceki gün FBI'in düzenlediği baskınlarda zaten tutuklanmıştı. Cezalandırılacaktı. Önemli olan da buydu.

Noah ofisine girip gelişigüzel kapının kasasına yaslandı. Josie yine pencerenin kenarında dikilmiş, dışarı bakıyordu fakat bu defa gözünün hiçbir şey gördüğü yoktu. "İyiyim," dedi omzunun üstünden.

"Pekâlâ," dedi Noah fakat ikisi de iyi olmadığını biliyordu. Uzun süre iyi olamayacaktı. Ne o ne de bir başkası.

Josie pencerenin kenarından ayrılıp masasının başına geçti.

"Luke'tan haber var mı?" diye sordu Noah.

"Yarın onu komadan çıkarmaya çalışacaklar." Josie'nin dudaklarına samimi bir tebessüm yerleşti. "Ama durumu iyi. Doktorlar epey iyimser. Yarın gidip onun yanında olmak istiyorum."

"Elbette."

Trinity'nin topuklu ayakkabılarının karoların üstündeki takırtısını duyduktan birkaç saniye sonra Trinity, Noah'yı iterek içeri dalıp kendini Josie'nin masasının diğer tarafındaki misafir sandalyelerinden birine bıraktı. Bir haftadan biraz daha uzun bir süre önce Josie'nin geçici bile olsa göreve iade edilmek için şefe yalvarırken oturduğu sandalyeye. "Kahveniz berbat," dedi. "Ne zaman yeni personel alımına başlayacaksınız? Burası

resmen hayalet kasabaya dönmüş. Ah. Bir de FBI'dan gelen şu dangalak izlem odasına girmeme izin vermiyor. Branson, Luke'u vurana ele verdi mi?"

Josie nasıl diyeceğini bilemediğinden Noah anlattı. Trinity alçak sesle bir ıslık çalıp cep telefonunu çıkardı. "Şimdi değil," dedi Noah. "Suçlamalar yöneltilene kadar bekle, olur mu?"

"Zaten gözaltında ama keyfiniz bilir." Gözlerini devirip cep telefonunu gerisin geri çantasına attı. "Branson başka kimi ele verdi?"

"Eyalet polisinden birkaç kişi, genel müdürlükten biri, savcı ve Dokungaç. Bu pisliğe bulaşanların çoğu, yani kolluk kuvvetlerindekiilerin çoğu buradandı. Geri kalanı bölge sakinlerinden oluşuyor. Aralarında bir doktor, bir eczacı, bir de barmen var."

"Son dediğin kulağa çok kötü bir şakanın başlangıcı gibi geliyor," dedi Trinity. "Akıl alır gibi değil. Bunun farkındasınız, değil mi? Yani bu şey çok dallanıp budaklanıyor."

"Dallanıp budaklandığı doğru ama çevrelerini kısıtlı tutmuşlar," dedi Josie.

"Ah, gerçekten mi?" dedi Trinity duyduklarına inanamazmışçasına. "Bana hiç kısıtlı tutmuşlar gibi gelmedi."

"Kimseyi aralarına almadılar," diye açıkladı Josie. "Gosnell mutlak gizlilik ve sadakat istiyordu. Kimse ispiyoncu olmak istemedi. Gosnell'i ele vermeleri, kendi foyalarının da meydana çıkması demekti. Aralarından biri anlaşma yapıp geri kalanının aleyhine ifade verebilirdi –tabii o kadar hayatta kalabilirse– ama arkadaşları ve meslektaşları da onlarla birlikte dibe vururdu."

"Fakat onları durdurmaya çalışan biri muhakkak olmuştur. Yani bunu onlarca yıl nasıl devam ettirdiler? Bunca zaman onca insanın yaptığı nasıl yanlarına kaldı?" diye sordu Trinity.

"Gosnell'in bütün olayı gözdağıydı ve arkasını kollayabilecek insanları avucuna aldığında durmak bilmiyordu. Videolardan kimliklerini teşhis ettiğimiz müşterilerinden bazıları intihar etti. Belki de konuşmak istediler ama yapamadılar," dedi Josie.

Ray'i ve sırf harekete geçmek zorunda kalacağı için hiçbir şey bilmek istememesini düşündü. Gosnell'le ve müşterileriyle boy ölçüşecek kadar güçlü olmadığını biliyordu. "Ama o vicdan azabıyla yaşayamadılar da."

"Gosnell'in müşterilerinden bazıları talihsiz kazalara kurban gitmiş," diyerek araya girdi Noah. "Muhtemelen hiçbir kaza değildi."

Trinity ağzı bir karış açık vaziyette ona bakıyordu. "Yok artık."

"Eğer bizzat yaşamasaydım ben de inanmazdım," dedi Josie.

"Branson başka ne dedi?" diye sordu Trinity. "Isabelle Coleman hakkında hiçbir şey söyledi mi?"

Josie, Dusty'nin anlattıklarını özetledi.

"Yani ormanda bir yerlerde, öyle mi?" diye sordu Trinity. Josie omuzlarını silkti. "Bilmiyorum."

"Umarım bir ayıya yem olmamıştır," diyerek lafa karıştı Noah.

Trinity dönüp ona baktı. "Hiç komik değil."

Noah'nın yanakları al al oldu. "Çünkü espri değildi."

Holcomb'un koridorun aşağısından kendisine seslendiğini duyunca Josie'yle Trinity'yi baş başa bırakarak oradan ayrıldı. "Halka çağrı yapabilir misin?" diye sordu Josie, Trinity'ye. "Aramalara yardım edebilirler. Orada yalnızca on iki adamım var. Şu anda daha fazlasını tahsis edemiyoruz."

"Elbette," dedi Trinity. Cep telefonunu çıkarıp makineli tüfek hızında birtakım e-postalar göndermeye başladı. Josie sandalyesiyle dönüp tekrar gri gökyüzüne baktı. Gosnelllerin mülkünden ayrıldığından beri hava kapalı ve yağmurluydu. Güneşi bir daha görüp göremeyeceğini merak etti. Bu aptalca bir düşünceydi. Elbette görecekti. Peki ya Isabelle? O hâlâ hayatta mıydı? "O hâlâ hayatta," dedi Trinity, Josie'nin aklından geçenleri okurcasına.

"Umarım haklısındır. İhtimaller onun lehine değil," dedi Josie ona dönmeden.

Kapıdan gelen bir tık sesi ikisinin de dikkatini çekti. Noah yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle kapıda dikiliyordu. "Patron?" dedi.

Josie, Noah'nın ona patron şeklinde hitap etmesine asla alışamayacaktı ama onu düzeltmedi. Böylesi Noah'nın hoşuna gidiyor gibiydi. "Evet?" dedi.

"Az evvel biri telefonla kayıp ihbarında bulundu. Kayıp kişi Misty – Misty Derossi."

YETMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Josie, Noah'ya bön bön baktı. "Ne?"
"Misty hakkında kayıp ihbarında bulunuldu."

Trinity'nin bakışları Noah'dan Josie'ye ve ardından tekrar Noah'ya kaydı. "Kayıp bir genç kız daha mı var?"

"Genç kız değil," dedi Josie. "Kızıl Tilki'deki striptizci-lerden biri."

"Merhum kocanla görüşen striptizci mi?" diye sordu Trinity.

Josie soruyu duymazdan gelerek, "En son ne zaman görül-müş?" diye sordu Noah'ya.

Noah elindeki not defterine baktı. Bir yandan konuşuyor, diğer yandan da sayfaları çeviriyordu. "Şöyle ki geçen hafta her zamanki mesaisini yapmış. Fakat bu haftanın ilk birkaç gününü hastalık bahanesiyle işe gitmemiş. Sonrasındaysa sırta kadem basmış. Patronu daha önce hiç böyle yapmadığını söyledi. Cep telefonu doğrudan telesekretere düşüyor. En yakın arkadaşı bahar tatili için kasaba dışındaymış. Onunla en son dört gün önce konuştuğunu ve sesinin kulağa tuhaf geldiğini söyledi. O günden sonra Misty'yi günde birkaç kez aramış ama az evvel de dediğim gibi tüm çağrılar doğrudan telesekretere düşüyor. Mesajlarına da cevap vermiyor. En yakın arkadaşı Misty'nin iş arkadaşlarından birini kadının evine göndermiş ama kapıya bakan olmamış ve en başından beri Misty'nin arabası garaj yolundaymış," dedi Noah.

"Sesindeki tuhafılık neymiş?" diye sordu Josie.

"Gergin gibiymiş. Sanki bir terslik varmış gibi. Ayrıca köpeği de kayıp. İş arkadaşı ne zaman Misty'ye uğrasa köpeğinin deliler gibi havladığını söylemiş fakat o gün Misty'nin kapısını çaldığında hiç köpek havlaması duymamış."

"Köpeği mi varmış?" dedi Josie ve Trinity hep bir ağızdan.

Noah onlara şaşkın şaşkın baktı. "Ne? Striptizciler köpek besleyemez mi?"

Josie gözlerini devirdi. Kendi defteriyle kalemını çıkarmış olan Trinity, "Köpeğin cinsi neymiş?" diye sordu.

Noah gülümsedi. "Çi-sosis."

"Çi ne?"

"Çi-sosis. Yarı çivava, yarı sosis. Arkadaşının dediğine göre küçük ve geveze bir köpekmiş, dahası Misty ona takıntı seviyesinde bağlıymış."

Misty'nin tehlikede olabileceği Josie'nin aklının ucundan bile geçmemişti. Holcomb'la malum videoları izlemeyi bitirir bitirmez Ray'in ölüm haberini vermesi için Noah'yı ona göndermişti. Misty'nin bunu ikinci ya da üçüncü kişilerden duymasını istememişti; en azından kadına böylesi bir nezaket gösterebilirdi. Fakat Noah, Misty'yi ne evinde ne de iş yerinde bulabilmişti. Bunun üzerine Josie ona kadının peşini bırakmasını söylemişti. Ne de olsa Misty hazır olduğunda ortaya çıkardı. Hem zaten onun izini sürecektir zamana ve kaynağa da sahip değillerdi.

Fakat şimdi en yakın arkadaşı ve patronu onun hakkında kayıp ihbarında bulunmuştu.

Şefin sözleri o anda kulaklarında yankılandı. *Hepsini yakala.* Birini gözden mi kaçırmışlardı? Yoksa gözden kaçırdıkları başka bir şey mi vardı? Josie FBI'ı aramadan önce Gosnell ya da suç ortaklarından biri Misty'ye bir şey mi yapmıştı? Josie, Misty'ye karşı pek hoş hisler beslemiyordu, orası kesindi fakat Gosnell'in işbirlikçilerinden birinin zayıflığını da istemiyordu.

"Önce evini kontrol etmemiz gerek," dedi Josie. Çeketini sandalyesinin arkasından aldı. "Haydi, gidelim."

Misty Derossi, Denton'ın tarihi semtlerinden birinde, Victoria tarzında inşa edilmiş devasa bir evde tek başına yaşıyordu. Josie, Noah ve Trinity evin etrafını saran geniş verandanın basamaklarını tırmanırken Josie, Misty'nin bu evin masraflarını nasıl karşıladığıyla ilgili bir yorum yapmamak için dilini ısırды. Noah pencereden pencereye geçerek teker teker hepsinden içeri baktı. "İçerisi karanlık," dedi. "En yakın arkadaşının da dediği gibi köpek havlaması yok."

"Eğer köpek ortalıkta görünmüyorsa Misty'nin onu da yanına alarak çekip gitmiş olması ihtimali artar," dedi Josie, Misty'nin kasabayı terk ettiğini umarak. Fakat Misty'nin arabasını almamış olmasından ötürü içinde kötü bir his vardı. June Spencer da Isabelle Coleman da yürürken kaçırılmıştı. "Başının belada olduğunu düşündüyse nereye giderdi? Bunu öğrenmemiz gerek. Acaba kimse şeye... Şeye baktı mı..."

Noah'nın surat hatları yumuşadı. "Ray'in evine şahsen uğradım. Annesinin hafta başından beri orada kaldığını biliyorsun. Cenaze törenini planlıyor. Yani Misty orada değil."

Josie boğazı düğümlendiği için konuşamayıp başıyla onayladı.

"Peki gidebileceği başka neresi var?" diye sordu Trinity.

Noah önce kapının kolunu zorladı, sonra da omzuyla yüklenerek kapının sağlamlığını kontrol etti. "Aslına bakarsan hepsi bu kadar. Pek fazla arkadaşı yok."

Josie küstahça bir yorumda bulunmamak için yine dilini ısırды.

"Annesiyle babası Güney Carolina'da yaşıyor, asırlar önce oraya taşınmışlar. Arkadaşı onları da aramış ama annesiyle babası onu beş yıldır görmediklerini söylemişler. Bütün iş arkadaşlarına

ulaftık ama onu gören kimse olmamış. Arkadaşı kalacak bir yere ihtiyacı olsaydı ondan başkasına gitmeyeceğini söylüyor."

Noah sustu ve kapıya sanki çözemediği bir bulmacaymış gibi baştan aşağı baktı. "Arkadaşına onda Misty'nin yedek anahtarı olup olmadığını sormadın mı?" dedi Trinity.

Noah kızardı ve cep telefonunu çıkardı. "Kadın kasaba dışında ama zaten Misty'nin yedek anahtarı olmadığını söyledi. Misty mahremine epey düşkün bir kadınmış. Ama belki Misty'nin anahtarını zulaladığı bir yer olup olmadığını bilir..."

Josie onu itekleyerek yolundan çekti ve topuğunu kapıya, kilit mekanizmasının birkaç santim üstüne geçirdi. Bunu üç kere tekrarlaması gerekti ve ardından kapı içeriye doğru savrularak açıldı. Josie eşikten içeri adımını attı. Noah'yla Trinity peşinden gelmeyince arkasına döndü ve onları ağızları bir karış açık vaziyette bön bön bakarken buldu.

"Ne?" diye çıkıştı.

"Patron," dedi Noah. "Bunu yapamazsın... arama emri çıkarmamız gerek. Bu yaptığına haneye tecavüz denir."

"Eğer yaralıysa veya son nefesini vermek üzereyse anahtarı olan birini bekleyerek vakit kaybedemem," dedi Josie. Ters bakışları tartışmaya mahal vermedi.

Ev bomboştu. Fakat aynı zamanda tertemizdi. Üçü birlikte tuhaf bir huşuyla odadan odaya geçtiler. Ev bir dergiden fırlamışa benziyordu. Her oda ahenk içindeki pahalı, süslü antika mobilyalarla taçlandırılmıştı. Bazı odalar o kadar kusursuz görünüyordu ki Josie kordonla evin geri kalanından ayrılmalari gerektiği hissine kapıldı. Misty evini turlara açabilirdi. Kendi evini düşündü ve sanki biri kalbine minik kazıklar çakıyormuş gibi hissetti. Her ne kadar güzel olsa da Misty'nin evindeki püsküllü abajurların ve güzelce kabartılmış kirlentlerin her birinden akan göz kamaştırıcılıktan ve zevkten yoksundu. Daha da kötüsü Josie'nin doğru düzgün mobilyası bile yoktu. Olsaydı bile Misty'nin evindeki parçalar kadar incelikle yerleştirilmiş,

pahalı veya derli toplu olmayacaklardı. Josie, Ray'i bu evde, çamuru eksik olmayan botlarıyla dışarının tozunu toprağını içeri taşıyarak odalarda dolaşırken hayal etmeye çalıştı. Koltuk altları sararmış atletlerini sürekli kanepenin arkasında unuttuğunu. Boş bira şişelerini evin sağına soluna, hatta kimi zaman banyoya bıraktığını. Josie hiçbirini gözünün önüne getiremedi. Elbette artık bunları düşünmesine gerek yoktu, Misty'nin ona tahammül edip edemediğini asla öğrenemeyecekti. Bir duygu dalgası tıpkı bir meddücezir gibi onu ele geçirdi ama sonra geriye çekildi. Buraya çalışmaya gelmişti.

"Amma takıntılıymış! Vay canına." Trinity'nin sesi mutfaktan gelmişti. Josie kadının sesini takip edince muhabiri Misty'nin aşırı modern buzdolabının önünde dikilirken buldu. "Şuna bakın," dedi Josie'yle Noah'ya.

Buzdolabı dergilerden itinayla kesilmiş renkli sayfalarla kaplıydı. Her sayfada Misty'nin evindeki bir odayla tıpatıp eşleşen bir odanın fotoğrafı vardı. "Bu dergilerden kopya çekiyormuş," diye ekledi Trinity.

İki kadının arkasından Noah, "Biraz üzücüymüş," diyerek lafa girdi.

Belki öyleydi, belki değildi ama Josie'nin kendini bir parçacık daha iyi hissetmesine neden oldu. Mahcubiyetle ellerini önünde birleştirdi. "Neyse, artık gitmeliyiz. Belli ki burada değil. Boğuşma emaresi de yok. Evde gözüme çarpan hiçbir terslik yok. Açıkçası köpeğini yürüyüşe çıkarmış ve bir daha eve dönmemiş gibi görünüyor."

Dışarı çıktıklarında Josie, Noah'ya kapıyı tamir ettirmek için birini çağırmasını ve Misty'nin yerini tespit etmeye yönelik resmi soruşturmanın yürütülebilmesi için memurlardan birini Coleman soruşturmasından alıp bir süreliğine Misty vakasına vermesini söyledi. Ardından Trinity'ye döndü. "Sence bunu akşamüstü haberlerine yetiştirebilir misin?"

Trinity'nin kaşları çatıldı. "Ölü kocanı elinden alan şu afetten bahsettiğimizizin *farkındasın*, değil mi?"

Josie ona çıkışmamak için kendini tuttu. "Kocamın onunla ilişkisi oldu. Bizim evliliğimiz bitti. Fakat o kadın benim kasabamın sakinlerinden biri ve şu anda kayıp. Geçtiğimiz hafta sonu dağda gördüklerime dayanarak işimi şansa bırakmayacağım. Bu nedenle halka çağrıda bulunmak istiyorum. Lütfen."

Trinity sanki ricacı olmanın Josie'nin içini nasıl yakıtığını görebiliyormuş gibi ona fazladan bir an daha baktı.

"Başka Ginger Blackwelller olmayacak. Başka June Spencerler olmayacak. Bir daha kimse ihmal edilmeyecek," diye söz verdi Josie daha ziyade kendi kendine.

YETMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

O gece Trinity, Denton sakinlerine iki kayıp kadının bulunması amacıyla yürütülen arama çalışmalarına katılmaları için içten ve acil bir çağrıda bulundu. Josie haberleri ne zaman açsa onun suratıyla karşılaşılıyordu. Ulusal haber kanalları bile orta Pennsylvania'yı derinden sarsan çılgınlığa dair süregelen yayınları için ona bağlanıyordu. Trinity, Denton'dan bildirirken başının sağ tarafında Isabelle'le Misty'nin fotoğrafları belirdi. Gülümseyen suratlarının altında "Kayıp" yazıyordu. Ardından onların yerini Denton Polis Teşkilatı'na ait ihbar hattının numarası aldı.

Josie haberleri yoğun bakım ünitesinin bekleme odasında, Carriann'ın yanında izledi. Doktorlar saatler önce Luke'un ilaçlarını azaltmaya başlamıştı; şimdi tek yapmaları gereken bekleyip kendiliğinden uyanmasını ummaktı. Hemşireler nöbeti onlardan devralacak meslektaşlarına bilgi verebilmek için vardiya değişimi esnasında onları odadan kovalayana kadar sırayla Luke'un baş ucunda oturup beklemişlerdi.

Şimdi iki kadın yan yana oturmuş, sessizce televizyona bakıyor ve Trinity Payne'in Denton'daki kayıp kadınlar ve yaşanan diğer gelişmeler hakkındaki özel haberini izliyordu.

"Patron?" Noah yoğun bakım ünitesinin bekleme odasının kapısında belirdi.

Josie'nin yüreği ağzına geldi. Noah arabaya atlayıp hastaneye kadar geldiyse haberler iyi olamazdı. Isabelle Coleman'i bul-

muşlar mıydı? Ölmüş müydü? Carrieann'den müsaade isteyerek Noah'yla koridora çıktı. "Sorun nedir?" diye sordu.

Noah içinde bir cep telefonunun bulunduğu plastik bir poşeti havaya kaldırdı. "Bunu isteyebileceğini düşündüm."

Josie bön bön telefona baktı, aklı karışmıştı. O anda tek düşünebildiği Isabelle Coleman'dı. "Anlayamıyorum. Coleman'ı mı buldunuz? Yoksa Misty'yi mi?"

Şimdi şaşkın görünme sırası Noah'daydı. "Ne? Hayır." Elindeki torbayı salladı. "FBI senin cep telefonunu buldu. Laboratuvarında onunla işleri bitmiş. Ben de onu geri isteyebileceğini düşündüm."

Josie yavaşça uzanıp torbayı Noah'nın elinden aldı. Bir süredir idareten teşkilat tarafından tahsis edilen telefonu kullanıyordu. Numarasını yalnızca Lisette, Noah, Trinity, Carrieann ve Holcomb biliyordu. Olan biten onca şeyin arasında cep telefonu aklının ucundan bile geçmemişti. Fakat cihazı delil torbasının içinden çıkarırken o telefonda Luke'la onlarca fotoğrafları olduğunu hatırladı ve onu iade etmek için onca yol tepen Noah'ya minnettar oldu.

Başını kaldırıp Noah'ya baktı. "Teşekkür ederim," dedi.

Noah sağlam elini ceketinin cebine daldırdı ve oradan bir şarj cihazıyla kablo çıkardı. "Buna ihtiyacın olacak," dedi.

Josie içgüdüsel olarak ayak parmaklarının üstünde doğrulup Noah'nın yanına bir öpücük kondurdu. Adamın suratı ânında itfaiye aracı gibi kızardı. "Bu... bu ne içindi?"

"İyi adamlardan biri olduğun için."

Noah bir süre onunla oturdu ama sonra Josie o gece hastanede kalabilsin diye karakoldaki işlere nezaret etmek için Denton'a dönmesi gerekri. Josie telefonunu yoğun bakım ünitesinin bekleme odasında şarja takıp oradaki sandalyelerden birinin

altında bıraktı. Hemşirelerin vardiya değişimi tamamlandıktan sonra Carrieann'le birkaç saatte bir yer değiştirerek Luke'un baş ucundaki nöbetlerine devam ettiler. Eskisine nazaran Luke'un vücudundan çıkan hortumların ve tellerin sayısı bir parça daha azdı. Hâliyle Josie ona elini tutacak ve usulca konuşabilecek kadar yaklaşmayı başardı. Durmadan konuştu. Vurulmasından sonra başına gelen dehşet verici şeylerin lafını bile etmedi. Onun yerine birlikte yapacakları şeylerden, örgü örmek yerine balıkçılığı öğrenebileceğinden ve böylelikle birlikte bir hobileri olabileceğinden bahsetti. Söylediklerinin ancak yarısı şakasındı.

Hemşire sabah beş sularında içeri girip de Luke'la oturma sırasının Carrieann'e geldiğini söylediğinde uyukluyordu. Odaya ayrılmak üzere ayağa kalktığı anda Luke elini sıktı.

Josie öyle bir çılgılık attı ki Carrieann paldır küldür odaya daldı. Bunu genelde bir takımın Super Bowl'u⁹ kazanmasının ardından yaşanan ayı gibi sarılma, göğüs çarpıştırma ve tiz sesle ciyaklama tarzı bir kutlama takip etti. Hemşire Luke'u tepeden tırnağa muayene etti, adını belki on beş defa tekrarladı, iki gözüne de küçük bir fener tuttu ama Luke başka bir tepki vermedi. Yine de bu bir başlangıçtı. Josie'ye yeterdi.

Carrieann'i kardeşinin yanında heyecandan tir tir titreyip gözyaşı dökerken bırakarak Noah'yı aramak üzere cep telefonunu almak için bekleme odasına koştu. Telefonunun açılmasını beklerken parmakları sabırsızca kılıfının üstünde tıkırdadı. Televizyona şöyle bir göz attığında sabah altı haberlerinin yayında olduğunu gördü. Trinity Payne yine ekranlardaydı. Josie'nin telefonu uzun zamandır kapalıydı. Ekranı aydınlanırken Luke'la çekildikleri ve duvar kâğıdı niyetine kullandığı fotoğraf damarlarını istila eden mutluluğu iyice pekiştirdi. Luke elini sıkıyordu. Oradaydı. İyi olacaktı.

9 Amerika'da her yıl düzenlenen Amerikan futbolu ligi National Football League'in şampiyonluk maçı. -ç.a.

Önceki haftaya ait bildirimler yağmur gibi yağmaya başladı. Cevapsız mesajlar ve cevapsız çağrılar. Telefon simgesinin sağ üst köşesindeki sayının azar azar arttığını gördü. Üç, yedi, on iki, on yedi, yirmi iki. Cevapsız çağrılar elli yedide durdu.

Josie telefon simgesine dokunup cevapsız çağrı kaydını açtı. En yeniden en eskiye doğru sıralanmışlardı. En yeni çağrı bir saat kadar öncesine aitti. Hatta telefonunda aynı kişiden kırk dokuz cevapsız çağrı vardı. Numaranın yanında Şef Wayland Harris'in minicik bir fotoğrafı göze çarpıyordu. Numaranın üstünde Josie'nin rehberinde ona verdiği ad yazılıydı: Şef (Kulübe)

YETMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

“Anlayamıyorum,” dedi Noah. “Şef... şey, öldü.”

Josie yoğun bakım ünitesinin bekleme odasında telefonunu kulağına yapıştırmış, volta atıyordu. “Yine de şefin av kulübesinden aranıyorum. Bu hafta biri beni onun av kulübesinden tam kırk dokuz defa aramış.”

“Karısı olamaz mı?”

“Karısıyla konuştum. Cenaze törenini planlamakla meşgul. Geçtiğimiz haftanın her günü arabaya atlayıp şefin kulübesine giderek beni cep telefonumdan aramaya vakti olduğundan şüpheliyim. Hem neden böyle bir şey yapsın ki? Karakolu da arayabilirdi.”

“Kızları?”

“İkisi de eyalet dışında üniversite okuyor. Yarın uçakla Philadelphia’ya gelecekler.”

“Numarayı aramayı denedin mi?”

“Cevap veren olmadı. Üç defa denedim. Oraya gitmemiz gerek.”

Noah hattın diğer ucunda iç geçirdi. Josie, Noah’ın günlerdir uyumadığını biliyordu. İkisi de gözünü bile kırpmamıştı. “Coleman’i arayan memurlardan birkaç kişi çekmem gerekecek,” dedi Noah.

“Hayır,” dedi Josie. “Bunu göze alamayız. Özellikle de Coleman hâlâ hayattaysa. Bence FBI’i aramalıyız. Onlardan yardım isteyelim.”

"Ben onları ararım ama anladığım kadarıyla onlar da baskınlarla ve delilleri elden geçirmekle uğraştıklarından aynı anda pek çok işe bölünmüş durumdalar."

"Şansını dene," dedi Josie. "Bu arada Çavuş Tralies'i arama kurtarma çalışmalarının başına getir. Şefin kulübesi kuzeyde, Geisinger'dan bir saatlik mesafede. Oraya ne kadar çabuk ulaşabilirsin?"

Wayland Harris'in av kulübesi dağın tepesindeki tek katlı, iki yatak odalı modüler bir evden biraz daha fazlasıydı. Garaj yoluna çıkan yolun son dört buçuk kilometresi tıpkı garaj yolunun kendisi gibi topraktandı. Öyle ki kışları ana yoldan eve ulaşmak için arazisinin sınırındaki küçük kulübede tuttuğu ATV'ye ihtiyaç duyardı. Noah'nın kamyonetinde sarsıla sarsıla ilerlerlerken Josie kulübenin kapısındaki asma kilidin hâlâ sağlam olduğunu fark etti.

Şefin aslında hiç ava gitmediği ve av kulübesini sırf evindeki östrojen bolluğundan kurtulmak için elden çıkarmadığı polis teşkilatındakiler arasında uzun süredir espri konusuydu. Bölgedeki çoğu erkek vurduğu sekiz çatallı geyiklerin veya üç yüz kiloluk siyah ayıların fotoğraflarıyla ortamlarda hava atarken Şef Harris her av mevsiminin sonunda kulübesinden eli boş dönerdi ve anlatacak hiçbir hikâyesi olmazdı. Josie bir sene Şef Harris'in bir hindi vurduğunu hatırlıyordu. Polislerin geri kalanı o hindiyi sırf karısı sevgili kulübesini satması için başının etini yemekten vazgeçsin diye vurduğunu söyleyerek aralarında şakalaşmışlardı. Buraya kamp değil, kulübe derdi. Çoğu avcı grup hâlinde hareket eder, av mevsimi boyunca genellikle ormandaki alelade bir evden ya da barakadan ibaret olan kamplarda kalırdı. Fakat Şef Harris'inki bir kulübeydi. Onun kulübesi. Bir tek onun kulübesi.

Josie kulübenin yerini biliyordu çünkü şef birkaç yıldır ATV'sini polis teşkilatına ödünç veriyordu – çoğunlukla ormanda kaybolan aptal çocukları kurtarmak için. Şef ATV'yi geri götüreceği vakit iki kere Josie'yi de yanına almıştı. Ne var ki Josie meşhur kulübenin içini hiç görmemişti.

Kulübede birilerinin olması ihtimaline karşı kimse çakıl taşlarını ezen araçlarının sesini duymasın diye şefin uzun garaj yolunun başına park edip yolun geri kalanını yürüdüler. Çok geçmeden Noah soluk soluğa kaldı. Josie göz ucuyla ona baktı ve suratının bembeyaz kesildiğini görünce paniğe kapıldı. Kurşun yarası hâlâ iyileşmemişti ve Josie onu canı çıkana kadar çalıştırıyordu. "İyi misin?" diye sordu. "Arabada beklemek ister misin?"

Noah onu ciddiye almadı ve bileğinin tersiyle alnındaki terleri sildi. "Sen aklını mı kaçırdın? Seni yalnız bırakmak mı? Hayatta olmaz."

"Pek iyi görünmüyorsun."

"Ben iyiyim."

Şefin kulübesi garaj yolunun tepesinde sessizce ve amansızca dikiliyordu. Josie'nin kulübeyi son görüşünden beri şef cephe kaplamasını değiştirmişti. Josie beylik tabancasını çıkarıp namlusunu yere doğrulttu. Birlikte kulübenin arkasından dolaştılar.

Evin etrafında iki tur attıktan sonra Noah silahını çekmiş, ateş etmeye hazır vaziyette ağaçların altında beklerken Josie kulübeye yaklaşıp kapıyı çaldı. Kendi silahını kılıfına koymuş fakat kılıfının emniyetini açık bırakmıştı. Birkaç dakika boyunca bekleyip kapıyı ara ara çaldı. Ta ki içeriden bir ses duyana kadar. Sesler birden fazla kişiye ait gibiydi – ve bir köpek havlamaya başlamıştı. Birilerinin fısıldayarak tartıştığını ve birtakım ayak sesleri duydu. Derken kapı gıcırdayarak yavaşça açıldı ve Misty kendini Josie'nin kollarına attı.

"Tanrı'ya şükürler olsun. Tanrı'ya şükürler olsun ki buradasın," dedi o anda gözyaşlarına boğulan Misty. Josie, Mist-

y'nin mengeneden farksız kollarından kurtulmaya çalışırken şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Bu, korku içindeki bir çocuğu kendinden uzaklaştırmaya çalışmaktan farksızdı. Josie, Misty'nin kollarından birini güçlükle boynundan ayırdı fakat kadın bu defa kolunu Josie'nin beline doladı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Sarı saçları cansız ve uzun süredir taranmamış gibi görünüyordu. "Tanrı'ya şükürler olsun," deyip duruyordu. "Şef geleceğini söyledi. Geleceğini söyledi. Ama telefonlarıma çıkmadın. Neden çağrılardan birine bile yanıt vermedin? Sesli mesaj bırakırdım ama şerif telefonunun başka birinin eline geçmesi ve mesajlarını dinlemesi ihtimaline karşı yapmayacağıma söz verdirdi. Burada olduğumuzu kimsenin bilmesini istemiyordu."

O anda Noah ağaçların arasından çıkıp onlara yaklaştı. Misty, Josie'ye daha sıkı sarıldı ve panik içinde ciyakladı. "Yalnız geleceğine söz vermişti," diye yırtındı.

Josie arkasına dönüp Noah'ya baktı ve adam olduğu yerde donakaldı. "Bu Memur Fraley," diye açıkladı Josie. "Bana yardım ediyor. Şey... şef ona güvenebileceğimi söyledi."

Misty'nin vücudu gevşedi. "Tamam. Tamam."

Josie kendini kurtarmak için son bir gayretle Misty'yi omuzlarından sıkıca kavrayıp onu kol mesafesinde tuttu. "Misty," dedi. "Burada ne haltlar dönüyor?"

Derken kapı boşluğunda, Misty'nin arkasında bir karaltı belirdi. Avurtları çökmüş genç bir kadın. Teni o kadar solgundu ki mavimsi, vampirlerinkini andıran bir tona bürünmüştü. Üstünde kendisine birkaç beden büyük gelen bir erkek svetsörtü vardı. O da derbeder görünüyordu, sarı saçları karman çormandı. Kucağında minyatür bir tilkiye benzeyen minicik bir köpek vardı. Josie genç kadının kimliğini tam olarak idrak edemedi. Noah'nın, "Isabelle," diye mırıldandığını duydu.

YETMİŞ ALTINCI BÖLÜM

Misty önünde yarısı boş bir su şişesiyle Denton Polis Teşkilatı'nın konferans odasındaki masada oturuyordu. Minik köpeği kucagında horlarken parmaklarını saçlarının içinden geçirerek kendine çekidüzen vermeye çalıştı. Onun tam karşısında Özel Ajan Holcomb oturmaktaydı. Josie ise masanın diğer ucundaydı; odadan çıkmadan Misty'den olabildiğince uzak durmaya çalışıyordu. Noah tıpkı bir muhafız gibi Josie'nin tepesinde dikiliyordu. Josie onun varlığına minnettardı. Kulübeden dönerken Misty'ye Ray'in de şefin de öldüğü haberini vermek zorunda kalmışlardı. Josie, Misty'nin samimiyezsiz görünecek kadar dokunaklı kederi şöyle dursun, kendi acısıyla bile zor başa çıkıyordu.

"Şefi tanı mıydın bile," diye çıkışmıştı Josie ona arabada.

"Patron," diyerek araya girmişti Noah usulca. "Herkes acıyla farklı şekillerde baş eder."

Josie o andan beri çenesini tutuyordu çünkü ağzını açarsa pişman olacağı şeyler söylemekten korkuyordu, Misty'ye bile. Özel Ajan Holcomb, Misty'nin ifadesini almayı hemen kabul etti.

Isabelle Coleman en yakındaki hastaneye götürülmüştü. Josie kızın annesiyle babasını aramış ve onlara müjdeli haberi nihayet verebilmenin mutluluğunu doya doya yaşamıştı. Holcomb kızın ifadesini doktor tarafından muayene edildikten ve ailesine kavuştuktan sonra alacaktı ama Isabelle ellerindeki bilgileri teyit etmelerine yetecek kadarını çoktan Josie'ye anlatmıştı.

Gosnelller onu posta kutusunun başında gördükten sonra kaçırıp sığınakta esir tutmuşlardı. Isabelle sığınağa ilk götürüldüğünde June Spencer'la aynı hücrede kalmıştı. Gosnelller Isabelle'i ellerinde tutup tutmamak konusunda öyle hararetli bir tartışma yaşamıştı ki Sherri istemeye istemeye de olsa kızları bir el feneriyle iki gün boyunca yalnız bırakmıştı. Gosnelllerin June'u satmaktan bahsettiklerini duyunca dil *piercing*ini June'a vermek Isabelle'in fikriydi. June'un bir şekilde kaçması hâlinde mesaj göndermesinin tek yolu buydu. Gosnelller June'u götürüp ona ilaç vermeye başladıktan sonra anıları Ginger Blackwell'inkiler gibi bölük pörçük bir hâl almıştı. Sherri'nin ortadan kaybolmasıyla ona düzenli aralıklarla ilaç verecek kimse kalmayınca bir yolunu bulup kaçmış ve uzun süre ormanda yürüdükten sonra Misty'ye rastlamıştı.

"Bana her şeyi en başından anlatın, Bayan Derossi," dedi Holcomb, Misty'ye. Ses tonu o kadar nazikti ki Josie adamın suratının ortasına okkalı bir tokat indirmek istedi. Ama sonra Misty'ye nazik davranmaması için ortada hiçbir neden olmadığını fark etti. Ne de olsa Isabelle'i bulmuş ve onu koruyup kollamıştı.

"Şey, arabayla Yosunlu Vadi Yolu'nda ilerliyordum," dedi Misty, Gosnelllerin striptiz kulübüyle kasaba merkezi arasında kalan arazisinin önünden geçen köy yollarından birini kastederek. "Sabaha karşıydı. İşten çıkmıştım. Anlarsınız işte, gece mesaisinden."

"Ne iş yapıyorsunuz, Bayan Derossi?" diye sordu Holcomb. Misty köpeğinin kafasını okşadı. "Kızıl Tilki'de dansçıyım." Holcomb'un kaşlarından biri kalktı. "Kızıl Tilki mi?"

Josie kendini tutamayıp, "Bir striptiz kulübüdür," dedi imalı bir sesle.

Misty ona ters ters baktı.

Holcomb iki kadının birbirine buz gibi bakışlar atmasını uzun uzun izledikten sonra başka bir soruya geçti. "O yoldan geçtiğinizde saat sabaha karşı kaçtı, Bayan Derossi?"

Misty dikkatini tekrar Holcomb'a verdi. "Galiba beş sularıydı. Genellikle o saate kadar çalışmam ama o gece sürüyle özel parti vardı. Neyse, geyikler yüzünden yavaş gidiyordum. Bir anda yola fırlayıveriyorlar. Az kalsın kıza çarpacaktım. Tıpkı bir geyik gibi yola atlayıverdi. Çarılçıplaktı."

"Kim?"

"Isabelle. Başlangıçta kim olduğunu anlamadım. Ödümü patlattı. Tam zamanında frene bastım ve arabadan indim. Ciyak ciyak bağıırıyordu ve tahmin edebileceğiniz gibi korkudan kafayı yemişti. Ona dokunmama izin vermedi. 911'i arayacaktım ama şarjım bitmişti."

"Peki ne yaptınız?" diye sordu Holcomb.

"Arabamda bir ceket vardı. Onu kıza verdim. Yolun kenarında dikilip onunla konuştum. Adının Isabelle Coleman olduğunu ve kaçırıldığını fakat kimin tarafından alıkonduğunu bilmediğini söyledi. Hiçbir şey hatırlamaması için koluna iğne saplayan birinden bahsedip durdu. Gerçekten kafayı sıyırmıştı. İsteri krizi geçirir gibiydi."

"Arabanıza bindi mi?"

"Evet, nihayet bindi. Onu polise ya da hastaneye götüreceğimi söyledim. O da yalnızca eve gitmek istediğini söyledi. Bir sürü insanın onu aradığından ama eve gitmeden önce bir hastaneye uğramamız gerektiğinden bahsettim. Muayene falan olması için."

"Ama hastaneye gitmediniz," dedi Holcomb ehemmiyetle.

Misty kısacık bir anlığına Josie'yle Noah'ya baktıktan sonra yine Holcomb'a döndü. Minik köpeği uykusunda iç çekti. "Arabaya bindi. Ben de sürmeye başladım. Aniden onlardan birinin kokusunu aldığını söyledi."

"Kimlerden birinin?"

Misty köpeğine iyice sarıldı. "Adamlardan birinin. Ona, anlarsınız işte, birtakım şeyler yapan çok sayıda adam olduğunu düşünüyordu. Bulunduğu yerde onu karanlıkta esir tuttuklarından pek bir şey göremediğini ve onu o karanlık odadan çıkardıklarında da göz kamaştırıcı ışık yüzünden hiçbirine doğru düzgün bakamadığını söyledi. Ama kokularına dikkat etmişti. Arabamda... arabamda onlardan birinin kokusunu aldığını söyledi."

"Ray oraya hiç gitmediğini söylemişti," dedi Josie. Yoksa o konuda da yalan mı söylemişti? Gosnell'in videolarında ona rastlamamışlardı.

Misty fal taşı misali açılmış gözlerle Josie'ye döndü. "Ray değil," dedi. "Dusty."

Josie cevap veremeden Holcomb, "Memur Branson mı?" diye sordu.

Misty tekrar ona döndü. "Evet. O sabah arabama binmişti. İş yerime uğramıştı ve birlikte arabama binmiştik."

Holcomb şaşırmış göründü. "Ne için?"

"Seks içindi, değil mi?" diyerek lafa daldı Josie. "Dusty'yle de mi yatıyordun? Ray ilişkiniz olduğunu sanıyordu, Misty."

Misty yine gözlerini belirtmiş, masum masum bakıyordu. "İlişkimiz vardı. Birlikte eve çıkacaktık." Gözleri doldu. "Evlenecektik."

Ama yine de Ray, Josie'yle aralarındaki ilişkiyi sonsuza dek bitirecek boşanma evrakını imzalamayı reddediyordu. Misty hakkında şüpheleri mi vardı? Yoksa kendini bildi bileli devam eden bir ilişkiyi bitirmeyi mi kabullenemiyordu? Josie masaya sillesini vurarak herkesi yerinden sıçrattı. Misty'nin minik çi-so-sisi kopan yaygaranın nedenini anlamak için uykulu kafasını kaldırıp onlara baktı. "O hâlde neden arabanda Dusty'yle işi pişiriyordun?"

Noah, "Patron," dedi.

"Planlanmış bir şey değildi," dedi Misty. "Ray'le birlikteydik. Bir gece Dusty'yle ikimiz sarhoş olduk ve aramızda birtakım şeyler yaşandı. Ray'le evlendiğimizde takılmaya son verecektik."

"Ray'in haberi var mıydı?" diye sordu Josie suçlarcasına. Zihninin derinliklerinde bir yerlerde neden umursadığını merak ediyordu. Ama kendine hâkim olamadı.

"Bilmiyorum," dedi Misty. "Ben söylemedim. Dusty'nin de söylediğini sanmıyorum. Bak, Dusty'yle aramızda geçenlerin hiçbir önemi yoktu. Ray'i seviyordum. Mesele Dusty'nin çok fazla baskı altında olmasıydı. Buna ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Aman Tanrım," dedi Josie.

Noah bir elini Josie'nin omzuna koydu. "Patron."

Bunun üzerine Holcomb araya girdi. "Pekâlâ, pekâlâ. Bunların asıl konumuzla pek ilgisi yok. Memur Branson arabanızdaydı ve Bayan Coleman onun kokusunu aldığını... ya da daha doğru tabirle, tecavüzcülerinden birinin kokusunu aldığını düşündüğünü söyledi. En son arabanıza aldığınız erkek o olduğu için bahsettiği kişinin Memur Branson olduğunu düşündünüz."

"Evet," dedi Misty.

"Peki o noktada ne yaptınız?"

Misty başını önüne eğip köpeğine baktı. Hayvanın gözleri kadının suratına kenetlenmişti; tamamen teyakkuzdaydı ve hislerine odaklanmıştı. "Ray bana Nick Gosnell'in... kadınları kaçırıp sattığını ve teşkilattakilerin çoğunun durumdan haberdar olduğunu söylemişti."

"Ne?" dedi Josie. "Bunu sana ne zaman söyledi?"

"Bir gün önce. Öylece söyleyivermişti. Bu durum epey asabını bozmuştu. Gosnell'in Isabelle'i kaçırmış olabileceğini düşünüyordu ama ne yapacağını bilmiyordu çünkü dediğine göre herkes işin içindeydi. Bu mesele yüzünden ölenler olduğunu söyledi. İhbarda bulunursa bana olacıklardan endişeleniyordu. Dusty'nin durumdan haberdar olduğundan doğrudan bahsetmedi, sadece bir sürü herifin bildiğini söyledi. Hâliyle Isabelle, Dusty'nin

kokusunu aldığını söyleyince bağlantıyı kurdum. Onun da bu işin içinde olduğunu anladım. Kızı polise götüremeyeceğimi fark ettim. Ben de onu eve götürdüm. Kendi evime."

"Neden Ray'i aramadın?" diye sordu Josie.

"Aradım. Aradım ve ona Dusty'nin de Gosnell meselesine bulaşıp bulaşmadığını sordum ama yalan söyledi. Dusty'nin hiçbir ilgisi olmadığından söz etti. Neden yalan söylesin ki, diye düşündüm. Neden Dusty'yi korusun?"

"Çünkü kreşten beri aralarından su sızmaz," dedi Josie.

"Hanımlar," diyerek araya girdi Holcomb. "Coleman'ın yanınızda olduğunu Ray Quinn'e söylediniz mi?" diye sordu Misty'ye.

"Hayır. Ne yapacağımı bilemedim. Hâl böyle olunca şefi aradım."

"Ama şefin o pisliğe bulaşanlardan biri olmadığını nereden bildin?" diye sordu Noah.

Misty sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. Köpeği inledi. "Ray'in arkadaşları Ray'le, şey, ilişkimiz olduğunu öğrendiklerinde aniden kulübe uğramaya başladılar. Çok tuhaftı, sanki bana alıcı gözüyle bakmak ister gibiydiler. İşler öyle bir raddeye geldi ki bazıları beni epey ürküttü. Neyse, şef kulübe hiç gelmedi. Hem de hiç. Fakat onunla birkaç defa karşılaştım. Coleman'a yönelik arama çalışmaları sürdürülürken Ray için karakola kahve ve yiyecek getirmiştım."

"Ah, Dusty'ye getirmedi mi?" diye sordu Josie.

"Patron, lütfen."

"Şef Quinn," dedi Holcomb.

Misty ona pis pis baktıktan sonra dediğini duymazdan gelerek konuşmayı sürdürdü. "Karakolu arayıp doğrudan onu istedim. Beni karısı sanmış olmalılar çünkü kim olduğumu bile sormadılar. Ona neler olduğunu anlattım. Hemen çıkıp geldi. Bu kasabada bir dolaplar döndüğünü sezdiğini ama o âna dek ne olduğunu kestiremediğini söyledi. Bu işin ne kadar

dallanıp budaklandığından emin değildi ve her şey aydınlanana kadar Isabelle'le saklanmamızı istiyordu. Sonra bizi kulübesine götürdü. İki gün içinde geri dönmezse sadece ve sadece Josie'yi aramamı söyledi. Cep telefonumdan değil, sabit hattan."

"Nedenini açıkladı mı?"

"Dediğine göre bu kahrolası kasabada hâlâ güvenebileceği tek kişi Josie'ymiş."

YETMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

Ray'ın cenazesinin olduğu gün Josie sabahın beşinde uyandı. Yarım düzine cenaze kostümü denedikten sonra sade, kalem etekli, kolsuz, siyah bir elbisede karar kıldı. Üniversiteye başlamadan önce Ray'ın ona verdiği elmas kolye boynundaydı. Ray bu kolyeyi alabilmek için aylarca para biriktirmişti. Bu birbirlerine döneceklerine dair ona verdiği veda sözüydü. Josie bir saat boyunca saçlarını arkasından toplamaya çalıştı, istediği gibi olmayınca saldı, ardından bir kez daha toplamaya yeltendi fakat neticede açık bırakmaya karar verdi. Ray saçlarının açık hâlini çok severdi. Josie banyosundaki boy aynasının karşısında durdu ve ona ihanet etmiş, onu aldatmış ve ardından Isabelle Coleman'ın kaçırılmasına karışmış bir adamın cenazesi için süslenip püslenmenin ne kadar aptalca olduğunu düşündü.

Onun Ray'i.

Siyah topuklu ayakkabılarını giydi. Ray topuklu giydiği zamanki hâline bayılırdı. Josie, Ray hakkındaki çelişkili duygularını yansıtmaya açısından saçlarını tekrar toplamayı düşündü. Bugün sonsuzluğa ona ihanet eden adamı uğurlamıyordu. Onu çocukluk kâbusundan kurtaran, sınırlarını zorlamasına izin veren, başından geçen kötü şeylere rağmen onu seven tatlı çocuğu uğurluyordu. Bugün evlendiği adamı uğurluyordu – terbiyeli, dürüst, sadık Ray'i. Sevddiği çocuğu ve eşini, Ray'in ömrünün son birkaç yılında dönüştüğü adamla muhtemelen

asla bağdaştıramayacaktı. Fakat ona veda etmek zorundaydı. Başka seçeneği yoktu.

Biri sokak kapısını çaldı. Josie, 'Trinity'yi görmeyi beklediğinden aşağı inmekte acele etmedi ama kapıyı açtığı anda karşısında Noah'yı buldu. Kol askısını siyah renkli, şık takım elbisesinin üstüne takmıştı. Kahverengi saçları ustalıkla karıştırılmıştı. Sadece suratı sıkıntılı görünüyordu. Josie'nin yüreği ağzına geldi. "Ne oldu?" dedi Lisette'i, Luke'u düşünerek.

Lütfen, ah Tanrım, lütfen. Birini daha kaybedemem.

"Josie," dedi Noah. "İçeri girebilir miyim?"

"Söyle gitsin."

"Alton Gosnell dün gece uykusunda ölmüş."

Josie kapının kasasına yaslandı. Noah ona doğru bir adım atıp sol eliyle Josie'yi dirseğinden tuttu ve onu içeri sokup sokak kapısını ayağıyla iterek arkalarından kapattı. Josie'yi oturma odasına doğru götürdü ama içerisinin boş olduğunu görünce olduğu yerde donakaldı.

Josie süklüm püklüm gülümsedi. "Hiç mobilyam yok."

Noah arkalarına baktı, elini Josie'nin beline koydu ve onu evin diğer tarafındaki mutfığa doğru yönlendirdi. Josie, Noah'nın onun için mutfak masasından sandalye çekmesine ve bir bardak su doldurmasına izin verdi. En azından bardağı çanağı vardı. Noah karşısına oturdu. "İyi misin?"

Josie suyundan bir yudum aldı. "Orospu evladı," dedi.

"Üzgünüm," dedi Noah. "Öldüğüne değil, onu hapse tıkma fırsatını bulamadığımıza. Bu sabah bakımevinin müdiresi aradı. Bir süredir enfeksiyonda iyileşme gözlemlediklerini söyledi. Denton Memorial'da bir yatak boşalmış. Bugün onu nakledeceklerdi. Kadının dediğine göre nihayet hareket ettirebilecekleri kadar toparlamıştı. Hâlâ pek sağlıklı sayılmazdı ama müdire badireyi atlattıklarını, yaşayacak daha birkaç yılı olduğunu düşünüyordu."

"Babaannem onun hapse girecek kadar yaşamayacağını söylemişti. Yine de başarabileceğimizi ummuştum..." Sesi cı-lızlaşarak duyulmaz oldu. Bir dakika kadar sonra Noah'nın gözlerinin içine baktı. "Noah, sakıncası yoksa beni Rockview'a bırakır mısın?"

Noah ayağa kalkıp sağlam elini ona uzattı. "Elbette," dedi. "Sen ve Lisette cenazeye benimle gelebilirsiniz."

Lisette onları lobide bekliyordu. Çok sık, gri bir döpiyes giymiş, başına da gri buklelerini zarıfçe örten geniş siperlikli, siyah bir şapka takmıştı. İçeri girdiklerini görür görmez yürütecine tutunarak ayağa fırladı ve dosdoğru çift kanatlı kapıya seğirtti. "Hemen gidelim," dedi Josie'yle Noah'ya. Ardından ikisini bir-den iterek otoparka çıktı. Josie'yle Noah bir süre şaşkın şaşkın baktıktan sonra omuzlarını silkip onun peşine takıldılar. Josie arkaya, Lisette'in yanına otururken Noah onları cenaze evine götürmek için direksiyonun başına geçti.

"Babaanne," dedi Josie. "Bay Gosnell'den haberin var, değil mi? Sana haber verdiler mi?"

Lisette, Josie'nin bakışlarına karşılık verdi. "Elbette, tatlım."

"Gerçekten çok üzgünüm, babaanne. İşlediği suçların be-delini ödemesini istemiştim."

Lisette oturduğu yerden uzanıp Josie'nin dizini şefkatle sıvazladı. Ardından Josie'ye gülümsedi. Gözleri tatmine benzer bir ifadeyle ıslıl ıslıl parlıyordu. Bu Josie'nin velayetini annesinden nihayet ve temelli aldığı gün babaannesinin gözlerinde gördüğü bakışın aynısıydı. Zafer sarhoşuydu. "Ah, Josie, tatlım. Ödedi. Sen onu hiç düşünme. Durum eşitlendi."

Josie'nin kaşları çatıldı. "Yani üzgün değil misin?"

Lisette dönüp camdan dışarı baktı. "Hayır, tatlım, Ramona'm kaybolduğundan beri ilk defa nihayet bir parça... huzur buldum."

"Onu bulacağım," dedi Josie.

"Biliyorum."

Noah cenaze evinin otoparkına girip park etti ve Lisette'in arabadan inmesine yardımcı oldu. Josie onları arkalarından takip etmeye koyuldu. Töreni Ray'in annesi planlamıştı. Kısa sürecek, sade bir tören istemişti. Zaten ne o ne de Josie daha büyük bir cenaze törenini karşılayabilirdi. Josie, Ray'le birkaç dakika baş başa kalmak için oraya erkenden gitmek istemişti. Noah'yla Lisette'i Bayan Quinn'in yanında bırakıp odanın ön tarafındaki açık tabuta yaklaştı. Cenaze evi Ray'i yakışıklı göstermek açısından iyi iş çıkarmıştı; ona polis üniforması giydirmiş, sarı saçlarını itinayla taramış ve gözlerini huzurlu bir uykudaymışçasına kapatmışlardı. Fakat her nedense Josie'nin sevdiği adama hiç benzemiyordu. Ray'in soğuk elkerine dokundu. Bu onun Ray'i değildi. Uzun yıllardır onu Josie'ye ait kılan iyi ve kötü, olağanüstü ve çirkin yanlarını bir arada tutan alelade bir kabuktan ibaretti.

Yine de yanaklarından süzülen gözyaşlarına engel olamadı. "Lanet olsun sana," diye mırıldandı. "Beni terk ettiğin için sana lanet olsun."

Günün geri kalanında kendini ruhaf bir şekilde uyuşuk ve dalgın hissetti. Saatler bir bulanıklık hâlinde akıp geçti. Taziye sırasında Ray'in annesinin yanında durdu. Fakat acıdan öylesine uyuşmuştu ki Bayan Quinn, Misty'nin diğer yanında durmasına ve başsağlığına gelenlere sanki Ray'in hayatında önemli bir yeri varmışçasına sarılmasına izin verdiğinde itiraz bile edemedi. Sanki Ray onu önemsemiş gibi. Josie, Ray'in boşanma evrakını imzalamadığını düşünüp duruyordu. Bu küçük bir teselliydi.

Josie törene gelenlerin hepsine sarılıp söylemesi gerekenleri söyledi. Daha önce hiç görmediği bir papaz İncil'den pasajlar

okurken onu yarım kulakla dinledi. Kimse anma konuşması yapmadı. Ne Josie ne de Bayan Quinn konuşabilecek durumdaydı; Ray'in en yakın dostu Dusty ise hapisteydi. Törenden sonra küçük bir grup tabutun peşinden mezarlığa geçti. Ray'in naaşı toprağa verilirken Josie ve Lisette birbirlerine tutunup gözyaşı döktüler. Noah arkalarında tıpkı bir muhafız gibi dikilip onlar oradan ayrılmaya hazır olana kadar bekledi. Ne var ki oradan ancak mezarlık çalışanları işlerini bitirebilmek için onlardan mezarlığı terk etmelerini istediğinde ayrılabilirdiler.

YETMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün Josie, Luke'un hastane yatağının yanında oturmuş, adamın sıcak, etli elini tutuyordu. Luke'u gözlem ünitesindeki tek kişilik bir odaya almış ve onu hayatta tutmak için gerekli cihazların çoğunu alıp götürmüşlerdi. Şimdi yalnızca nabzını, tansiyonunu ve kanındaki oksijen seviyesini ölçen standart takip cihazlarını takmak zorundaydı. Bütün değerleri stabildi. Carrieann'ın dediğine göre Luke önceki gün, o Ray'in cenazesindeyken kısa süreliğine uyanmıştı. Josie'yi sormuştu. Carrieann ona hiçbir şey anlatmayıp yalnızca Josie'nin yakında geleceğini söylemekle yetinmişti. Kısa süre sonra Luke tekrar derin bir uykuya dalmıştı. Hâliyle bekleme sırası Josie'deydi. Gerektiği kadar bekleyebilirdi. Isabelle Coleman bulunup ailesine teslim edilmişti. FBI, Gosnell davasıyla ilgileniyordu ki o iş muhtemelen aylar sürecekti. Ray toprağa verilmişti. Birkaç güne Wayland Harris'in cenazesine katılması gerekecekti ve bu sevgili yefine yarapır, istisnai bir tören olacaktı. Fakat onun dışında Luke'un yanı başında oturup kendine gelmesini beklemekte özgürdü. Noah birkaç günlüğüne karakoldaki işleri idare edebilirdi.

Josie, Luke'un göğsünün inip kalkışını izlerken aklı Ray'in cenazesine giderlerken Lisette'le yaptıkları konuşmaya kaydı. Ray'in ölümünden duyduğu derin üzüntü dışında Lisette haklıydı. Daha huzurlu görünüyordu. Hafiflemiş gibi. Josie azıcık daha abartıp mutlu olduğunu bile söyleyebilirdi. Dahası Lisette'in gözlerindeki ııltı hiç aklından çıkmıyordu. O zafer pırıltısı.

Hapse girecek kadar yaşamaz, demişti Lisette öz güvenle. Çok hasta.

Birkaç defa onu Bay Gosnell'in odasının önünde öylece dikilip ona dik dik bakarken bulduk. Bunun sağlıklı olduğunu hiç sanmıyorum. Önceki gece, gece vardiyasındaki hemşirelerimizden biri onu Bay Gosnell'in odasında, yatağının baş ucunda buldu.

Ah, Josie, tatlım. Ödedi. Sen onu hiç düşünme. Durum eşitlendi.

"Hey." Luke'un sesi düşüncelerini delip geçti. Eli Josie'ninkini nazikçe sıktı. Josie ona dönüp baktığında belli belirsiz gülümsediğini gördü.

Ayağa kalktı, üzerine eğildi ve adamın ellerinden tekini iki eliyle birden göğsüne bastırarak öylece durdu. "Luke," diye soludu. "Uyandın. Nasıl hissediyorsun?"

Luke birkaç defa gözlerini kırptırdı. "Sarhoş gibi," dedi. "Neler oldu?"

"Hatırlamıyor musun?"

"Hayır, işten çıktığımı ve kamyonetime doğru yürüdüğümü hatırlıyorum ama hepsi bu. Carrieann birinin beni vurduğunu söyledi."

Josie başıyla onayladı. "Çok üzgünüm."

Luke konuşmak için ağzını açtı ama hepi topu birkaç kelime söylemek için sarf ettiği gayret onu çoktan yormuş gibiydi. "Sorun yok," dedi Josie ona. "Sadece dinlen. Hiçbir yere gitmiyorum. Daha sonra bolca zamanımız olacak. O zaman konuşuruz. Tetikçiye yakaladık. Her şey yoluna girecek."

Luke gözlerini yumdu. "Biliyorum," dedi. "Çünkü artık yanımdasın."

Josie, Luke'un elini bırakıp yerine geri oturdu ve Luke'un sesini duymanın ona ne denli iyi geldiğine şaşırarak adamın yüzünü incelemeye daldı. Tamamen iyileşecekti. Evlenip hayatlarında yeni bir sayfa açacaklardı.

Yatak odasındaki dolaba bir kapı takmasına bile izin verebilirdi.

SON SÖZ

Luke hastaneden taburcu olduktan kısa süre sonra Dirk Spencer'in durumu iyiye gitmeye başladı ve çok geçmeden o da taburcu edildi. Kız kardeşi Lara da yanına yerleşti ve iyileşme sürecinde abisinin bakımını üstlendi. Josie birkaç haftada bir onları yokluyordu. June, Sherri Gosnell cinayetiyle ilgili açılan davanın görülmesi beklenirken yatarak tedavi edilebilmesi ve psikolojik durumunun değerlendirilebilmesi için bir psikiyatri kliniğine yatırılmıştı. Yeni savcı vekili, June'un çaresizce ihtiyaç duyduğu psikiyatrik tedaviyi görebilmesi için iki taraf arasında uzlaşma sağlanabileceği konusunda umutluydu. Josie'nin onu Denton karakolunun nezarethanesinden kurtarmasından altı ay sonra kız nihayet birkaç kelime edebilmeyi başardı.

Isabelle Coleman ondan çok daha çabuk toparlandı. Kız normal hayatına Josie'nin nazarında kimi zaman çaresizlik korkan bir coşkuyla döndü. Hatta planlandığı gibi sonbaharda üniversiteye gitmeye bile karar verdi. Josie herkesin travmasıyla farklı şekilde başa çıktığını biliyordu. Isabelle'in annesiyle babası kızlarının üniversite için kasaba dışındayken bile düzenli aralıklarla danışmanlık alacağını söyleyerek Josie'nin yüreğine su serpti.

Gosnell vakası patladıktan iki ay sonra, Josie hâlâ dedektifken onu aşırı güç kullanmakla itham eden kadın aşırı dozdan öldü. Vali, Josie'nin geçici olarak şefin yerine bakmasına izin verdi. Savcılık, Özel Ajan Holcomb'un talebi üzerine Nick

Gosnell'in ölümü hakkındaki ifadesini otopsi raporuyla birlikte inceledi. Vali'yle yapılan birkaç görüşmenin ardından Savcılık ona suçlama yöneltmemeye karar verdi. Denton'da moraller hiç olmadığı kadar bozuktur ve Josie, Gosnell'in korkunç suçlarını ifşa ettiği ve onu durdurduğu için kahraman muamelesi görüyordu. Dağda gün yüzüne çıkarılan kurbanların aileleri gazete ve televizyonda Josie'den övgüyle bahsediyordu. Uzun yıllar önce kaybettikleri akrabaları onun sayesinde nihayet huzura kavuşabilecekti. Josie'yi Denton tarihinin en nefret edilen adamını öldürdüğü için yargılamak halkla ilişkiler açısından tam bir intihardır. Bilhassa da Gosnell tarafından iki gün boyunca esir tutulduğu, o esnada kocasının ölümüne şahit olduğu ve tecavüze uğramaktan kıl payı kurtulduğu düşünüldüğünde. Josie aldığı tepkilere minnettardı ama Nick Gosnell'i öldürdüğü için üzgün değildi.

Nick'in ölümünden sekiz ay on üç gün sonra küçük Ramona'nın cesedi FBI ekibi tarafından topraktan çıkarıldı. Alton onu Gosnell'in arka kapısından sadece birkaç adım öteye gömmüştü. Bulunmasının böylesine uzun sürmesinin nedeni de buydu. Ondan geriye kalanlardan alınan DNA örneği onun Lisette'in kızı olduğunu doğruladı. Josie onu layık olduğu şekilde defnedebilmek için hiçbir masraftan kaçınmadı. Tabutu, mezar taşını ve çiçekleri seçip töreni planlamak Lisette'e biraz huzur vermiş gibiydi. Katılım Josie'nin tahmin ettiğinden çok daha fazla oldu ve bu durum Lisette'i de çok memnun etti. Altmış yıl sonra nihayet yüreğinde uluyup duran kederi kelimelere döktü ve yaşarken de öldükten sonra da kavuşamadığı kızına sahip çıktı. Lisette'in Rockview'daki arkadaşlarının çoğu ve yıllar içinde yakınlaştığı bakımevi çalışanlarından bazıları da törendeydi. Vali, adli tabip ve yeni savcı da oradaydı. Tıpkı Noah ve Denton Polis Teşkilatı'nın diğer birkaç mensubu gibi. Luke sebatla yanında dikilirken Josie hiç tanımadığı halasının ölümünden onlarca yıl sonra toprağa verilişini izledi.

Adam kızı rüy kadar hafifmiş gibi omzuna aldı. Kız adamın sırtından ceset misali sarkıyor, adam hareket ettikçe elleri sağa sola sallanıyordu. Adam onu dışarı taşıdı. Attığı her adımda kızın vücuduna muazzam bir sancı saplanıyordu. Gözleri ıpık alıpış diye hızla gözlerini kırıştırdı. Nihayet yer nerleşt: çimenler, yapraklar ve dallar. Adamın onu nereye getirdüğünü kestiremiyordu. Fırafına bakmak için başını kaldırmayı denedi ama onu bile yapamayacak kadar takatsizdi.

Luke nispeten yavaş iyileşmişti. İşe dönmeye hazır değildi ama günlerini balık tutarak ve Josie'yle ha bire mesajlaşarak dolduruyordu. Her gün birlikte öğle yemeği yiyorlardı. Geceleri ise birbirlerinin hasarlı vücutlarını sil baştan öğrenerek geçiriyorlardı. Luke kısa süre öncesine kadar sevişemiyordu. Vücudu yara izleriyle doluydu ve epey ağrısı vardı ama hayattaydı. Luke'u vuran herif hâlâ hapis hanede, yargılanmayı bekliyordu. Savcı adamın ceza alacağından emindi. Denise Poole pek çok defa Luke'la temas kurmaya çalışmıştı ama Luke her defasında onu ekmiş, istemeyerek de olsa Denise'in epey takıntılı bir tip olduğunu itiraf etmişti. Eğer Josie'ye Blackwell dosyası hakkında bilgi verirse nişanlı oldukları dönemde satın aldıkları bir tabloyu ona hediye edeceğine söz vermişti. Kadının Gosnell mevzusuna istemsizce dâhil olmasından ötürü kendini gerçekten kötü hissetmişti ama onu kol mesafesinde tutmakta kararlıydı – ki bu Josie'ye yeter de artardı.

Oğlanın ayakları görüş alanına girdi. Toz topraktan rengi kah-verengiye dönmüş beyaz spor ayakkabılarıyla babasının peşinden geliyordu. Gözlerini yere dikmişti. Kız hiçbir işe yaramayacağını bilse de ondan yardım istemeyi denedi ama sesi balgamlı bir öksürük gibi çıktı. Adam onu dürtükleyip, "Şşşt," dedi. Ve nihayet kızın gözlerinin kenarlarından yaşlar süzölmeye başladı.

Papaz son sözlerini söylerken sırayla öne çıkıp Ramona'nın mezarına birer kırmızı gül bıraktılar. İlk giden Lisette oldu; yürütecini bırakıp Luke'un koluna girmişti. Luke onu tabutun yanına götürdü ve Lisette saygı içinde ilk gülü bırakırken âdeta herkes nefesini tuttu. Ardından Lisette parmaklarını dudaklarına bastırıp uzun zaman önce kaybettiği kızına bir öpücük gönderdi. Josie akıp giden gözyaşlarına engel olamıyordu. Sadece hiç tanıyamayacağı halası için değil, verdikleri tüm kayıplar için ağlıyordu. Josie'nin babası. Ray. Şef. Josie'nin Denton'in yaşamak için harika bir yer olduğuna dair naif inancı.

Noah ona kolunu uzattı. Birlikte Lisette'le Luke'u takip ettiler ve Ramona'nın mezarına birer gül bıraktıktan sonra yürüyerek mezarın başından uzaklaştılar. Lisette, Luke'a yaslanıp törene gelenlerin dağılmasını izledi.

Kıza sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından durdular. Bulundukları yeri bir açıklığa benzetti. Göz ucuyla bir dizi basamak gördü. Bir evin yakınında mıydılar? Adam onu yardım alabileceği bir yere mi götürüyordu? Yoksa evine mi bırakacaktı? Kız ümit etmeye cesaret edemedi. Adam nazıkçe diz çöküp kızı sırtüstü yatırdı. Bir evin arkasındaydılar. Ama burası onun evi değildi. Onların evi olmalıydı. Pencerelelerden birinde perdenin hafifçe

kıpırdadığını gördüğünü sandı. Ama sonra perde hareketsizleşti. Kızın gözleri oğlana buldu. Oğlan merakla ona bakıyordu. Derken adam üstüne doğru eğildi ve kız adamın suratındaki gülümsemeyi görünce bir daha asla eve dönemeyeceğini anladı.

Josie gidip yürütecisi aldı ama Lisette onu geri çevirdi. Luke elini Lisette'inkinin üstüne kapatıp tatlı tatlı gülümsedi. Durumu Josie'nin umduğundan çok daha iyi idare ediyordu.

"Muhtemelen duymuşsunuzdur," dedi Luke ona, "torununuzun artık yemek masasıyla sandalyeleri var ve ben de çok güzel kremalı tavuklu lazanya yaparım. Bu akşam evde bize katılır mıydınız?"

Josie'nin başka bir bakımevi bulmaktaki ısrarına rağmen Lisette, Rockview'da kalmayı seçmişti. "Ben bir hata yapmadım," demişti Lisette. "Neden evimi terk edeyim ki? Neden senden daha uzakta yaşayayım?" Josie babaannesinin dizinin dibinden ayrılmadığına şimdi her zamankinden bile daha çok seviniyordu.

Josie'nin Escape'ine geldiler ve Luke, Lisette'in yolcu koltuğuna oturmasına yardım etti. Lisette ona gülümseyip, "Size katılmaktan memnuniyet duyarım," dedi.

Ramona ne adama ne de oğlana tekrar baktı. Onlara o zevki yaşatmayacaktı. Alacakaranlığın mora boyadığı mavi gökyüzü göz alabildiğince uzanıyor, yüreğini tuhaf bir huzur duygusuyla dolduruyordu. Kilitli kaldığı süre boyunca gökyüzünün güzelliğine hasret kalmıştı. Büyük, sarı bir kral kelebeği görüş alanına girince nefesini tuttu. Gülümsedi, ablasını düşündü ve bir daha hiç korkmadı.

LISA REGAN'DAN MEKTUP

Kaybolan Kızlar'ı okumayı seçtiğiniz için çok teşekkür ederim. Eğer kitabı beğendiyseniz ve son çıkan kitaplarım hakkında güncel bilgi edinmek isterseniz aşağıdaki bağlantıyı kullanarak abone olabilirsiniz. E-posta adresiniz kimseyle paylaşılmayacak ve canınız ne zaman isterse aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

www.bookouture/lisa-regan

Aralarından seçim yapabileceğiniz çok sayıda harika kitap varken Josie Quinn serisinin ilk kitabını okumaya zaman ayırdığınız için gerçekten minnettarım. Denton kasabası ve Alcott County kurgusal yerler ama onları Pennsylvania'da yaşadığım ve yıllar içinde keşfettiğim çok sayıda farklı muhitten esinlenerek yazdım. Umarım Josie'nin Denton'daki maceralarını okumaya devam edersiniz!

Teşekkürler kısmında da göreceğiniz üzere çalışmamı okumak için zaman ayıran bütün okurlarıma minnettarım. Okuma deneyiminizi sizlerden dinlemek çok hoşuma gider. Web sitem ve Goodreads sayfam dâhil olmak üzere aşağıdaki sosyal medya hesaplarından bana istediğiniz zaman ulaşabilirsiniz. Ayrıca eğer isterseniz kitabım hakkında inceleme yazabilir ve başka bir okura *Kaybolan Kızlar*'ı önerebilirsiniz. İncelemeler ve ağızdan ağıza tavsiyeler kitaplarımın başka okurlar tarafından keşfedilmesine çok yardımcı oluyor. Her

zaman olduğu gibi desteğiniz iin ok teŖekkr ederim! Bu benim iin dnyalara bedelt Sizden haber almak ve sizlerle tekrar buluŖmak iin sabırsızlanıyorum!

TeŖekkrler,
Lisa Regan

• www.lisaregan.com
X @Lisalregan
• Lisa-Regan

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle tutkulu okurlarıma teşekkür etmeliyim. Bu harika macerada bana katıldığınız için teşekkürler. Tüm mesajlarınız, tweetleriniz, e-postalarınız ve Facebook paylaşımlarınız için size minnettarım. Sesimi duyurmama yardımcı olduğunuz için teşekkürler. Umarım Josie Quinn'i benim kadar sevmişsinizdir ve sıradaki maceralarında onu yalnız bırakmazsınız.

Her zaman olduğu gibi bu kitabın üstünde çalışabilmem için benimle geçirecekleri zamandan fedakârlık eden kocam Fred'e ve ilham kaynağım, tatlı kızım Morgan'a teşekkür ederim. Bir teşekkür de aileme: rüyalarımı gerçekleştirebilmem için beni hep destekleyen William Regan, Donna House, Rusty House, Joyce Regan ve Julie House'a teşekkürler. Bu kitabın ilk taslağında ve çok sayıdaki düzelti sırasında beni gazlayan dostlarıma teşekkür ederim: Melissia McKittrick, Nancy S. Thompson, Michael J. Infinito Jr., Carrie A. Butler, Dana Mason ve Katie Mettner, siz olmasanız çoktan pes ederdim. İki kitap arasında ne kadar ara veririm vereyim kitaplarımı duyurmakta kendini aşan sevdiklerime teşekkür ederim: Helen Conlen, Marilyn House, Ava McKittrick, Dennis ve Jean Regan, Torese Hummel, Laura Aiello, Tracy Dauphin ve Dennis Conlen.

Polis teşkilatının işleyişiyle ilgili sorularımı teferruatlı bir şekilde yanıtladığı için Çavuş Jason Jay'e çok teşekkür ederim. Ne kadar teşekkür etsem az. Habercilik konusundaki sorularıma verdiği ayrıntılı cevaplar için Amy Z. Quinn'e teşekkür ederim.

Son olarak cebimde başka ne olduğunu sorduğu için Jessie Botterill'e teşekkür ederim: bana bir şans vermeye istekli olduğu için, bu kitaba ve seriye olan tutkusu ve bağlılığı için; muazzam editörlüğü, açık sözlülüğü ve parlak zekâsı için. Bookouture'daki bütün ekibime teşekkürler! Böylesine harika bir ailenin parçası olmak insanı mahcup ediyor.